

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਨਾਮਧਾਰੀ ਨਿਤਨੇਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ:

ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ
ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ-ਪੰਜਾਬ

ਇੱਕੀਵੀਂ ਵਾਰ: ੨੦੦੦
ਸੰਮਤ : ੨੦੨੮

ਮਿਲਣ ਦੇ ਪਤੇ:

੧. ਪ੍ਰਬੰਧਕ,
ਗੁਰਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ- ੧੪੧੧੨੬
ਲੁਧਿਆਣਾ(ਪੰਜਾਬ)
੨. ਸਤਿਜੁਗ,
ਗੁਰਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ- ੧੪੧੧੨੬
ਲੁਧਿਆਣਾ(ਪੰਜਾਬ)
੩. ਸਰਬੱਤ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੂਬੇ ਅਤੇ ਜਥੇਦਾਰ ਸਾਹਿਬਾਨ।

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ:
ਵਿਸ਼ਵ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸੰਗਤ
ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ-ਪੰਜਾਬ

ਤਤਕਰਾ

	ਪੰਨਾ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਣੀਆਂ	ੳ
ਹਵਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ	ੳ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ	ਅ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦੀ ਵਿਧੀ	ਅ
ਹਵਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ	ੲ
ਭੂਮਿਕਾ	ਹ ਤੋਂ ੩
ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੨ਵੀਂ	੧
ਜਪੁ	੫
ਸਬਦ ਹਜਾਰੇ	੩੩
ਜਾਪੁ	੪੩
ਸਬਦ ਹਜਾਰੇ ਪਾ:੧੦	੭੭
ਰਹਿਰਾਸ	੮੬
ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ	੧੧੯
ਅਨੰਦ	੧੨੫
ਸੁਖਮਨੀ	੧੪੯
ਛੰਤੂ ਆਸਾ ਮ:੪	੨੭੩
ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ	੨੮੫
ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ	੩੩੩
ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੂਸਰਾ	੪੨੯
ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ	੪੯੫

ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ	੫੨੩
ਸਸਤ੍ਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ	੫੪੫
ਬਾਰਹਮਾਹਾ ਮਾਝ ਮ:੫	੫੫੧
ਸ੍ਰੈਯੇ ਕਲਿਕੀ ਅਵਤਾਰ	੫੬੩
ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ (ਲਾਵਾਂ)	੫੭੧
ਰਾਮਕਲੀ ਦੀ ਵਾਰ	੫੭੫
ਰਾਮਕਲੀ ਸਦ	੫੮੩
ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ	੫੮੮
ਸਲੋਕ ਮ:੯	੫੯੦
ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਹ	੬੦੬
ਅਰਦਾਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੨ਵੀਂ	੬੦੮

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਣੀਆਂ:

ਬਾਣੀ	ਪੰਨਾ
੧. ਜਪੁ	੫
੨. ਜਾਪੁ	੪੩
੩. ਚੌਪਈ-ਪੁਨਿ ਰਾਛਸ ਤੋਂ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ਤੱਕ	੧੦੧-੧੦੮
੪. ਦਸ ਸਵੱਯੋ ਪਾ:੧੦	੩੪੨
੫. ਅਨੰਦੁ	੧੨੫

ਹਵਨ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ

ਬਾਣੀ	ਪੰਨਾ
੧. ਜਪੁ	੫
੨. ਜਾਪੁ	੪੩
੩. ਚੌਪਈ-ਪੁਨਿ ਰਾਛਸ ਤੋਂ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ਤੱਕ	੧੦੧-੧੦੮
੪. ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ	੩੩੩
੫. ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੂਸਰਾ	੪੨੯
੬. ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ	੪੯੫
੭. ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ	੫੨੩

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ

ਸੋਧ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰਨ। ਜਿਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸੋਧ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਧੋ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਸ ਰੱਖ ਕੇ ਪੰਜ ਸਿੰਘ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਰ-ਕੱਸੇ ਲਗਾ ਕੇ ਸਫ਼ਾ ਜੰਗ ਸਜਾਏ ਹੋਣ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਚਾਰ ਸਿੰਘ ਪੋਥੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਨ:- ੧) ਜਪੁ, ੨) ਜਾਪੁ ੩) ਚੌਪਈ (ਪੁਨਿ ਰਾਫ਼ਸ) ੪) ਦਸ ਸਵੱਯੇ ਪਾ:੧੦ (ਸ੍ਰਾਵਗ ਸੁਧ ਸਮੂਹ) ੫) ਅਨੰਦੁ।

ਬਾਣੇ ਵਿਚ ਸੋਧ ਦਾ ਜਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਪਤਾਸੇ ਜਾਂ ਗੁੜ ਪਾ ਕੇ ਪੰਜਵਾਂ ਸਿੰਘ ਉਸ ਵਿਚ ਖੰਡਾ ਫੇਰੇ ਨਿਗਾਹ ਵਿਚ ਰੱਖੇ ਅਤੇ ਭਜਨ ਕਰੇ। ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਸਮੇਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਣਾਉਂਦਿਆਂ ਕੋਈ ਸਿੰਘ ਬਚਨ ਨਾ ਕਰੇ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦੀ ਵਿਧੀ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬਸਤਰ ਧੋ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੋਣ, ਪੰਜ ਕਕਾਰਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਹੋਵੇ, ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਬਸਤਰ ਪਾ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਰਿਆਦਾ ਵਾਲੇ ਦੋ ਸਿੰਘ ਹੋਣ। ਇਕ ਬਾਟਾ ਫੜ੍ਹੇ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਵੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਅਤੇ ਛਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਮਰ ਕੱਸੇ ਅਤੇ ਸਫ਼ਾ ਜੰਗ ਸਜਾਏ ਹੋਣ। ਹੱਥ ਧੋ ਕੇ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਚੁਲੇ ਨਾਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੇ। ਛਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਹਰ ਚੁਲਾ ਛਕਾਉਣ ਵੇਲੇ ਆਖੇ:- ਬੋਲ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ

ਫੜ੍ਹੇ। ਛਕਣ ਵਾਲਾ ਆਖੇ:- ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਦ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰੇ ਜਾਣ। ਹਰ ਵਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਣ ਵਾਲਾ ਫੜ੍ਹੇ ਬੁਲਾਵੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬਾਦ ਵਿਚ ਛਕਣ ਵਾਲਾ।

ਮਾਈਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਸਮੇਂ ਕਮਰ-ਕੱਸਾ ਤੇ ਸਫਾ ਜੰਗ ਨਾ ਸਜਾਉਣ ਅਤੇ ਫੜ੍ਹੇ ਦੇ ਜੁਆਬ ਵਿਚ ਹਰ ਵਾਰ ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੀ ਬੁਲਾਉਣ।

(ਇਹ ਮਰਿਆਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹੋਈ ਹੈ)

ਹਵਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ

ਸੋਧ ਮਰਿਆਦਾ ਦੇ ਧਾਰਨੀ ਸੱਤ ਸਿੰਘ ਸਣੇ ਕੇਸੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ, ਸੁੱਚੇ ਆਸਣ ਵਿਛਾ ਕੇ, ਕਮਰਕੱਸੇ ਲਾ ਕੇ ਸਫ਼ਾਜੰਗ ਸਜਾ ਕੇ ਬੈਠਣ, ਹਵਨ ਛੱਤ ਤੇ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਥਾਨ ਛੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਉਹ ਥਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ, ਸੋਧ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਧੋ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਹਵਨ ਲਈ ਲੱਕੜਾਂ ਬੇਰੀ ਜਾਂ ਪਲਾਹ ਦੀਆਂ ਹੋਣ। ਇਕ ਬਰਤਨ ਵਿਚ ਘਿਉ ਤੇ ਹਵਨ ਸਮੱਗਰੀ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਤੇ ਗੜਵੇ ਵਿਚ ਸੁੱਚਾ ਜਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ਲੱਕੜਾਂ ਚਿਣ ਕੇ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਚੰਡ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਫੂਕ ਨਹੀਂ ਮਾਰਨੀ। ਸੋਧ ਦੀ ਰੁਮਾਲੀ ਵਿਚ ਸੁੱਕਾ ਨਾਰੀਅਲ ਧੋ ਕੇ, ਲਪੇਟ ਕੇ, ਹਵਨ ਕੁੰਡ ਵਿਚ, ਲੱਕੜਾਂ ਉੱਤੇ ਉਦੋਂ ਰਖਿਆ ਜਾਵੇ ਜਦੋਂ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ ਆਖੇ ਕਿ ਹਵਨ ਅਰੰਭ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਹਵਨ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ- ਜਪੁ, ਜਾਪੁ, ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ, ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ, ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੂਸਰਾ ਅਤੇ

ਚੌਪਈ (ਪੁਨਿ ਰਾਛਸ ਕਾ ਕਾਟਾ ਸੀਸਾ ਤੋਂ ਸਮਾਪਤ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ਤੱਕ) ਦਾ ਪਾਠ ਪੋਥੀਆਂ ਤੋਂ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦੇਣ। ਛੇਵਾਂ ਸਿੰਘ ਘਿਉ ਸਮਗਰੀ ਦੀ ਅਹੁਤੀ ਪਾਵੇ। ਸਤਵਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਅਗਨੀ ਉਤੇ ਜਲ ਦਾ ਛਿੱਟਾ ਦੇਵੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਥੋੜ੍ਹਾ। ਛੇਵਾਂ ਤੇ ਸੱਤਵਾਂ ਸਿੰਘ ਰਸਨਾ ਹਿਲਾ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬਚਨ ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਹਵਨ ਸਮਾਪਤੀ ਵੇਲੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਹਵਨ-ਸਾਮੱਗਰੀ

੧ ਸੰਦਲ ਸੁਰਖ	੧੨ ਬਦਾਮ
੨ ਸੰਦਲ ਸਫੈਦ	੧੩ ਦਾਖਾਂ
੩ ਛੜ	੧੪ ਖੋਪਾ
੪ ਮੁਥਰਾਂ	੧੫ ਲਾਚੀ ਹਰੀ
੫ ਭੋਜ ਪੱਤ੍ਰ	੧੬ ਲੌਂਗ
੬ ਜੌਂ	੧੭ ਮੁਸ਼ਕ ਕਾਫੂਰ
੭ ਇੰਦਰ ਜੌਂ	੧੮ ਤਿਲ
੮ ਗੁੱਗਲ	੧੯ ਕੇਸਰ
੯ ਸੁਪਾਰੀ	੨੦ ਕਸਤੂਰੀ
੧੦ ਸੰਧੂਰ	੨੧ ਖੰਡ
੧੧ ਛੁਹਾਰੇ	੨੨ ਘਿਉ

(ਹ)

ੴ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਇ

ਨਿੱਜ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਆਪ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਨਿਰਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਦ ਜਗਤ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਫੁਰਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੀ ਤ੍ਰੈ-ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥
ਦੁਯੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥
ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥
ਤੂੰ ਜਾਣੇਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ ਕਵਾਉ ॥
ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥੧॥

ਇਹ ਅਸਚਰਜ ਖੇਡ ਹੈ ਕਿ ਸਦੀਵੀ ਕਾਇਮ ਦਾਇਮ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀਂ ਆਉਂਦੇ ਇਸ ਅਸੱਤ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸਾਜ ਕੇ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਗਤ ਰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਪਰਵਿਰਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ। ਪਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਯੋਧੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤੁ, ਸੰਤੋਖ, ਦਇਆ, ਧਰਮ, ਸੁੱਚ ਆਦਿਕ ਮਹਾਨ ਸੂਰਬੀਰ ਮੰਨੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਬਿਬੇਕ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਮੋਹ ਜੈਸੇ ਅਜਿੱਤ ਸੂਰਮੇ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਕੇ ਮਨ ਦੇ ਦੁਰਗਮ ਕਿਲੇ ਨੂੰ ਸਰ ਕਰਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੀ।

ਪਰ ਇਸ ਅਧਿਆਤਮਕ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਸਫ਼ਰ ਮਾਲਿਕ ਦੇ

(ਕ)

ਮਹੱਲ ਦੇ ਸੱਚੇ ਮਹਿਰਮ ਦੀ ਰਾਹ-ਨੁਮਾਈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰਮਾਰਥ ਜਗਤ ਦੇ ਐਸੇ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਕ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਮੰਗਲਾਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ੴ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
॥ ਜਪੁ ॥
ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥
ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥

ਇਹ ਮੂਲ-ਮੰਤਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਥਵਾ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚਾਰ ਇਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਕਰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਫਤਾਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇਵਲ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ

ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਿਆਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਸ਼ੁਭ ਅਤੇ ਹਿਤੂ ਉਪਦੇਸ਼ਟਾ ਦਾ ਨਾਉ 'ਗੁਰੂ' ਜਾਂ 'ਸਤਿਗੁਰੂ' ਹੈ। 'ਗੁਰੂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਉਪਜ 'ਗ੍ਰੀ' ਧਾਤੂ ਤੋਂ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨਿਗਲਣਾ, ਸਮਝਾਉਣਾ। ਭਾਵ ਜੋ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਨਿਗਲ ਕੇ ਤੱਤ੍ਵ-ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ 'ਗੁਰੂ'। ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਮਹਾਤਮਾ 'ਗੁਰੂ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਉਤਪਤੀ 'ਗਿਰ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਵੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਦਾ

ਅਰਥ ਹੈ ਪਹਾੜ। ਪਹਾੜ ਜੋ ਅਡੋਲ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਫੁੱਟਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖਣਿਜਾਂ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਉਹ ਹਸਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰੈ-ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦੀ ਹੋਈ ਵੀ ਦੁੱਖ ਸੁਖ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ਤੇ ਅਡੋਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
 ਦੂਜਾ ਥਾਉ ਨ ਕੋ ਸੁਝੈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥
 (ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ-੪੯)

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ।

ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿ ਸਰੀਰੁ ਹਮ ਦੇਖਿਆ
 ਇਕ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪੁ ਦਿਖਾਈ ॥
 ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁੰਵਿੰਦੁ ਗੁਰੂ ਹੈ
 ਨਾਨਕ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਈ ॥
 (ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਛੰਤ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੪੪੨)

ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿੰਤ ਬੇਦ ॥
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥
 (ਭੈਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ-੧੧੪੨)

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮ-ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ, ਉੱਥੇ ਇਸ ਫਲਸਫੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ

(ਗ)

ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਗੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ:-

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ ਕਢਿ ਰਤਨੁ ਦੇਵੈ ਪਰਗਾਸਿ ॥

ਧੰਨ ਵਡਭਾਗੀ ਵਡਭਾਗੀਆ ਜੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: 4, ਪੰਨਾ-40)

ਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰੰਗ ਸਿਉ

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਲਭਈ

ਲਖ ਕੋਟੀ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥

(ਸਿਰੀਰਾਗੁ ਮ: 4, ਪੰਨਾ-40)

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਸੱਚੇ ਮਹਿਲ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਹੈ:-

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਅੰਤਰਿ ਆਨੇਰਾ ॥

ਨ ਵਸਤੁ ਲਹੈ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹਥਿ ਕੁੰਜੀ ਹੋਰਤੁ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਨਾਹੀ

ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਣਿਆ ॥

(ਮਾਝ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ-੧੨੪)

ਗੁਰਕੁੰਜੀ ਪਾਹੂ ਨਿਵਲੁ ਮਨੁ ਕੋਠਾ ਤਨੁ ਛਤਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਨ ਕਾ ਤਾਕੁ ਨ ਉਘੜੈ

ਅਵਰ ਨ ਕੁੰਜੀ ਹਥਿ ॥

(ਸਲੋਕ ਮ: ੨, ਪੰਨਾ-੧੨੩੭)

ਜਿਸੁ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਿਨਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ਕੁੰਜੀ ਗੁਰ ਸਉਪਾਈ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥

(ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ-੨੦੪)

ਇਹ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੂਰਬਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਭ

ਮਹਾਤਮਾ ਵੀ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਧਰੇ ਹਨ:-

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿਸਟਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਈ ॥
ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
(ਵਡਹੰਸ ਕੀ ਵਾਰ, ਪਉੜੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੫੯੧)

ਨਾਮਾ ਛੀਬਾ ਕਬੀਰੁ ਜੋਲਾਹਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਬੇਤੇ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹਿ ਹਉਮੈ ਜਾਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਤਿਨ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗਾਵਹਿ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਭਾਈ ॥
(ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ-੬੭)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਮਿਹਰ ਭਰਿਆ ਹੱਥ
ਰੱਖ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਸ
ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ:-

ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ
ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥
(ਪਉੜੀ-ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ-੪੭੩)

ਤਿਸੁ ਕਉ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਹਿ
ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸੋ ਪੂਰਾ ਹੋਈ ॥
(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੩੦੯)

ਦਾਨਿ ਬਡੋ ਅਤਿਵੰਤੁ ਮਹਾਬਲਿ ਸੇਵਕਿ ਦਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਬੁ ॥
ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਾ ਕੈ ਬਸੀਸਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਥੁ ॥
(ਸਵਯੇ ਮ: ੪ ਕੇ, ਪੰਨਾ-੧੪੦੪)

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨ
ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖੇੜਾ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਹੈ:-

ਸੋ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ॥

(੬)

ਹਉ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਗੁਰੂ ਵਿਗਸਿਆ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਹਾ ॥

(ਤਿਲੰਗ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੨੨੫)

ਤੇ ਨੇੜੁ ਭਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ਹਹਿ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੁੜੀਏ

ਜੇ ਸਾਧੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਹਿ ਰਾਮ ॥

(ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੫੩੯)

ਗੁਰੂ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਥਿਤੀ:-

ਜਿਨ ਦਰਸਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖ ਨ ਪਾਇਆ

ਤੇ ਭਾਗਹੀਣ ਜਮਿ ਮਾਰੇ ॥

ਸੇ ਕੂਕਰ ਸੂਕਰ ਗਰਧਭ ਪਵਹਿ ਗਰਭ ਜੋਨੀ

ਦਯਿ ਮਾਰੇ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰੇ ॥

(ਗੁਜਰੀ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੪੯੩)

ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਕੁਲ ਧੰਨ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਛੁਹ ਪਾ ਕੇ ਧਰਤੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵੀ ਹਰੀਆਵਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:-

ਸਾ ਧਰਤੀ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ

ਜਿਥੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੈਠਾ ਆਇ ॥

ਸੇ ਜੰਤ ਭਏ ਹਰੀਆਵਲੇ

ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਪਿਤਾ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਕੁਲੁ

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਜਣਿਆ ਮਾਇ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਜਿਨੀ ਡਿਠਾ ਤਿਨਾ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੩੧੦)

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬੇਅੰਤ ਸਿਫਤ ਦਰਜ ਹੈ।

ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਆਖਿਆ

(ੳ)

ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਭਰਮ ਦੇ ਕਿਲੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤੜਪਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਰੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਐਸੀ ਲਿਵ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵੈਰੀ ਅਤੇ ਮਿੱਤਰ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਸਾ ਮਿੱਤਰ ਸਤਿਗੁਰੂ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਸਦੀਵੀ ਸਾਂਝ ਪਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਧੰਨ ਹੈ।

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਨਿ ਭਰਮ ਗੜੁ ਤੋੜਿਆ ॥
ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੋੜਿਆ ॥
(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੫੨੨)

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ
ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਮ ਕਉ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ
ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਮ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ
ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ
ਜਿਨਿ ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮ ਕਉ
ਸਭ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਿਖਾਈ ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰਾ
ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਉ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਾਈ ॥
(ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੫੯੪)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਰਨਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਰਨ ਪੂਜਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੂਜਹੁ

(ਛ)

ਇਨ ਬਿਧਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੁ ਰੇ ॥

(ਕੇਦਾਰਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ- ੧੧੧੮)

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥

(ਭੈਰਉ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ-੧੧੫੨)

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨਾ ਸਦ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹਾਰੇ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕੇਸ ਸੰਗਿ ਝਾਰੇ ॥

(ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ- ੩੮੭)

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਸਤਿਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਦਕਾ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰਕੇ ਹਰ ਜ਼ਰੂਰੇ ਵਿੱਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਵੈਰ ਅਤੇ ਸਮਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਔਗੁਣ ਕੱਟ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਸਤਿਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਉ ॥

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੨੮੬)

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੨੮੭)

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿ ਸਚੁ ਧਿਆਇਦਾ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕੇ ॥

ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਪੰਜੇ ਦੂਤ ਕੀਤੇ ਵਸਿ ਛਿਕੇ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ, ਪੰਨਾ-੩੦੪)

(ਜ)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਵੈਰੁ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨੇ
ਅਉਗਣ ਕਟੇ ਕਰੇ ਸੁਧੁ ਦੇਹਾ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੯੬੦)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਸੰਤ, ਸਾਧ, ਭਗਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:-

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਸਭਿ
ਤਿਤਨੇ ਲੋਚਹਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਧੂ
ਲੈ ਤਿਸ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥

(ਮਲਾਰ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ-੧੨੬੩)

ਸਾਰੰਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭੁੱਲੀ ਭਟਕੀ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਮਾਰਗ ਦੀ ਦੱਸ ਪਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਸਾਰਥਿਕ ਬਨਾਉਣ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜੀਵ 'ਤੇ ਨੇੜਾਂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਰਨ ਧੂੜ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਰਤਨ, ਜਵਾਹਰ ਆਦਿਕ ਦਾ ਅਮੁੱਕ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਜੋ ਅਉਗੁਣ ਲੈ ਕੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਗੁਣ ਵੰਡਦਾ ਹੈ।

ਸਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ-ਗੁਰਬਾਣੀ

ਗੁਰੂ-ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਸਦ-ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਚਸ਼ਮੇ ਫੁਟਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੜਦੇ ਬਲਦੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਠੰਡਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ-ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਏ ਇਹ ਬਚਨ ਅਥਵਾ ਉਪਦੇਸ਼, ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ

ਉਹ ਕਾਵਿ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਾਰਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਭਾਵ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਦਰਜ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਗਤਾਂ, ਭੱਟਾਂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ-ਸਮਰਪਿਤ ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੀ ਦਰਜ ਹੈ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸਮੁੱਚਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਰੱਬ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਸਤਿ-ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਅਮੁੱਕ ਸੋਮਾ ਹੈ। ਗੁਰਮਤਿ, ਨਾਮ, ਸੇਵਾ, ਮੁਕਤਿ, ਜੁਗਤਿ, ਰਾਜ-ਜੋਗ ਅਤੇ ਭਗਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਰਗੇ ਦੁਰਲੱਭ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰ-ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਲਾਵੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਾਨੂੰ ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੁਰਲੱਭ ਭੋਜਨ ਛਕਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ

ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ॥

(ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ੧੩੨੫)

ਗੁਰਬਾਣੀ 'ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿੰਰਜਨ' ਰਹਿਣ ਦਾ ਕਰਮ ਜੋਗੀ ਜੀਵਨ ਫਲਸਫ਼ਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸੱਦ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਜਿਕ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਲਿਆ ਕੇ ਸਮਾਜ ਦਾ ਕਾਇਆ ਕਲਪ ਕੀਤਾ ਉਥੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਥਪੇੜਾਂ ਖਾ ਰਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਪਰਮ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸੁਖੈਨ ਮਾਰਗ ਦਸਿਆ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਵਿਸਮਾਦੀ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਓਤ ਪੋਤ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਖ ਨੇ 'ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ' ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸਰੋਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਰਾਗ ਸਾਰੰਗ

ਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਧਿਆਈ॥

(ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ੧੨੪੩)

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਜਾਚ ਦਾ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਮੰਨ ਕੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਣ ਦੀ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਨਿਤਨੇਮ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਮਰਿਆਦਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਨਿਵਾਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

ਸੋ ਦਰੁ ਆਰਤੀ ਗਾਵੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਪੁ ਉਚਾਰਾ॥

ਬਾਬਾ ਬੁੱਢਾ ਜੀ ਆਦਿਕ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰਸਿੱਖ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ:-

ਪ੍ਰਭੂ ਸਰੂਪ ਰਿਦੈ ਮੇ ਧਾਰੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੇ ਰਿਦੈ ਵਿਚਾਰੈ ॥

ਮਨ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੈ ਸੁਰਤਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਾਤ ਹੋਤ ਲੋ ਨਾਮ ਅਲਾਵੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੋ ਮਨ ਅਨੁਰਾਗਹਿ ॥

ਪਠਤ ਸੁਨਤ ਜਬ ਮੀਠੀ ਲਾਗਹਿ ॥

ਤਬ ਜਾਨਹਿ ਮਮ ਹੁਇ ਕਲਜਾਨ ॥

ਸੁਨ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਕਮਾਵਨ ਠਾਨ ॥

(ਰਾਸਿ-੧ ਅੰਸੁ-੬੪)

ਸਿੱਖੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ
ਜੀ ਰਾਗ ਗਉੜੀ ਵਿਚ ਫੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ
ਸੁ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ਉਦਮੁ ਕਰੇ ਭਲਕੇ ਪਰਭਾਤੀ
ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਨਾਵੈ ॥
ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ
ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਦੇਖ ਲਹਿ ਜਾਵੈ ॥
ਫਿਰਿ ਚੜੈ ਦਿਵਸੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵੈ
ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥

(ਸ੍ਰੀ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਪੰਨਾ-੩੦੫)

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਭਾਈ ਚਾਉ, ਭਾਈ ਬੰਮੀ
ਆਦਿਕ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਅਰਜ਼ ਕਰਨ ਤੇ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਦੱਸੀ
ਮਰਿਆਦਾ ਨਿਭਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਮਰਤਾ
ਅੰਦਰ ਘਰ ਕਰ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ, ਬਾਣੀ ਦੱਸ ਪਾਉਂਦੀ
ਹੈ। ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹਰ ਅੱਖਰ ਹਿਰਦੇ ਵੱਜੇ ਜਿਉਂ ਦੀ
ਤਿਉਂ ਸਮਝ ਆਵੇ, ਮਨ ਡੋਲੇ ਨਾਹੀ, ਸਮਝੋ ਨਿਮਰਤਾ
ਅੰਦਰ ਆ ਗਈ ਹੈ। ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੀ ਸਭ
ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕਰਮ ਹੈ। ਇਸੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਮਝਣ ਨਾਲ
ਬਿਬੇਕ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸੁੱਭ ਅਤੇ ਅਸੁੱਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ
ਨਿਖੇੜਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤਿਆਗੋ
ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਫੁਰਕ ਪਵੇ, ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ
ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਰਕ ਹੀ ਕਰੀ ਜਾਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬਗੈਰ ਮੀਂਹ ਤੋਂ ਬੱਦਲ ਗਰਜ
ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਿਜਲੀ ਗਿਰਾ

(ਠ)

ਕੇ ਕੁਝ ਸਾੜੇਗਾ ਹੀ। ਗਲਤ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਬਿਬੇਕ
ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਮੱਧਮ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ :-

ਮਾਧੋ ਅਬਿਦਿਆ ਹਿਤ ਕੀਨ ॥

ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ ਮਲੀਨ ॥

(ਆਸਾ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ, ਪੰਨਾ-੪੮੬)

ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਛਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਰਚਨਾ ਬਿਬੇਕ
ਦੀਪ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਨਹੀ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ। ਜੇ ਦੇਖੋ ਕਿ ਮਨ ਟੁੱਟਣ
ਲਗਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਬਾਣੀ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨੀ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪਠਨ ਪਾਠਨ ਤੋਂ ਅਵੇਸਲੇ ਸਿੱਖਾਂ
ਬਾਰੇ ਬਚਨ ਹੈ :-

ਠੰਡੇ ਪਾਣੀ ਜੋ ਨਹਿ ਨੁਵੈ ॥

ਬਿਨ ਜਪ ਪੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੁ ਪਾਵੈ ॥

ਬਿਨ ਰਹਿਰਾਸ ਸਮਾਂ ਜੋ ਖੋਵੈ ॥

ਕੀਰਤਨ ਪੜ੍ਹੈ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸੋਵੈ ॥

ਚੁਗਲੀ ਕਰ ਜੋ ਕਾਜ ਬਿਗਾਰੈ ॥

ਪ੍ਰਿਯ ਤਿਸ ਜਨਮ ਜੁ ਧਰਮ ਬਿਸਾਰੈ ॥

(ਤਨਖਾਹਨਾਮਾ:- ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ)

ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਪ੍ਰਸਾਰ ਅਤੇ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 1837 ਈ: ਵਿਚ
ਖ਼ਾਲਸਾ ਰਾਜ ਦਾ ਸੂਰਜ ਸਿਖਰ ਤੇ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ
ਖ਼ਾਲਸਾ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਬੁਰਛਾਗਰਦੀ ਤੇ ਬੇ-ਰੌਣਕੀ ਵੀ
ਆਪਣਿਆ ਨੇੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੱਕੀ। ਜਿੱਥੇ ਆਪ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾਮ-ਅਭਿਆਸ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ।
ਫੇਜ਼ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਸਮੇਂ ਵੀ ਆਪ ਨੇ ਉਸ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ

ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ। ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਜਿਕਰ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਵੈਂ ਹੈ ਭਜਨ ਕਰੈ ਹੈਂ ਚੈਹੈਂ ਰਹਿਨੇ
ਇਕੰਤ ਦੈਹੈਂ ਆਜਜੈਂ ਕੇ ਬਿੱਤ ਹੈਂ ॥

ਆਪ ਜੀ ਵੱਡੀ ਰਾਤ ਜਾਗਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸਤਸੰਗੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ, ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਭਜਨ ਕਰਦੇ। ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਹੱਥੀਂ ਪੋਚਾ ਦੇ ਕੇ ਬੀੜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਕਰਦੇ। ਬਚਨ ਕਰਨਾ, “ਜੋ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਭੋਗ ਪਵਾਵੇਗਾ, ਜੋ ਪੜ੍ਹੇਗਾ, ਸੁਣੇਗਾ, ਸੋ ਬਚੇਗਾ। ਹੋਰ ਸੰਬਰ-ਸੂਰੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਆਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਕੀ ਦੀ ਕਿੱਲੀ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਣੇ ਬਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਜੱਪਣ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ ਬਚ ਰਹੇਗਾ।” ਆਪ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਨਾ, “ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਤੂਫਾਨ ਵੱਢੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੋਲੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹਨ ਨਾ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਊਗਾ ?”

ਫੌਜ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਛੱਡ ਕੇ 1845 ਈ: ਵਿੱਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆ ਕੇ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਘੋਰ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ। ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਖਾਲਸਾਈ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਪੁਨਰ ਸੁਰਜੀਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ 12 ਅਪ੍ਰੈਲ 1857 ਈ: ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਸਾਜਨਾ ਕੀਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਿਦਵਾਨ ਭਾਈ ਰਾਏ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਭੇਜ ਕੇ ਉੱਥੋਂ ਦੀ ਚਲੰਤ ਗੁਰ-ਮਰਿਆਦਾ ਮੰਗਵਾਈ। ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਉੱਪਰ ਗੁਰਬਾਣੀ-ਕਥਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਥੇ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਉੱਥੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਠ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਨ ਹੈ:-

ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਜੋ ਬਾਣੀ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਦਵਾਈ ਪਥ ਬਿਨਾਂ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦਾ ਪਥ ਦੱਸਦੀ ਹੈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਗਏ। ਭਾਈ ਸਾਹਬੂ (ਮਾਤਾ ਜੱਸਾਂ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ) ਨੂੰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, “ਸੱਯਦ ਤੇਰਾ ਲੰਗੋਟੀਆ ਯਾਰ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਲਾਮਾ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਖਾਵੇ।” ਜਦ ਸੱਯਦ ਨੇ ਆ ਕੇ ਕਲਾਮਾ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿਖਾਈਆਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਾਗਜ਼ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਫੂਕ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ, “ਨਾਮ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਜੈਸੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਬਾ ਮਸਤਾਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂਸਰ ਲੱਲਾਂ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਭਜਨ ਪੁੱਛਣ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹੋਏ। ਨਾਮ ਦੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੋ ਸੌ ਸੌ ਪਾਠ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਕਰਕੇ ਤੇ ਪੰਜ ਪੰਜ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਾ ਕੇ ਆਵੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭਜਨ ਦਿਆਂਗੇ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ 3 ਜੂਨ 1863 ਈ: ਨੂੰ ਲੋਕਾਈ ਨੂੰ ਪੁਰੋਹਿਤ ਵਰਗ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਛੇ ਜੋੜਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਜਾਤੀ ਵਿਆਹ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਮਰਿਆਦਾ ਦਾ ਸ਼ੁਭ ਆਗਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:-

(੬)

ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਕੂਕੇ ਪਹਿਲੇ ॥
ਅਨੰਦ ਸੁਛੰਦ ਪੜ੍ਹਾਏ ਸਹਿਲੇ ॥
ਤਿਨ ਕੇ ਦੇਖ ਔਰ ਸਿੱਖ ਘਨੇ ॥
ਲੱਗੇ ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਵਨ ਤਨੇ ॥

(‘ਭੁਪਿੰਦਰਾ ਨੰਦ’ ਵਿਚੋਂ)

ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਵਿਚ ਹੋਮ ਜੱਗ ਵਿੱਚ ਵੇਦ-ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਪੁ, ਜਾਪੁ, ਚੌਪਈ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੂਸਰਾ ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਸਦਕਾ ਜਿੱਥੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਥਾਣਿਓਂ-ਥਾਣੀਂ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਗਿਆ। ਉੱਥੇ 28 ਦਿਨ ਤੱਕ ਲੁਧਿਆਣੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵੀ ਲਵਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਰਹੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕੀਤੀ ਇਸ ਅਨੰਦ ਮਰਿਆਦਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਆਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸੱਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਵਾਨ ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਛਾਪੇ ਖਾਨੇ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ 1866 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇਹ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ 1867 ਈ: ਦੇ ਹੋਲੇ ਮਹੱਲੇ ਦੇ ਅਵਸਰ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਗਏ। ਫ਼ਰੰਗੀ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ਿਦਮਤ ਪੁੱਛੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਦੇ ਕੋਲ ਨਾਂਗਿਆ ਵੱਲੋਂ ਸਾਰੰਗੀ ਵਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ-ਗਾਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਬੋਲੀਆਂ ਅਤੇ ਟੱਪਿਆਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, “ਸਭ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ, ਗਾਉਣ ਤੇ ਸੁਣਨ।”

ਇਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਗਊ ਪੈ ਕੇ ਮਰ ਗਈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਖੂਹ ਪੂਰ ਕੇ ਜੋਂ ਬੀਜ ਦਿਉ। ਜਦ ਜੋਂ ਉੱਗਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਖੂਹ ਦੁਬਾਰਾ ਕੱਢ ਕੇ ਜੱਗ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਜਲ ਛਕੇ। ਲੋਕਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖੂਹ ਕਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ? ਆਪ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, “ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਣੀ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਫੇਰ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਣਾ ਕੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿਉ, ਫੇਰ ਲੰਗਰ ਵਿੱਚ ਜਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ।” ਜਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਖੂਹ ਕਿਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਤਾਂ ਘਿਉ ਹੈ ਬਾਣੀ ਖੰਡ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਛਕੇ ਤਾਂ ਹੱਛੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਦੌਰੇ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਖੂਹ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਕਵੀਸ਼ਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆ ਕੇ ਕਬਿੱਤ ਸੁਣਾਇਆ, ਹੋਰ ਕਈ ਛੰਦ ਸੁਣਾਏ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਦਿ ਅਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਮਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਜੀਵ ਦੀ ਕਵਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਈਸ਼ਰ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਜੀਵ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਕੌਣ ਪੜ੍ਹੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਦਬ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਵੱਈਏ, ਦੋਹਰੇ ਨਾ ਰਚੋ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਚੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ।

ਮੁਕਤਸਰੀਆਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨਾਲ ਬਚਨ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪ ਜੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵੇਦ-ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਹੋਏ

ਹਨ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਆਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਕਈਆਂ ਜੋੜਿਆਂ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਲਾਵਾਂ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਪੜ੍ਹਾਏ।

ਪ੍ਰਦੇਸ ਗਮਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇਸ਼ ਧਰਮ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗਰੀਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਿਰ 18 ਜਨਵਰੀ 1872 ਈ: ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਲਾਵਤਨ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਆਪਣੀ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ-ਪੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਠ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਨਾਮਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਬਚਨ ਪਾਠਕਾਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸੇ ਜੀ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਹੋ ਕਹਣਾ ਹੈ, ਬਾਰੰਬਾਰ ਦਾ, ਜੋ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੇ ਨਾਲੇ ਭਜਨੁ ਕਰੋ, ਦੋਮੇ ਕਰਨੇ। ਭਜਨ ਬਿਨਾਂ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ਤੇ ਬਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਭਜਨ ਨਾਲ ਪਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ।

(ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਨੰ: 33)

ਜੇ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਕਰਨਗੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਸੁਖ ਬਹੁਤ ਹੋਊਗਾ ਹਰਿ ਤਰਾ ਸੇ। ਅਰੁ ਭੋਗ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਉਣੇ ਸਭਨਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗਤ ਦਾ ਦੀਦਾਰ ਕਰਾਵੇ।

(ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਨੰ:34)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਗਮਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਉੱਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਕੂਮਤ ਵਲੋਂ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਸ਼ੱਦਦ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਬੁਹੇ ਅੱਗੇ ਪੁਲਿਸ ਚੌਂਕੀ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜ ਸਿੰਘਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਉਹ

ਵੀ ਸਭ ਦੇ ਨਾਮ, ਗ੍ਰਾਮ ਲਿਖ ਕੇ। ਦੁਬਾਰਾ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖ਼ਿਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ। ਪੰਜ ਨਾਮਧਾਰੀ ਇੱਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ-ਅਭਿਲਾਸ਼ੀ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਐਸੇ ਬਿਖੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਿਰੰਤਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਬਾਬਾ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਨੇ ਆਪ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨਮਿੱਤ ਰਾਮ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ 5 ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਭੋਗ 1929 ਬਿ: ਵਿੱਚ ਪਾਏ। ਮੁਖ਼ਬਰਾਂ ਦੀ ਚੁਗਲੀ ਕਰਨ ਤੇ ਜਿਲਾ ਪੁਲਿਸ ਕਪਤਾਨ ਬਾਰਬਟਨ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਨਾ ਭੋਗ ਪਾਉ, ਨਾ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰੋ, ਨਾ ਏਥੇ ਸਿੰਘ ਹੀ ਆਉਣ ਦੇਵੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵੀ ਤੇਰੇ ਭਾਈ ਵਾਲੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਮਹਾਰਾਜ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਗੁੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾ ਲਈਏ। ਫ਼ਰੰਗੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਜਾਂ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਇੱਕਠੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਲਏ ਤਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਕੈਦ ਕਰਾਂਗੇ। ਮੁਖ਼ਬਰਾਂ ਦੇ ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰਨ ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪਾਠ ਬੰਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ। ਪਰ ਧੰਨ ਸਨ ਉਹ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਅਤੇ ਸਾਦਿਕ ਸਿੱਖ ਜੋ ਅਤਿ ਦੀਆਂ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਚੋਰੀ ਛਿਪੇ ਡੇਰੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ 1931 ਬਿ: ਵਿਚ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕੀਤੇ। ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਮਾਈ ਚੰਦੋ ਭਾਣੇ ਪਿੰਡ ਵਾਲੇ ਜਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਰੰਗੂਨ ਗਏ ਵੈਸਾਖ 1932 ਬਿ: ਵਿੱਚ, ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵੱਲ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਲਿਖ ਕੇ

ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨਮਿੱਤ ਪੰਜ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਚਾਰ ਪਾਠੀ ਤੇ ਇਕ ਧੂਪੀਆ (ਜੋ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦਾ ਅਤੇ ਧੂਪ ਪਾਈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖ ਪੰਥ ਵਿਚ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਦੀ ਕੋਈ ਮਰਿਆਦਾ ਪ੍ਰਚੱਲਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ 101 ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕੀਤੇ। ਗੁਪਤ ਭੋਗ ਪੈਣ ਲੱਗੇ, ਲੰਗਰ ਵਾਲੀ ਗੁਪਤ ਕੋਠੜੀ ਵਿਚ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਦਾ ਭੋਗ ਇਸੇ ਸਾਲ ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ। ਫਿਰ 1933 ਬਿ: ਵਿਚ 101 ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਸਖ਼ਤੀਆਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ 101 ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਉਹੋ ਹੀ ਦਿਨ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦਿਨ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਪੰਜ ਸਿੰਘ ਹੀ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਰ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਦੀ ਪਟੜੀ ਤੋਂ ਅੰਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆ ਸਕਦਾ।

ਪਾਠੀ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ:-ਜਪੁ ਜਾਪ ਦਾ ਪਾਠ ਪਾਠੀਆਂ ਕੋ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਿਆ ਚਾਹੀਏ, ਰਹਿਰਾਸ ਭੀ ਪੜ੍ਹੀ ਚਾਹੀਏ। ਜੇ ਕੰਠ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੰਠ ਕਰ ਲਵੇ। ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲਾ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਿਰਾਜੇ। ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਸੇ ਉੱਠ ਕੇ ਮਦਾਨ ਜਾਏ, ਦਾਤਨ ਕਰੇ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ। ਜੇਕਰ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਰਾਗੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸੁਣੇ। ਪਾਠੀ ਆਪ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਪਾਵੇ। ਬਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਏ ਬਾਲਕਾਂ ਕੋ, ਬਾਣੀ ਕੰਠ ਕਰਾਵੇ। ਅੱਗੇ ਜਿਤਨੀ ਕਿਸੇ ਸੇ ਪੁੱਜ ਆਵੇ, ਉਤਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਰੱਖੇ।

(ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਲਾਸ ਭਾਗ-੨)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਚੌਪਈ ਦੀਆਂ ਵਰਨੀਆਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਤੁਰੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ 101 ਵਾਰੀ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੂਹੇ ਬੈਠੀ ਗਾਰਦ ਦੀ ਅੱਖੀਂ ਘੱਟਾ ਪਾ ਕੇ 50-50 ਸਿੰਘ ਡੇਰੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਦੋ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਖੰਡ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠਾਂ ਅਤੇ ਵਰਨੀਆਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪਿੰਡਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚੱਲ ਪਿਆ ਪਰ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਥਾਣੇ ਇਤਲਾਹ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ। ਪੁਲਿਸ ਅਤੇ ਮੁਖਬਰ ਹਰ ਵਕਤ ਖ਼ਬਰ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆ ਕੇ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਭੋਗ ਪੈਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਆਪ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ ਘਰੇ ਘਰੀ ਤੋਰ ਕੇ ਫਿਰ ਜਾਣਾ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਕਵੀ ਇਸ ਸਖਤੀਆਂ ਭਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਏ ਪਾਠਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ :-

ਪਰਦੇਸੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਮਿਤ ਠੰਡੀ ਮੂਰਤੀ ਨੇ ਹਰ ਉੱਠੀ ਸਰਕਾਰੀ ਤੇ ਗ਼ੈਰ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ ਕਰਦਿਆਂ 500 ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਅਤੇ 1100 ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠ ਕੀਤੇ ਕਰਵਾਏ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਤਾ ਕਾਲ ਵਿਚ ਆਦਿ ਅਤੇ ਦਸਮ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੂਰਨ ਮਰਿਆਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਅਤੇ ਕਰੀਬ 3 ਲੱਖ ਸਾਧਾਰਨ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਾਰੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫ਼ੁਰਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ-

-ਸੋ ਭਾਈ ਨਾਮਧਾਰੀਓ! ਜੇ ਭਜਨ ਕਰੋਗੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋਗੇ,

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਬਚੋਗੇ। ਔਰ ਜੇਕਰ ਨਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਹੀ ਪਈ ਹੋਈ ਐ।

(ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ-9, ਪੰਨਾ 190)

-ਸੇਵਕ ਰਾਮ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, “ਕਿਉਂ ਜੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਅੱਕ ਜਾਂਦਾ ਰੋਜ਼ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਦਿਆਂ ?” ਮੈਂ ਆਖਿਆ, “ਜੀ, ਤੁਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਾ ਛਕਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਕਦੇ ਅੱਕਿਆ ਹੈ ? ਸਿੱਖ ਦਾ ਖਾਜ਼ ਹੈ ਨਾਮ ਅਤੇ ਬਾਣੀ।”

(ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ-1 ਪੰਨਾ 209)

ਉਸੇ ਹੀ ਲੜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਤੋਰਦਿਆਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਆਦਿ ਅਤੇ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਲੱਖ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠ ਕਰਾਏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹਰ ਘਰ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਪਾਠ ਆਦਿ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਾਂ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅਤੇ ਹਰ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ਉਚੇਚਾ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੋਜਨ ਸਰੀਰ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਭਜਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਾਨੂੰ ਰੋਟੀ ਵੀ ਸੁਆਦ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰ

ਜਿੱਥੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਠਨ-ਪਾਠਨ ਨਿੱਤ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਧਾਰ ਹੈ ਉੱਥੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰ ਵੀ ਇੱਕ ਨਿਹਾਇਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਫ਼ਰਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਖ਼ੁਦ ਅਦਬ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪੂਰਨੇ ਪਾਏ ਹਨ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸੱਤਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਪਲੰਘ ਉਪਰ ਬਿਰਾਜ ਰਹੇ ਸਨ, ਦੋ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੰਘ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਏ। ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਸਾਹਿਬ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਪਲੰਘ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਬੈਠਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਗੋਡੇ ਉੱਤੇ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ, ‘ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਇਹ ਬਾਣੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਏਨੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਸੀ?’ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਦਬ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਕਾਇਮ ਨਾ ਰੱਖਣ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਵੀ ਇਸ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਭੈ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

ਜੋ ਗੁਰ ਭਗਤ ਸਿਖ ਹੈ ਮੇਰਾ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਭਯ ਤਿਸੈ ਘਨੇਰਾ ॥

ਜਿਨ ਭਯ ਅਦਬ ਨ ਬਾਣੀ ਧਾਰਾ ॥

ਜਾਨਹੁ ਸੋ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਹਮਾਰਾ ॥

(ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ)

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਡਾਵਾਂ-ਡੋਲ ਸਥਿਤੀ ਦੇਖੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਰਾਜ-ਭਾਗ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਕਰਮ ਛੁੱਟਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨ ਵਿਰਾਸਤ ਗੁਰਬਾਣੀ

ਤੋਂ ਬੇ-ਮੁਖੀ ਹੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੌਰੇ ਆਰੰਭ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਜਿਸ ਵੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਸੱਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਹੀ ਪਤਾ ਕਰਦੇ ਕਿ ਏਥੇ ਕੋਈ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੈ? ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਹੈ? ਪਰ ਆਪ ਦਾ ਮਨ ਬੇ-ਹੱਦ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਜਦ ਆਪ ਵੇਖਦੇ ਕਿ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਾ ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਾਥੀਆਂ ਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਥਾਨਾਂ ਦਾ ਸਿੰਗਾਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਵਿਤ੍ਰ ਬੀੜਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੀ ਤਰਸਯੋਗ ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕਥਨ ਅਨੁਸਾਰ:-

ਜਾਗ ਜਿਨਕੇ ਬਡੇਰੇ ਬਾਣੀ ਪਢਤੇ ਸਵੇਰੇ,
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਬਿਨ ਹੇਰੇ ਅੰਨ ਜਲ ਪਾਨ ਨ ਕਰੈਂ॥
ਤਿਨ ਹੀ ਕੇ ਨਾਤੀ ਧੂਪ ਦੀਪ ਕੀ ਕਹਾਂ ਬਖਯਾਤੀ,
ਪਾਇ ਹੈਂ ਨ ਝਾਤੀ ਖਾਤ ਮੂਸ ਗ੍ਰੰਥ ਜੇ ਪਰੈਂ॥
ਜਪੁਜੀ ਨ ਰਹੁਰਾਸ ਪਢੈਂ ਸੁਨੈ ਕਥੀ ਖਾਸ,
ਔਰ ਜੇ ਪਢਤ ਪਾਸ ਹਾਸ ਤਿਨ ਯੋਂ ਰਰੈਂ॥
ਕਹਾ ਰਬ ਬਹਿਰਾ ਹੈ ਗਹਿਰਾ ਪੁਕਾਰੈਂ ਜੋ ਤੂੰ,
ਸਹਿਰਾਂ ਮੇ ਜਾਇ ਲੁਕਮੇ ਰਿਝਾਇ ਲੈ ਤਰੈਂ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿੱਜ ਹਸਤ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਪੋਚਾ ਦਿੰਦੇ, ਚੰਦੋਆ ਲਾ ਕੇ ਬੀੜ ਦਾ ਪੀੜ੍ਹੇ ਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੇ। ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਦਸਤਾਰ ਦੇ ਪੱਲੇ ਨਾਲ ਪੱਤਰੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕਰਦੇ।

ਆਪ ਜੀ ਵੱਲੋਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਿਆਂ ਤਾਬਿਆ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ। ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਕਦੇ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਜੰਗਲ ਜਾ ਕੇ ਆਏ ਹੋ

ਤਦ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ, ਪਵਿਤ੍ਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨ ਕੇ ਹੀ ਪਾਠ ਕਰਨਾ। ਪਰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕੇਵਲ ਬਾਹਰੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵੀ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ।

ਭਾਈ ਜੀਵੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ:-

ਜਪੁਜੀ ਅਰਥ ਵਿਚਾਰਨ ਕਰੋ॥

ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਅੰਤਰ ਨਿਤ ਧਰੋ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਦਬ ਸੰਬੰਧੀ ਹੁਕਮ ਹਨ।

- ਅਦਬ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ? ਨਿਰਾ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਅਦਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਬਹੁਤੇ ਰੁਮਾਲ ਦੇਣ ਨਾਲ ਅਦਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਨਿਰਾ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਅਦਬ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਕਰੀਏ।

- ਅਸੀਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈ ਲੈਨੇ ਹਾਂ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਥੋਂ ਮੰਨੀ, ਇੰਨੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਜਿੰਨੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਕਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਾਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਆਸਣ ਅੱਧਾ ਸੂਤਰ ਭਰ ਵੀ ਨੀਵਾਂ ਆਪ ਜੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ। ਰਾਗੀ ਸਿੰਘ ਜਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ

ਹੋਣ ਤਾਂ ਰਤਾ ਭਰ ਨੀਵਾਂ ਬੈਠਾ ਸਿੰਘ, ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਤੁਕ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਵੇਲੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨੀਵੇਂ ਥਾਂ ਤੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ। ਅਰਦਾਸ ਵੇਲੇ ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤਾਬਿਆ ਵਿੱਚ ਸਿੰਘ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਅਰਦਾਸੀਆ ਸਿੰਘ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਤੇ ਖੜੋ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ ਜਿੱਥੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਸਾਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਾਮ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ:-

- ਅਸੀਂ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਸਰੀਰ ਇਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਮੰਨਦੇ ਨੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨੋਂ, ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣਾ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਬਣਦੈ।

-ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਓ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗਣ ਲੱਗ ਜਾਵੇ, ਉਦੋਂ ਇਹ ਸਮਝੋ ਹੁਣ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

-ਮੈਂ ਨਾਮਧਾਰੀ ਸਿੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਨਾ ਕਰੋ । ਉਹਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਦੱਸ ਦਿਉ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉ।

ਬਾਣੀ ਪਢਹੁ ਸੁਧ ਗੁਰ ਕੇਰੀ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਉਚਾਰਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਤਾਂ ‘ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤੀ’ ਦੇ

ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਸਹੀ ਰੂਪ ਦੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਰਚਨਹਾਰੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਬਹੁਤ ਅਰਥ ਬੋਧ ਜਾਨਣ ਲਈ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਲਗ ਮਾਤਰ ਦਾ ਬੋਧ ਹੋਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਭਉ (ਡਰ) ਅਤੇ ਭਾਉ (ਪ੍ਰੇਮ) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਸੋਧ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਗੁਰ-ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਹਰ ਲਗ ਮਾਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਨੋਰਥ ਹੈ।

ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦਪੁਰ ਦਾ ਜੰਗ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਇਮਾਨ ਸਨ। ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਭਾਈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਲਗਾਂ ਮਾਤਰਾਂ ਸੋਧ ਕੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਸੁਣਾਵੇ।

ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਹਾਫ਼ਿਜਾਬਾਦ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਪੁਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸੁਣਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਾਂ, ਮਾਤਰਾਂ ਅਤੇ ਅੱਖਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਠ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ। ਭਾਈ ਗੋਪਾਲੇ ਨੇ 'ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ' ਵਾਲੀ ਅੰਤਿਮ ਤੁਕ ਪੜੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਵ-ਉੱਚ ਪਦਵੀ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਰਾਜ-ਯੋਗ ਤਖਤਾ) ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਸਣ ਤੋਂ ਉੱਠਣ ਲੱਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉੱਠਦੇ ਹੋਇਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਥੀ ਸੰਕਲਪ ਆਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਪੰਜਾਂ ਕੀਮਤੀ ਘੋੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪੰਜਵਾਂ ਘੋੜਾ ਦੇ ਦੇਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਘੋੜੇ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਰ

ਜਦ ਭਾਈ ਗੋਪਾਲੇ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਲੱਗੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਾ ਭਾਵ ਹੁਣ ਉਹ ਮੈਂਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਜਾਣ ਗਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ, “ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਗੁਰਿਆਈ ਪਦ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਸੀ ਪਰ ਤੂੰ ਹੋਰ ਮਨੋਰਥ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ।” ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਵਾਂ ਘੋੜਾ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਪਦ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਜ-ਆਨੰਦ ਵਿੱਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸਨ। ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦ ਅਵਾਜ਼ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਸੁਣੀ ਪਈ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਲੈ ਜਾਉ।

ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਤਾਮੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਦੂਰ ਜਾ ਬਿਠਾਇਆ। ਸੰਗਤ ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ, ‘ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਮਰਵਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਲਿਵ ਜੋੜ ਕੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਇਕ ਤੁਕ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਪੜ੍ਹੇ ਉਸ ਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਲਾਠੀਆਂ ਦੀ ਮਾਰ ਪਈ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਮੁਸਕਰਾ ਕੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, “ਇਸ ਨੇ ‘ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਸੂਰਾ’ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ‘ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਸੂਰਾ’ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਅਰਥ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਕ ਦਾ ਅਰਥ ਬਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੂਰਮਾ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਗਲਤ ਉਚਾਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਅਰਥ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ

(ਲ)

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਸੂਰਮਾ ਉਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਪਰ ਇਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਕਰਤੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ ?”

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ 25 ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਾ ਕੇ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਜਦ ਕੋਈ ਰਾਗੀ ਸਿੰਘ ਲਗ ਮਾਤਰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਲਘੂ ਮਾਤਰ ਦੀ ਥਾਂ ਦੀਰਘ ਮਾਤਰ ਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਪਦਾਰਥ ਛਕਦਿਆਂ-ਛਕਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰੋੜ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਿਸੇ ਤੱਤ-ਵੇਤਾ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਹਾਤਮਾ ਤੋਂ ਸੰਥਿਆ ਲੈ ਕੇ ਹੀ ਸ਼ੁੱਧ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰਵਾਨਾਂ ਨੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਨੇ। ਮੈਂ ਏਥੇ ਕੇਵਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਉਚਾਰਨ ਵੱਲ ਆਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਹੈ:-

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ;
ਵਿਣੁ ਭਾਣੈ, ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ ॥ (ਨੁਾਵਾ; ਨੁਾਇ ਬੋਲੋ)

ਤਿਥੈ; ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥ (ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਬੋਲੋ)

ਜਿਨੀ, ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ; ਗਏ ਮਸਕਤਿ ਘਾਲਿ ॥
(ਮਸਕਤਿ ਬੋਲੋ)

ਨਾਨਕ, ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ; ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
(ਬੁਝੈ ਬੋਲੋ)

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ; ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥ (ਬੁਝੈ ਬੋਲੋ)

ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ; ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ ॥ (ਅ-ਧਰ ਬੋਲੋ)

ਪੂਰਾ ਗੁਰ ; ਅਖੁਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ॥ (ਅਖਿਅਓ ਬੋਲੋ)

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ; ਨਖੁਤ੍ਰੁ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥ (ਨਖਿਅਤ੍ਰੁ ਬੋਲੋ)

ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ , ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ;
ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ (ਅ-ਕਲ ਬੋਲੋ)

ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ , ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ;
ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥ (ਸ-ਹਿਤ ਬੋਲੋ)

ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ, ਅਮਿਤੋਜਿ ਕਹਿਜੈ ॥
(ਅਚੱਲ, ਅਨਭਉ, ਅਮਿੱਤੋਜਿ ਬੋਲੋ)

ਦੁਸਟ ਜਿਤੇ ਉਠਵਤ ਉਤਪਾਤਾ ॥ (ਉ-ਠਵਤ ਬੋਲੋ)

ਅਖਲ ਧਰਮ ਅਲਖ ਕਰਮ ॥ (ਅ-ਖ-ਲ, ਅ-ਲੱਖ ਬੋਲੋ)

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ, ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ, ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ ਕੀਤੇਈ ॥
(ਕੀਤੇ- ਈ ਬੋਲੋ)

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ, ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਹੀ
ਆਪੇ ਤਰਸ ਪਇਓਈ ॥ (ਪਇਓ- ਈ ਬੋਲੋ)

ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ ॥ (ਅੱਨ-ਗਾਹ ਬੋਲੋ)

ਕਹੂੰ ਅਕਲੰਕ, ਕਹੂੰ ਮਾਰਤ ਮਯੰਕ ॥
(ਅ-ਕਲੰਕ, ਮਇਅੰਕ ਬੋਲੋ)

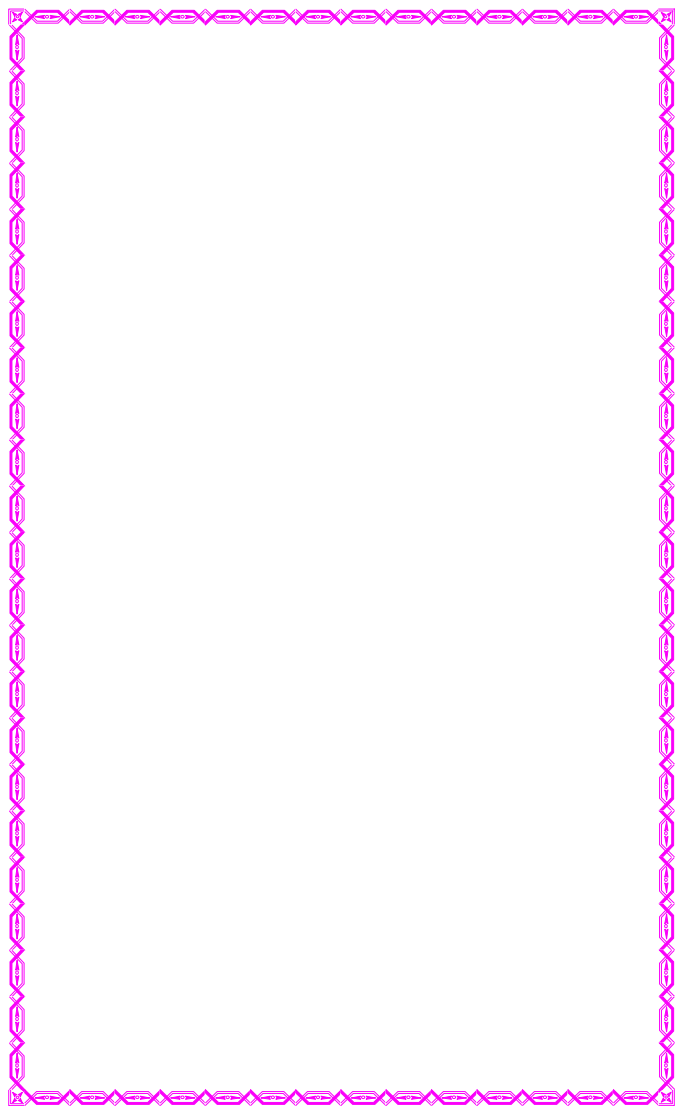
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਤਨੇਮੀ-ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਹਿਤ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਵੱਲੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਇਹ ਗੁਟਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਪਾਠਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਰੱਖਣ ਦਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਕੋਈ ਤਰੁੱਟੀ ਰਹਿ ਗਈ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖਿਮਾ ਦਾ ਜਾਚਿਕ ਹਾਂ। ਇਸ ਗੁਟਕੇ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਦਸਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮਧਾਰੀ ਪੰਥ ਦੋਹਾਂ ਹੀ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਤ ਮੰਨਕੇ ਸਿਰ ਝੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੁਕਮ ਜਾਣ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਲੇਖ ਦੇ ਵਧ ਜਾਣ ਦੇ ਭੈ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲਿਖਿਆ ਬਹੁਤਾ ਜਾਨਣਾ।

ਆਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਾਠਕ ਇਸ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਖਿਮਾਂ ਕਰ ਦੇਣਗੇ।

ਸ੍ਰੀ ਭੈਣੀ ਸਾਹਿਬ
(ਪੋਹ, ੨੦੧੮)

ਦਾਸਨਿ-ਦਾਸ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਿੰਘ

ਰਹਿਤਨਾਮਾ

ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਿਖਤੁਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਹੋਰ ਸੰਬੂਹ
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਭੈਣੀ ਦਾ, ਸੰਬੂਹ ਖਾਲਸੇ ਜੀ
ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ ਸ੍ਰੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ ਪ੍ਰਮਾਨ
ਕਰਨੀ ਜੀ।

ਹੋਰੁ ਰਹਿਤਨਾਮਾ ਸੰਬੂਹ ਸੰਗਤ ਦੇ
ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਭੈਣੀ ਤੇ। ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ
ਉਠ ਕੇ ਗੜਵਾ ਲਜਾਇ ਕਰ ਮਦਾਨੇ ਹੋਇ
ਔਣਾ। ਦੋ ਵਾਰੀ ਗੜਵਾ ਮਾਜਨਾ। ਮਦਾਨ
ਬਸਤ੍ਰ ਲਾਹਿ ਕੇ ਜਾਨਾ। ਦਾਤਨ ਕਰਨੀ,
ਫੇਰ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨਾ। ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ, ਜੇ
ਕੰਠ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਣੀ, ਸਰਬ
ਮਾਈ ਬੀਬੀ, ਸਰਬ ਬੁਢੇ ਬਾਲੇ ਨੇ। ਜਪੁ,
ਜਾਪੁ, ਦੁਹਾ ਦੇ ਹਜਾਰੇ ਕੰਠ ਕਰਨੇ।

ਰਹਿਰਾਸ, ਆਰਤੀ ਸੋਹਿਲਾ ਏਤਨੀ ਤਾ
ਜਰੂਰ ਹੀ ਕੰਠ ਕਰਨੀ ਤੇ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖੁ
ਸਭ ਨੇ ਰਖਣਾ। ਭਜਨੁ ਅਠੇ ਪਹਰ
ਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਸਚੇ ਦਾ।

ਹੋਰੁ ਪਰਾਈ ਧੀ ਭੈਣ ਆਪਣੀ ਜਾਨਣੀ।
ਪਰਾਇਆ ਹਕੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਗੇ ਹੀ ਲਿਖ
ਛਡਿਆ ਹੈ 'ਹਕੁ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸੁ
ਸੂਅਰ ਉਸੁ ਗਾਇ।' ਜੋ ਕੋਈ ਭਜਨੁ ਪੁਛ
ਕੇ ਨਾ ਕਰੂਗਾ, ਉਸ ਦਾ ਮੂਹ ਦੁਹੀ ਜਹਾਨੀ
ਕਾਲਾ ਹੋਊਗਾ। ਹੋਰੁ ਜੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੰਦਾ
ਫਿਕਾ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਾ। ਖਿਮਾ ਕਰਨੀ, ਬੋਲੁ
ਕੁਬੋਲੁ ਸਹਿ ਜਾਣਾ ਸਭ ਦਾ। ਜੋ ਕੋਈ
ਮਾਰੇ ਕੁਛ, ਤਾ ਭੀ ਖਿਮਾ ਕਰਨੀ, ਤੁਸਾ
ਦਾ ਰਛਕ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਰਿ ਬਖਤ। ਤੁਸੀ
ਬਹੁਤ ਆਪਣੀ ਭਲਾਈ ਛਪਾਉਣ ਦੀ
ਕਰਨੀ ਹਰਿ ਬਖਤ । ਦੁਵਾਨੁ ਲਾਉਣਾ,
ਹਰ ਦਿਨ ਸਬਦੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਾ।

ਜੇਕਰ ਜਗ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾ ਚੌਕਾ

ਦੇਣਾ। ਭਾਡੇ ਕੋਰੇ ਲਿਆਉਣੇ। ਚੌਕੇ ਬਿਚ
 ਚਰਨ ਧੋਇ ਕੇ ਬੜਨਾ ਅਰ ਹੋਮ ਬੀ
 ਕਰਨਾ। ਪਹਲੇ ਚੌਕਾ ਦੇਣਾ ਹੋਮ ਦੀ
 ਜਗਾ, ਲਕੜੀ ਹੋਮ ਵਿਚ ਪਲਾਹ ਦੀ
 ਪਾਉਣੀ ਜਾਂ ਬੇਰੀ ਦੀ ਪਾਉਣੀ । ਫੂਕ
 ਨਹੀ ਮਾਰਨੀ ਹੋਮ ਵਿਚ। ਹੋਮ ਦੀ ਅੰਗ
 ਨੂੰ ਪਖੀ ਨਾਲ ਝਲਣਾ। ਪੰਜ ਆਦਮੀ ਹੋਮ
 ਵਿਚ ਪੋਥੀਆ ਉਤੋ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ,
 ਚਉਪਈ, ਜਪੁ, ਜਾਪੁ, ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ,
 ਅਕਾਲ ਉਸਤਤ^੧ । ਛੇਵਾਂ ਆਦਮੀ^੨
 ਅਹੁਤੀਆ ਪਾਵੇ। ਸਤਵਾਂ^੩ ਮਗਰੋ ਨਾਲ
 ਹੀ ਜਲ ਦਾ ਛਿਟਾ ਦੇਵੇ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ। ਜੇ
 ਕੋਈ ਮੰਦਾ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਜਾਰੀ ਚੋਰੀ ਤਾ
 ਕਿਸੇ ਹੀ ਥਾ ਦੁਵਾਨੁ ਬਿਚ ਨਹੀ ਬੜਨ
 ਦੇਣਾ। ਜੇ ਕਰ ਜੋਰਾਬਰ ਹੋਵੇ ਤਾ ਸਭਨਾ
 ਨੇ ਏਹੁ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਜੀ ਏਹੁ
 ਆਦਮੀ ਏਥੇ ਆਉਣ ਜੋਗਾ ਈ ਨਾ ਰਹੇ।
 ਹੋਰੁ ਜੀ, ਮੇਰੀ ਮਤ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਸਮਝ ਲੈਣਾ
 ਜੀ। ਹੋਰੁ ਜੀ, ਸਭ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜਨੇ
 ਪਰਮੇਸਰ ਅਗੇ। ਜੋ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ! ਸਾਡਾ
 ਧਰਮੁ ਬਣਿਆ ਰਹੇ ਜੀ। ਹੋਰ ਕਛਾ
 ਰਖਣੀਆ, ਪਉਚਾ ਪਾਕੇ ਪਉਚਾ ਲਹੁਣਾ।
 ਹੋਰੁ ਜੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਛੁਪਾਉਣਾ
 ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਨੇ। ਹੋਰ ਜੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਧੀ ਭੈਣ
 ਦਾ ਪੈਸਾ ਨਹੀ ਲੈਣਾ, ਬਟਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ।
 ਸਦਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਦੇ ਰਹਿਣਾ।

ਸਾਰੇ ਬਹੀਰ ਨੂੰ ਏਹੁ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇ
 ਦੇਣਾ ਜੋ ਪੰਦਰਾ ਸੌਲਾ ਬਰਸ ਤੇ ਘਟ ਕੋਈ
 ਨਾ ਕੁੜੀ ਬਿਆਹੇ। ਦਾਰੂ ਮਾਸ ਨਹੀ
 ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ। ਖੰਫ ਰਖਣਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿ
 ਦਮ ।

---

੧ ਚੰਡੀ ਦੀ ਵਾਰ ਅਤੇ ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ ਇਹ ਬਾਣੀਆਂ ਹਵਨ ਵਿੱਚ
 ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਦਿੱਤਾ
 ਸੀ।

੨.੩ (ਛੇਵਾਂ ਅਤੇ ਸਤਵਾਂ) ਇਹ ਦੋਵੇ ਭਜਨ ਕਰਨ।

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
 ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਜਪੁ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭੀ
 ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥੧॥
 ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ
 ਵਾਰ ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ
 ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਭੁਖਿਆ
 ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ
 ਭਾਰ ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣਪਾ ਲਖ ਹੋਹਿ
 ਤ ਇਕ ਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ ॥ ਕਿਵ
 ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਈਐ ਕਿਵ ਕੂੜੈ ਤੁਟੈ
 ਪਾਲਿ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ

ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ
 ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਈ ॥ ਹੁਕਮੀ
 ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ
 ਵਡਿਆਈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ
 ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ
 ਪਾਈਅਹਿ ॥ ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੀ
 ਬਖਸੀਸ ਇਕਿ ਹੁਕਮੀ ਸਦਾ
 ਭਵਾਈਅਹਿ ॥ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ
 ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮ ਨ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਹੁਕਮੈ ਜੇ ਬੁਝੈ ਤ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ
 ਕੋਇ ॥੨॥

ਗਾਵੈ ਕੇ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ
 ਕਿਸੈ ਤਾਣੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੇ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ
 ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੇ ਗੁਣ
 ਵਡਿਆਈਆ ਚਾਰ ॥ ਗਾਵੈ ਕੇ
 ਵਿਦਿਆ ਵਿਖਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗਾਵੈ ਕੇ

ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨੁ ਖੇਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ
 ਜੀਅ ਲੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ
 ਦਿਸੈ ਦੂਰਿ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵੇਖੈ ਹਾਦਰਾ
 ਹਦੂਰਿ ॥ ਕਥਨਾ ਕਥੀ ਨ ਆਵੈ
 ਤੋਟਿ ॥ ਕਥਿ ਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ
 ਕੋਟਿ ॥ ਦੇਦਾ ਦੇ ਲੈਦੇ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥
 ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ ॥ ਹੁਕਮੀ
 ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਏ ਰਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਵਿਗਸੈ
 ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੁ
 ਨਾਇ ਭਾਖਿਆ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਆਖਹਿ ਮੰਗਹਿ ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਦਾਤਿ
 ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਫੇਰਿ ਕਿ ਅਗੈ
 ਰਖੀਐ ਜਿਤੁ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਮੁਹੰ
 ਕਿ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲੀਐ ਜਿਤੁ ਸੁਣਿ ਧਰੇ
 ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਨਾਉ
 ਵਡਿਆਈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ

ਕਪੜਾ ਨਦਰੀ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਆਪੇ
 ਸਚਿਆਰੁ ॥੪॥

ਥਾਪਿਆ ਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ
 ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ
 ਸੋਇ ॥ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ
 ਪਾਇਆ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੀਐ
 ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗਾਵੀਐ ਸੁਣੀਐ
 ਮਨਿ ਰਖੀਐ ਭਾਉ ॥ ਦੁਖੁ ਪਰਹਰਿ
 ਸੁਖੁ ਘਰਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਨਾਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੰ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਈਸਰੁ ਗੁਰੁ
 ਗੋਰਖੁ ਬਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ
 ਮਾਈ ॥ ਜੇ ਹਉ ਜਾਣਾ ਆਖਾ ਨਾਹੀ
 ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਗੁਰਾ
 ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ
 ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ

ਜਾਈ॥੫॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ
ਭਾਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕਿ ਨਾਇ ਕਰੀ॥
ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ
ਕਰਮਾ ਕਿ ਮਿਲੈ ਲਈ॥ ਮਤਿ
ਵਿਚਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਿਕ ਜੇ
ਇਕ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ॥ ਗੁਰਾ
ਇਕ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਭਨਾ ਜੀਆ
ਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ
ਜਾਈ॥੬॥

ਜੇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ
ਦਸੁਣੀ ਹੋਇ॥ ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ
ਜਾਣੀਐ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥
ਚੰਗਾ ਨਾਉ ਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ
ਜਗਿ ਲੇਇ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਨਦਰਿ ਨ
ਆਵਈ ਤ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੇ॥ ਕੀਟਾ
ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣਿ ਗੁਣੁ ਕਰੇ
 ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਗੁਣੁ ਦੇ॥ ਤੇਹਾ ਕੋਇ
 ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੋਇ
 ਕਰੇ॥੭॥

ਸੁਣਿਐ ਸਿਧ ਪੀਰ ਸੁਰਿ
 ਨਾਥ॥ ਸੁਣਿਐ ਧਰਤਿ ਧਵਲ
 ਆਕਾਸ॥ ਸੁਣਿਐ ਦੀਪ ਲੋਅ
 ਪਾਤਾਲ॥ ਸੁਣਿਐ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ
 ਕਾਲੁ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ
 ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ
 ਨਾਸੁ॥੮॥

ਸੁਣਿਐ ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ
 ਇੰਦੁ॥ ਸੁਣਿਐ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਣ
 ਮੰਦੁ॥ ਸੁਣਿਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ
 ਭੇਦ॥ ਸੁਣਿਐ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
 ਵੇਦ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ
 ਵਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ

ਨਾਸੁ ॥ ੯ ॥

ਸੁਣਿਐ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ
ਗਿਆਨੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਅਠਸਠਿ ਕਾ
ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਪੜਿ ਪੜਿ
ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਲਾਗੈ
ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ
ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ
ਕਾ ਨਾਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁਣਿਐ ਸਰਾ ਗੁਣਾ ਕੇ
ਗਾਹ ॥ ਸੁਣਿਐ ਸੇਖ ਪੀਰ
ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ਸੁਣਿਐ ਅੰਧੇ ਪਾਵਹਿ
ਰਾਹੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਹਾਥ ਹੋਵੈ
ਅਸਗਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ
ਵਿਗਾਸੁ ॥ ਸੁਣਿਐ ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ
ਨਾਸੁ ॥ ੧੧ ॥

ਮੰਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ
ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ

ਪਛੁਤਾਇ ॥ ਕਾਗਦਿ ਕਲਮ ਨ
 ਲਿਖਣਹਾਰੁ ॥ ਮੰਨੇ ਕਾ ਬਹਿ ਕਰਨਿ
 ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ
 ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ
 ਕੋਇ ॥ ੧੨ ॥

ਮੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ
 ਬੁਧਿ ॥ ਮੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ
 ਸੁਧਿ ॥ ਮੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ ॥
 ਮੰਨੈ ਜਮ ਕੈ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਐਸਾ
 ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ
 ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥ ੧੩ ॥

ਮੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕ ਨ
 ਪਾਇ ॥ ਮੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟੁ
 ਜਾਇ ॥ ਮੰਨੈ ਮਗੁ ਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ ॥
 ਮੰਨੈ ਧਰਮ ਸੇਤੀ ਸਨਬੰਧੁ ॥ ਐਸਾ
 ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ
 ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ॥ ੧੪ ॥

ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ ॥
 ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ ॥ ਮੰਨੈ ਤਰੈ
 ਤਾਰੇ ਗੁਰੁ ਸਿਖ ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ
 ਭਵਹਿ ਨ ਭਿਖ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ
 ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ
 ਮਨਿ ਕੋਇ ॥੧੫॥

ਪੰਚ ਪਰਵਾਣ ਪੰਚ
 ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ
 ਮਾਨੁ ॥ ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ॥
 ਪੰਚਾ ਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥ ਜੇ ਕੋ
 ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਣੈ
 ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥ ਧੌਲੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ
 ਕਾ ਪੂਤੁ ॥ ਸੰਤੋਖ ਥਾਪਿ ਰਖਿਆ
 ਜਿਨਿ ਸੂਤਿ ॥ ਜੇ ਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ
 ਸਚਿਆਰੁ ॥ ਧਵਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ
 ਭਾਰੁ ॥ ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ॥
 ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੋਰੁ ॥

ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵ ॥ ਸਭਨਾ
 ਲਿਖਿਆ ਵੁੜੀ ਕਲਾਮ ॥ ਏਹੁ ਲੇਖਾ
 ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ
 ਕੇਤਾ ਹੋਇ ॥ ਕੇਤਾ ਤਾਣੁ ਸੁਆਲਿਹੁ
 ਰੂਪੁ ॥ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੋਣੁ ਕੂਤੁ ॥
 ਕੀਤਾ ਪਸਾਉ ਏਕੋ ਕਵਾਉ ॥ ਤਿਸ
 ਤੇ ਹੋਏ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥ ਕੁਦਰਤਿ
 ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ
 ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ
 ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥ ਤੂ ਸਦਾ
 ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥ ੧੬ ॥

ਅਸੰਖ ਜਪ ਅਸੰਖ ਭਾਉ ॥
 ਅਸੰਖ ਪੂਜਾ ਅਸੰਖ ਤਪ ਤਾਉ ॥
 ਅਸੰਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ॥
 ਅਸੰਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸ ॥
 ਅਸੰਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
 ਵੀਚਾਰ ॥ ਅਸੰਖ ਸਤੀ ਅਸੰਖ

ਦਾਤਾਰ॥ ਅਸੰਖ ਸੂਰ ਮੁਹ ਭਖ
 ਸਾਰ॥ ਅਸੰਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵ ਲਾਇ
 ਤਾਰ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ
 ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ
 ਵਾਰ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ
 ਕਾਰ॥ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ॥੧੭॥

ਅਸੰਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰ॥
 ਅਸੰਖ ਚੋਰ ਹਰਾਮਖੋਰ॥ ਅਸੰਖ
 ਅਮਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਰ॥ ਅਸੰਖ
 ਗਲਵਢ ਹਤਿਆ ਕਮਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ
 ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ
 ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ
 ਮਲੇਛ ਮਲੁ ਭਖਿ ਖਾਹਿ॥ ਅਸੰਖ
 ਨਿੰਦਕ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿਆ ਨ
 ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ

ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂ ਸਦਾ
ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੮॥

ਅਸੰਖ ਨਾਵ ਅਸੰਖ
ਥਾਵ॥ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ ਅਸੰਖ
ਲੋਅ॥ ਅਸੰਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ
ਹੋਇ॥ ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ ਅਖਰੀ
ਸਾਲਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ ਗੀਤ
ਗੁਣ ਗਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ
ਬਾਣਿ॥ ਅਖਰਾ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ
ਵਖਾਣਿ॥ ਜਿਨਿ ਏਹਿ ਲਿਖੇ ਤਿਸੁ
ਸਿਰਿ ਨਾਹਿ॥ ਜਿਵ ਫੁਰਮਾਏ ਤਿਵ
ਤਿਵ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ
ਨਾਉ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਥਾਉ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ॥
ਵਾਰਿਆ ਨ ਜਾਵਾ ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੋ
ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂ
ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੯॥

ਭਰੀਐ ਹਥੁ ਪੈਰੁ ਤਨੁ
 ਦੇਹ ॥ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰਸੁ ਖੇਹ ॥
 ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ॥ ਦੇ
 ਸਾਬੂਣੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ ॥ ਭਰੀਐ
 ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਓਹੁ ਧੋਪੈ
 ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ ਆਖਣੁ
 ਨਾਹਿ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੈ
 ਜਾਹੁ ॥ ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ
 ਖਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਆਵਹੁ
 ਜਾਹੁ ॥ ੨੦ ॥

ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਇਆ ਦਤੁ
 ਦਾਨੁ ॥ ਜੇ ਕੋ ਪਾਵੈ ਤਿਲ ਕਾ ਮਾਨੁ ॥
 ਸੁਣਿਆ ਮੰਨਿਆ ਮਨਿ ਕੀਤਾ
 ਭਾਉ ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ
 ਨਾਉ ॥ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ
 ਕੋਇ ॥ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕੀਤੇ ਭਗਤਿ ਨ
 ਹੋਇ ॥ ਸੁਅਸਤਿ ਆਥਿ ਬਾਣੀ

ਬਰਮਾਉ ॥ ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ
 ਚਾਉ ॥ ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ ਕਵਣੁ
 ਕਵਣ ਥਿਤਿ ਕਵਣੁ ਵਾਰੁ ॥ ਕਵਣਿ
 ਸਿ ਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ
 ਆਕਾਰੁ ॥ ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ ਪੰਡਤੀ
 ਜਿ ਹੋਵੈ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ ॥ ਵਖਤੁ ਨ
 ਪਾਇਓ ਕਾਦੀਆ ਜਿ ਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ
 ਕੁਰਾਣੁ ॥ ਥਿਤਿ ਵਾਰੁ ਨਾ ਜੋਗੀ ਜਾਣੈ
 ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨਾ ਕੋਈ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ
 ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੈ
 ਸੋਈ ॥ ਕਿਵ ਕਰਿ ਆਖਾ ਕਿਵ
 ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵ ਜਾਣਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਆਖਣਿ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਇਕ
 ਦੂ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ
 ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੋ ਜਾਣੈ ਅਗੈ
 ਗਇਆ ਨ ਸੋਹੈ ॥੨੧॥

ਪਾਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖ
ਆਗਾਸਾ ਆਗਾਸ ॥ ਓੜਕ ਓੜਕ
ਭਾਲਿ ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹਨਿ ਇਕ ਵਾਤ ॥
ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ ਕਹਨਿ ਕਤੇਬਾ
ਅਸੁਲੂ ਇਕੁ ਧਾਤੁ ॥ ਲੇਖਾ ਹੋਇ ਤ
ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਣਾਸੁ ॥
ਨਾਨਕ ਵਡਾ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਜਾਣੈ
ਆਪੁ ॥੨੨॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ ਏਤੀ
ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ॥ ਨਦੀਆ ਅਤੈ
ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦਿ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ॥
ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਗਿਰਹਾ ਸੇਤੀ
ਮਾਲੁ ਧਨੁ ॥ ਕੀੜੀ ਤੁਲਿ ਨ ਹੋਵਨੀ
ਜੇ ਤਿਸੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰਹਿ ॥੨੩॥

ਅੰਤੁ ਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਣਿ ਨ
ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਕਰਣੈ ਦੇਣਿ ਨ
ਅੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਵੇਖਣਿ ਸੁਣਣਿ ਨ

ਅੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ
 ਮੰਤੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ
 ਆਕਾਰੁ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪੈ
 ਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ ਅੰਤ ਕਾਰਣਿ ਕੇਤੇ
 ਬਿਲਲਾਹਿ॥ ਤਾ ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ
 ਜਾਹਿ॥ ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ॥
 ਬਹੁਤਾ ਕਹੀਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ॥ ਵਡਾ
 ਸਾਹਿਬੁ ਉਚਾ ਥਾਉ॥ ਉਚੇ ਉਪਰਿ
 ਉਚਾ ਨਾਉ॥ ਏਵਡੁ ਉਚਾ ਹੋਵੈ
 ਕੋਇ॥ ਤਿਸੁ ਉਚੇ ਕਉ ਜਾਣੈ ਸੋਇ॥
 ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ॥
 ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ॥੨੪॥

ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾ
 ਜਾਇ॥ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ
 ਤਮਾਇ॥ ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਜੋਧ
 ਅਪਾਰ॥ ਕੇਤਿਆ ਗਣਤ ਨਹੀ
 ਵੀਚਾਰੁ॥ ਕੇਤੇ ਖਪਿ ਤੁਟਹਿ

ਵੇਕਾਰ॥ ਕੇਤੇ ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਹਿ॥
 ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਕੇਤਿਆ
 ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰ॥ ਏਹਿ ਭਿ
 ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ॥ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੀ
 ਭਾਣੈ ਹੋਇ॥ ਹੋਰੁ ਆਖਿ ਨ ਸਕੈ
 ਕੋਇ॥ ਜੇ ਕੋ ਖਾਇਕੁ ਆਖਣਿ
 ਪਾਇ॥ ਓਹੁ ਜਾਣੈ ਜੇਤੀਆ ਮੁਹਿ
 ਖਾਇ॥ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ॥
 ਆਖਹਿ ਸਿ ਭਿ ਕੇਈ ਕੇਇ॥ ਜਿਸ
 ਨੋ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹ॥ ਨਾਨਕ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨੫॥

ਅਮੁਲ ਗੁਣ ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰ॥
 ਅਮੁਲ ਵਾਪਾਰੀਏ ਅਮੁਲ ਭੰਡਾਰ॥
 ਅਮੁਲ ਆਵਹਿ ਅਮੁਲ ਲੈ ਜਾਹਿ॥
 ਅਮੁਲ ਭਾਇ ਅਮੁਲਾ ਸਮਾਹਿ॥
 ਅਮੁਲੁ ਧਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਦੀਬਾਣੁ॥
 ਅਮੁਲੁ ਤੁਲੁ ਅਮੁਲੁ ਪਰਵਾਣੁ॥

ਅਮੁਲੁ ਬਖਸੀਸ ਅਮੁਲੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥
 ਅਮੁਲੁ ਕਰਮੁ ਅਮੁਲੁ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥
 ਅਮੁਲੋ ਅਮੁਲੁ ਆਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਆਖਿ ਆਖਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
 ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥
 ਆਖਹਿ ਪੜੇ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥
 ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦ ॥
 ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਵਿੰਦ ॥ ਆਖਹਿ
 ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧ ॥ ਆਖਹਿ
 ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧ ॥ ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ
 ਆਖਹਿ ਦੇਵ ॥ ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ
 ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥ ਕੇਤੇ ਆਖਹਿ
 ਆਖਣਿ ਪਾਹਿ ॥ ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ
 ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿ ॥ ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੋਰਿ
 ਕਰੇਹਿ ॥ ਤਾ ਆਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ
 ਕੇਇ ॥ ਜੇਵਡੁ ਭਾਵੈ ਤੇਵਡੁ ਹੋਇ ॥
 ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਜੇ ਕੋ

ਆਖੈ ਬੋਲੁਵਿਗਾੜੁ ॥ ਤਾ ਲਿਖੀਐ
ਸਿਰਿ ਗਾਵਾਰਾ ਗਾਵਾਰੁ ॥੨੬॥

ਸੋ ਦਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਘਰੁ ਕੇਹਾ
ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥ ਵਾਜੇ
ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ
ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਰਾਗ ਪਰੀ ਸਿਉ
ਕਹੀਅਨਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਤੁਹਨੋ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ
ਗਾਵੈ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ
ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਹਿ ਲਿਖਿ
ਲਿਖਿ ਧਰਮੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ
ਈਸਰੁ ਬਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸਦਾ
ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ ਇਦਾਸਣਿ
ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਅੰਦਰਿ
ਗਾਵਨਿ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਹਿ ਵੀਰ

ਕਰਾਰੇ॥ ਗਾਵਨਿ ਪੰਡਿਤ ਪੜਨਿ
 ਰਖੀਸਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ॥
 ਗਾਵਹਿ ਮੋਹਣੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ
 ਸੁਰਗਾ ਮਛ ਪਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿ
 ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ
 ਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ
 ਗਾਵਹਿ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ॥ ਗਾਵਹਿ ਖੰਡ
 ਮੰਡਲ ਵਰਭੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ
 ਧਾਰੇ॥ ਸੇਈ ਤੁਧੁਨੋ ਗਾਵਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ
 ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਰਸਾਲੇ॥
 ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ
 ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ ਕਿਆ ਵੀਚਾਰੇ॥
 ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ
 ਸਾਚੀ ਨਾਈ॥ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ
 ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀ
 ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ
 ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ

ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਜਿਵ ਤਿਸ
 ਦੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ
 ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ
 ਜਾਈ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ
 ਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ
 ਰਜਾਈ॥੨੭॥

ਮੁੰਦਾ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਮੁ ਪਤੁ
 ਝੋਲੀ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਿ॥
 ਖਿੰਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ
 ਜੁਗਤਿ ਡੰਡਾ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਆਈ
 ਪੰਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਿ ਜੀਤੈ ਜਗੁ
 ਜੀਤੁ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਆਦੇਸੁ॥
 ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ
 ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ ਵੇਸੁ॥੨੮॥

ਭੁਗਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ
 ਭੰਡਾਰਣਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜਹਿ
 ਨਾਦ॥ ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥੀ ਸਭ ਜਾ

ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਵਰਾ ਸਾਦ ॥
 ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਦੁਇ ਕਾਰ ਚਲਾਵਹਿ
 ਲੇਖੇ ਆਵਹਿ ਭਾਗ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ
 ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ
 ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ
 ਵੇਸੁ ॥ ੨੯ ॥

ਏਕਾ ਮਾਈ ਜੁਗਤਿ
 ਵਿਆਈ ਤਿਨਿ ਚੇਲੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥
 ਇਕੁ ਸੰਸਾਰੀ ਇਕੁ ਭੰਡਾਰੀ ਇਕੁ
 ਲਾਏ ਦੀ ਬਾਣੁ ॥ ਜਿਵ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ
 ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਜਿਵ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥
 ਓਹੁ ਵੇਖੈ ਓਨਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ
 ਬਹੁਤਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ
 ਆਦੇਸੁ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ
 ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ
 ਵੇਸੁ ॥ ੩੦ ॥

ਆਸਣੁ ਲੋਇ ਲੋਇ

ਭੰਡਾਰ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇਆ ਸੁ ਏਕਾ
 ਵਾਰ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ
 ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਕੀ
 ਸਾਚੀ ਕਾਰ॥ ਆਦੇਸੁ ਤਿਸੈ
 ਆਦੇਸੁ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲੁ ਅਨਾਦਿ
 ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ
 ਵੇਸੁ॥੩੧॥

ਇਕ ਦੂ ਜੀਭੋ ਲਖ ਹੋਹਿ
 ਲਖ ਹੋਵਹਿ ਲਖ ਵੀਸ॥ ਲਖੁ ਲਖੁ
 ਗੇੜਾ ਆਖੀਅਹਿ ਏਕੁ ਨਾਮੁ
 ਜਗਦੀਸ॥ ਏਤੁ ਰਾਹਿ ਪਤਿ
 ਪਵੜੀਆ ਚੜੀਐ ਹੋਇ ਇਕੀਸ॥
 ਸੁਣਿ ਗਲਾ ਆਕਾਸ ਕੀ ਕੀਟਾ
 ਆਈ ਰੀਸ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ
 ਪਾਈਐ ਕੂੜੀ ਕੂੜੈ ਠੀਸ॥੩੨॥

ਆਖਣਿ ਜੋਰੁ ਚੁਪੈ ਨਹ
 ਜੋਰੁ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਮੰਗਣਿ ਦੇਣਿ ਨ

ਜੋਰੁ ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਜੀਵਣਿ ਮਰਣਿ ਨਹ
 ਜੋਰੁ ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਰਾਜਿ ਮਾਲਿ ਮਨਿ
 ਸੋਰੁ ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਸੁਰਤੀ ਗਿਆਨ
 ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਜੋਰੁ ਨ ਜੁਗਤੀ ਛੁਟੈ
 ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ ਵੇਖੈ
 ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਉਤਮੁ ਨੀਚੁ ਨ
 ਕੋਇ ॥੩੩॥

ਰਾਤੀ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ॥
 ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥
 ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ
 ਧਰਮਸਾਲ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਜੀਅ
 ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਮ
 ਅਨੇਕ ਅਨੰਤ ॥ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ
 ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਚਾ
 ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਸੋਹਨਿ ਪੰਚ
 ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ
 ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਕਚ ਪਕਾਈ ਓਥੈ

ਪਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ
ਜਾਇ॥੩੪॥

ਧਰਮ ਖੰਡ ਕਾ ਏਹੋ
ਧਰਮੁ॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਕਾ ਆਖਹੁ
ਕਰਮੁ॥ ਕੇਤੇ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਵੈਸੰਤਰ
ਕੇਤੇ ਕਾਨ ਮਹੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਬਰਮੇ
ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇ
ਵੇਸ॥ ਕੇਤੀਆ ਕਰਮ ਭੂਮੀ ਮੇਰ
ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੂ ਉਪਦੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਇੰਦ
ਚੰਦ ਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡਲ ਦੇਸ॥
ਕੇਤੇ ਸਿਧ ਬੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ
ਵੇਸ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ
ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਮੁੰਦ॥ ਕੇਤੀਆ ਖਾਣੀ
ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤ ਨਰਿੰਦ॥
ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੇਵਕ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ
ਅੰਤੁ ਨ ਅੰਤੁ॥੩੫॥

ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ

ਪਰਚੰਡੁ ॥ ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ
ਅਨੰਦੁ ॥ ਸਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ
ਰੂਪੁ ॥ ਤਿਥੈ ਘਾੜਤਿ ਘੜੀਐ ਬਹੁਤੁ
ਅਨੂਪੁ ॥ ਤਾ ਕੀਆ ਗਲਾ ਕਥੀਆ
ਨਾ ਜਾਹਿ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ
ਪਛੁਤਾਇ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ ਸੁਰਤਿ
ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥ ਤਿਥੈ ਘੜੀਐ
ਸੁਰਾ ਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ ॥੩੬॥

ਕਰਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ
ਜੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ॥
ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰ ॥ ਤਿਨ
ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ ॥ ਤਿਥੈ
ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ
ਰੂਪ ਨ ਕਥਨੇ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾ ਓਹਿ
ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਗੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੈ
ਰਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭਗਤ
ਵਸਹਿ ਕੇ ਲੋਅ ॥ ਕਰਹਿ ਅਨੰਦੁ

ਸਚਾ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥ ਸਚਖੰਡਿ ਵਸੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਨਦਰਿ
 ਨਿਹਾਲ ॥ ਤਿਥੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ
 ਵਰਭੰਡ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਥੈ ਤ ਅੰਤ ਨ
 ਅੰਤ ॥ ਤਿਥੈ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥
 ਜਿਵ ਜਿਵ ਹੁਕਮੁ ਤਿਵੈ ਤਿਵ ਕਾਰ ॥
 ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ ॥੩੭॥

ਜਤੁ ਪਾਹਾਰਾ ਧੀਰਜੁ ਸੁਨਿਆਰੁ
 ॥ ਅਹਰਣਿ ਮਤਿ ਵੇਦੁ ਹਥੀਆਰੁ ॥
 ਭਉ ਖਲਾ ਅਗਨਿ ਤਪ ਤਾਉ ॥ ਭਾਂਡਾ
 ਭਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਤੁ ਢਾਲਿ ॥ ਘੜੀਐ
 ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲ ॥ ਜਿਨ ਕਉ
 ਨਦਰਿ ਕਰਮੁ ਤਿਨ ਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ

ਧਰਤਿ ਮਹਤੁ ॥ ਦਿਵਸੁ ਰਾਤਿ ਦੁਇ
 ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਖੇਲੈ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥
 ਚੰਗਿਆਈਆ ਬੁਰਿਆਈਆ ਵਾਚੈ
 ਧਰਮੁ ਹਦੂਰਿ ॥ ਕਰਮੀ ਆਪੋ
 ਆਪਣੀ ਕੇ ਨੇੜੈ ਕੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਿਨੀ
 ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗਏ ਮਸਕਤਿ
 ਘਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ
 ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧॥
 ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ
 ਤਾਈ॥ ਬਿਲਪ ਕਰੇ ਚਾੜ੍ਹਕ ਕੀ
 ਨਿਆਈ॥ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਂਤਿ
 ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ
 ਜੀਉ॥੧॥ ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ
 ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ
 ਜੀਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਰਾ ਮੁਖੁ
 ਸੁਹਾਵਾ ਜੀਉ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ॥
 ਚਿਰੁ ਹੋਆ ਦੇਖੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ॥
 ਧੰਨੁ ਸੁ ਦੇਸੁ ਜਹਾ ਤੂੰ ਵਸਿਆ ਮੇਰੇ
 ਸਜਣ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ॥੨॥ ਹਉ
 ਘੋਲੀ ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਗੁਰ ਸਜਣ
 ਮੀਤ ਮੁਰਾਰੇ ਜੀਉ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਇਕ ਘੜੀ ਨ ਮਿਲਤੇ ਤਾ ਕਲਿਜੁਗੁ
 ਹੋਤਾ॥ ਹੁਣਿ ਕਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਿਅ
 ਤੁਧੁ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਮੋਹਿ ਰੈਣਿ ਨ

ਵਿਹਾਵੈ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ
 ਗੁਰ ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੩॥ ਹਉ ਘੋਲੀ
 ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਸਚੇ ਗੁਰ
 ਦਰਬਾਰੇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਭਾਗੁ
 ਹੋਆ ਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਘਰ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥
 ਸੇਵ ਕਰੀ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨ ਵਿਛੁੜਾ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥੪॥
 ਹਉ ਘੋਲੀ ਜੀਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਉ ॥ ਰਹਾਉ
 ॥੧॥੮॥

ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
 ੧ੳ ਸਿਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
 ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ ਆਪਣਾ ਕੈ ਸਿਉ
 ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣੁ

ਸੇਵਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥
 ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਨੀਤ ਨਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ
 ਦਾਤਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਨਦਿਨੁ
 ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਿ ਛੁਡਾਏ
 ਸੋਇ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੇਰੀ ਕਾਮਣੀ
 ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੋਇ ॥੨॥
 ਦਇਆਲ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾ ਸਦ
 ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਰਬੰ
 ਸਾਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
 ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ
 ਕਰੇ ॥੩॥ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਕੇਵ
 ਰਹਾ ॥ ਸਾ ਵਡਿਆਈ ਦੇਹਿ ਜਿਤੁ
 ਨਾਮਿ ਤੇਰੇ ਲਾਗਿ ਰਹਾਂ ॥ ਦੂਜਾ
 ਨਾਹੀ ਕੋਇ ਜਿਸੁ ਆਗੈ ਪਿਆਰੇ
 ਜਾਇ ਕਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੇਵੀ
 ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਚੰਉ
 ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ

ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ ਚੁਖ ਚੁਖ ਹੋਇ ॥੪॥
 ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ
 ਚੁਖ ਚੁਖ
 ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੪॥੧॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩
 ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ
 ਪਿਆਰੇ ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ॥
 ਮੇਰੈ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ
 ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥੧॥ ਹੰਉ
 ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੰਉ
 ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ
 ਤਿਨਾ ਕੈ ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
 ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਹੰਉ
 ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਕਾਇਆ ਰੰਛਣਿ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ
 ਪਾਈਐ ਨਾਉ ਮਜੀਠ ॥ ਰੰਛਣ

ਵਾਲਾ ਜੇ ਰੰਛੈ ਸਾਹਿਬੁ ਐਸਾ ਰੰਗੁ ਨ
 ਡੀਠ॥੨॥ ਜਿਨ ਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤੜੇ
 ਪਿਆਰੇ ਕੰਤੁ ਤਿਨਾ ਕੈ ਪਾਸਿ॥
 ਧੂੜਿ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਜੀ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ॥੩॥ ਆਪੇ
 ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ
 ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ
 ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਵੇਇ॥੪॥੧॥੩॥

ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧॥

ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ
 ਕਰੇਹਿ॥ ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੋ
 ਕੀ ਨ ਮਾਣੇਹਿ॥ ਸਹੁ ਨੇੜੈ ਧਨ
 ਕੰਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ॥ ਭੈ
 ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ ਭਾਵ
 ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੋ॥ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ
 ਜਾਣੀਐ ਲਾਗੀ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ
 ਪਿਆਰੋ॥੧॥ ਇਆਣੀ ਬਾਲੀ

ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾ ਧਨ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥
 ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਧਨ
 ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ
 ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਧਾਵੈ ॥
 ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ
 ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਇਨੀ
 ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਭਈ
 ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ ॥੨॥ ਜਾਇ
 ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹੈ ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ
 ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ
 ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ
 ਚੁਕਾਈਐ ॥ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਦਾਰਥੁ
 ਪਾਈਐ ਤਉ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ
 ਲਾਈਐ ॥ ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਜੈ ਤਨੁ
 ਮਨੋ ਦੀਜੈ ਐਸਾ ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ ॥
 ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ ਇਨੀ
 ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥੩॥ ਆਪੁ

ਗਵਾਈਐ ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਅਉਰੁ
 ਕੈਸੀ ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ
 ਦੇਖੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ ਕਾਮਣਿ ਨਉ
 ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥ ਆਪਣੇ ਕੰਤ
 ਪਿਆਰੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾ
 ਸਭਰਾਈ॥ ਐਸੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ
 ਕੀ ਮਾਤੀ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਇ
 ਸਮਾਣੀ॥ ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਇ ਸਰੂਪ
 ਬਿਚਖਣਿ ਕਹੀਐ ਸਾ
 ਸਿਆਣੀ॥੪॥੨॥੪॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧

ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ
 ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ॥ ਕਉਣੁ ਗੁਰੂ
 ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ
 ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ
 ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ॥ ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ
 ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ

ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਨੁ
 ਤਾਰਾਜੀ ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ
 ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ ॥ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ
 ਸੇ ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ
 ਰਹਾਵਾ ॥੨॥ ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ
 ਤਰਾਜੀ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥ ਆਪੇ
 ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੇ ਹੈ
 ਵਣਜਾਰਾ ॥੩॥ ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ
 ਪਰਦੇਸੀ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਜਾਵੈ ॥
 ਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਰਹਦਾ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਮੂੜਾ ਪਾਵੈ ॥੪॥੨॥੯॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
 ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧
 ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ ਤੇਰੀ

ਕਵਨ ਵਡਾਈ॥ ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੁ ਕਹਾ
 ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨ
 ਜਾਈ॥੧॥ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ
 ਬੁਝਾਈ॥ ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਉ
 ਰਜਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਹੋਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਭ
 ਅਸਨਾਈ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ
 ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ
 ਚਤੁਰਾਈ॥੨॥ ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ
 ਕਥੇ ਕਥਿ ਦੇਖਾ ਮੈ ਅਕਥੁ ਨ ਕਥਨਾ
 ਜਾਈ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਆਖਾ
 ਤਿਲੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ॥੩॥ ਏਤੇ
 ਕੂਕਰ ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉਕਾ ਇਸੁ
 ਤਨ ਤਾਈ॥ ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇ
 ਹੋਇਗਾ ਤਾ ਖਸਮੈ ਨਾਉ ਨ
 ਜਾਈ॥੪॥੧॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ ਘਟ
 ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ
 ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ
 ਆਵਾ ॥੧॥ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ
 ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
 ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ਹਮ
 ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ
 ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ
 ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਘਟਿ
 ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨॥ ਸਿਖ
 ਮਤਿ ਸਭਿ ਬੁਧਿ ਤੁਮਾਰੀ ਮੰਦਰ
 ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
 ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ
 ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥੩॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ
 ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਧੁ
 ਪਾਸੇ ॥ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ

ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ ॥੪॥੨॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਜਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਛਪੈ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਅਰੁ
ਪਾਤਿ ਨਹਿਨ ਜਿਹ ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ
ਅਰੁ ਰੇਖ ਭੇਖ ਕੋਊ ਕਹਿ ਨ ਸਕਤ
ਕਿਹ ॥ ਅਚਲ ਮੂਰਤਿ ਅਨਭਉ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਮਿਤੋਜਿ ਕਹਿਜੈ ॥ ਕੋਟਿ
ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਣ ਸਾਹੁ ਸਾਹਾਣਿ
ਗਣਿਜੈ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮਹੀਪ ਸੁਰ ਨਰ
ਅਸੁਰ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ
ਕਹਤ ॥ ਤਵ ਸਰਬ ਨਾਮ ਕਥੈ ਕਵਨ
ਕਰਮ ਨਾਮ ਬਰਨਤ ਸੁਮਤਿ ॥੧॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥ ਨਮਸਤ੍ਵੰ
 ਅਕਾਲੇ ॥ ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਰੂਪੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੂਪੇ
 ॥੨॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਖੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਲੇਖੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਕਾਏ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਏ ॥੩॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਜੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਠਾਮੇ
 ॥੪॥ ਨਮਸਤੰ ਅਕਰਮੰ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਧਰਮੰ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨਾਮੰ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਧਾਮੰ ॥੫॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਜੀਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੀਤੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਬਾਹੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਢਾਹੇ
 ॥੬॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੀਲੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਨਾਦੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਛੇਦੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਧੇ ॥੭॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਜੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਉਦਾਰੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਪਾਰੇ
 ॥੮॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁ ਏਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਨੇਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੂਤੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਜੂਪੇ ॥ ੯ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਨ੍ਰਿਕਰਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਭਰਮੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਦੇਸੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਭੇਸੇ
 ॥੧੦॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਨ੍ਰਿਧਾਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਘਾਤੇ ॥੧੧॥
 ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਧੂਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੂਤੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਲੋਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਸੋਕੇ
 ॥੧੨॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਤਾਪੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਥਾਪੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਤ੍ਰਿਮਾਨੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਧਾਨੇ ॥੧੩॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਗਾਹੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਬਾਹੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਤ੍ਰਿਬਰਗੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਸਰਗੇ ॥੧੪॥ ਨਮਸਤੰ

ਪ੍ਰਭੋਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਸੁ ਜੋਗੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਰੰਗੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੰਗੇ
 ॥ ੧੫ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਗੰਮੇ ॥
 ਨਮਸਤਤਸਤੁ ਰੰਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਜਲਾਸ੍ਰੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਿਰਾਸ੍ਰੇ ॥ ੧੬ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਜਾਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਪਾਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਮਜਬੇ ॥
 ਨਮਸਤਤਸਤੁ ਅਜਬੇ ॥ ੧੭ ॥ ਅਦੇਸੰ
 ਅਦੇਸੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਸੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਧਾਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਬਾਮੇ
 ॥ ੧੮ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਦਯਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੂਪੇ ॥ ੧੯ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਖਾਪੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਥਾਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਕਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
 ਪਾਲੇ ॥ ੨੦ ॥ ਨਮਸਤਤਸਤੁ ਦੇਵੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਅਭੇਵੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਜਨਮੇ ॥

ਨਮਸਤੰ ਸੁਬਨਮੇ ॥੨੧॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
 ਗਉਨੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭਉਨੇ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਰੰਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੰਗੇ
 ॥੨੨॥ ਨਮੋ ਕਾਲ ਕਾਲੇ ॥
 ਨਮਸਤਸਤੁ ਦਜਾਲੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਅਬਰਨੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਅਮਰਨੇ
 ॥੨੩॥ ਨਮਸਤੰ ਜਰਾਰੰ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਕ੍ਰਿਤਾਰੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਧੰਧੇ ॥
 ਨਮੋਸਤ ਅਬੰਧੇ ॥੨੪॥ ਨਮਸਤੰ
 ਨ੍ਰਿਸਾਕੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨ੍ਰਿਬਾਕੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਰਹੀਮੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਕਰੀਮੇ
 ॥੨੫॥ ਨਮਸਤੰ ਅਨੰਤੇ ॥ ਨਮਸਤੰ
 ਮਹੰਤੇ ॥ ਨਮਸਤਸਤੁ ਰਾਗੇ ॥
 ਨਮਸਤੰ ਸੁਹਾਗੇ ॥੨੬॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
 ਸੋਖੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਪੋਖੰ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਕਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਹਰਤਾ
 ॥੨੭॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਭੋਗ

ਭੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਦਜਾਲੇ ॥ ਨਮੋ
ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥ ੨੮ ॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਜੂ
ਹੈਂ ॥ ਅਭੂ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥ ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥
ਅਭੇਖ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਮ ਹੈਂ ॥ ਅਕਾਮ
ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਅਧੇ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇ ਹੈਂ ॥
ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈਂ ॥ ੩੧ ॥
ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ॥
ਤ੍ਰਿਬਰਗ ਹੈਂ ॥ ਅਸਰਗ ਹੈਂ
॥ ੩੨ ॥ ਅਨੀਲ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ
॥ ਅਜੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ੩੩ ॥
ਅਜਨਮ ਹੈਂ ॥ ਅਬਰਨ ਹੈਂ ॥
ਅਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭਰਨ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥
ਅਗੰਜ ਹੈਂ ॥ ਅਭੰਜ ਹੈਂ ॥ ਅਝੂਝ
ਹੈਂ ॥ ਅਝੰਝ ਹੈਂ ॥ ੩੫ ॥ ਅਮੀਕ
ਹੈਂ ॥ ਰਫੀਕ ਹੈਂ ॥ ਅਧੰਧ ਹੈਂ ॥

ਅਬੰਧ ਹੈਂ ॥੩੬॥ ਨ੍ਰਿਬੂਝ ਹੈਂ ॥
 ਅਸੂਝ ਹੈਂ ॥ ਅਕਾਲ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਲ
 ਹੈਂ ॥੩੭॥ ਅਲਾਹ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਹ
 ਹੈਂ ॥ ਅਨੰਤ ਹੈਂ ॥ ਮਹੰਤ ਹੈਂ
 ॥੩੮॥ ਅਲੀਕ ਹੈਂ ॥ ਨ੍ਰਿਸ਼੍ਰੀਕ ਹੈਂ
 ॥ ਨ੍ਰਿਲੰਭ ਹੈਂ ॥ ਅਸੰਭ ਹੈਂ
 ॥੩੯॥ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ॥ ਅਜੰਮ ਹੈਂ ॥
 ਅਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ਅਛੂਤ ਹੈਂ ॥੪੦॥
 ਅਲੋਕ ਹੈਂ ॥ ਅਸੋਕ ਹੈਂ ॥
 ਅਕਰਮ ਹੈਂ ॥ ਅਭਰਮ ਹੈਂ ॥੪੧॥
 ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈਂ ॥ ਅਬਾਹ
 ਹੈਂ ॥ ਅਗਾਹ ਹੈਂ ॥੪੨॥ ਅਮਾਨ
 ਹੈਂ ॥ ਨਿਧਾਨ ਹੈਂ ॥ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ॥
 ਫਿਰੇਕ ਹੈਂ ॥੪੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ ॥ ਸਮਸਤੀ
 ਨਿਧਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਦੇਵ ਦੇਵੇ ॥ ਅਭੇਖੀ

ਅਭੇਵੇ ॥੪੪॥ ਨਮੋ ਕਾਲ ਕਾਲੇ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਪਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
 ਗਉਣੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭਉਣੇ
 ॥੪੫॥ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਥੇ ॥ ਨ੍ਰਿਸੰਗੀ
 ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ ॥ ਨਮੋ
 ਮਾਨ ਮਾਨੇ ॥੪੬॥ ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ ॥
 ਨਮੋ ਭਾਨ ਭਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਗੀਤ
 ਗੀਤੇ ॥ ਨਮੋ ਤਾਨ ਤਾਨੇ ॥੪੭॥
 ਨਮੋ ਨ੍ਰਿੱਤ ਨ੍ਰਿੱਤੇ ॥ ਨਮੋ ਨਾਦ
 ਨਾਦੇ ॥ ਨਮੋ ਪਾਨ ਪਾਨੇ ॥ ਨਮੋ
 ਬਾਦ ਬਾਦੇ ॥੪੮॥ ਅਨੰਗੀ
 ਅਨਾਮੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਸਰੂਪੇ ॥ ਪ੍ਰਭੰਗੀ
 ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਸਮਸਤੀ ਬਿਭੂਤੇ ॥੪੯॥
 ਕਲੰਕੰ ਬਿਨਾਨੇ ਕਲੰਕੀ ਸਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ ਰੂਪੇ
 ॥੫੦॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ
 ਸਿੱਧੇ ॥ ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ

ਬ੍ਰਿਧੇ ॥੫੧॥ ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰੁ ਪਾਣੇ ॥
 ਨਮੋ ਅਸਤ੍ਰੁ ਮਾਣੇ ॥ ਨਮੋ ਪਰਮ
 ਗਜਾਤਾ ॥ ਨਮੋ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ॥੫੨॥
 ਅਭੇਖੀ ਅਭਰਮੀ ਅਭੋਗੀ ਅਭੁਗਤੇ ॥
 ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇਸ੍ਵਰੰ ਪਰਮ ਜੁਗਤੇ
 ॥੫੩॥ ਨਮੋ ਨਿਤ ਨਾਰਾਇਣੇ ਕ੍ਰੂਰ
 ਕਰਮੇ ॥ ਨਮੋ ਪ੍ਰੇਤ ਅਪ੍ਰੇਤ ਦੈਵੇ
 ਸੁਧਰਮੇ ॥੫੪॥ ਨਮੋ ਰੋਗ ਹਰਤਾ
 ਨਮੋ ਰਾਗ ਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਸਾਹ ਸਾਹੰ
 ਨਮੋ ਭੂਪ ਭੂਪੇ ॥੫੫॥ ਨਮੋ ਦਾਨ
 ਦਾਨੇ ਨਮੋ ਮਾਨ ਮਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਰੋਗ
 ਰੋਗੇ ਨਮਸਤੰ ਸਨਾਨੇ ॥੫੬॥ ਨਮੋ
 ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੰਤ੍ਰੰ ॥ ਨਮੋ ਜੰਤ੍ਰੁ ਜੰਤ੍ਰੰ ॥ ਨਮੋ
 ਇਸਟ ਇਸਟੇ ॥ ਨਮੋ ਤੰਤ੍ਰੁ ਤੰਤ੍ਰੰ
 ॥੫੭॥ ਸਦਾ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਸਰਬੰ
 ਪ੍ਰਣਾਸੀ ॥ ਅਨੂਪੇ ਅਰੂਪੇ ਸਮਸਤੁਲ
 ਨਿਵਾਸੀ ॥੫੮॥ ਸਦਾ ਸਿੱਧਿਦਾ

ਬੁੱਧਿਦਾ ਬ੍ਰਿਧਿ ਕਰਤਾ ॥ ਅਧੋ ਉਰਧ
 ਅਰਧੰ ਅਘੰ ਓਘ ਹਰਤਾ ॥੫੯॥
 ਪਰੰ ਪਰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰੰ ਪ੍ਰੋਛਪਾਲੰ ॥
 ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਸਿੱਧਿ ਦਾਤਾ ਦਿਆਲੰ
 ॥੬੦॥ ਅਛੇਦੀ ਅਭੇਦੀ ਅਨਾਮੰ
 ਅਕਾਮੰ ॥ ਸਮਸਤੋਪਰਾਜੀ ਸਮਸਤਸਤੁ
 ਧਾਮੰ ॥੬੧॥

ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ॥ ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥
 ਜਲੇ ਹੈਂ ॥ ਥਲੇ ਹੈਂ ॥ ਅਭੀਤ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇ
 ਹੈਂ ॥੬੨॥ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ॥ ਅਜੂ ਹੈਂ ॥
 ਅਦੇਸ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਸ ਹੈਂ ॥੬੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥
 ਅਗਾਧੇ ਅਬਾਧੇ ॥ ਅਨੰਦੀ ਸਰੂਪੇ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਮਾਨੇ ॥ ਸਮਸਤੀ
 ਨਿਧਾਨੇ ॥੬੪॥ ਨਮਸਤੁੰ ਨ੍ਰਿਨਾਥੇ ॥
 ਨਮਸਤੁੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ
 ਅਗੰਜੇ ॥ ਨਮਸਤੁੰ ਅਭੰਜੇ ॥੬੫॥

ਨਮਸਤ੍ਵੰ ਅਕਾਲੇ ॥ ਨਮਸਤ੍ਵੰ
 ਅਪਾਲੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਦੇਸੇ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਭੇਸੇ ॥ ੬੬ ॥ ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ॥
 ਨਮੋ ਸਾਜ ਸਾਜੇ ॥ ਨਮੋ ਸਾਹ ਸਾਹੇ ॥
 ਨਮੋ ਮਾਹ ਮਾਹੇ ॥ ੬੭ ॥ ਨਮੋ ਗੀਤ
 ਗੀਤੇ ॥ ਨਮੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤੇ ॥ ਨਮੋ
 ਰੋਖ ਰੋਖੇ ॥ ਨਮੋ ਸੋਖ ਸੋਖੇ ॥ ੬੮ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੋਗੇ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਭੋਗੇ
 ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਜੀਤੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ
 ਭੀਤੰ ॥ ੬੯ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਗਜਾਨੰ ॥
 ਨਮੋ ਪਰਮ ਤਾਨੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਮੰਤ੍ਰੰ
 ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਜੰਤ੍ਰੰ ॥ ੭੦ ॥ ਨਮੋ
 ਸਰਬ ਦ੍ਰਿਸੰ ॥ ਨਮੋ ਸਰਬ ਕ੍ਰਿਸੰ ॥
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਰੰਗੇ ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਅਨੰਗੇ
 ॥ ੭੧ ॥ ਨਮੋ ਜੀਵ ਜੀਵੰ ॥ ਨਮੋ
 ਬੀਜ ਬੀਜੇ ॥ ਅਖਿੱਜੇ ਅਭਿੱਜੇ ॥
 ਸਮਸਤੰ ਪ੍ਰਸਿੱਜੇ ॥ ੭੨ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੰ

ਸਰੂਪੇ ॥ ਕੁਕਰਮੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ॥ ਸਦਾ
ਸਰਬਦਾ ਰਿਧਿ ਸਿਧੰ ਨਿਵਾਸੀ ॥੨੩॥

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਮੇ ॥ ਅੰਬ੍ਰਿਤ ਧਰਮੇ ॥
ਅੱਖਲ ਜੋਗੇ ॥ ਅਚੱਲ ਭੋਗੇ ॥੨੪॥
ਅਚੱਲ ਰਾਜੇ ॥ ਅਟੱਲ ਸਾਜੇ ॥
ਅੱਖਲ ਧਰਮੰ ॥ ਅਲੱਖ ਕਰਮੰ
॥੨੫॥ ਸਰਬੰ ਦਾਤਾ ॥ ਸਰਬੰ
ਗਯਾਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਭਾਨੇ ॥ ਸਰਬੰ
ਮਾਨੇ ॥੨੬॥ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ ॥ ਸਰਬੰ
ਤ੍ਰਾਣੰ ॥ ਸਰਬੰ ਭੁਗਤਾ ॥ ਸਰਬੰ
ਜੁਗਤਾ ॥੨੭॥ ਸਰਬੰ ਦੇਵੰ ॥
ਸਰਬੰ ਭੇਵੰ ॥ ਸਰਬੰ ਕਾਲੇ ॥ ਸਰਬੰ
ਪਾਲੇ ॥੨੮॥

ਰੂਆਲ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਮੂਰਤਿ ਅਜੋਨਿ
ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥ ਸਰਬ ਮਾਨ

ਤ੍ਰਿਮਾਨ ਦੇਵ ਅਭੇਵ ਆਦਿ ਉਦਾਰ ॥
 ਸਰਬ ਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਾਲਕ ਸਰਬ
 ਕੋ ਪੁਨਿ ਕਾਲ ॥ ਜੱਤ੍ਰ ਤੱਤ੍ਰ
 ਬਿਰਾਜਹੀ ਅਵਧੂਤ ਰੂਪ ਰਸਾਲ
 ॥੭੯॥ ਨਾਮ ਠਾਮ ਨ ਜਾਤ ਜਾ
 ਕਰ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨ ਰੇਖ ॥ ਆਦਿ
 ਪੁਰਖ ਉਦਾਰ ਮੂਰਤਿ ਅਜੋਨਿ ਆਦਿ
 ਅਸੇਖ ॥ ਦੇਸ ਔਰ ਨ ਭੇਸ ਜਾ ਕਰ
 ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਰਾਗ ॥ ਜੱਤ੍ਰ ਤੱਤ੍ਰ
 ਦਿਸਾ ਵਿਸਾ ਹੁਇ ਫੈਲਿਓ ਅਨੁਰਾਗ
 ॥੮੦॥ ਨਾਮ ਕਾਮ ਬਿਹੀਨ ਪੇਖਤ
 ਧਾਮ ਹੂੰ ਨਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਮਾਨ
 ਸਰਬਤ੍ਰ ਮਾਨ ਸਦੈਵ ਮਾਨਤ ਤਾਹਿ ॥
 ਏਕ ਮੂਰਤਿ ਅਨੇਕ ਦਰਸਨ ਕੀਨ
 ਰੂਪ ਅਨੇਕ ॥ ਖੇਲ ਖੇਲਿ ਅਖੇਲ
 ਖੇਲਨ ਅੰਤ ਕੋ ਫਿਰ ਏਕ ॥੮੧॥
 ਦੇਵ ਭੇਵ ਨ ਜਾਨਹੀ ਜਿਹ ਬੇਦ

ਅਉਰ ਕਤੇਬ ॥ ਰੂਪ ਰੰਗ ਨ ਜਾਤਿ
 ਪਾਤਿ ਸੁ ਜਾਨਈ ਕਿਹ ਜੇਬ ॥ ਤਾਤ
 ਮਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਜਾ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ
 ਬਿਹੀਨ ॥ ਚਕ੍ਰ ਬਕ੍ਰ ਫਿਰੈ ਚਤੁਰ
 ਚਕ ਮਾਨਹੀ ਪੁਰ ਤੀਨ ॥੮੨॥
 ਲੋਕ ਚਉਦਹ ਕੇ ਬਿਖੈ ਜਗ ਜਾਪਹੀ
 ਜਿਹ ਜਾਪ ॥ ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਨਾਦਿ
 ਮੂਰਤਿ ਥਾਪਿਓ ਜਿਹ ਥਾਪਿ ॥
 ਪਰਮ ਰੂਪ ਪੁਨੀਤ ਮੂਰਤਿ ਪੂਰਨ
 ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥ ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਵ ਰਚਯੋ
 ਸੁਯੰਭਵ ਗੜ੍ਹਨ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥੮੩॥
 ਕਾਲ ਹੀਨ ਕਲਾ ਸੰਜੁਗਤਿ ਅਕਾਲ
 ਪੁਰਖ ਅਦੇਸ ॥ ਧਰਮ ਧਾਮ ਸੁ
 ਭਰਮ ਰਹਤ ਅਭੂਤ ਅਲਖ ਅਭੇਸ ॥
 ਅੰਗ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ ਜਾ ਕਹ ਜਾਤਿ
 ਪਾਤਿ ਨ ਨਾਮ ॥ ਗਰਬ ਗੰਜਨ
 ਦੁਸਟ ਭੰਜਨ ਮੁਕਤਿ ਦਾਇਕ ਕਾਮ

॥੮੪॥ ਆਪ ਰੂਪ ਅਮੀਕ
 ਅਨੁਸਤਤਿ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਵਧੂਤ ॥
 ਗਰਬ ਗੰਜਨ ਸਰਬ ਭੰਜਨ ਆਦਿ
 ਰੂਪ ਅਸੂਤ ॥ ਅੰਗ ਹੀਨ ਅਭੰਗ
 ਅਨਾਤਮ ਏਕ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥
 ਸਰਬ ਲਾਇਕ ਸਰਬ ਘਾਇਕ ਸਰਬ
 ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰ ॥੮੫॥ ਸਰਬ ਗੰਤਾ
 ਸਰਬ ਹੰਤਾ ਸਰਬ ਤੇ ਅਨਭੇਖ ॥
 ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਜਾਨਹੀ ਜਿਹ ਰੂਪ
 ਰੰਗ ਅਰੁ ਰੇਖ ॥ ਪਰਮ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ
 ਜਾ ਕਹ ਨੇਤਿ ਭਾਖਤ ਨਿੱਤ ॥ ਕੋਟਿ
 ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨ ਆਵਹੀ
 ਵਹੁ ਚਿੱਤਿ ॥੮੬॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਗੁਨ ਗਨ ਉਦਾਰ ॥ ਮਹਿਮਾ
 ਅਪਾਰ ॥ ਆਸਨ ਅਭੰਗ ॥ ਉਪਮਾ
 ਅਨੰਗ ॥੮੭॥ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਅਨਾਸ ॥ ਆਜਾਨੁ ਬਾਹੁ
 ॥ ਸਾਹਾਨ ਸਾਹੁ ॥੮੮॥ ਰਾਜਾਨ
 ਰਾਜ ॥ ਭਾਨਾਨ ਭਾਨ ॥ ਦੇਵਾਨ ਦੇਵ
 ॥ ਉਪਮਾ ਮਹਾਨ ॥੮੯॥ ਇੰਦ੍ਰਾਨ
 ਇੰਦ੍ਰ ॥ ਬਾਲਾਨ ਬਾਲ ॥ ਰੰਕਾਨ ਰੰਕ
 ॥ ਕਾਲਾਨ ਕਾਲ ॥੯੦॥ ਅਨਭੂਤ
 ਅੰਗ ॥ ਆਭਾ ਅਭੰਗ ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ
 ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਨ ਗਨ ਉਦਾਰ ॥੯੧॥
 ਮੁਨਿ ਗਨ ਪ੍ਰਨਾਮ ॥ ਨਿਰਭੈ ਨਿਕਾਮ
 ॥ ਅਤਿ ਦੁਤਿ ਪ੍ਰਚੰਡ ॥ ਮਿਤਿ ਗਤਿ
 ਅਖੰਡ ॥੯੨॥ ਆਲਿਸਜ ਕਰਮ ॥
 ਆਦ੍ਰਿਸਜ ਧਰਮ ॥ ਸਰਬਾ ਭਰਣਾਢਜ
 ॥ ਅਨਡੰਡ ਬਾਢਜ ॥੯੩॥
 ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਗੁਬਿੰਦੇ ॥ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ਉਦਾਰੇ ॥
 ਅਪਾਰੇ ॥੯੪॥ ਹਰੀਅੰ ॥ ਕਰੀਅੰ ॥
 ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ ॥ ਅਕਾਮੇ ॥੯੫॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਰਤਾ ॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ
 ਹਰਤਾ ॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਦਾਨੇ ॥ ਚਤੁਰ
 ਚੱਕ੍ਰ ਜਾਨੇ ॥੯੬॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ
 ਵਰਤੀ ॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭਰਤੀ ॥
 ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਪਾਲੈ ॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਕਾਲੈ
 ॥੯੭॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਪਾਸੇ ॥ ਚਤੁਰ
 ਚੱਕ੍ਰ ਵਾਸੇ ॥ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਮਾਨਜੈ ॥
 ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਦਾਨਜੈ ॥੯੮॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥

ਨ ਸੱਤ੍ਰੈ ॥ ਨ ਮਿੱਤ੍ਰੈ ॥ ਨ ਭਰਮੰ ॥
 ਨ ਭਿੱਤ੍ਰੈ ॥੯੯॥ ਨ ਕਰਮੰ ॥ ਨ
 ਕਾਏ ॥ ਅਜਨਮੰ ॥ ਅਜਾਏ
 ॥੧੦੦॥ ਨ ਚਿੱਤ੍ਰੈ ॥ ਨ ਮਿੱਤ੍ਰੈ ॥
 ਪਰੇ ਹੈਂ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰੈ ॥੧੦੧॥
 ਪ੍ਰਿਥਿਸੈ ॥ ਅਦੀਸੈ ॥ ਅਦਿੱਸੈ ॥
 ਅਕਿੱਸੈ ॥੧੦੨॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਥਤੇ ॥

ਕਿ ਆਛਿੱਜ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਆਭਿੱਜ
 ਭੇਸੈ ॥ ਕਿ ਆਗੰਜ ਕਰਮੈ ॥ ਕਿ
 ਆਭੰਜ ਭਰਮੈ ॥ ੧੦੩ ॥ ਕਿ
 ਆਭਿੱਜ ਲੋਕੈ ॥ ਕਿ ਆਦਿੱਤ ਸੋਕੈ ॥
 ਕਿ ਅਵਧੂਤ ਬਰਨੈ ॥ ਕਿ ਬਿਭੂਤਿ
 ਕਰਨੈ ॥ ੧੦੪ ॥ ਕਿ ਰਾਜੰ ਪ੍ਰਭਾ
 ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਧਰਮੰ ਧੁਜਾ ਹੈਂ ॥ ਕਿ
 ਆਸੋਕ ਬਰਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬਾ
 ਅਭਰਨੈ ॥ ੧੦੫ ॥ ਕਿ ਜਗਤੰ ਕ੍ਰਿਤੀ
 ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਛੜ੍ਹੰ ਛੜ੍ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਕਿ
 ਬ੍ਰਹਮੰ ਸਰੂਪੈ ॥ ਕਿ ਅਨਭਉ ਅਨੂਪੈ
 ॥ ੧੦੬ ॥ ਕਿ ਆਦਿ ਅਦੇਵ ਹੈਂ ॥ ਕਿ
 ਆਪ ਅਭੇਵ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਚਿਤ੍ਰੰ
 ਬਿਹੀਨੈ ॥ ਕਿ ਏਕੈ ਅਧੀਨੈ ॥ ੧੦੭ ॥
 ਕਿ ਰੋਜੀ ਰਜਾਕੈ ॥ ਰਹੀਮੈ ਰਿਹਾਕੈ ॥

ਕਿ ਪਾਕ ਬਿਐਬ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਗੈਬੁਲ
 ਗੈਬ ਹੈਂ ॥੧੦੮॥ ਕਿ ਅਫਵੁਲ
 ਗੁਨਾਹ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਸਾਹਾਨ ਸਾਹ ਹੈਂ
 ॥ ਕਿ ਕਾਰਨ ਕੁਨਿੰਦ ਹੈਂ ॥ ਕਿ
 ਰੋਜੀ ਦਿਹਿੰਦ ਹੈਂ ॥੧੦੯॥ ਕਿ
 ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਕਰਮੰ
 ਕਰੀਮ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਸਰਬੰ ਕਲੀ ਹੈਂ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੰ ਦਲੀ ਹੈਂ ॥੧੧੦॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਦਾਨਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਗਉਨੈ ॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭਉਨੈ ॥੧੧੧॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਰਾਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਸਾਜੈ ॥੧੧੨॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੀਨੈ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਲੀਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਜਾ ਹੋ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭਾ ਹੋ
 ॥੧੧੩॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥ ਕਿ

ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਕਾਲੈ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪਾਲੈ ॥੧੧੪॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਹੰਤਾ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਗੰਤਾ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਖੀ ॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪੇਖੀ ॥੧੧੫॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਕਾਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਰਾਜੈ ॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਸੋਖੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪੋਖੈ
 ॥੧੧੬॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਤ੍ਰਾਣੈ ॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਣੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਦੇਸੈ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਭੇਸੈ ॥੧੧੭॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨਜੈ ॥ ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਧਾਨਜੈ ॥
 ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਜਾਪਜੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਥਾਪਜੈ ॥੧੧੮॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ
 ਭਾਨੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਮਾਨੈ ॥ ਕਿ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰੈ ॥ ਕਿ ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੈ
 ॥੧੧੯॥ ਕਿ ਸਰਬੰ ਕਲੀਮੈ ॥ ਕਿ
 ਪਰਮੰ ਫਹੀਮੈ ॥ ਕਿ ਆਕਲ

ਅਲਾਮੈ ॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕਲਾਮੈ
 ॥੧੨੦॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਵਜੂ ਹੈਂ ॥
 ਤਮਾਮੁਲ ਰੁਜੂ ਹੈਂ ॥ ਹਮੇਸੁਲ
 ਸਲਾਮੈ ॥ ਸਲੀਖਤ ਮੁਦਾਮੈ
 ॥੧੨੧॥ ਗਨੀਮੁਲ ਸਿਕਸਤੈ ॥
 ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੈ ॥ ਬਲੰਦੁਲ
 ਮਕਾਨੈ ॥ ਜਮੀਨੁਲ ਜਮਾਨੈ
 ॥੧੨੨॥ ਤਮੀਜੁਲ ਤਮਾਮੈ ॥
 ਰੁਜੂਅਲ ਨਿਧਾਨੈ ॥ ਹਰੀਫੁਲ
 ਅਜੀਮੈ ॥ ਰਜਾਇਕ ਯਕੀਨੈ
 ॥੧੨੩॥ ਅਨੇਕੁਲ ਤਰੰਗ ਹੈਂ ॥
 ਅਭੇਦ ਹੈਂ ਅਭੰਗ ਹੈਂ ॥ ਅਜੀਜੁਲ
 ਨਿਵਾਜ ਹੈਂ ॥ ਗਨੀਮੁਲ ਖਿਰਾਜ ਹੈਂ
 ॥੧੨੪॥ ਨਿਰੁਕਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥
 ਤ੍ਰਿਮੁਕਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭੁਗਤਿ
 ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥ ਸੁ ਜੁਗਤਿ ਸੁਧਾ ਹੈਂ
 ॥੧੨੫॥ ਸਦੈਵੰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਅਭੇਦੀ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਤੋਪਰਾਜ
 ਹੈਂ ॥ ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਾਜ ਹੈਂ
 ॥੧੨੬॥ ਸਮਸਤੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈਂ ॥
 ਸਦੈਵੁਲ ਅਕਾਮ ਹੈਂ ॥ ਨ੍ਰਿਬਾਧ
 ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਅਗਾਧਿ ਅਨੂਪ ਹੈਂ
 ॥੧੨੭॥ ਓਅੰ ਆਦਿ ਰੂਪੇ ॥
 ਅਨਾਦਿ ਸਰੂਪੇ ॥ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ ॥
 ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥੧੨੮॥ ਤ੍ਰਿਬਰਗੰ
 ਤ੍ਰਿਬਾਧੇ ॥ ਅਗੰਜੇ ਅਗਾਧੇ ॥ ਸੁਭੰ
 ਸਰਬ ਭਾਗੇ ॥ ਸੁ ਸਰਬਾਨੁਰਾਗੇ
 ॥੧੨੯॥ ਤ੍ਰਿਭੁਗਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥
 ਅਛਿਜ ਹੈਂ ਅਛੂਤ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਨਰਕੰ
 ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਿਥੀਉਲ ਪ੍ਰਵਾਸ ਹੈਂ
 ॥੧੩੦॥ ਨਿਰੁਕਤਿ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥
 ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਹੈਂ ॥ ਬਿਭੁਗਤਿ ਸਰੂਪ
 ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਜੁਗਤਿ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥੧੩੧॥
 ਨਿਰੁਕਤਿ ਸਦਾ ਹੈਂ ॥ ਬਿਭੁਗਤਿ

ਪ੍ਰਭਾਹੈਂ ॥ ਅਨੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਜੁਗਤਿ ਅਨੂਪ ਹੈਂ ॥੧੩੨॥

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ ॥

ਅਭੰਗ ਹੈਂ ॥ ਅਨੰਗ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਖ

ਹੈਂ ॥ ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥੧੩੩॥ ਅਭਰਮ

ਹੈਂ ॥ ਅਕਰਮ ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ ॥

ਜੁਗਾਦਿ ਹੈਂ ॥੧੩੪॥ ਅਜੈ ਹੈਂ ॥

ਅਭੈ ਹੈਂ ॥ ਅਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ਅਧੂਤ ਹੈਂ

॥੧੩੫॥ ਅਨਾਸ ਹੈਂ ॥ ਉਦਾਸ

ਹੈਂ ॥ ਅਧੰਧ ਹੈਂ ॥ ਅਬੰਧ ਹੈਂ

॥੧੩੬॥ ਅਭਗਤ ਹੈਂ ॥ ਬਿਰਕਤ

ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਸ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ

॥੧੩੭॥ ਨਿਚਿੰਤ ਹੈਂ ॥ ਸੁਨਿੰਤ

ਹੈਂ ॥ ਅਲਿੱਖ ਹੈਂ ॥ ਅਦਿੱਖ ਹੈਂ

॥੧੩੮॥ ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥ ਅਭੇਖ ਹੈਂ ॥

ਅਢਾਹ ਹੈਂ ॥ ਅਗਾਹ ਹੈਂ ॥੧੩੯॥

ਅਸੰਭ ਹੈਂ ॥ ਅਗੰਭ ਹੈਂ ॥ ਅਨੀਲ

ਹੈਂ ॥ ਅਨਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ੧੪੦ ॥ ਅਨਿੱਤ
 ਹੈਂ ॥ ਸੁ ਨਿੱਤ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਤ ਹੈਂ ॥
 ਅਜਾਦਿ ਹੈਂ ॥ ੧੪੧ ॥

ਚਰਪਟ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਸਰਬੰ ਹੰਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਗੰਤਾ ॥
 ਸਰਬੰ ਖਜਾਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਗਜਾਤਾ
 ॥ ੧੪੨ ॥ ਸਰਬੰ ਹਰਤਾ ॥ ਸਰਬੰ
 ਕਰਤਾ ॥ ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਾਣੰ ॥ ਸਰਬੰ
 ਤ੍ਰਾਣੰ ॥ ੧੪੩ ॥ ਸਰਬੰ ਕਰਮੰ ॥
 ਸਰਬੰ ਧਰਮੰ ॥ ਸਰਬੰ ਜੁਗਤਾ ॥
 ਸਰਬੰ ਮੁਕਤਾ ॥ ੧੪੪ ॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਨਮੋ ਨਰਕ ਨਾਸੇ ॥ ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ॥
 ਅਨੰਗੰ ਸਰੂਪੇ ॥ ਅਭੰਗੰ ਬਿਭੂਤੇ
 ॥ ੧੪੫ ॥ ਪ੍ਰਮਾਥੰ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਸਦਾ
 ਸਰਬ ਸਾਥੇ ॥ ਅਗਾਧ ਸਰੂਪੇ ॥
 ਨ੍ਰਿਬਾਧ ਬਿਭੂਤੇ ॥ ੧੪੬ ॥ ਅਨੰਗੀ

ਅਨਾਮੇ ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਮੇ ॥
 ਨ੍ਰਿਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ॥ ਸ੍ਰਬੰਗੀ ਅਨੂਪੇ
 ॥੧੪੭॥ ਨ ਪੋਤ੍ਰੈ ਨ ਪੁੱਤ੍ਰੈ ॥ ਨ
 ਸੱਤ੍ਰੈ ਨ ਮਿੱਤ੍ਰੈ ॥ ਨ ਤਾਤੈ ਨ ਮਾਤੈ ॥
 ਨ ਜਾਤੈ ਨ ਪਾਤੈ ॥੧੪੮॥ ਨ੍ਰਿਸਾਕੰ
 ਸ੍ਰੀਕ ਹੈਂ ॥ ਅਮਿਤੋ ਅਮੀਕ ਹੈਂ ॥
 ਸਦੈਵੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥ ਅਜੈ ਹੈਂ ਅਜਾ
 ਹੈਂ ॥੧੪੯॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਕਿ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਹਾਜਰ
 ਹਜੂਰ ਹੈਂ ॥ ਹਮੇਸੁਲ ਸਲਾਮ ਹੈਂ ॥
 ਸਮਸਤੁਲ ਕਲਾਮ ਹੈਂ ॥੧੫੦॥ ਕਿ
 ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ
 ਚਰਾਗ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਕਾਮਲ ਕਰੀਮ
 ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ ਹੈਂ
 ॥੧੫੧॥ ਕਿ ਰੋਜੀ ਦਿਹਿੰਦ ਹੈਂ ॥
 ਕਿ ਰਾਜਕ ਰਹਿੰਦ ਹੈਂ ॥ ਕਰੀਮੁਲ

ਕਮਾਲ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਜਮਾਲ
 ਹੈਂ ॥੧੫੨॥ ਗਨੀਮੁਲ ਖਿਰਾਜ
 ਹੈਂ ॥ ਗਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜ ਹੈਂ ॥
 ਹਰੀਫੁਲ ਸਿਕੰਨ ਹੈਂ ॥ ਹਿਰਾਸੁਲ
 ਫਿਕੰਨ ਹੈਂ ॥੧੫੩॥ ਕਲੰਕ ਪ੍ਰਣਾਸ
 ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ ॥
 ਅਗੰਜੁਲ ਗਨੀਮ ਹੈਂ ॥ ਰਜਾਇਕ
 ਰਹੀਮ ਹੈਂ ॥੧੫੪॥ ਸਮਸਤੁਲ
 ਜੁਬਾਂ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕਿਰਾਂ ਹੈਂ ॥
 ਕਿ ਨਰਕ ਪ੍ਰਣਾਸ ਹੈਂ ॥ ਬਹਿਸਤੁਲ
 ਨਿਵਾਸ ਹੈਂ ॥੧੫੫॥ ਕਿ ਸਰਬੁਲ
 ਗਵੰਨ ਹੈਂ ॥ ਹਮੇਸੁਲ ਰਵੰਨ ਹੈਂ ॥
 ਤਮਾਮੁਲ ਤਮੀਜ ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਤੁਲ
 ਅਜੀਜ ਹੈਂ ॥੧੫੬॥ ਪਰੰ
 ਪਰਮਈਸ ਹੈਂ ॥ ਸਮਸਤੁਲ ਅਦੀਸ
 ਹੈਂ ॥ ਅਦੇਸੁਲ ਅਲੇਖ ਹੈਂ ॥
 ਹਮੇਸੁਲ ਅਭੇਖ ਹੈਂ ॥੧੫੭॥

ਜਮੀਨੁਲ ਜਮਾਂ ਹੈਂ ॥ ਅਮੀਕੁਲ
 ਇਮਾਂ ਹੈਂ ॥ ਕਰੀਮੁਲ ਕਮਾਲ ਹੈਂ ॥
 ਕਿ ਜੁਰਅਤ ਜਮਾਲ ਹੈਂ ॥੧੫੮॥
 ਕਿ ਅਚਲੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈਂ ॥ ਕਿ
 ਅਮਿਤੋ ਸੁਬਾਸ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਅਜਬ
 ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈਂ
 ॥੧੫੯॥ ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਪਸਾ ਹੈਂ ॥
 ਕਿ ਆਤਮ ਪ੍ਰਭਾ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਅਚਲੰ
 ਅਨੰਗ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਅਮਿਤੋ ਅਭੰਗ ਹੈਂ
 ॥੧੬੦॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਪ੍ਰਨਾਮ ॥ ਗੁਨ ਗਨ
 ਮੁਦਾਮ ॥ ਅਰਿ ਬਰ ਅਗੰਜ ॥
 ਹਰਿ ਨਰ ਪ੍ਰਭੰਜ ॥੧੬੧॥ ਅਨਗਨ
 ਪ੍ਰਨਾਮ ॥ ਮੁਨਿ ਮਨਿ ਸਲਾਮ ॥
 ਹਰਿ ਨਰ ਅਖੰਡ ॥ ਬਰ ਨਰ ਅਮੰਡ
 ॥੧੬੨॥ ਅਨੁਭਵ ਅਨਾਸ ॥ ਮੁਨਿ

ਮਨਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਗੁਨ ਗਨ ਪ੍ਰਨਾਮ ॥
 ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੁਦਾਮ ॥੧੬੩॥
 ਅਨਛਿੱਜ ਅੰਗ ॥ ਆਸਨ ਅਭੰਗ ॥
 ਉਪਮਾ ਅਪਾਰ ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ
 ਉਦਾਰ ॥੧੬੪॥ ਜਲਿ ਥਲਿ
 ਅਮੰਡ ॥ ਦਿਸ ਵਿਸ ਅਭੰਡ ॥ ਜਲਿ
 ਥਲਿ ਮਹੰਤ ॥ ਦਿਸ ਵਿਸ ਬਿਅੰਤ
 ॥੧੬੫॥ ਅਨੁਭਵ ਅਨਾਸ ॥ ਪ੍ਰਿਤ
 ਧਰ ਧੁਰਾਸ ॥ ਆਜਾਨੁ ਬਾਹੁ ॥
 ਏਕੈ ਸਦਾਹੁ ॥੧੬੬॥ ਓਅੰਕਾਰ
 ਆਦਿ ॥ ਕਥਨੀ ਅਨਾਦਿ ॥ ਖਲ
 ਖੰਡ ਖਜਾਲ ॥ ਗੁਰ ਬਰ ਅਕਾਲ
 ॥੧੬੭॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪ੍ਰਨਾਮ ॥
 ਚਿਤਿ ਚਰਨ ਨਾਮੁ ॥ ਅਨਛਿੱਜ
 ਗਾਤ ॥ ਆਜਿਜ ਨ ਬਾਤ ॥੧੬੮॥
 ਅਨਝੰਝ ਗਾਤ ॥ ਅਨਰੰਜ ਬਾਤ ॥
 ਅਨਟੁਟ ਭੰਡਾਰ ॥ ਅਨਠਟ ਅਪਾਰ

॥੧੬੯॥ ਆਡੀਠ ਧਰਮ ॥ ਅਤਿ
ਢੀਠ ਕਰਮ ॥ ਅਨਬ੍ਰਣ ਅਨੰਤ ॥
ਦਾਤਾ ਮਹੰਤ ॥੧੭੦॥

ਹਰਿ ਬੋਲਮਨਾ ਛੰਦ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈਂ ॥ ਅਰਿ ਘਾਲਯ
ਹੈਂ ॥ ਖਲ ਖੰਡਨ ਹੈਂ ॥ ਮਹਿ ਮੰਡਨ
ਹੈਂ ॥੧੭੧॥ ਜਗਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥
ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥ ਕਲਿ ਕਾਰਣ ਹੈਂ ॥
ਸਰਬੁਬਾਰਣ ਹੈਂ ॥੧੭੨॥ ਧ੍ਰਿਤ
ਧਾਰਨ ਹੈਂ ॥ ਜਗ ਕਾਰਨ ਹੈਂ ॥
ਮਨ ਮਾਨਿਯ ਹੈਂ ॥ ਜਗ ਜਾਨਿਯ ਹੈਂ
॥੧੭੩॥ ਸਰਬੰ ਭਰ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬੰ
ਕਰ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬੁਪਾਸਯ ਹੈਂ ॥
ਸਰਬ ਨਾਸਯ ਹੈਂ ॥੧੭੪॥
ਕਰੁਣਾਕਰ ਹੈਂ ॥ ਬਿਸੁੰਭਰ ਹੈਂ ॥
ਸਰਬੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥ ਜਗਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ
॥੧੭੫॥ ਬ੍ਰਹਮੰਡਸ ਹੈਂ ॥ ਖਲ

ਖੰਡਸ ਹੈਂ ॥ ਪਰ ਤੇ ਪਰ ਹੈਂ ॥
 ਕਰੁਣਾਕਰ ਹੈਂ ॥੧੭੬॥ ਅਜਪਾ
 ਜਪ ਹੈਂ ॥ ਅਥਪਾ ਥਪ ਹੈਂ ॥
 ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ
 ॥੧੭੭॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥
 ਕਰੁਣਾਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤ
 ਹੈਂ ॥ ਧਰਣੀ ਧ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥੧੭੮॥
 ਅਮਿਤੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈਂ ॥
 ਅਕ੍ਰਿਤਾਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ
 ॥੧੭੯॥ ਅਜਬਾਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥
 ਅਮ੍ਰਿਤਾਮ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ਨਰ ਨਾਇਕ
 ਹੈਂ ॥ ਖਲ ਘਾਇਕ ਹੈਂ ॥੧੮੦॥
 ਬਿਸੁੰਭਰ ਹੈਂ ॥ ਕਰੁਣਾਲਯ ਹੈਂ ॥
 ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਇਕ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬ ਪਾਇਕ
 ਹੈਂ ॥੧੮੧॥ ਭਵ ਭੰਜਨ ਹੈਂ ॥
 ਅਰਿ ਗੰਜਨ ਹੈਂ ॥ ਰਿਪੁ ਤਾਪਨ
 ਹੈਂ ॥ ਜਪ ਜਾਪਨ ਹੈਂ ॥੧੮੨॥

ਅਕਲੰ ਕ੍ਰਿਤ ਹੈਂ ॥ ਸਰਬਾ ਕ੍ਰਿਤ
 ਹੈਂ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰ ਹੈਂ ॥ ਹਰਤਾ
 ਹਰਿ ਹੈਂ ॥ ੧੮੩ ॥ ਪਰਮਾਤਮ ਹੈਂ ॥
 ਸਰਬਾਤਮ ਹੈਂ ॥ ਆਤਮ ਬਸ ਹੈਂ ॥
 ਜਸ ਕੇ ਜਸ ਹੈਂ ॥ ੧੮੪ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਸੂਰਜ ਸੂਰਜੇ ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰ ਚੰਦ੍ਰੇ
 ॥ ਨਮੋ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ
 ਇੰਦ੍ਰੇ ॥ ਨਮੋ ਅੰਧਕਾਰੇ ਨਮੋ ਤੇਜ
 ਤੇਜੇ ॥ ਨਮੋ ਬ੍ਰਿੰਦ ਬ੍ਰਿੰਦੇ ਨਮੋ ਬੀਜ
 ਬੀਜੇ ॥ ੧੮੫ ॥ ਨਮੋ ਰਾਜਸੰ ਤਾਮਸੰ
 ਸਾਂਤ ਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਪਰਮ ਤੱਤੰ
 ਅਤੱਤੰ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ
 ਨਮੋ ਗਯਾਨ ਗਯਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਮੰਤ੍ਰ
 ਮੰਤ੍ਰੇ ਨਮੋ ਧਯਾਨ ਧਯਾਨੇ ॥ ੧੮੬ ॥
 ਨਮੋ ਜੁੱਧ ਜੁੱਧੇ ਨਮੋ ਗਿਆਨ
 ਗਿਆਨੇ ॥ ਨਮੋ ਭੋਜ ਭੋਜੇ ਨਮੋ

ਪਾਨ ਪਾਨੇ ॥ ਨਮੋ ਕਲਹ ਕਰਤਾ
 ਨਮੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਇੰਦ੍ਰ
 ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਨਾਦੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥੧੮੭॥
 ਕਲੰਕਾਰ ਰੂਪੇ ਅਲੰਕਾਰ ਅਲੰਕੇ ॥
 ਨਮੋ ਆਸ ਆਸੇ ਨਮੋ ਬਾਂਕ ਬੰਕੇ
 ॥ ਅਭੰਗੀ ਸਰੂਪੇ ਅਨੰਗੀ ਅਨਾਮੇ
 ॥ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲੇ ਅਨੰਗੀ
 ਅਕਾਮੇ ॥੧੮੮॥

ਏਕ ਅਛਰੀ ਛੰਦ ॥

ਅਜੈ ॥ ਅਲੈ ॥ ਅਭੈ ॥ ਅਬੈ
 ॥੧੮੯॥ ਅਭੂ ॥ ਅਜੂ ॥ ਅਨਾਸ ॥
 ਅਕਾਸ ॥੧੯੦॥ ਅਗੰਜ ॥ ਅਭੰਜ
 ॥ ਅਲਖ ॥ ਅਭਖ ॥੧੯੧॥
 ਅਕਾਲ ॥ ਦਿਆਲ ॥ ਅਲੇਖ ॥
 ਅਭੇਖ ॥੧੯੨॥ ਅਨਾਮ ॥ ਅਕਾਮ
 ॥ ਅਗਾਹ ॥ ਅਢਾਹ ॥੧੯੩॥
 ਅਨਾਥੇ ॥ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਅਜੋਨੀ ॥

ਅਮੋਨੀ ॥੧੯੪॥ ਨ ਰਾਗੇ ॥ ਨ ਰੰਗੇ
 ॥ ਨ ਰੂਪੇ ॥ ਨ ਰੇਖੇ ॥੧੯੫॥
 ਅਕਰਮੰ ॥ ਅਭਰਮੰ ॥ ਅਗੰਜੇ ॥
 ਅਲੇਖੇ ॥੧੯੬॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮਸਤੁਲ ਪ੍ਰਣਾਮੇ ਸਮਸਤੁਲ
 ਪ੍ਰਣਾਸੇ ॥ ਅਗੰਜੁਲ ਅਨਾਮੇ
 ਸਮਸਤੁਲ ਨਿਵਾਸੇ ॥ ਨ੍ਰਿਕਾਮੰ
 ਬਿਭੂਤੇ ਸਮਸਤੁਲ ਸਰੂਪੇ ॥ ਕੁਕਰਮੰ
 ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਸੁਧਰਮੰ ਬਿਭੂਤੇ ॥੧੯੭॥
 ਸਦਾ ਸੱਚਿਦਾਨੰਦ ਸਤ੍ਰੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ॥
 ਕਰੀਮੁਲ ਕੁਨਿੰਦਾ ਸਮਸਤੁਲ
 ਨਿਵਾਸੀ ॥ ਅਜਾਇਬ ਬਿਭੂਤੇ
 ਗਜਾਇਬ ਗਨੀਮੇ ॥ ਹਰੀਅੰ ਕਰੀਅੰ
 ਕਰੀਮੁਲ ਰਹੀਮੇ ॥੧੯੮॥ ਚਤੁਰ
 ਚੱਕ੍ਰ ਵਰਤੀ ਚਤੁਰ ਚੱਕ੍ਰ ਭੁਗਤੇ ॥
 ਸੁਯੰਭਵ ਸੁਭੰ ਸਰਬਦਾ ਸਰਬ

ਜੁਗਤੇ ॥ ਦੁਕਾਲੰ ਪ੍ਰਣਾਸੀ ਦਯਾਲੰ
 ਸਰੂਪੇ ॥ ਸਦਾ ਅੰਗ ਸੰਗੇ ਅਭੰਗੰ
 ਬਿਭੂਤੇ ॥ ੧੯੯ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਰੇ ਮਨ ਐਸੋ ਕਰਿ
 ਸੰਨਿਆਸਾ ॥ ਬਨ ਸੇ ਸਦਨ ਸਬੈ
 ਕਰਿ ਸਮਝਹੁ ਮਨ ਹੀ ਮਾਹਿ
 ਉਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਤ ਕੀ
 ਜਟਾ ਜੋਗ ਕੋ ਮੱਜਨੁ ਨੇਮ ਕੇ ਨਖਨ
 ਬਢਾਓ ॥ ਗਜਾਨ ਗੁਰੂ ਆਤਮ
 ਉਪਦੇਸਹੁ ਨਾਮ ਬਿਭੂਤਿ ਲਗਾਓ
 ॥੧॥ ਅਲਪ ਅਹਾਰ ਸੁਲਪ ਸੀ
 ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਦਇਆ ਛਿਮਾ ਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
 ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਹਿਬੋ ਹੈਬੋ
 ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਅਤੀਤ ॥੨॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
 ਹੰਕਾਰ ਲੋਭ ਹਠ ਮੋਹ ਨ ਮਨ ਮੋ
 ਲਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਹੀ ਆਤਮ ਤਤ ਕੋ

ਦਰਸੈ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਹ
ਪਾਵੈ ॥੩॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਰੇ ਮਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਜੋਗੁ
ਕਮਾਓ ॥ ਸਿੰਛੀ ਸਾਚੁ ਅਕਪਟ
ਕੰਠੁਲਾ ਧਜਾਨ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜਾਓ ॥੧॥
ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਂਤੀ ਗਹੁ ਆਤਮ ਬਸਿ
ਕਰ ਕੀ ਭਿੱਛਾ ਨਾਮ ਅਧਾਰੰ ॥ ਬਾਜੈ
ਪਰਮ ਤਾਰ ਤਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਉਪਜੈ
ਰਾਗ ਰਸਾਰੰ ॥ ਉਘਟੈ ਤਾਨ ਤਰੰਗ
ਰੰਗਿ ਅਤਿ ਗਜਾਨ ਗੀਤ ਬੰਧਾਨੰ ॥
ਚਕਿ ਚਕਿ ਰਹੈ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਮੁਨਿ
ਛਕਿ ਛਕਿ ਬਜੋਮ ਬਿਵਾਨੰ ॥੨॥
ਆਤਮ ਉਪਦੇਸ ਭੇਸੁ ਸੰਜਮ ਕੋ ਜਾਪੁ
ਸੁ ਅਜਪਾ ਜਾਪੇ ॥ ਸਦਾ ਰਹੈ ਕੰਚਨ
ਸੀ ਕਾਯਾ ਕਾਲ ਨ ਕਬਹੂੰ
ਬਜਾਪੇ ॥੩॥੨॥

ਰਾਮਕਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਗਿ
 ਲਾਗੋ॥ ਸੋਵਤ ਕਹਾ ਮੋਹ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈ
 ਕਬਹੂੰ ਸੁਚਿਤ ਹੈ ਜਾਗੋ ॥੧॥
 ਰਹਾਉ॥ ਔਰਨ ਕਹਾ ਉਪਦੇਸਤ ਹੈ
 ਪਸੁ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਬੋਧ ਨ ਲਾਗੋ॥ ਸਿੰਚਤ
 ਕਹਾ ਪਰੇ ਬਿਖਜਨ ਕਹ ਕਬਹੁ ਬਿਖੈ
 ਰਸ ਤਜਾਗੋ॥੧॥ ਕੇਵਲ ਕਰਮ
 ਭਰਮ ਸੇ ਚੀਨਹੁ ਧਰਮ ਕਰਮ
 ਅਨੁਰਾਗੋ॥ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋ ਸਦਾ
 ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਪਰਮ ਪਾਪ ਤਜਿ
 ਭਾਗੋ॥੨॥ ਜਾ ਤੇ ਦੂਖ ਪਾਪ ਨਹਿ
 ਭੇਟੈ ਕਾਲ ਜਾਲ ਤੇ ਤਾਗੋ॥ ਜੋ ਸੁਖ
 ਚਾਹੋ ਸਦਾ ਸਭਨ ਕੇ ਤੋਂ ਹਰਿ ਕੇ
 ਰਸਿ ਪਾਗੋ॥੩॥

ਸੋਰਠਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਤੇ ਕਹ ਲਾਜ

ਹਮਾਰੀ॥ ਨੀਲਕੰਠ ਨਰਹਰਿ
 ਨਾਰਾਇਣ ਨੀਲ ਬਸਨ ਬਨਵਾਰੀ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਪਰਮ ਪੁਰਖੁ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਆਮੀ ਪਾਵਨ ਪਉਨ
 ਅਹਾਰੀ॥ ਮਾਧਵ ਮਹਾਜੋਤਿ ਮਧੁ
 ਮਰਦਨ ਮਾਨ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੀ॥੧॥
 ਨਿਰਬਿਕਾਰ ਨਿਰਜੁਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ
 ਨਿਰਬਿਖ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੀ॥ ਕਿਰਪਾ
 ਸਿੰਧੁ ਕਾਲ ਤ੍ਰੈ ਦਰਸੀ ਕੁਕ੍ਰਿਤ
 ਪ੍ਰਨਾਸਨਕਾਰੀ॥੨॥ ਧਨੁਰਪਾਨਿ
 ਧ੍ਰਿਤਮਾਨ ਧਰਾਧਰ ਅਨਬਿਕਾਰ
 ਅਸਿਧਾਰੀ॥ ਹੋ ਮਤਿ ਮੰਦ ਚਰਨ
 ਸਰਨਾਗਤਿ ਕਰ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ
 ॥੩॥੪॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਣ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦
 ਬਿਨੁ ਕਰਤਾਰ ਨ ਕਿਰਤਮ
 ਮਾਨੋ॥ ਆਦਿ ਅਜੋਨਿ ਅਜੈ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਿਹ ਪਰਮੇਸੁਰ
 ਜਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ
 ਆਨਿ ਜਗਤ ਮੈ ਦਸਕੁ ਅਸੁਰ ਹਰਿ
 ਘਾਏ ॥ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਿਖਾਇ
 ਸਭਨ ਕਹ ਆਪਹਿ ਬ੍ਰਹਮੁ
 ਕਹਾਏ ॥੧॥ ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਨ ਸਮਰਥ
 ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਕਿਮਿ ਜਾਤਿ
 ਗਿਨਾਯੋ ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਰਬ ਕਾਲ ਕੇ
 ਅਸਿ ਕੋ ਘਾਇ ਬਚਾਇ ਨ
 ਆਯੋ ॥੨॥ ਕੈਸੇ ਤੋਹਿ ਤਾਰਿ ਹੈ
 ਸੁਨਿ ਜੜ੍ਹ ਆਪਿ ਡੁਬਯੋ ਭਵ
 ਸਾਗਰਿ ॥ ਛੁਟਿਹੋ ਕਾਲ ਫਾਂਸਿ ਤੇ
 ਤਬ ਹੀ ਗਹੋ ਸਰਨਿ ਜਗਤਾਗਰ
 ॥੩॥੫॥

ਖਿਆਲ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਮਿਤ੍ਰੁ ਪਿਆਰੇ ਨੂ ਹਾਲ
 ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ॥ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ

ਰੋਗੁ ਰਜਾਈਆਂ ਦਾ ਓਢਣ ਨਾਗ
 ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਰਹਿਣਾ ॥ ਸੂਲ ਸੁਰਾਹੀ
 ਖੰਜਰੁ ਪਜਾਲਾ ਬਿੰਗੁ ਕਸਾਈਆਂ ਦਾ
 ਸਹਿਣਾ ॥ ਯਾਰੜੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਸਥਰੁ
 ਚੰਗਾ ਭੱਠ ਖੇੜਿਆਂ ਦਾ
 ਰਹਿਣਾ ॥੧॥੬॥

ਤਿਲੰਗ ਕਾਫੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਕੇਵਲ ਕਾਲ ਈ ਕਰਤਾਰ
 ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਅਨੰਤਿ ਮੂਰਤਿ
 ਗੜ੍ਹਨ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਨਿੰਦ ਉਸਤਤਿ ਜਉਨ ਕੇ ਸਮ ਸੱਤ੍ਰੁ
 ਮਿੱਤ੍ਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਕਉਨ ਬਾਟ ਪਰੀ
 ਤਿਸੈ ਪਥ ਸਾਰਥੀ ਰਥ ਹੋਇ ॥੧॥
 ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਜਾ ਕਰ ਪੁੱਤ੍ਰੁ
 ਪੌਤ੍ਰੁ ਮੁਕੰਦ ॥ ਕਉਨ ਕਾਜਿ
 ਕਹਾਹਿਗੇ ਜਗਿ ਆਨਿ ਦੇਵਕਿ
 ਨੰਦ ॥੨॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਦਿਸਾ ਵਿਸਾ

ਜਿਹ ਕੀਨ ਸਰਬ ਪਸਾਰ॥ ਕਉਨ
ਉਪਮਾ ਤਉਨ ਕੋ ਮੁਖ ਲੇਤ ਨਾਮੁ
ਮੁਰਾਰਿ॥੩॥੭॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਸੋ ਕਿਮਿ ਮਾਨਸ ਰੂਪ
ਕਹਾਏ॥ ਸਿੱਧ ਸਮਾਧਿ ਸਾਧ ਕਰਿ
ਹਾਰੇ ਕਜੋਹੂੰ ਨ ਦੇਖਨ ਪਾਏ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ ਨਾਰਦ ਬਯਾਸ ਪਰਾਸਰ
ਧੂਅ ਸੇ ਧਯਾਵਤ ਧਯਾਨ ਲਗਾਏ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਹਾਰਿ ਹਠ ਛਾਡਯੋ
ਤਦਪਿ ਧਿਆਨ ਨ ਆਏ॥੨॥
ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਪਿਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ ਨੇਤਹਿ
ਨੇਤਿ ਕਹਾਏ॥ ਸੁਛਮ ਤੇ ਸੁਛਮ
ਕਰਿ ਚੀਨੇ ਬ੍ਰਿਧਨ ਬ੍ਰਿਧ ਬਤਾਏ
॥੩॥ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਸਬੈ
ਸਜਿ ਏਕ ਅਨੇਕ ਸਦਾਏ॥ ਸੋ ਨਰ
ਕਾਲ ਫਾਂਸਿ ਤੇ ਬਾਚੇ ਜੋ ਹਰਿ ਸਰਣਿ

ਸਿਧਾਏ ॥੪॥੮॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਇਕ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਸੋ ਨ
 ਚਿਨਾਰ ॥ ਭੰਜਨ ਗੜੁਨ ਸਮਰਥ
 ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਤ ਹੈ
 ਕਰਤਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਹਾ ਭਯੋ
 ਜੋ ਅਤਿ ਹਿਤ ਚਿਤ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ
 ਸਿਲਾ ਪੁਜਾਈ ॥ ਪਾਨ ਥਕੇ ਪਾਹਨ
 ਕਹ ਪਰਸਤ ਕਛੁ ਕਰਿ ਸਿੱਧਿ ਨ
 ਆਈ ॥੧॥ ਅੱਛਤ ਧੂਪ ਦੀਪ
 ਅਰਪਤ ਹੈ ਪਾਹਨ ਕਛੁ ਨ ਖੈਹੈ ॥
 ਤਾ ਮੈ ਕਹਾ ਸਿੱਧਿ ਹੈ ਰੇ ਜੜੁ ਤੋਹਿ
 ਕਛੁ ਬਰੁ ਦੈਹੈ ॥੨॥ ਜੋ ਜਿਯ ਹੋਤ
 ਤੋ ਦੇਤ ਕਛੁ ਤੁਹਿ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ
 ਬਿਚਾਰੁ ॥ ਕੇਵਲ ਏਕ ਸਰਣਿ
 ਸੁਆਮੀ ਬਿਨੁ ਯੋ ਨਹ ਕਤਹਿ
 ਉਧਾਰ ॥੩॥੯॥

ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬਾਚਨ
 ਪੈਹੈ ॥ ਚੌਦਹ ਲੋਕ ਜਾਹਿ ਬਸਿ ਕੀਨੇ
 ਤਾ ਤੇ ਕਹਾ ਪਲੈ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਉਬਾਰ ਨ ਸਕਹੈ ਜਾ
 ਕਰ ਨਾਮੁ ਰਟੈ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ
 ਰੁੰਦ੍ਰ ਸੂਰਜ ਸਸਿ ਤੇ ਬਸਿ ਕਾਲ ਸਬੈ
 ਹੈ ॥੧॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕੁਰਾਨ ਸਬੈ
 ਮਤ ਜਾ ਕਰ ਨੇਤਿ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰ
 ਫਨਿੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਕਲਪ ਬਹੁ ਧਯਾਵਤ
 ਧਯਾਨ ਨ ਐਹੈ ॥੨॥ ਜਾ ਕਹ ਰੂਪ
 ਰੰਗ ਨਹਿ ਜਨਿਯਤ ਸੋ ਕਿਮ ਸਯਾਮ
 ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਛੁਟਹੋ ਕਾਲ ਜਾਲ ਤੇ ਤਬ
 ਹੀ ਤਾਹਿ ਚਰਨ ਲਪਟੈ ਹੈ
 ॥੩॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ
 ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ॥
 ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ
 ਕਰੀ ਨ ਹੋਈ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ
 ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਆ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
 ਜਾਈ ਲਖਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਾਤਿ
 ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ
 ਕਲਾ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ
 ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ
 ਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ
 ਕਰਣਾ ਸੁ ਕਰਿ ਰਹਿਆ॥੨॥

ਸੌ ਦਰੁ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੌ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ਸੌ ਘਰੁ
 ਕੇਹਾ ਜਿਤੁ ਬਹਿ ਸਰਬ ਸਮਾਲੇ ॥
 ਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਦ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾ ਕੇਤੇ
 ਤੇਰੇ ਵਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ ਰਾਗ
 ਪਰੀ ਸਿਉ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤੇ ਤੇਰੇ
 ਗਾਵਣਹਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪਵਣੁ
 ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਵੈ ਰਾਜਾਧਰਮੁ
 ਦੁਆਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਚਿਤੁ
 ਗੁਪਤੁ ਲਿਖਿ ਜਾਣਨਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ
 ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
 ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਤੇਰੇ
 ਸਦਾ ਸਵਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਇੰਦ੍ਰੁ
 ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਿ ਬੈਠੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਿ
 ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ
 ਅੰਦਰਿ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਸਾਧ

ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਜਤੀ ਸਤੀ
 ਸੰਤੋਖੀ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਵੀਰ
 ਕਰਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਪੰਡਿਤ
 ਪੜਨਿ ਰਖੀਸੁਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ
 ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਮੋਹਣੀਆ
 ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲੇ ॥
 ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ ਰਤਨ ਉਪਾਏ ਤੇਰੇ
 ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
 ਤੁਧਨੋ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ਗਾਵਨਿ
 ਤੁਧਨੋ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੋ
 ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਰਖੇ
 ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ ਜੋ
 ਤੁਧੁ ਭਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ
 ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਤੁਧਨੋ ਗਾਵਨਿ
 ਸੇ ਮੈ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨਾਨਕੁ
 ਕਿਆ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸਦਾ
 ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ॥

ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਜਾਇ ਨ ਜਾਸੀ ਰਚਨਾ
 ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ
 ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਿਨਸੀ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ
 ਉਪਾਈ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਕੀਤਾ
 ਆਪਣਾ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ
 ਵਡਿਆਈ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ
 ਕਰਸੀ ਫਿਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ
 ਜਾਈ॥ ਸੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਾਹਾ
 ਪਤਿਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਰਹਣੁ
 ਰਜਾਈ॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭੁ
 ਕੋਇ॥ ਕੇਵਡੁ ਵਡਾ ਡੀਠਾ ਹੋਇ॥
 ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿਆ ਜਾਇ॥
 ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ॥੧॥
 ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ
 ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ

ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ ਚੀਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਭਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤਿ
 ਕਮਾਈ ॥ ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ
 ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ
 ਗੁਰ ਗੁਰਹਾਈ ॥ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ
 ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥ ਸਭਿ
 ਸਤ ਸਭਿ ਤਪ ਸਭਿ
 ਚੰਗਿਆਈਆ ॥ ਸਿਧਾ ਪੁਰਖਾ
 ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ
 ਸਿਧੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ॥ ਕਰਮਿ
 ਮਿਲੈ ਨਾਹੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈਆ ॥੩॥
 ਆਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ॥
 ਸਿਫਤੀ ਭਰੇ ਤੇਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ
 ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਚੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ

ਜਾਉ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸਾਚਾ
 ਨਾਉ ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੂਖ ॥
 ਉਤੁ ਭੂਖੈ ਖਾਇ ਚਲੀਅਹਿ
 ਦੂਖ ॥੧॥ ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮੇਰੀ
 ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੈ
 ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ
 ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਖਿ ਥਕੇ
 ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥ ਜੇ ਸਭਿ
 ਮਿਲਿ ਕੈ ਆਖਣ ਪਾਹਿ ॥ ਵਡਾ ਨ
 ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥ ਨਾ ਓਹੁ
 ਮਰੈ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਦੇਦਾ ਰਹੈ ਨ
 ਚੂਕੈ ਭੋਗੁ ॥ ਗੁਣੁ ਏਹੋ ਹੋਰੁ ਨਾਹੀ
 ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ
 ਹੋਇ ॥੩॥ ਜੇਵਡੁ ਆਪਿ ਤੇਵਡੁ
 ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ॥ ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ
 ਕੀਤੀ ਰਾਤਿ ॥ ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਤੇ
 ਕਮਜਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਬਾਝੁ

ਸਨਾਤਿ ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸਤਪੁਰਖਾ ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਗੁਰ
 ਪਾਸਿ ॥ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸਰਣਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਨਾਮੁ
 ਪਰਗਾਸਿ ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਗੁਰਦੇਵ
 ਮੋ ਕਉ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ ॥
 ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾਈ
 ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਰਹਰਾਸਿ ॥੧॥
 ਰਹਾਉ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਵਡ ਭਾਗ
 ਵਡੇਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਹਰਿ
 ਪਿਆਸ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ
 ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਹਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣ
 ਪਰਗਾਸਿ ॥੨॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ
 ਭਾਗਹੀਣ ਜਮ ਪਾਸਿ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ

ਸਰਣਿ ਸੰਗਤਿ ਨਹੀ ਆਏ ਪ੍ਰਿਗੁ
 ਜੀਵੇ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਾਸਿ॥੩॥ ਜਿਨ
 ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ
 ਤਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ
 ਲਿਖਾਸਿ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸਤਸੰਗਤਿ
 ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਜਨ
 ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਗਾਸਿ॥੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤਵਹਿ
 ਉਦਮੁ ਜਾ ਆਹਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ
 ਪਰਿਆ॥ ਸੈਲ ਪਥਰ ਮਹਿ ਜੰਤ
 ਉਪਾਏ ਤਾ ਕਾ ਰਿਜਕੁ ਆਗੈ ਕਰਿ
 ਧਰਿਆ॥੧॥ ਮੇਰੇ ਮਾਧਉ ਜੀ
 ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੇ ਸੁ ਤਰਿਆ॥ ਗੁਰ
 ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੂਕੇ
 ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਜਨਨਿ ਪਿਤਾ ਲੋਕ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਕੀ ਧਰਿਆ॥ ਸਿਰਿ
 ਸਿਰਿ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕਾਹੇ
 ਮਨ ਭਉ ਕਰਿਆ॥੨॥ ਉਡੇ ਉਡਿ
 ਆਵੈ ਸੈ ਕੋਸਾ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਬਚਰੇ
 ਛਰਿਆ॥ ਤਿਨ ਕਵਣੁ ਖਲਾਵੈ
 ਕਵਣੁ ਚੁਗਾਵੈ ਮਨ ਮਹਿ ਸਿਮਰਨੁ
 ਕਰਿਆ॥੩॥ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਦਸ
 ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ ਠਾਕੁਰ ਕਰ ਤਲ
 ਧਰਿਆ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ
 ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
 ਪਾਰਾਵਰਿਆ॥੪॥੫॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ
 ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਅਗਮਾ ਅਗਮ
 ਅਪਾਰਾ॥ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭਿ
 ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ ਸਚੇ

ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਜੀਆ ਕਾ ਦਾਤਾਰਾ ॥ ਹਰਿ
 ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜੀ ਸਭਿ ਦੂਖ
 ਵਿਸਾਰਣਹਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ
 ਹਰਿ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਜੀ ਕਿਆ ਨਾਨਕ
 ਜੰਤ ਵਿਚਾਰਾ ॥੧॥ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟ
 ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜੀ ਹਰਿ
 ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਣਾ ॥ ਇਕਿ ਦਾਤੇ
 ਇਕਿ ਭੇਖਾਰੀ ਜੀ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ
 ਵਿਡਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਆਪੇ
 ਭੁਗਤਾ ਜੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
 ਜਾਣਾ ॥ ਤੂੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ
 ਜੀ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ
 ਵਖਾਣਾ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਧੁ
 ਜੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ
 ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੨॥ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ
 ਹਰਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਸੇ ਜਨ

ਜੁਗ ਮਹਿ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਸੇ
 ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ
 ਜੀ ਤਿਨ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ॥
 ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ
 ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਭਉ ਸਭੁ
 ਗਵਾਸੀ॥ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਜਿਨ
 ਸੇਵਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਰੂਪਿ ਸਮਾਸੀ॥ ਸੇ ਧੰਨੁ ਸੇ ਧੰਨੁ
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜੀ ਜਨੁ
 ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਸੀ॥੩॥ ਤੇਰੀ
 ਭਗਤਿ ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਜੀ ਭਰੇ
 ਬਿਅੰਤ ਬੇਅੰਤਾ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰੇ
 ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਤੁਧੁ ਜੀ ਹਰਿ
 ਅਨਿਕ ਅਨੇਕ ਅਨੰਤਾ॥ ਤੇਰੀ
 ਅਨਿਕ ਤੇਰੀ ਅਨਿਕ ਕਰਹਿ ਹਰਿ
 ਪੂਜਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਤਾਪਹਿ ਜਪਹਿ
 ਬੇਅੰਤਾ॥ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ

ਪੜਹਿ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਜੀ
 ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੰਤਾ ॥
 ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਮੇਰੇ ਹਰਿ
 ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥ ਤੂੰ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ
 ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਜੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ
 ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਤੂੰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੋ
 ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੂੰ ਏਕੋ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਹਚਲੁ
 ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਭਾਵੈ
 ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ
 ਹੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ
 ਉਪਾਈ ਜੀ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਸਿਰਜਿ ਸਭ
 ਗੋਈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ
 ਕਰਤੇ ਕੇ ਜੀ ਜੋ ਸਭਸੈ ਕਾ
 ਜਾਣੋਈ ॥੫॥੧॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ ਮੈਡਾ

ਸਾਂਈ॥ ਜੋ ਤਉ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥੀਸੀ
 ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਹਉ
 ਪਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ
 ਸਭਨੀ ਧਿਆਇਆ॥ ਜਿਸ ਨ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਨਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ
 ਪਾਇਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ ਮਨਮੁਖਿ
 ਗਵਾਇਆ॥ ਤੁਧੁ ਆਪਿ ਵਿਛੋੜਿਆ
 ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ॥੧॥ ਤੂੰ
 ਦਰੀਆਉ ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹਿ॥
 ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਜੀਅ
 ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰਾ ਖੇਲੁ॥ ਵਿਜੋਗਿ
 ਮਿਲਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲੁ॥੨॥
 ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ
 ਜਾਣੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਹੀ ਆਖਿ
 ਵਖਾਣੈ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ
 ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ
 ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ॥੩॥ ਤੂ ਆਪੇ

ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਹੋਇ ॥
 ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਤੂ
 ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ
 ਹੋਇ ॥੪॥੨॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ ਭਈਲੇ
 ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਕੁ ਤਿਨਹਿ
 ਕੀਆ ॥ ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ ਪਗੁ ਨਹੀ ਚਾਲੈ
 ਹਮ ਦੇਖਾ ਤਹ ਡੂਬੀਅਲੇ ॥੧॥ ਮਨ
 ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਸਿ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ
 ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ
 ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਾ ਹਉ
 ਜਤੀ ਸਤੀ ਨਹੀ ਪੜਿਆ ਮੂਰਖ
 ਮੁਗਧਾ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ
 ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣਾ ਜਿਨ ਤੂੰ
 ਨਾਹੀ ਵੀਸਰਿਆ ॥੨॥੩॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ ਮਾਨੁਖ
 ਦੇਹੁਰੀਆ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਮਿਲਣ ਕੀ
 ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਰੀਆ ॥ ਅਵਰਿ ਕਾਜ
 ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਨ ਕਾਮ ॥ ਮਿਲੁ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥੧॥
 ਸਰੰਜਾਮਿ ਲਾਗੁ ਭਵਜਲ ਤਰਨ ਕੈ ॥
 ਜਨਮੁ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤ ਰੰਗਿ ਮਾਇਆ
 ਕੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ
 ਧਰਮੁ ਨ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੇਵਾ ਸਾਧ
 ਨ ਜਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਹਮ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ ॥ ਸਰਣਿ
 ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਸਰਮਾ ॥੨॥੪॥

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥ ਚੌਪਈ ॥

ਪੁਨਿ ਰਾਛਸ ਕਾ ਕਾਟਾ ਸੀਸਾ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਅਸਿਕੇਤੁ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਾ ॥ ਪੁਹਪਨ

ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਗਗਨ ਤੇ ਭਈ ॥ ਸਭਹਿਨ
 ਆਨਿ ਬਧਾਈ ਦਈ ॥੧॥ ਧੰਨਜ
 ਧੰਨਜ ਲੋਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥ ਦੁਸਟਨ
 ਦਾਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ॥ ਅਖਲ ਭਵਨ
 ਕੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨਿ ਮੁਹਿ
 ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥੨॥

ਕਬਿਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥

ਚੌਪਈ ॥

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ ॥
 ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿੱਤ ਕੀ ਇੱਛਾ ॥ ਤਵ
 ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ
 ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੧॥ ਹਮਰੇ
 ਦੁਸਟ ਸਭੈ ਤੁਮ ਘਾਵਹੁ ॥ ਆਪ ਹਾਥ
 ਦੈ ਮੋਹਿ ਬਚਾਵਹੁ ॥ ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮੋਰੇ
 ਪਰਿਵਾਰਾ ॥ ਸੇਵਕ ਸਿਖਯ ਸਭੈ
 ਕਰਤਾਰਾ ॥੨॥ ਮੋ ਰੱਛਾ ਨਿਜੁ ਕਰ ਦੈ

ਕਰਿਯੈ ॥ ਸਭ ਬੈਰਿਨ ਕੋ ਆਜੁ
 ਸੰਘਰਿਯੈ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ਆਸਾ
 ॥ ਤੋਰਿ ਭਜਨ ਕੀ ਰਹੈ ਪਜਾਸਾ ॥੩॥
 ਤੁਮਹਿ ਛਾਡਿ ਕੋਈ ਅਵਰ ਨ ਧਜਾਉਂ
 ॥ ਜੋ ਬਰ ਚਾਹੋਂ ਸੁ ਤੁਮਤੇ ਪਾਉਂ ॥
 ਸੇਵਕ ਸਿਖਯ ਹਮਾਰੇ ਤਾਰਿਯਹਿ ॥
 ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਸੱਤੁ ਹਮਾਰੇ ਮਾਰਿਯਹਿ
 ॥੪॥ ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਮੁਝੈ ਉਬਰਿਯੈ ॥
 ਮਰਨ ਕਾਲ ਕਾ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਰਿਯੈ ॥ ਹੂਜੋ
 ਸਦਾ ਹਮਾਰੇ ਪੱਛਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਜੂ
 ਕਰਿਯਹੁ ਰੱਛਾ ॥੫॥ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਮੁਹਿ
 ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇ
 ਪਜਾਰੇ ॥ ਦੀਨਬੰਧੁ ਦੁਸਟਨ ਕੇ ਹੰਤਾ ॥
 ਤੁਮ ਹੋ ਪੁਰੀ ਚਤੁਰਦਸ ਕੰਤਾ ॥੬॥
 ਕਾਲ ਪਾਇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਪੁ ਧਰਾ ॥ ਕਾਲ
 ਪਾਇ ਸਿਵਜੂ ਅਵਤਰਾ ॥ ਕਾਲ ਪਾਇ
 ਕਰਿ ਬਿਸਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਸਕਲ ਕਾਲ

ਕਾ ਕਿਯਾ ਤਮਾਸਾ ॥੭॥ ਜਵਨ ਕਾਲ
 ਜੋਗੀ ਸਿਵ ਕੀਓ ॥ ਬੇਦ ਰਾਜ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਜੂ ਥੀਓ ॥ ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਲੋਕ
 ਸਵਾਰਾ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਾਹਿ ਹਮਾਰਾ
 ॥੮॥ ਜਵਨ ਕਾਲ ਸਭ ਜਗਤ ਬਨਾਯੋ
 ॥ ਦੇਵ ਦੈਤ ਜੱਛਨ ਉਪਜਾਯੋ ॥ ਆਦਿ
 ਅੰਤਿ ਏਕੈ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਸੋਈ ਗੁਰੂ
 ਸਮਝਿਯਹੁ ਹਮਾਰਾ ॥੯॥ ਨਮਸਕਾਰ
 ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਹਮਾਰੀ ॥ ਸਕਲ ਪ੍ਰਜਾ
 ਜਿਨ ਆਪ ਸਵਾਰੀ ॥ ਸਿਵਕਨ ਕੋ
 ਸਿਵਗੁਨ ਸੁਖ ਦੀਓ ॥ ਸੱਤ੍ਰਨ ਕੋ ਪਲ
 ਮੋ ਬਧ ਕੀਓ ॥੧੦॥ ਘਟ ਘਟ ਕੇ
 ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਤ ॥ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ
 ਪੀਰ ਪਛਾਨਤ ॥ ਚੀਟੀ ਤੇ ਕੁੰਚਰ
 ਅਸਥੂਲਾ ॥ ਸਭ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
 ਕਰਿ ਫੂਲਾ ॥੧੧॥ ਸੰਤਨ ਦੁਖ ਪਾਏ ਤੇ
 ਦੁਖੀ ॥ ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਾਧਨ ਕੇ ਸੁਖੀ ॥

ਏਕ ਏਕ ਕੀ ਪੀਰ ਪਛਾਨੈ ॥ ਘਟ ਘਟ
 ਕੇ ਪਟ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੈ ॥੧੨॥ ਜਬ
 ਉਦਕਰਖ ਕਰਾ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਜਾ
 ਧਰਤ ਤਬ ਦੇਹ ਅਪਾਰਾ ॥ ਜਬ
 ਆਕਰਖ ਕਰਤ ਹੋ ਕਬਹੂੰ ॥ ਤੁਮ ਮੈ
 ਮਿਲਤ ਦੇਹ ਧਰਿ ਸਭਹੂੰ ॥੧੩॥ ਜੇਤੇ
 ਬਦਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਧਾਰੈ ॥ ਆਪੁ
 ਆਪਨੀ ਬੁਝਿ ਉਚਾਰੈ ॥ ਤੁਮ ਸਭ ਹੀ
 ਤੇ ਰਹਤ ਨਿਰਾਲਮ ॥ ਜਾਨਤ ਬੇਦ ਭੇਦ
 ਅਰੁ ਆਲਮ ॥੧੪॥ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਨ੍ਰਿਬਿਕਾਰ ਨ੍ਰਿਲੰਭ ॥ ਆਦਿ ਅਨੀਲ
 ਅਨਾਦਿ ਅਸੰਭ ॥ ਤਾ ਕਾ ਮੂੜੁ
 ਉਚਾਰਤ ਭੇਦਾ ॥ ਜਾ ਕਾ ਭੇਵ ਨ
 ਪਾਵਤ ਬੇਦਾ ॥੧੫॥ ਤਾ ਕੋ ਕਰਿ
 ਪਾਹਨ ਅਨੁਮਾਨਤ ॥ ਮਹਾਂਮੂੜੁ ਕਛੁ
 ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਤ ॥ ਮਹਾਂਦੇਵ ਕੋ ਕਹਤ
 ਸਦਾ ਸਿਵ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਚੀਨੁਤ

ਨਹਿ ਭਿਵ ॥੧੬॥ ਆਪੁ ਆਪਨੀ ਬੁਧਿ
 ਹੈ ਜੇਤੀ ॥ ਬਰਨਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਤੁਹਿ
 ਤੇਤੀ ॥ ਤੁਮਰਾ ਲਖਾ ਨ ਜਾਇ ਪਸਾਰਾ
 ॥ ਕਿਹ ਬਿਧਿ ਸਜਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸੰਸਾਰਾ
 ॥੧੭॥ ਏਕੈ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਰੰਕ ਭਯੋ ਰਾਵ ਕਹੀਂ ਭੂਪਾ ॥ ਅੰਡਜ
 ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਕੀਨੀ ॥ ਉਤਭੁਜ ਖਾਨਿ
 ਬਹੁਰਿ ਰਚਿ ਦੀਨੀ ॥੧੮॥ ਕਹੂੰ ਫੂਲਿ
 ਰਾਜਾ ਹੂੰ ਬੈਠਾ ॥ ਕਹੂੰ ਸਿਮਟਿ ਭਯੋ
 ਸੰਕਰ ਇਕੈਠਾ ॥ ਸਗਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਦਿਖਾਇ ਅਚੰਭਵ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਸਰੂਪ ਸੁਯੰਭਵ ॥੧੯॥ ਅਬ ਰੱਛਾ
 ਮੇਰੀ ਤੁਮ ਕਰੋ ॥ ਸਿੱਖਜ ਉਬਾਰਿ
 ਅਸਿੱਖਜ ਸੰਘਰੋ ॥ ਦੁਸਟ ਜਿਤੇ
 ਉਠਵਤ ਉਤਪਾਤਾ ॥ ਸਕਲ ਮਲੇਛ
 ਕਰੋ ਰਣ ਘਾਤਾ ॥੨੦॥ ਜੇ ਅਸਿਧੁਜ
 ਤਵ ਸਰਨੀ ਪਰੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਸਟ

ਦੁਖਿਤ ਹੂੰ ਮਰੇ ॥ ਪੁਰਖ ਜਵਨ ਪਗ
 ਪਰੇ ਤਿਹਾਰੇ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਮ ਸੰਕਟ
 ਸਭ ਟਾਰੇ ॥੨੧॥ ਜੋ ਕਲਿ ਕੋ ਇਕ
 ਬਾਰ ਧਿਐਹੈ ॥ ਤਾ ਕੇ ਕਾਲ ਨਿਕਟਿ
 ਨਹਿ ਐਹੈ ॥ ਰੱਛਾ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਸਭ
 ਕਾਲਾ ॥ ਦੁਸਟ ਅਰਿਸਟ ਟਰੇ
 ਤਤਕਾਲਾ ॥੨੨॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਨ
 ਜਾਹਿ ਨਿਹਰਿਹੋ ॥ ਤਾ ਕੇ ਤਾਪ ਤਨਕ
 ਮਹਿ ਹਰਿਹੋ ॥ ਰਿੱਧਿ ਸਿੱਧਿ ਘਰ ਮੋ
 ਸਭ ਹੋਈ ॥ ਦੁਸਟ ਛਾਂਹ ਛੁੱ ਸਕੈ ਨ
 ਕੋਈ ॥੨੩॥ ਏਕ ਬਾਰ ਜਿਨ ਤੁਮੈ
 ਸੰਭਾਰਾ ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਤੇ ਤਾਹਿ ਉਬਾਰਾ
 ॥ ਜਿਨ ਨਰ ਨਾਮ ਤਿਹਾਰੋ ਕਹਾ ॥
 ਦਾਰਿਦ ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ ਰਹਾ ॥੨੪॥
 ਖੜਗ ਕੇਤ ਮੈਂ ਸਰਨਿ ਤਿਹਾਰੀ ॥
 ਆਪ ਹਾਥ ਦੈ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀ ॥ ਸਰਬ
 ਠੌਰ ਮੋ ਹੋਹੁ ਸਹਾਈ ॥ ਦੁਸਟ ਦੋਖ ਤੇ

ਲੇਹੁ ਬਚਾਈ ॥੨੫॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਮ
 ਪਰ ਜਗ ਮਾਤਾ ॥ ਗ੍ਰੰਥ ਕਰਾ ਪੂਰਨ
 ਸੁਭ ਰਾਤਾ ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਸਕਲ ਦੇਹ ਕੋ
 ਹਰਤਾ ॥ ਦੁਸਟ ਦੋਖਿਯਨ ਕੋ ਛੈ ਕਰਤਾ
 ॥੨੬॥ ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਧੁਜ ਜਬ ਭਏ
 ਦਯਾਲਾ ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਾ ਗ੍ਰੰਥ ਤਤਕਾਲਾ
 ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ਦੂਖ
 ਨ ਤਿਸੈ ਬਿਆਪਤ ਕੋਈ ॥੨੭॥
 ਅੜਿੱਲ ॥ ਸੁਨੈ ਗੁੰਗ ਜੋ ਯਾਹਿ ਸੁ
 ਰਸਨਾ ਪਾਵਈ ॥ ਸੁਨੈ ਮੂੜੁ ਚਿੱਤ
 ਲਾਇ ਚਤੁਰਤਾ ਆਵਈ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ
 ਭਉ ਨਿਕਟ ਨ ਤਿਨ ਨਰ ਕੇ ਰਹੈ ॥ ਹੋ
 ਜੋ ਯਾ ਕੀ ਏਕ ਬਾਰ ਚੌਪਈ ਕੋ ਕਹੈ
 ॥੨੮॥

ਚੌਪਈ ॥ ਸੰਬਤ ਸੱਤ੍ਰਹ ਸਹਸ
 ਭਣਿਜੈ ॥ ਅਰਧ ਸਹਸ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ
 ਕਹਿਜੈ ॥ ਭਾਦਵ ਸੁਦੀ ਅਸਟਮੀ ਰਵਿ

ਵਾਰਾ ॥ ਤੀਰ ਸਤੁ ਦ੍ਰਵ ਗ੍ਰੰਥ ਸੁਧਾਰਾ
॥੨੯॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਚਰਿਤ੍ਰੋਪਖਯਾਨੇ ਤ੍ਰਿਯਾ
ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਭੂਪ ਸੰਬਾਦੇ ਚਾਰ ਸੌ
ਪਾਂਚ ਚਰਿਤ੍ਰ ਸਮਾਪਤ ਮਸਤੁ ਸੁਭ
ਮਸਤੁ ॥੩॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰਿ ਦਾਸ
ਪਰ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਪਾਰ ॥ ਆਪ
ਹਾਥ ਦੈ ਰਾਖੁ ਮੁਹਿ ਮਨ ਕ੍ਰਮ ਬਚਨ
ਬਿਚਾਰਿ ॥੧॥ ਚੌਪਈ ॥ ਮੈ ਨ
ਗਨੇਸਹਿ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਨਾਊਂ ॥ ਕਿਸਨ
ਬਿਸਨੁ ਕਬਹੂੰ ਨਹਿ ਧਿਆਊਂ ॥
ਕਾਨਿ ਸੁਨੇ ਪਹਿਚਾਨ ਨ ਤਿਨ ਸੌਂ ॥
ਲਿਵਲਾਗੀ ਮੋਰੀ ਪਗ ਇਨ ਸੌਂ ॥੨॥
ਮਹਾਕਾਲ ਰਖਵਾਰ ਹਮਾਰੋ ॥ ਮਹਾ
ਲੋਹ ਮੈਂ ਕਿੰਕਰ ਥਾਰੋ ॥ ਅਪੁਨਾ
ਜਾਨਿ ਕਰੋ ਰਖਵਾਰ ॥ ਬਾਹਿ ਗਰੇ

ਕੀ ਲਾਜ ਬਿਚਾਰ॥੩॥ ਅਪੁਨਾ
 ਜਾਨ ਮੁਝੈ ਪ੍ਰਤਿਪਰੀਐ॥ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ
 ਸਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰੇ ਮਰੀਐ॥ ਦੇਗ ਤੇਗ ਜਗ
 ਮੈ ਦੋਊ ਚਲੈ॥ ਰਾਖੁ ਆਪ ਮੁਹਿ
 ਅਉਰ ਨ ਦਲੈ॥੪॥ ਤੁਮ ਮਮ
 ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ॥ ਤੁਮ
 ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਦਾਸ ਤਿਹਾਰਾ॥ ਜਾਨਿ
 ਆਪਨਾ ਮੁਝੈ ਨਿਵਾਜ॥ ਆਪ ਕਰੋ
 ਹਮਰੇ ਸਭ ਕਾਜ॥੫॥ ਤੁਮ ਹੋ ਸਭ
 ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ॥ ਆਪੇ ਆਪੁ
 ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ॥ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੁਹਿ॥ ਹਾਰਿ ਪਰਾ ਮੈ
 ਆਨਿ ਦੁਾਰਿ ਤੁਹਿ॥੬॥ ਅਪੁਨਾ
 ਜਾਨਿ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ॥ ਤੁਮ
 ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਕਿੰਕਰ ਥਾਰਾ॥ ਦਾਸ
 ਜਾਨਿ ਦੈ ਹਾਥ ਉਬਾਰੋ॥ ਹਮਰੇ ਸਭ
 ਬੈਰੀਅਨ ਸੰਘਾਰੋ॥੭॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਧਰੋਂ

ਭਗਵਤਿ ਕੋ ਧਯਾਨਾ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਰੋਂ
 ਕਬਿਤਾ ਬਿਧਿ ਨਾਨਾ॥ ਕਿਸਨ ਜਥਾ
 ਮਤਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਉਚਾਰੋ॥ ਚੂਕ ਹੋਇ
 ਕਬਿ ਲੇਹੁ ਸੁਧਾਰੋ॥੮॥ ਕਬਿਬਾਚ॥
 ਦੋਹਰਾ॥ ਜੋ ਨਿਜ ਪ੍ਰਭ ਮੋ ਸੋ ਕਹਾ
 ਸੋ ਕਹਿਹੋਂ ਜਗ ਮਾਹਿ॥ ਜੋ ਤਿਹ
 ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਧਯਾਇ ਹੈ ਅੰਤਿ ਸੁਰਗ ਕੋ
 ਜਾਹਿ॥੧॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ
 ਦੁਇ ਏਕ ਹੈ ਬਿਬ ਬਿਚਾਰ ਕਛੁ
 ਨਾਹਿ॥ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜਿ ਤਰੰਗ ਜਿਉ
 ਜਲ ਹੀ ਬਿਖੈ ਸਮਾਹਿ॥੨॥ ਦੋਹਰਾ॥
 ਜਬ ਆਇਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਯੋ ਜਨਮੁ
 ਧਰਾ ਜਗਿ ਆਇ॥ ਅਬ ਮੈ ਕਥਾ
 ਸੰਛੇਪ ਤੇ ਸਭਹੂੰ ਕਹਤ ਸੁਨਾਇ
 ॥੩॥ ਕਬਿਬਾਚ ਦੋਹਰਾ॥ ਠਾਢ ਭਯੋ
 ਮੈ ਜੋਰਿ ਕਰ ਬਚਨ ਕਹਾ ਸਿਰ
 ਨਯਾਇ॥ ਪੰਥ ਚਲੈ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ

ਜਬ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਸਹਾਇ
 ॥੪॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਜੇ ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਧਯਾਨ
 ਕੇ ਨਿਤ ਉਠਿ ਧਯੈਹੈਂ ਸੰਤ ॥ ਅੰਤਿ
 ਲਹੈਂਗੇ ਮੁਕਤਿ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿੰਗੇ
 ਭਗਵੰਤ ॥੫॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਮ ਕਥਾ
 ਜੁਗ ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਸਭ ਕੇ ਭਾਖਤ
 ਨੇਤਿ ॥ ਸੁਰਗਿ ਬਾਸ ਰਘੁਬਰ ਕਰਾ
 ਸਗਰੀ ਪੁਰੀ ਸਮੇਤ ॥੬॥ ਚੌਪਈ ॥
 ਜੇ ਇਹ ਕਥਾ ਸੁਨੈ ਅਰੁ ਗਾਵੈ ॥ ਦੂਖ
 ਪਾਪ ਤਿਹ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
 ਬਿਸਨੁ ਭਗਤਿ ਕੀ ਏ ਫਲ ਹੋਈ ॥
 ਆਧਿ ਬਯਾਧਿ ਛੈ ਸਕੈ ਨ
 ਕੋਈ ॥੭॥ ਸੰਮਤ ਸਤਰਹ ਸਹਸ
 ਪਚਾਵਨ ॥ ਹਾੜ ਵਦੀ ਪ੍ਰਿਥਮ
 ਸੁਖਦਾਵਨ ॥ ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਿ ਗ੍ਰੰਥ
 ਸੁਧਾਰਾ ॥ ਭੂਲ ਪਰੀ ਲਹੁ ਲੇਹੁ
 ਸੁਧਾਰਾ ॥੮॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁੰਗ ਕੇ

ਚਰਨ ਤਰ ਸਤੁਦ੍ਰਵ ਤੀਰ ਤਰੰਗ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤ ਪੂਰਨ ਕਿਯੋ ਰਘੁਬਰ
 ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥੯॥ ਸਾਧ ਅਸਾਧ
 ਜਾਨਯੋ ਨਹੀ ਬਾਦ ਸੁਬਾਦ ਬਿਬਾਦ ॥
 ਗ੍ਰੰਥ ਸਕਲ ਪੂਰਨ ਕਿਯੋ ਭਗਵਤ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥੧੦॥

ਸ੍ਰੈਯਾ ॥ ਪਾਂਇ ਗਹੇ ਜਬ ਤੇ ਤੁਮਰੇ
 ਤਬ ਤੇ ਕੋਊ ਆਂਖ ਤਰੇ ਨਹੀ
 ਆਨਯੋ ॥ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਪੁਰਾਨ
 ਕੁਰਾਨ ਅਨੇਕ ਕਹੈਂ ਮਤ ਏਕ ਨ
 ਮਾਨਯੋ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸਭੈ
 ਬਹੁ ਭੇਦ ਕਹੈਂ ਹਮ ਏਕ ਨ ਜਾਨਯੋ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਅਸਿਪਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਰੀ ਕਰਿ ਮੈ
 ਨ ਕਹਯੋ ਸਭ ਤੋਹਿ ਬਖਾਨਯੋ ॥੧੧॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਗਲ ਦ੍ਵਾਰ ਕਉ ਛਾਡਿ
 ਕੈ ਗਹਯੋ ਤੁਹਾਰੋ ਦ੍ਵਾਰ ॥ ਬਾਂਹਿ ਗਹੇ
 ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ

ਤੁਹਾਰ ॥ ੧੨ ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤ
 ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ
 ਵਾਧਾਈਆ ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ
 ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥
 ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ
 ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ
 ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ
 ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਲਿ
 ਰਹੁ ਤੂ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ
 ਵਿਸਾਰਣਾ ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ
 ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥
 ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ

ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ
 ਨਾਲੇ॥੨॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ
 ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥ ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ
 ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ
 ਪਾਵਏ॥ ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ
 ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ॥ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ
 ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ
 ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ॥੩॥ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ
 ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ
 ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ॥
 ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ
 ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ
 ਪੁਜਾਈਆ॥ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ
 ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ
 ਵਡਿਆਈਆ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ

ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ॥
 ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ॥੪॥
 ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ
 ਸਭਾਗੈ॥ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ
 ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ॥ ਪੰਚ
 ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ
 ਮਾਰਿਆ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ
 ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ
 ਲਾਗੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ
 ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ॥੫॥
 ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ
 ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ
 ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ॥
 ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ
 ਬਾਣੀ॥ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ
 ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ॥ ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ
 ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ

ਭਰਪੂਰੇ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ
ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ
ਤੂਰੇ ॥੪੦॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ
ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸਕਾ ਸਭਸੁ
ਅਧਾਰੋ ॥ ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇ ਕੋ ਭੁੰਚੈ
ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥ ਏਹ ਵਸਤੁ
ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ
ਉਰਿ ਧਾਰੋ ॥ ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨ
ਲਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
ਪਸਾਰੋ ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ
ਕੀਤੋਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ਕੋ ਗੁਣੁ
ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ ॥

ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ
 ਹਰਿਆ॥੧॥

ਪਉੜੀ॥ ਤਿਥੈ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਜਿਥੈ
 ਕੋਇ ਨਾਹਿ॥ ਓਥੈ ਤੇਰੀ ਰਖ
 ਅਗਨੀ ਉਦਰ ਮਾਹਿ॥ ਸੁਣਿ ਕੈ ਜਮ
 ਕੇ ਦੂਤ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਛਡਿ ਜਾਹਿ॥
 ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰਸਬਦੀ
 ਪਾਰਿ ਪਾਹਿ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਗੀ
 ਪਿਆਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਇ ਖਾਹਿ॥ ਕਲਿ
 ਮਹਿ ਏਹੋ ਪੁੰਨੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਹਿ॥
 ਸਭਸੈ ਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਮਾਲੇ ਸਾਹਿ
 ਸਾਹਿ॥ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ਜਿ
 ਆਵੈ ਤੁਧੁ ਆਹਿ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੫

ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧਣਾ ਜਿਹਵਾ

ਜਪਿ ਗੁਰ ਨਾਉ॥ ਨੇੜੀ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਪੇਖਣਾ ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਨਣਾ ਗੁਰ ਨਾਉ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਦਰਗਹ
 ਪਾਈਐ ਠਾਉ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੋ ਏਹ ਵਥੁ
 ਦੇਇ॥ ਜਗ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਾਢੀਅਹਿ
 ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ॥੧॥ ਮਃ ੫॥
 ਰਖੇ ਰਖਣਹਾਰਿ ਆਪਿ
 ਉਬਾਰਿਅਨੁ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇ
 ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਅਨੁ॥ ਹੋਆ ਆਪਿ
 ਦਇਆਲੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵਿਸਾਰਿਅਨੁ॥
 ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਭਵਜਲੁ
 ਤਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਕਤ ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ
 ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ॥ ਤਿਸੁ
 ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਮਨੈ
 ਮਾਹਿ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਹੋਇ
 ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਜਾਹਿ॥੨॥

ਸੋਹਿਲਾ ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਦੀਪਕੀ

ਮਹਲਾ ੧

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ਕਰਤੇ
 ਕਾ ਹੋਇ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ
 ਗਾਵਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਿਵਰਿਹੁ
 ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ॥੧॥ ਤੁਮ ਗਾਵਹੁ ਮੇਰੇ
 ਨਿਰਭਉ ਕਾ ਸੋਹਿਲਾ ॥ ਹਉ ਵਾਰੀ
 ਜਿਤੁ ਸੋਹਿਲੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜੀਅੜੇ
 ਸਮਾਲੀਅਨਿ ਦੇਖੈਗਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
 ਤੇਰੇ ਦਾਨੈ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਤਿਸੁ
 ਦਾਤੇ ਕਵਣੁ ਸੁਮਾਰੁ ॥੨॥ ਸੰਬਤਿ
 ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ
 ਤੇਲੁ ॥ ਦੇਹੁ ਸਜਣ ਅਸੀਸੜੀਆ
 ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥੩॥
 ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹੋ ਪਾਹੁਚਾ ਸਦੜੇ ਨਿਤ

ਪਵੰਨਿ॥ ਸਦਣਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀਐ
ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਿਹ ਆਵੰਨਿ॥੪॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧॥

ਛਿਅ ਘਰ ਛਿਅ ਗੁਰ ਛਿਅ
ਉਪਦੇਸ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ ਵੇਸ
ਅਨੇਕ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਜੈ ਘਰਿ ਕਰਤੇ
ਕੀਰਤਿ ਹੋਇ॥ ਸੋ ਘਰੁ ਰਾਖੁ
ਵਡਾਈ ਤੋਇ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਵਿਸੁਏ
ਚਸਿਆ ਘੜੀਆ ਪਹਰਾ ਥਿਤੀ
ਵਾਰੀ ਮਾਹੁ ਹੋਆ॥ ਸੂਰਜੁ ਏਕੋ
ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕੇਤੇ
ਵੇਸ॥੨॥੨॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੧॥

ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ ਰਵਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਕ
ਬਨੇ ਤਾਰਿਕਾ ਮੰਡਲ ਜਨਕ ਮੋਤੀ॥
ਧੂਧੁ ਮਲਆਨਲੋ ਪਵਣੁ ਚਵਰੋ ਕਰੇ
ਸਗਲ ਬਨਰਾਇ ਫੂਲੰਤ ਜੋਤੀ॥੧॥

ਕੈਸੀ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥ ਭਵ ਖੰਡਨਾ
 ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ॥ ਅਨਹਤਾ ਸਬਦ
 ਵਾਜੰਤ ਭੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਹਸ
 ਤਵ ਨੈਨ ਨਨ ਨੈਨ ਹਹਿ ਤੋਹਿ ਕਉ
 ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਨਨਾ ਏਕ ਤੋਹੀ ॥
 ਸਹਸ ਪਦ ਬਿਮਲ ਨਨ ਏਕ ਪਦ
 ਗੰਧ ਬਿਨੁ ਸਹਸ ਤਵ ਗੰਧ ਇਵ
 ਚਲਤ ਮੋਹੀ ॥੨॥ ਸਭ ਮਹਿ ਜੋਤਿ
 ਜੋਤਿ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸਦੈ ਚਾਨਣਿ
 ਸਭ ਮਹਿ ਚਾਨਣੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਾਖੀ
 ਜੋਤਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ
 ਸੁ ਆਰਤੀ ਹੋਇ ॥੩॥ ਹਰਿ ਚਰਣ
 ਕਵਲ ਮਕਰੰਦ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ
 ਅਨਦਿਨੋ ਮੋਹਿ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ ॥
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਲੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਸਾਰਿੰਗ
 ਕਉ ਹੋਇ ਜਾ ਤੇ ਤੇਰੈ ਨਾਇ
 ਵਾਸਾ ॥੪॥੩॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
 ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗਰੁ ਬਹੁ ਭਰਿਆ
 ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਖੰਡਲ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥ ਪੂਰਬਿ
 ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਮਨਿ
 ਹਰਿ ਲਿਵ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੧॥
 ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਅੰਜੁਲੀ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ ॥
 ਕਰਿ ਡੰਡਉਤ ਪੁਨੁ ਵਡਾ
 ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਰਸ
 ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ
 ਹਉਮੈ ਕੰਡਾ ਹੇ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਚਲਹਿ
 ਚੁਭੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਹਹਿ
 ਸਿਰਿ ਡੰਡਾ ਹੇ ॥੨॥ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਦੁਖੁ ਜਨਮ
 ਮਰਣ ਭਵ ਖੰਡਾ ਹੇ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ
 ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬਹੁ ਸੋਭ
 ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ ॥੩॥ ਹਮ ਗਰੀਬ
 ਮਸਕੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ

ਵਡ ਵਡਾ ਹੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
ਅਧਾਰੁ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ
ਮੰਡਾ ਹੇ ॥੪॥੪॥

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ ਪੂਰਬੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ
ਸੰਤ ਟਹਲ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥ ਈਹਾ ਖਾਟਿ
ਚਲਹੁ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਆਗੈ ਬਸਨੁ
ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥ ਅਉਧ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ
ਰੈਣਾਰੇ ॥ ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਾਜ
ਸਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ
ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੇ ਮਹਿ ਤਰਿਓ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ॥ ਜਿਸਹਿ ਜਗਾਇ
ਪੀਆਵੈ ਇਹੁ ਰਸੁ ਅਕਥ ਕਥਾ
ਤਿਨਿ ਜਾਨੀ ॥੨॥ ਜਾ ਕਉ ਆਏ
ਸੋਈ ਬਿਹਾਝਹੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਨਹਿ
ਬਸੇਰਾ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵਹੁ
ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਇਗੋ ਫੇਰਾ

॥੩॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ
 ਸਰਧਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ
 ਇਹੈ ਸੁਖੁ ਮਾਗੈ ਮੈ ਕਉ ਕਰਿ ਸੰਤਨ
 ਕੀ ਧੂਰੇ ॥੪॥੫॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਨੰਦੁ
 ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਮੈ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤ
 ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਮਨਿ ਵਜੀਆ
 ਵਾਧਾਈਆ ॥ ਰਾਗ ਰਤਨ ਪਰਵਾਰ
 ਪਰੀਆ ਸਬਦ ਗਾਵਣ ਆਈਆ ॥
 ਸਬਦੋ ਤ ਗਾਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇਰਾ ਮਨਿ
 ਜਿਨੀ ਵਸਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ
 ॥੧॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਰਹੁ

ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਰਹੁ ਤੂ
 ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਦੂਖ ਸਭਿ ਵਿਸਾਰਣਾ ॥
 ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ
 ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥ ਸਭਨਾ ਗਲਾ
 ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ
 ਵਿਸਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ
 ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ
 ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥ ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ
 ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥
 ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ
 ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ
 ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ
 ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥
 ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ

ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥ ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ
ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ
ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ
ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ
ਵਡਿਆਈਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ
ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ ॥ ਸਾਚਾ
ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥੪॥

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ
ਸਭਾਗੈ ॥ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ
ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥ ਪੰਚ
ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ
ਮਾਰਿਆ ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ
ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ
ਲਾਗੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ
ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੫॥

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ
॥ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ

ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ
 ਸਮਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ
 ਬਨਵਾਰੀਆ ॥ ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ
 ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ
 ਸਵਾਰੀਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ
 ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥੬॥

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ
 ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥ ਜਾਣਿਆ
 ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
 ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਕਿਲਵਿਖ ਕਟੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ
 ਸਾਰਿਆ ॥ ਅੰਦਰਹੁ ਜਿਨ ਕਾ ਮੋਹੁ
 ਤੁਟਾ ਤਿਨ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਚੈ
 ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਅਨੰਦੁ
 ਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥੭॥

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ
 ਪਾਵੈ ॥ ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸ

ਨੋ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ ॥
 ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਦਹਦਿਸਿ
 ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ
 ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ
 ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ ॥੮॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੋ ਅਕਥ
 ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ॥ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ
 ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ
 ਪਾਈਐ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ
 ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ
 ਪਾਈਐ ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ
 ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ
 ਕਹਾਣੀ ॥੯॥

ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ

ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਚਤੁਰਾਈ ਨ
 ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ
 ਮੇਰਿਆ ॥ ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ
 ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
 ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ
 ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ॥
 ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ
 ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ
 ਪਾਇਆ ॥੧੦॥

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ
 ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥ ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ
 ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
 ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ
 ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਐਸਾ ਕੰਮੁ
 ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ
 ਪਛੋਤਾਈਐ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ

ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ॥ ਕਹੈ
ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ
ਸਮਾਲੇ ॥੧੧॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ
ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੋ
ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ ॥ ਆਖਹਿ ਤ
ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ
ਉਪਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ
ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਇਆ ॥੧੨॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਖੋਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ
ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ
ਵਸਾਇਆ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ

ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ
ਆਇਆ ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ
ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਤੁਠਾ
ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ
ਪਾਇਆ ॥ ੧੩ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ
ਬਿਖਮੁ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ
ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ
ਬੋਲਣਾ ॥ ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ
ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ
ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਚਾਲ ਭਗਤਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ
ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ ਚਲਹ

ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ
 ਤੇਰੇ ॥ ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ
 ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੇ ॥ ਕਰਿ
 ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ ॥
 ਜਿਸਨੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ
 ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
 ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹੇ ॥੧੫॥

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥
 ਸਬਦੋ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥ ਏਹੁ ਤਿਨ
 ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ
 ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ॥ ਇਕਿ
 ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ
 ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਸਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ

ਸੁਣਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥

ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ
 ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ਹਰਿ
 ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥ ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਪਵਿਤੁ
 ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥ ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ
 ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ
 ਵਸਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ
 ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਧਿਆਇਆ ॥ ੧੭ ॥

ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ਨ ਉਪਜੈ ਵਿਣੁ
 ਸਹਜੈ ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਹ
 ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ
 ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥ ਸਹਸੈ ਜੀਉ
 ਮਲੀਣੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ
 ਜਾਏ ॥ ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ

ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ
 ਉਪਜੈ ਇਹ ਸਹਸਾ ਇਵ
 ਜਾਇ ॥੧੮॥

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ
 ਨਿਰਮਲ ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ
 ਜੀਅਹੁ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ
 ਹਾਰਿਆ ॥ ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ
 ਲਗਾ ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
 ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੇ ਸੁਣਹਿ
 ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ
 ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ
 ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ
 ਨਿਰਮਲ ॥ ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ
 ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ

ਕਮਾਣੀ ॥ ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ ਪਹੁਚੈ
 ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥
 ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ
 ਵਣਜਾਰੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮੰਨੁ
 ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਗੁਰ
 ਨਾਲੇ ॥੨੦॥

ਜੇ ਕੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ
 ਹੋਵੈ ॥ ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ
 ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ
 ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ
 ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥ ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ
 ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
 ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ
 ਸੰਤਹੁ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਏ ॥੨੧॥

ਜੇ ਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ
 ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ਪਾਵੈ
 ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਰਥੈ ਕੋਈ ਪੁਛਹੁ

ਬਿਬੇਕੀਆ ਜਾਏ ॥ ਅਨੇਕ ਜੂਨੀ
 ਭਰਮਿ ਆਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ
 ਨ ਪਾਏ ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ
 ਲਾਗਿ ਚਰਣੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਬਦੁ
 ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਵੀਚਾਰਿ
 ਦੇਖਹੁ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ
 ਪਾਏ ॥੨੨॥

ਆਵਹੁ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ
 ਪਿਆਰਿਹੋ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥
 ਬਾਣੀ ਤ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਬਾਣੀਆ
 ਸਿਰਿ ਬਾਣੀ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ
 ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਹਿਰਦੈ ਤਿਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥
 ਪੀਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ
 ਰੰਗਿ ਜਪਿਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹੁ ਏਹ ਸਚੀ
 ਬਾਣੀ ॥੨੩॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ

ਬਾਣੀ ॥ ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹਦੇ
 ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀਂ ਆਖਿ
 ਵਖਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ
 ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ ॥
 ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ
 ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥
 ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ
 ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ
 ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ
 ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ ॥
 ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ
 ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥ ਆਪੇ ਹੀਰਾ
 ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ
 ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ
 ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥੨੫॥

ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ
 ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ॥
 ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥ ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵੈ
 ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ
 ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ
 ਬੁਝਾਏ ॥੨੬॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਪੁੰਨ ਪਾਪ
 ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
 ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ
 ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ
 ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ
 ਵਿਹਾਣੀ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ
 ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ
 ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹੈ

ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੋ
ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਾਗਤ
ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨੭॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ
ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ
॥ ਓਸਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸ
ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥
ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ
ਵਿਸਾਰੀਐ ॥੨੮॥

ਜੈਸੀ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ ਤੈਸੀ
ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ ॥ ਮਾਇਆ
ਅਗਨਿ ਸਭ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਕਰਤੈ ਖੇਲੁ
ਰਚਾਇਆ ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ

ਜੰਮਿਆ ਪਰਵਾਰਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥
 ਲਿਵ ਛੁੜਕੀ ਲਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ
 ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਏਹ
 ਮਾਇਆ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਮੋਹੁ
 ਉਪਜੈ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਲਿਵ
 ਲਾਗੀ ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ
 ਪਾਇਆ ॥੨੯॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਮੁਲਿ
 ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਮੁਲਿ ਨ
 ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਰਹੇ
 ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ ॥ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸਨੋ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ
 ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥ ਜਿਸ ਦਾ
 ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਵਸੈ
 ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਹਰਿ ਆਪਿ
 ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ

ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੩੦॥

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ
 ਵਣਜਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ
 ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ
 ਜਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ
 ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ ॥
 ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ
 ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
 ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹੋਆ
 ਵਣਜਾਰਾ ॥੩੧॥

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ
 ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ
 ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥
 ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ
 ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ
 ਆਇ ॥ ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਰਮੀ

ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ
ਆਇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹੋਰਿ ਅਨ ਰਸ
ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ
ਆਇ ॥੩੨॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ
ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ
ਆਇਆ ॥ ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤੁਧੁ
ਵਿਚਿ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ
॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ
ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ
ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
ਬੁਝਿਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲਤੁ
ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ ਜੋਤਿ
ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ
ਆਇਆ ॥੩੩॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ

ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ ॥ ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ
 ਗਾਉ ਸਖੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ ॥
 ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ ਸੋਗੁ
 ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪਏ ॥ ਗੁਰ ਚਰਨ
 ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ
 ਜਾਪਏ ॥ ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ
 ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ
 ਭੋਗੋ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ
 ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ ॥੩੪॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ
 ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ
 ਕਮਾਇਆ ॥ ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ
 ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ
 ਆਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ
 ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ
 ਵਸਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ
 ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ

ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ
 ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ
 ਲਾਇਆ ॥੩੫॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਹਰਿ ਤੁਮ
 ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ
 ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ
 ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ
 ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ
 ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ
 ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ
 ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
 ਕੋਈ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰੁ ਅੰਧ
 ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
 ਹੋਈ ॥੩੬॥

ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ

ਨੋ ਪਠਾਏ ॥ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ
 ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸਤਿ ਬਾਣੀ ॥
 ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ
 ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਸਚੁ ਅਲਖ
 ਵਿਡਾਣੀ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ
 ਜਾਏ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
 ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ
 ਪਠਾਏ ॥੩੭॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ
 ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥
 ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ
 ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ
 ਰਖਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਲਾਇ
 ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ
 ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ
 ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ
 ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ

ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ
 ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ
 ਵਜਾਇਆ ॥੩੮॥

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ
 ਗਾਵਹੁ ॥ ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ
 ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥
 ਸਚੇ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥ ਇਹ
 ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ
 ਬਖਸੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ
 ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ
 ਗਾਵਹੇ ॥੩੯॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ
 ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
 ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ
 ਵਿਸੁਰੇ ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ
 ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੰਤ ਸਾਜਨ

ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥
 ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
 ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ
 ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੪੦॥

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਦਿ

ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥ ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ

ਪਾਵਉ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ

ਮਿਟਾਵਉ ॥ ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ

ਏਕੈ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖੁਰ ॥

ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖੁਰ ॥

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥

ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੋ ॥ ਨਾਨਕ

ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਉਧਾਰੋ ॥੧॥

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ

ਨਾਮੁ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ
 ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਦੂਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ
 ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ
 ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ
 ਨਉ ਨਿਧਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
 ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
 ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
 ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ

ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ
 ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
 ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
 ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ॥ ਸੇ
 ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ॥
 ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ॥੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ
 ਉਚਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ
 ਮੂਚਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਬੁਝੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
 ਸੁਝੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ
 ਤ੍ਰਾਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ
 ਆਸਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ
 ਮਲੁ ਜਾਇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ
 ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ
 ਕੀ ਰਸਨਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ
 ਦਸਨਾ॥੪॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
 ਧਨਵੰਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
 ਪਤਿਵੰਤੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
 ਜਨ ਪਰਵਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ
 ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
 ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
 ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ॥ ਪ੍ਰਭ
 ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ॥ ਪ੍ਰਭ
 ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॥
 ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ
 ਦਇਆਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ
 ਰਵਾਲਾ॥੫॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ
 ਪਰਉਪਕਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ
 ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
 ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
 ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ

ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ
ਜੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ
ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ
ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ॥ ਸੰਤ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ॥ ਨਾਨਕ
ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ॥ ੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ
ਪੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ
ਝੂਰੇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ
ਬਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ
ਸਮਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ
ਆਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ
ਬਿਗਾਸਨੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ
ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ॥ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ
ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਰ॥ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ

ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ
ਸਰਨੀ ਪਇਆ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ
ਪ੍ਰਗਟਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ
ਉਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ
ਜਤੀ ਦਾਤੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ
ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ
ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ
ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ
ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ॥ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ
ਬੁਝਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ
ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ॥ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ

ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥
ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ
ਭਾਈ ॥ ਮਨ ਊਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ
ਸਹਾਈ ॥ ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ
ਜਮ ਦਲੈ ॥ ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ
ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥ ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ
ਭਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ
ਉਧਾਰੀ ॥ ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ
ਨਹੀ ਤਰੈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ
ਪਰਹਰੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ
ਮੇਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ
॥੧॥ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਰਾਜਾ
ਦੁਖੀਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ
ਸੁਖੀਆ ॥ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ ਬੰਧੁਨ ਪਰੈ ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥
ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ

ਬੁਝਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ
 ਆਘਾਵੈ॥ ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ
 ਇਕੇਲਾ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੋਤ
 ਸੁਹੇਲਾ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ
 ਧਿਆਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ
 ਗਤਿ ਪਾਈਐ॥੨॥ ਛੂਟਤ ਨਹੀ
 ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ
 ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ॥ ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ
 ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ
 ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ
 ਬਿਸੁਆਮ॥ ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ
 ਧੋਵੈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ
 ਖੋਵੈ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ
 ਰੰਗਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ
 ਸੰਗਿ॥੩॥ ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ
 ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਹਾ

ਸੰਗਿ ਤੇਸਾ॥ ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ
 ਗੁਬਾਰਾ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ
 ਉਜੀਆਰਾ॥ ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੋ ਨ
 ਸਿਵਾਨੂ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ
 ਪਛਾਨੂ॥ ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ
 ਬਹੁ ਘਾਮ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ
 ਤੁਮ ਉਪਰਿ ਛਾਮ॥ ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ
 ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ॥ ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ॥੪॥ ਭਗਤ
 ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ
 ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ
 ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ
 ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ॥ ਹਰਿ ਜਨ
 ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ
 ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨ॥ ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ

ਰੰਗ ਏਕੈ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ
 ਬਿਬੇਕੈ॥੫॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ
 ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ
 ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ॥ ਹਰਿ ਕੈ
 ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ॥ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ॥ ਜਨੁ
 ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ॥੬॥ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ॥ ਹਰਿ
 ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ
 ਦੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ
 ਸਤਾਣੀ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ
 ਨ ਜਾਣੀ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ

ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ
 ਮਾਤੇ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਜਪੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ
 ਛਪੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ
 ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ
 ਤਰੇ ॥੧॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ
 ਨਾਮ ॥ ਕਾਮਧੇਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ
 ਗਾਮ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ
 ਕਥਾ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ
 ਲਥਾ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ
 ਵਸੈ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ
 ਨਸੈ ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ
 ਪਾਈਐ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਈਐ ॥ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ
 ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ
 ਸਰਬ ਢਢੋਲਿ॥ ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ
 ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੋਲ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ
 ਧਿਆਨ॥ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ
 ਵਖਿਆਨ॥ ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ
 ਧੂਮ ਕਿਰਿਆ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ
 ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ
 ਬਹੁ ਰਤਨਾ॥ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੋਮੈ
 ਕਰਿ ਰਾਤੀ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ
 ਭਾਤੀ॥ ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ
 ਬੀਚਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ
 ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ॥੧॥ ਨਉ ਖੰਡ
 ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ॥ ਮਹਾ
 ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਥੀਵੈ॥ ਅਗਨਿ

ਮਾਹਿ ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ॥ ਕਨਿਕ ਅਸ੍ਰ
 ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ॥ ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ
 ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ॥ ਜੈਨ ਮਾਰਗ
 ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ
 ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ॥ ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ
 ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ
 ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ
 ਪਾਹਿ॥੨॥ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ
 ਦੇਹ ਛੁਟੈ॥ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ
 ਹੁਟੈ॥ ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ
 ਰਾਤਿ॥ ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ
 ਜਾਤਿ॥ ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ
 ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ॥ ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ
 ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ॥ ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ
 ਅਨੀਤਿ॥ ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ
 ਭੀਤਿ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ

ਮਹਿਮਾ ਉਚ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ
 ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥੩॥ ਬਹੁਤੁ
 ਸਿਆਣਪ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ॥
 ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ
 ਧ੍ਰਾਪੈ ॥ ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ
 ਬੁਝੈ ॥ ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ
 ਸਿਝੈ ॥ ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭ
 ਪਇਆਲਿ ॥ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਹਿ
 ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥ ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ
 ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ
 ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ਹਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ
 ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ
 ਜੇ ਕੇ ਮਾਗੈ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ
 ਲਾਗੈ ॥ ਜੇ ਕੇ ਆਪੁਨਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥ ਜੇ
 ਕੇ ਅਪੁਨੀ ਸੋਭਾ ਲੋਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ

ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੋਰੈ॥ ਜੇ ਕੋ ਜਨਮ
 ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ
 ਸਰਨੀ ਪਰੈ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ
 ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ
 ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ॥ ੫॥ ਸਗਲ ਪੁਰਖ
 ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ
 ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਆਪਸ ਕਉ
 ਜੋ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ॥ ਸੋਊ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ
 ਉਚਾ॥ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ
 ਰੀਨਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ॥ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਤੇ
 ਬੁਰਾ ਮਿਟਾਨਾ॥ ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਸਾਜਨਾ॥ ਸੂਖ ਦੂਖ ਜਨ ਸਮ
 ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ
 ਲੇਖਾ॥ ੬॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੋ
 ਨਾਉ॥ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ
 ਥਾਉ॥ ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ

ਮਾਨੁ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ
 ਦਾਨੁ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ
 ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ
 ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ
 ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ
 ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ ॥ ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮ
 ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ
 ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ
 ਧਰਮੁ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ
 ਕਰਮੁ ॥ ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ
 ਕਿਰਿਆ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ
 ਹਿਰਿਆ ॥ ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ
 ਭਲਾ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ
 ਸਦਾ ॥ ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਬਾਨੀ ॥ ਹਰਿ ਕੋ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ
 ਬਖਾਨੀ ॥ ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਉਤਮ
 ਥਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ

ਨਾਮੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ
ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ
ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ
ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ
ਪਰਾਨੀ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਨੀ ॥ ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ
ਸੀਗਾਰਿਆ ॥ ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ
ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥ ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ
ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥ ਭਰਿ ਜੋਬਨ
ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੂਧ ॥ ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ
ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥ ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ
ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥ ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ
ਕਛੁ ਨ ਬੂਝੈ ॥ ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ

ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ
 ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ ॥ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ
 ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥
 ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ ॥
 ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥
 ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ ॥
 ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ
 ਰਸਨਾ ॥ ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ
 ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥ ਐਸੇ ਦੋਖ ਮੂੜ ਅੰਧ
 ਬਿਆਪੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ
 ਆਪੇ ॥੨॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੋ
 ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ
 ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ
 ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ
 ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥ ਜੋ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ
 ਹਜੂਰੇ ॥ ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ

ਦੂਰੇ ॥ ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ
 ਮਾਨੁ ॥ ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ
 ਅਜਾਨੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ
 ਭੂਲਨਹਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ
 ਅਪਾਰੁ ॥੩॥ ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ
 ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥ ਸਾਚੁ ਛੋਡਿ ਝੂਠ
 ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥ ਜੋ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ
 ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥ ਜੋ ਹੋਵਨੁ ਸੋ ਦੂਰਿ
 ਪਰਾਨੈ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਮੁ
 ਕਰੈ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ
 ਪਰਹਰੈ ॥ ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ
 ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ
 ਹੋਇ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ
 ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ
 ਦਇਆਲ ॥੪॥ ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ
 ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥ ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ
 ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ

ਮਲੁ ਮਾਇਆ॥ ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ
 ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ॥ ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ
 ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ
 ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ
 ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ॥ ਗਲਿ ਪਾਬਰ
 ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ॥ ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ
 ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ
 ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ॥੫॥ ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ
 ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ
 ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ॥ ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੂਝੈ
 ਡੇਰਾ॥ ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ
 ਭੇਰਾ॥ ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ॥
 ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ॥ ਕਹ
 ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ॥ ਨਹੀ
 ਹੋਤ ਉਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ॥ ਕਰਤਾਰ
 ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ॥ ਨਾਨਕ
 ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ॥੬॥ ਸੰਗਿ

ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ॥ ਜੋ
 ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਬਲੂਆ ਕੇ
 ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ॥ ਅਨਦ ਕੇਲ
 ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ
 ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ॥ ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ
 ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ॥ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ
 ਮੋਹ॥ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੋਭ
 ਪ੍ਰੋਹ॥ ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ
 ਜਨਮ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ
 ਕਰਿ ਕਰਮ॥੨॥ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ
 ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ
 ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ॥ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ
 ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ॥ ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ
 ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ
 ਅੰਤੁ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ॥
 ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ॥
 ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ॥

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ

ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ

ਸੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੂ ਨ ਸੀਝਈ

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਦਸ ਬਸਤੂ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥ ਏਕ

ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੋਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥ ਏਕ

ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ ॥

ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ ॥ ਜਿਸੁ

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥ ਤਾ ਕਉ

ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ

ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ

ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ

ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ

ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ
 ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ
 ਦੇ ਰਾਸਿ ॥ ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ
 ਉਲਾਸਿ ॥ ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ
 ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥ ਅਗਿਆਨੀ
 ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥ ਅਪਨੀ
 ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥ ਬਹੁਰਿ
 ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਜਿਸ ਕੀ
 ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਥੈ ॥ ਉਸ ਤੇ
 ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥
 ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥
 ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥ ਬਿਰਖ
 ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ਓਹ
 ਬਿਨਸੈ ਉਹੁ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥ ਜੋ ਦੀਸੈ
 ਸੋ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ

ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਬਟਾਉ ਸਿਉ ਜੋ ਲਾਵੈ
 ਨੇਹ ॥ ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ
 ਕੇਹ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ
 ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥ ਮਿਥਿਆ
 ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥
 ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥
 ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥
 ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥
 ਮਿਥਿਆ ਰਥ ਹਸਤੀ ਅਸੂ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥
 ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ
 ਹਸਤਾ ॥ ਮਿਥਿਆ ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ
 ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ
 ਉਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਅਸਥਿਰੁ
 ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ ॥ ਨਾਨਕ
 ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ
 ਚਰਨ ॥ ੪ ॥ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਵਨ ਪਰ

ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ॥ ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ ਪਰ
 ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ॥ ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ
 ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ॥ ਮਿਥਿਆ
 ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨ ਸ੍ਰਾਦ॥ ਮਿਥਿਆ
 ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ॥
 ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰ ਲੋਭ ਲੁਭਾਵਹਿ॥
 ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ॥
 ਮਿਥਿਆ ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਬਿਨੁ
 ਬੂਝੇ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਭਏ॥ ਸਫਲ ਦੇਹ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ॥੫॥
 ਬਿਰਥੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ॥ ਸਾਚ
 ਬਿਨਾ ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੂਚਾ॥ ਬਿਰਥਾ
 ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ॥ ਮੁਖਿ ਆਵਤ
 ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ
 ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ॥ ਮੇਘ ਬਿਨਾ
 ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ॥ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ
 ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ॥ ਜਿਉ

ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ॥ ਧੰਨਿ
 ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ
 ਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ
 ਬਲਿ ਜਾਉ॥ ੬॥ ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ
 ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ॥ ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ॥ ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ
 ਪਰਬੀਨ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੂ
 ਭੀਨ॥ ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ
 ਕਰੈ॥ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ॥
 ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥
 ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਜੋ ਤੁਮ
 ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਉਨ
 ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ॥ ੭॥ ਕਰਉ
 ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ॥
 ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ॥
 ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ
 ਨਿਬੇਰਾ॥ ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ

ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ॥ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ
ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ॥ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ
ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ॥ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ
ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ॥ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ
ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ॥ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ
ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ॥ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ
ਨਾਨਕ ਹਰੀ॥੮॥੫॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ
ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ
ਗੁਰਦੇਵ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਖਾਹਿ॥ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ
ਮਾਹਿ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤ ਤਨਿ
ਲਾਵਹਿ॥ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤ ਪਰਮ

ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ॥ ਤਿਸਹਿ
 ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ
 ਬਸਨਾ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ
 ਰਸਨਾ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ
 ਭੋਗ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ
 ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ॥੧॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ॥ ਤਿਸਹਿ
 ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ॥
 ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ
 ਸੋਈਜੈ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ
 ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ
 ਸਭੁ ਕੋਊ ਮਾਨੈ॥ ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ
 ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੋ
 ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ
 ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ

ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਤਿ
 ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ॥੨॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ॥ ਲਿਵ
 ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ॥ ਮਨ ਸੁਖੁ
 ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ॥
 ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ
 ਕੈ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਕੋ ਨ
 ਪਹੂਚੈ॥ ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ
 ਪ੍ਰਭ ਊਚੇ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ
 ਦੂਲਭ ਦੇਹ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ
 ਕਰੇਹ॥੩॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ
 ਪਹਿਰੀਜੈ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ
 ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ॥ ਮਨ ਤਿਸੁ
 ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ॥ ਜਿਹ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ॥ ਰਾਖੁ
 ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ॥ ਜਿਨਿ
 ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ॥ ਉਠਤ
 ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ॥
 ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੋ ਏਕ ਅਲਖੈ॥
 ਈਹਾ ਉਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ॥੪॥
 ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ
 ਦਾਨ॥ ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ
 ਕਾ ਧਿਆਨ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ
 ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ
 ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ॥ ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੂਪੁ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ
 ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ॥੫॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ॥
 ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ
 ਲਾਗਹੁ॥ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ
 ਜਾਗਹੁ॥੬॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ
 ਸੰਸਾਰਿ॥ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ
 ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ
 ਪਰਤਾਪੁ॥ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ
 ਜਾਪੁ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ
 ਪੂਰੇ॥ ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ
 ਹਜੂਰੇ॥ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ

ਸਾਚੁ॥ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ
 ਰਾਚੁ॥ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ
 ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ
 ਸੋਇ॥ ੭॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੋ
 ਨਾਉ॥ ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ
 ਗਾਉ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ
 ਪ੍ਰਗਾਸੁ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ
 ਬਿਗਾਸੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ
 ਸੋਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਊਤਮ
 ਹੋਇ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ
 ਮਇਆ॥ ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਕਿਨਹੁ
 ਲਇਆ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ
 ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ॥ ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ
 ਕਛੁ ਨ ਹਾਥ॥ ੮॥ ੬॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ॥
 ਜੋ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ॥ ਸੁਨਿ

ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ
ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਊਜਲ
ਹੋਤ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੋਤ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥
ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੋਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਸਾਧ
ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਏਕ ਊਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥ ਸਾਧ ਕੀ
ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ
ਸਮਾਨੀ ॥੧॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ
ਮਿਲੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ
ਪਰਫੁਲੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ
ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ

ਭੁੰਚਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ
 ਰੇਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ
 ਬੈਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ
 ਧਾਵੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ
 ਪਾਵੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ
 ਭਿੰਨ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ੨ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ
 ਸਭਿ ਮੀਤ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ
 ਪੁਨੀਤ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ
 ਬੈਰੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ
 ਪੈਰੁ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੋ
 ਮੰਦਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥
 ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ ॥
 ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ ॥
 ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਬਡਾਈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੂ ਬਨਿ ਆਈ ॥ ੩ ॥ ਸਾਧ ਕੈ
 ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਸਤੁ
 ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ
 ਸਹੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨਿ
 ਉਚੈ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ
 ਪਹੁਚੈ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਭਿ
 ਧਰਮ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ
 ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ
 ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ
 ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ
 ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ
 ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੋ
 ਵਰਸਾਵੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਰਮ ਰਾਇ
 ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ
 ਸੁਰਦੇਵਾ ॥ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ
 ਪਲਾਇਨ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ
 ਗਾਇਨ ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੂਬ ਥਾਨ

ਗੰਮਿ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਫਲ
 ਜਨੰਮ॥੫॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਹੀ ਕਛੁ
 ਘਾਲ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲ॥
 ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਲੁਖਤ ਹਰੈ॥ ਸਾਧ
 ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਰਕ ਪਰਹਰੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ
 ਸੰਗਿ ਈਹਾ ਉਹਾ ਸੁਹੇਲਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ
 ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ॥ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ
 ਫਲੁ ਪਾਵੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬਿਰਥਾ
 ਜਾਵੈ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਾਧ ਰਿਦ ਬਸੈ॥
 ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਸਾਧ ਸੁਨਿ ਰਸੈ
 ॥੬॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਨਉ ਹਰਿ
 ਨਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ
 ਗਾਉ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ
 ਬਿਸਰੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਰਪਰ
 ਨਿਸਤਰੈ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ
 ਮੀਠਾ॥ ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ
 ਡੀਠਾ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਤਿ
 ਭਈ ਹਮਾਰੀ॥ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ
 ਸਭਿ ਰੋਗ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ
 ਸੰਜੋਗ॥੨॥ ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ
 ਨ ਜਾਨਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ
 ਬਖਿਆਨਹਿ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ
 ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ॥ਸਾਧ ਕੀ
 ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ॥ਸਾਧ ਕੀ
 ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ॥ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ
 ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ॥ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚ ਤੇ
 ਉਚੀ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ
 ਮੂਚੀ॥ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ
 ਆਈ॥ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ
 ਭਾਈ॥੮॥੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ
 ਸੋਇ॥ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ

ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ
ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ
ਅਲੇਪ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ
ਨਿਰਦੋਖ ॥ ਜੈਸੇ ਸੂਰੁ ਸਰਬ ਕਉ
ਸੋਖ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਸਮਾਨਿ ॥ ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ
ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ
ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥ ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੋਊ ਖੋਦੈ
ਕੋਊ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਉ
ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥
ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰ ਉਪਰਿ ਆਕਾਸੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ
 ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਉਚ ਤੇ
 ਉਚਾ ॥ ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ
 ਨੀਚਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ
 ਭਏ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ
 ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ
 ਕੀ ਰੀਨਾ ॥ ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਕੀ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ
 ਭਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ
 ਸਮਦਰਸੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ
 ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੋਜਨੁ
 ਗਿਆਨ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਉਪਰਿ ਆਸ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ
 ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ
 ਰੰਗ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੰਗ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ
 ਆਧਾਰੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ

ਪਰਵਾਰੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ
 ਜਾਗਤ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ
 ਤਿਆਗਤ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ
 ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ
 ਆਪਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ
 ਪਰਤਾਪ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ
 ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੋਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ
 ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ
 ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ
 ਅਧਾਰੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ
 ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ
 ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
 ਜਾਨੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ
 ਪਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ
 ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ
 ਮਰਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ

ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ
ਹਾਥੁ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ
ਅਕਾਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ
ਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੋਭਾ
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ॥ ੮॥ ੮॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ॥ ਸਰਬ
ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ
ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਓਹੁ
ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ॥ ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ
ਪਰਸ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ

ਦਰਸ ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ
 ਨੇਤ੍ਰ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤਸੰਗਿ
 ਹੇਤ ॥ ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ
 ਨਿੰਦਾ ॥ ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ
 ਮੰਦਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ
 ਪਰਹਰੈ ॥ ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ
 ਟਰੈ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੋਖ ਤੇ
 ਰਹਤ ॥ ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਐਸਾ
 ਅਪਰਸ ॥ ੧ ॥ ਬੈਸਨੋ ਸੋ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ
 ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ
 ਨਿਹਕਰਮ ॥ ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੋ ਕਾ
 ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥ ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ
 ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥ ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ
 ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥ ਮਨ ਤਨ
 ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥ ਸਭ
 ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਆਪਿ

ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ
 ਓਹੁ ਬੈਸਨੋ ਪਰਮ ਗਤਿ
 ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ
 ਕਾ ਰੰਗੁ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ
 ਸੰਗੁ ॥ ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ
 ਭਰਮੁ ॥ ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ
 ਖੋਵੈ ॥ ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ
 ਊਤਮ ਹੋਵੈ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ
 ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ
 ਪਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ
 ਬਸਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ
 ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ
 ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ
 ਮਹਿ ਸੋਧੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ
 ਪੀਵੈ ॥ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ
 ਜੀਵੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ

ਬਸਾਵੈ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ
 ਆਵੈ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ
 ਮੂਲ॥ ਸੁਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੂਲੁ॥
 ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ॥
 ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ
 ਅਦੇਸੁ॥੪॥ ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੇ
 ਗਿਆਨੁ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ
 ਕੋਉ ਨਾਮੁ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ
 ਗਤਿ ਹੋਇ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ
 ਕੋਇ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰ
 ਧਾਰੈ॥ ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਖਦ ਪਾਥਰ ਕਉ
 ਤਾਰੈ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ
 ਨਾਮੁ॥ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ
 ਗਾਮ॥ ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ
 ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ
 ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ॥੫॥
 ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ

ਨਿਵਾਸੁ॥ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ
 ਰਾਮਦਾਸੁ॥ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ
 ਨਦਰੀ ਆਇਆ॥ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ
 ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ॥ਸਦਾ
 ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ॥ਸੋ
 ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ॥ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ
 ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ਤਿਸੁ
 ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ॥ਸਗਲ
 ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ॥ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ
 ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ॥੬॥ਪ੍ਰਭ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ॥ਜੀਵਨ
 ਮੁਕਤਿ ਸੋਊ ਕਹਾਵੈ॥ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ
 ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ॥ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ
 ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ॥ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ
 ਉਸੁ ਮਾਟੀ॥ ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ
 ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ॥ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ
 ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ

ਰਾਜਾਨੁ॥ ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ
 ਜੁਗਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ
 ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ॥੨॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
 ਸਗਲੇ ਠਾਉ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ
 ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ॥ ਆਪੇ ਕਰਨ
 ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ
 ਹੋਗੁ॥ ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ
 ਤਰੰਗ॥ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ
 ਰੰਗ॥ ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ
 ਪਰਗਾਸ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ
 ਅਬਿਨਾਸ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ
 ਦਇਆਲ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ
 ਭਏ ਨਿਹਾਲ॥੮॥੯॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ
 ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ
 ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ

ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੂਜਾਰੀ ॥ ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥ ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ
 ਹੋਤੇ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ
 ਧਾਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ
 ਬੀਚਾਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ
 ਧਿਆਵਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ
 ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ
 ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ
 ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ
 ਕਠੋਰ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ
 ਨਿਕੋਰ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ
 ਹਿਰਹਿ ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦੂਖਨਾ

ਕਰਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸ੍ਰਮ
 ਮਾਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੇਸ
 ਭ੍ਰਮਾਹਿ॥ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ
 ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ॥ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ
 ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ॥੨॥ ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ
 ਸਰਪ ਉਪਾਏ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ
 ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ
 ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ
 ਮੰਡਲ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ
 ਨਖੜੂ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ
 ਸਿਰਿ ਛੜੂ॥ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ
 ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ॥ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ
 ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ॥੩॥ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ॥ਕਈ
 ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ

ਸਾਸਤ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ
 ਸਮੁਦ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜੰਤ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ॥
 ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ
 ਥੀਵੇ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ
 ਪਿਸਾਚ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ
 ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ॥ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੂ
 ਤੇ ਦੂਰਿ॥ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ
 ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥੪॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ
 ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ॥ਕਈ ਕੋਟਿ
 ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ॥ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ
 ਮਹਿ ਚਿੰਤ॥ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ

ਤਹ ਰਾਖੇ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ
 ਹਾਥੇ॥੫॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ
 ਬੈਰਾਗੀ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ
 ਲਿਵ ਲਾਗੀ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ
 ਖੋਜੰਤੇ॥ ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
 ਲਹੰਤੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ
 ਪਿਆਸ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ
 ਅਬਿਨਾਸ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ
 ਸਤਸੰਗੁ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਲਾਗਾ
 ਰੰਗੁ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ
 ਧੰਨਿ॥੬॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ
 ਖੰਡ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥
 ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ॥ ਕਈ
 ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰ॥ ਕਈ ਬਾਰ
 ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ
 ਏਕੰਕਾਰ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ

ਭਾਤਿ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਿ
 ਸਮਾਤਿ॥ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ
 ਕੋਇ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੋਇ॥ ੧॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਕੇ ਦਾਸ॥ ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ
 ਪਰਗਾਸ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ
 ਬੇਤੇ॥ ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੋ
 ਨੇਤ੍ਰੇ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ
 ਪੀਵਹਿ॥ ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ
 ਜੀਵਹਿ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ
 ਗਾਵਹਿ॥ ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ
 ਸਮਾਵਹਿ॥ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ
 ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਓਇ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ॥ ੮॥ ੧੦॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ
 ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ

ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ
ਸੋਇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥ ਜੋ
ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ
ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥ ਅੰਤੁ ਨਹੀ
ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ
ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ ॥ ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ
ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਹੁਕਮੇ ਉਚ ਨੀਚ
ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ ਰੰਗ
ਪਰਕਾਰ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ
ਵਡਿਆਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ
ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ
ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ
ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ
ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ
ਭਾਖੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ

ਉਧਾਰੈ॥ ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ
 ਬੀਚਾਰੈ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ
 ਸੁਆਮੀ॥ ਖੇਲੈ ਬਿਗਸੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥
 ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ॥ ਨਾਨਕ
 ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ॥੨॥ ਕਹੁ
 ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ॥ ਜੋ
 ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ॥ ਇਸ ਕੈ
 ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ॥ ਜੋ
 ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰੇਇ॥
 ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ॥ ਜੋ
 ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ॥ ਭਰਮੇ
 ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ॥ ਨਿਮਖ
 ਮਾਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ॥ ਕਰਿ
 ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ
 ਦੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ
 ਮਿਲੇਇ॥੩॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ
 ਕਉ ਰਾਜ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬ

ਨਿਵਾਜ ॥ ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੂ ਨ
 ਆਵੈ ॥ ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ
 ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥ ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ
 ਬਖਸੀਸ ॥ ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ
 ਜਗਦੀਸ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ
 ਰਾਸਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ
 ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ
 ਬਨਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ
 ॥੪॥ ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ
 ਹਾਥ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ
 ਨਾਥ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ
 ਜੀਉ ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ
 ਥੀਉ ॥ ਕਬਹੂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ
 ਬਸੈ ॥ ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ
 ਹਸੈ ॥ ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥
 ਕਬਹੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥
 ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥ ਨਾਨਕ

ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ॥੫॥ ਕਬਹੂ
 ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਕਬਹੂ
 ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਕਬਹੂ ਮਹਾ
 ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ॥ ਕਬਹੂ ਸਰਬ ਕੀ
 ਹੋਤ ਰਵਾਲ॥ ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ
 ਰਾਜਾ॥ ਕਬਹੁ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ
 ਸਾਜਾ॥ ਕਬਹੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ
 ਆਵੈ॥ ਕਬਹੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ॥
 ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ॥ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ॥੬॥ ਕਬਹੂ
 ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਾਨੁ॥ ਕਬਹੂ
 ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ॥ ਕਬਹੂ
 ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ॥ ਕਬਹੂ ਸਿਧ
 ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨ॥ ਕਬਹੂ
 ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ॥
 ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ॥
 ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਰਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ॥ ਜੋ
 ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ
 ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ੭॥ ਕਬਹੂ
 ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ॥ ਉਸੁ
 ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ॥
 ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ॥
 ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ॥
 ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ॥
 ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ॥
 ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ
 ਖਟਾਨਾ॥ ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ
 ਸਮਾਨਾ॥ ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ
 ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ
 ਕੁਰਬਾਨ॥ ੮॥ ੧੧॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ
 ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ

ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ
ਗਲੇ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ
ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸੋ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੋਵਤ
ਸੁਆਨੁ ॥ ਜੋ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ ॥ ਸੋ
ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥ ਆਪਸ
ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ
ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥ ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੋ
ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਸੋ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ
ਅਗਿਆਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ
ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ
ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥ ਤ੍ਰਿਣ
ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਬਹੁ
ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਉਪਰਿ ਕਰੇ
ਆਸ ॥ ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ

ਬਿਨਾਸ॥ ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ
 ਬਲਵੰਤੁ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ
 ਭਸਮੰਤੁ॥ ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ
 ਅਹੰਕਾਰੀ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ
 ਖੁਆਰੀ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ
 ਅਭਿਮਾਨੁ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ
 ਪਰਵਾਨੁ॥ ੨॥ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ
 ਧਾਰੇ॥ ਸ੍ਰੋਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ॥
 ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ॥
 ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ
 ਅਵਤਾਰ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ
 ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ
 ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ॥ ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ
 ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ॥ ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ
 ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ
 ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ
 ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ੩॥ ਜਬ ਲਗੁ

ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ॥ ਤਬ ਇਸ
 ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਜਬ ਇਹ
 ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ॥ ਤਬ ਲਗੁ
 ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ॥ ਜਬ
 ਧਾਰੈ ਕੋਉ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ॥ ਤਬ ਲਗੁ
 ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ
 ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮ
 ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ
 ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ
 ਹਉ ਛੂਟੈ॥੪॥ ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ
 ਉਠਿ ਧਾਵੈ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ
 ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ॥ ਅਨਿਕ ਭੋਗ
 ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ॥ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ
 ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ॥ ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ
 ਕੋਉ ਰਾਜੈ॥ ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ
 ਕਾਜੈ॥ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ
 ਹੋਇ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ

ਹੋਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ
 ਆਪਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਜਾਪਿ ॥੫॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ
 ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥ ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ
 ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ
 ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੋਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਅਪਨੈ
 ਰੰਗਿ ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਕੈ
 ਸੰਗਿ ॥ ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥
 ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ ॥ ਮਰੈ
 ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੬॥
 ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ ॥
 ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਥਿ ॥
 ਆਪਿ ਕੀਨੋ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
 ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥
 ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥ ਅਪੁਨੇ
 ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥ ਕਉਤਕ
 ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥ ਮਨ ਮਹਿ
 ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥ ਸਤਿ
 ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਗੁਰ
 ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ ॥ ਸਚੁ
 ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ
 ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ ॥ ਭਲਾ ਭਲਾ
 ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ
 ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ
 ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ
 ਸੁਨੀ ਸ੍ਰਵਨ ਬਖਾਣੀ ॥ ਪਵਿਤ੍ਰੁ
 ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪੁਨੀਤ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੈ
 ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੋ ਜਨੁ

ਉਧਰਨਹਾਰ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ
 ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ
 ਅਵਤਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥ ਸੰਤ
 ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥ ਸੰਤ
 ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ
 ਦੂਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ
 ਦੂਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥ ਸੰਤ ਕੈ
 ਦੂਖਨਿ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ
 ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ
 ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ
 ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ
 ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ
 ਜਿਉ ਲਵੈ ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ
 ਜੋਨਿ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ

ਜੋਨਿ ਕਿਰਮਾਇ॥ ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ
 ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ
 ਸਭੁ ਕੋ ਛਲੈ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ
 ਸਭੁ ਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ
 ਨੀਚਾਇ॥ ਸੰਤ ਦੋਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੋ
 ਨਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ
 ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ॥੨॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ॥ ਸੰਤ
 ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ॥ ਸੰਤ
 ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ॥ ਸੰਤ
 ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ॥ ਸੰਤ ਕੇ
 ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗ॥ ਸੰਤ ਕੇ
 ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗ॥ ਸੰਤ ਕੀ
 ਨਿੰਦਾ ਦੋਖ ਮਹਿ ਦੋਖੁ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ
 ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ

ਮੋਖੁ॥੩॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ
 ਅਪਵਿਤੁ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ
 ਨਹੀ ਮਿਤੁ॥ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ
 ਲਾਗੈ॥ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਸਭ
 ਤਿਆਗੈ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਮਹਾ
 ਅਹੰਕਾਰੀ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ
 ਬਿਕਾਰੀ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਜਨਮੈ
 ਮਰੈ॥ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ॥
 ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ॥
 ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ
 ਮਿਲਾਇ॥੪॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਅਧ
 ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਕਿਤੈ
 ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੁਚੈ॥ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ
 ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
 ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ॥ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
 ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ॥ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ
 ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ॥ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ

ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਆਪਨ ਬੀਜਿ
 ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ
 ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਤ
 ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ॥੫॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਦੋਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ॥ ਜਿਉ ਜਲ
 ਬਿਹੂਨ ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਦੋਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ॥ ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ
 ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪੈ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
 ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ॥ ਜਿਉ ਬੁਆੜੁ ਤਿਲੁ
 ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ
 ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦ
 ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ॥ ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ
 ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ
 ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਿਆ॥੬॥ ਸੰਤ ਕਾ
 ਦੋਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ॥ ਸੰਤ
 ਕੇ ਦੋਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ
 ਸਜਾਇ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਸਦਾ

ਸਹਕਾਈਐ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਨ ਮਰੈ
 ਨ ਜੀਵਾਈਐ॥ ਸੰਤ ਕੇ ਦੋਖੀ ਕੀ
 ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ॥ ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਉਠਿ
 ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ॥ ਸੰਤ ਕੈ ਦੋਖਿ ਨ
 ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ॥ ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ
 ਕੋਈ ਹੋਇ॥ ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ
 ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ
 ॥੨॥ ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ
 ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ
 ਨਮਸਕਾਰੁ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ
 ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ
 ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ॥ ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ
 ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ
 ਕੇ ਥੀਆ॥ ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ
 ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ
 ਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ
 ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ॥ ਬਡਭਾਗੀ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥ ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ
ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥ ਏਕ
ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ
ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ
ਜਾਨੁ ॥ ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥
ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥ ਬਹੁਰਿ
ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ
ਏਕੋ ਆਪਿ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ
ਹਾਥਿ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸੁਖੁ
ਹੋਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ
ਪਰੋਇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ
ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ

ਨਿਰੰਕਾਰ॥ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ
 ਬਿਉਹਾਰ॥ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਪੀਉ॥ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ
 ਜੀਉ॥ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ
 ਰੰਗੁ॥ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ॥
 ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ॥
 ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ॥
 ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸ੍ਰਵਨਿ ਹਰਿ
 ਕਥਾ॥ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਉਜਲ
 ਮਥਾ॥੨॥ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ
 ਮਾਹਿ॥ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ
 ਗਾਹਿ॥ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਕਰਹਿ
 ਬੀਚਾਰ॥ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ॥
 ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ
 ਮੁਖੀ॥ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ॥
 ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ॥ਇਤ ਉਤ
 ਕੀ ਓਹੁ ਸੋਝੀ ਜਾਨੈ॥ਨਾਮ ਸੰਗਿ

ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ॥ ਨਾਨਕ
 ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ॥੩॥ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ॥ ਤਿਸ
 ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ
 ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ॥ ਅਨਦਿਨੁ
 ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ
 ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ॥ ਏਕ ਉਪਰਿ
 ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
 ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ
 ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ॥੪॥ ਜਿਸ ਕਉ
 ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ॥ ਸੋ
 ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ
 ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ
 ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ॥ ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ
 ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ

ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ
 ਸੋਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ
 ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥ ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ
 ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੁਖਮੁ ਸੋਈ
 ਅਸਥੂਲੁ ॥ ੫ ॥ ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ
 ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥ ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ
 ਕਰੈ ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
 ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ
 ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ
 ਮਹਿ ਆਪਿ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ
 ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ
 ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥ ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ
 ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ
 ਪਰਤਾਪ ॥ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ
 ਜਾਪ ॥ ੬ ॥ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਸੁ
 ਸੋਭਾਵੰਤ ॥ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ
 ਮੰਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ

ਉਧਾਰਨ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ
 ਬਿਸਾਰਨ॥ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ
 ਕਿਰਪਾਲ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ
 ਨਿਹਾਲ॥ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ
 ਲਾਗੈ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ
 ਬਡਭਾਗੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵਹਿ
 ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਕਉ
 ਉਤਮ ਕਰਿ ਮਾਨੁ॥ ੭॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ
 ਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਸੈ
 ਹਰਿ ਸੰਗਿ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਹੋਵੈ ਸੇ
 ਹੋਇ॥ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਇ॥
 ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕੀਆ ਜਨ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ॥
 ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ
 ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ॥ ਓਇ
 ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਉਨਹੂ ਬਨਿ ਆਏ॥
 ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਿ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜਨੁ ਏਕੋ ਜਾਨੁ

॥ ੮ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ
ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥ ਜਾ ਕੈ
ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ
ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੋਪਾਲ ॥
ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ਰੇ
ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥
ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥
ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਜੇ
ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ
ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥ ਗਤਿ ਨਾਨਕ
ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰੂਪਵੰਤੁ

ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੋਹੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ
 ਸਗਲ ਘਟ ਸੋਹੈ॥ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ
 ਕਿਆ ਕੋ ਗਰਬੈ॥ ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
 ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ॥ ਅਤਿ ਸੂਰਾ
 ਜੇ ਕੋਊ ਕਹਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ
 ਕਹ ਧਾਵੈ॥ ਜੇ ਕੋ ਹੋਇ ਬਹੈ
 ਦਾਤਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ
 ਗਾਵਾਰੁ॥ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ
 ਹਉ ਰੋਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਦਾ
 ਅਰੋਗੁ॥ ੨॥ ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ
 ਥੰਮਨੁ॥ ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ
 ਅਸਥੰਮਨੁ॥ ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ ਨਾਵ
 ਚੜਿ ਤਰੈ॥ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ
 ਨਿਸਤਰੈ॥ ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ
 ਪਰਗਾਸੁ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ
 ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ॥ ਜਿਉ ਮਹਾ
 ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ॥

ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ
 ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ॥ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ
 ਧੂਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ
 ਪੂਰਿ॥੩॥ ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ
 ਬਿਲਲਾਈਐ॥ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ
 ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਪ੍ਰਭ
 ਦੇਵਨਹਾਰੁ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ
 ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ॥ ਜੋ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ
 ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ॥ ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ
 ਅਜਾਨ॥ ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ
 ਸੰਗ॥ ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੋਭੀ
 ਪਤੰਗ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ
 ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ
 ਜਾਹਿ॥੪॥ ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ
 ਤੂ ਆਇਆ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ
 ਘਰਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ
 ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੋਲਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ

ਮਹਿ ਤੋਲਿ॥ ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ
 ਚਾਲੁ॥ ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ
 ਜੰਜਾਲ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ
 ਕੋਇ॥ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ
 ਸੋਇ॥ ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ
 ਵਾਪਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ
 ਬਲਿਹਾਰੈ॥ ੫॥ ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ
 ਧੋਇ ਪੀਉ॥ ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ
 ਅਪਨਾ ਜੀਉ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ
 ਇਸਨਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਉਪਰਿ ਜਾਈਐ
 ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਗੀ
 ਪਾਈਐ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ
 ਗਾਈਐ॥ ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ
 ਰਾਖੈ॥ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ
 ਚਾਖੈ॥ ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ
 ਆਇਆ॥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ
 ਪਾਇਆ॥ ੬॥ ਮਿਰਤਕ ਕਉ

ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ॥ ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ
 ਅਧਾਰ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ
 ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ॥ ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ
 ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ
 ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ
 ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ॥ ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ
 ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ
 ਇਹ ਕਰਣੀ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ
 ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ
 ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ॥੨॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ
 ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ
 ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ॥ ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ
 ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਇ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ
 ਏਕੋ ਹੋਇ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ
 ਰਹਤ॥ ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ
 ਕਹਤ॥ ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਚਾ
 ਆਕਾਰੁ ॥ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ

ਪਾਸਾਰੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ
ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ
ਸਮਾਤਾ ॥ ੮ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ
ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ ॥ ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ
ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ
ਰਾਖੁ ॥ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਤਿਆਗੁ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ
ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ
ਸੋਇ ॥ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥
ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥ ਸਾਧ
ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ

ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥ ਮਨਸਾ
 ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥ ਜੋ ਕਰਿ
 ਪਾਇਆ ਸੋਈ ਹੋਗੁ ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ
 ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ
 ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥ ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ
 ਜਾ ਕੈ ॥ ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ
 ਤਾ ਕੈ ॥ ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ
 ਜੋਗੀ ॥ ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ
 ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ
 ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ
 ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ
 ਪਾਇਆ ॥੨॥ ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ
 ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ
 ਅਵਗਾਹਿ ॥ ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ
 ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ ॥ ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਅਪੁਨੈ
 ਸੂਤਿ ॥ ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ
 ਜਿਨ ਦੇਇ ॥ ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ

ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ
 ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ
 ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ॥ ਉਚ ਨੀਚ ਤਿਸ
 ਕੇ ਅਸਥਾਨ॥ ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ
 ਨਾਨਕ ਜਾਨ॥੩॥ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ
 ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ॥ ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ
 ਰੰਗ॥ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ॥
 ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਨਾਨਾ
 ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ॥ ਪੂਰਿ
 ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ॥ ਨਾਨਾ
 ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ॥ ਅਪਨੀ
 ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ॥ ਸਭ ਘਟ
 ਤਿਸ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ॥ ਜਪਿ
 ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਉ
 ॥੪॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤ॥
 ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ॥ ਨਾਮ ਕੇ
 ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ॥ ਨਾਮ ਕੇ

ਧਾਰੇ ਸੁਨਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ॥ ਨਾਮ
 ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ॥ ਨਾਮ ਕੇ
 ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ॥ ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ
 ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ॥ ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ
 ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸੂਵਨ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ॥ ਨਾਨਕ
 ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੋ ਜਨੁ ਗਤਿ
 ਪਾਏ॥ ਪ॥ ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ
 ਅਸਥਾਨੁ॥ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ
 ਪਰਧਾਨੁ॥ ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ
 ਕੀ ਬਾਣੀ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਣੀ॥ ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ
 ਸਤਿ॥ ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ॥
 ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ॥
 ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ॥
 ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ॥
 ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ॥

॥੬॥ ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥
 ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥
 ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਨਾਮੁ
 ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ਆਪਿ
 ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥ ਆਪੇ ਜਾਨੈ
 ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ॥ ਜਿਸ ਕੀ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ॥ ਅਵਰ ਨ
 ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਕਰਤੇ ਕੀ
 ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ
 ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥
 ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥
 ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ
 ਸ੍ਰਾਦ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ
 ਰਹੇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ
 ਲਹੇ ॥ ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ
 ਕਾਟਨਹਾਰ ॥ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ
 ਸੰਸਾਰ ॥ ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੋ

ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ
ਲਾਗੀ ॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ
ਗਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ
ਪਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਹੈ ਭਿ
ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਚਰਨ	ਸਤਿ	ਸਤਿ
ਪਰਸਨਹਾਰ ॥	ਪੂਜਾ ਸਤਿ	ਸਤਿ
ਸੇਵਦਾਰ ॥	ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ	ਸਤਿ
ਪੇਖਨਹਾਰ ॥	ਨਾਮੁ ਸਤਿ	ਸਤਿ
ਧਿਆਵਨਹਾਰ ॥	ਆਪਿ ਸਤਿ	ਸਤਿ
ਸਭ ਧਾਰੀ ॥	ਆਪੇ ਗੁਣ	ਆਪੇ
ਗੁਣਕਾਰੀ ॥	ਸਬਦੁ ਸਤਿ	ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਬਕਤਾ ॥	ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ	ਸਤਿ ਜਸੁ
ਸੁਨਤਾ ॥	ਬੁਝਨਹਾਰ	ਕਉ ਸਤਿ ਸਭ

ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ
 ਮਾਨਿਆ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ
 ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ
 ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ॥ ਤਤੁ
 ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥
 ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥ ਜਿਸ
 ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥
 ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ ॥ ਤਾ
 ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥ ਬੂਝੈ
 ਬੂਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥ ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ
 ਨਾਨਕ ਏਕ ॥ ੨ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ
 ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ
 ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ
 ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ
 ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਕਉ
 ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ

ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ
 ਪਾਲਨਹਾਰਾ॥ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ
 ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ
 ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ
 ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ॥੩॥ ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ
 ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ
 ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ
 ਦੇਇ ਵਡਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ
 ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ
 ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ
 ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ
 ਕਉ ਕੋ ਨ ਪਹੂਚੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ
 ਉਚ ਤੇ ਉਚੈ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ
 ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੇਵਕੁ
 ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ॥੪॥ ਨੀਕੀ
 ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ॥ ਭਸਮ ਕਰੈ
 ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ

ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ॥ ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ
 ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ॥ ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ
 ਬਹੁ ਭਾਤਿ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ
 ਜਾਤਿ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ
 ਕੋਇ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ
 ਸੋਇ॥ ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ॥
 ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ
 ॥੫॥ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੁ
 ਜਪੀਐ॥ ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ
 ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ॥ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ
 ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ॥ ਨਾਮੁ
 ਧਨੁ ਨਾਮੋ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ॥ ਨਾਮੋ ਸੁਖੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਨਾਮ ਰਸਿ ਜੋ ਜਨ
 ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ॥ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ
 ਸਮਾਨੇ॥ ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਨਾਮ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਸਦ ਕਾਮ॥੬॥

ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ॥
 ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ॥
 ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ॥
 ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ॥
 ਜੋ ਹੋਆ ਹੋਵਤ ਸੋ ਜਾਨੈ॥ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ
 ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ
 ਕਉਨ ਬਖਾਨਉ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਗੁਨੁ
 ਕਹਿ ਏਕ ਨ ਜਾਨਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ
 ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੁਰੇ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ॥੨॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ
 ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ
 ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ
 ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਛਾਤਾ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਸਰਬ
 ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ
 ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ॥ ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ
 ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ॥ ਅਵਰ
 ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ

ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥ ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ
ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ
ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ
ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਤਿਸ ਕੈ
ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ
ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ
ਦਇਆਲ ॥ ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ
ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਉਚਰੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ
ਕਾਟੈ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ
ਹਾਟੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ
ਦੇਇ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ

ਹੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ
 ਸਵਾਰੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ
 ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥ ਗੁਰ ਕੈ
 ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਹੈ ॥ ਆਪਸ
 ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥ ਮਨੁ
 ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥ ਤਿਸੁ
 ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰਤ
 ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ
 ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ
 ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥
 ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥ ਸੋ
 ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥ ਸੋ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
 ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
 ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ
 ਰਾਤਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ
 ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ
 ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥ ਨਾਨਕ ਐਸਾ
 ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥ ਸਫਲ
 ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥ ਪਰਸਤ
 ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਭੇਟਤ
 ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ
 ਦਰਗਹ ਗਵੇ ॥ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ
 ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ ॥ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ
 ਪਤੀਆਨੇ ॥ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖੁਓ ਜਾ ਕਾ
 ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ
 ਸੰਤ ॥ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ
 ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ
 ਮਿਲਾਇ ॥੪॥ ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ

ਅਨੇਕ ॥ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥
 ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਅਗਮ
 ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਨਿਰਾਹਾਰ
 ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ
 ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਅਨਿਕ ਭਗਤ
 ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ
 ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ ॥ ੫ ॥ ਇਹੁ
 ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
 ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ਉਸੁ ਪੁਰਖ
 ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ
 ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ
 ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥ ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ
 ਕਉ ਦੇਇ ॥ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ
 ਨ ਲੇਪੁ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਏਕੁ ॥ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ
 ਨਾਸੇ॥੬॥ ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ
 ਵਰਤਾਈ॥ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ
 ਨਾਠੇ ਭਾਈ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ
 ਅੰਦੇਸੇ॥ ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ॥
 ਭਉ ਚੂਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ॥
 ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਨ ਤੇ ਖੈ ਨਸੇ॥
 ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ॥
 ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ॥
 ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਚੂਕੇ ਭ੍ਰਮ ਗਵਨ॥ ਸੁਨਿ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ॥੭॥
 ਨਿਰਗੁਨੁ ਆਪਿ ਸਰਗੁਨੁ ਭੀ ਓਹੀ॥
 ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਿਨਿ ਸਗਲੀ ਮੋਹੀ॥
 ਅਪਨੇ ਚਰਿਤ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਬਨਾਏ॥
 ਅਪੁਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਏ॥ ਹਰਿ
 ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ॥ ਸਰਬ
 ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋਇ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ

ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੰਗ॥ ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ
ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗ॥ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ
ਕਲ ਧਾਰੀ॥ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ
ਬਲਿਹਾਰੀ॥ ੮॥ ੧੮॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ
ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ
ਸਾਰੁ॥ ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ
ਬੀਚਾਰੁ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ
ਆਧਾਰੁ॥ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ
ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ
ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੋ
ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥੁ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ
ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ

ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ
 ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥ ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ
 ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ
 ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ
 ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥ ਸੋ ਧਨੁ
 ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥ ਜਿਸੁ ਸੁਖ
 ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤ ॥ ਸੋ ਸੁਖੁ
 ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥ ਜਿਸੁ ਸੋਭਾ ਕਉ
 ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥ ਸਾ ਸੋਭਾ ਭਜੁ
 ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ
 ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ
 ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ
 ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ਮਨੁ
 ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ਦਹ
 ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥ ਤਾ
 ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥ ਜਾ ਕੈ

ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ਕਲਿ ਤਾਤੀ
 ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ
 ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥ ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ
 ਹੋਇ ਆਸ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ
 ਪਰਗਾਸ ॥ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ
 ਫਾਸੀ ॥ ੩ ॥ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ
 ਸਾਚਾ ॥ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੋ ਕਾਚੋ
 ਕਾਚਾ ॥ ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ
 ਸੇਵ ॥ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ
 ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ
 ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ
 ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ ॥ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ
 ਛੂਟਨਹਾਰੇ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ
 ਬੀਚਾਰੇ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ
 ਮਨੁ ਲਾਇ ॥ ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ
 ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ

ਧਨਾ॥ ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ
 ਮਨਾ॥ ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ
 ਬਨਿਤਾ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ
 ਸਨਾਥਾ॥ ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ
 ਬਿਸਥਾਰ॥ ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ
 ਛੁਟਕਾਰ॥ ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ
 ਅਸਵਾਰੀ॥ ਝੂਠਾ ਡੰਫੁ ਝੂਠੁ
 ਪਾਸਾਰੀ॥ ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ
 ਬਿਗਾਨਾ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ
 ਪਛੁਤਾਨਾ॥੫॥ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ
 ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ॥ ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ
 ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ
 ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ॥ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
 ਤੁਮਾਰੋ ਚੀਤ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ
 ਮਨ ਮਾਹਿ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ
 ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ॥ ਆਪਿ ਜਪਹੁ
 ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥ ਸੁਨਤ ਕਹਤ

ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥ ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ
 ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ
 ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੬ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ
 ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ ॥ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ
 ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ ॥ ਹੋਹਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ
 ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥ ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਸਮਾਲਿ ॥ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ
 ਮਨਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ
 ਧਨਾ ॥ ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ
 ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ
 ਜੈਕਾਰੁ ॥ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ
 ਦੇਖੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ
 ਲੇਖੁ ॥ ੭ ॥ ਏਕੋ ਜਪਿ ਏਕੋ ਸਾਲਾਹਿ ॥
 ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੋ ਮਨ ਆਹਿ ॥
 ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥ ਮਨਿ
 ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥ ਏਕੋ
 ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ

ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਆਪਿ॥ ਅਨਿਕ
 ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ॥ ਏਕੁ
 ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ॥ ਮਨ ਤਨ
 ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਤਾ॥ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ
 ਜਾਤਾ॥੮॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ
 ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ
 ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ
 ਲਾਇ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭ
 ਦਾਨੁ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ
 ਧੂਰਿ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ
 ਪੂਰਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ

ਗਾਵਉ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ
 ਧਿਆਵਉ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ
 ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ
 ਨੀਤਿ॥ ਏਕ ਓਟ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ॥
 ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ॥੧॥
 ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ
 ਹੋਇ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ
 ਕੋਇ॥ ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ
 ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ॥ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ
 ਡੋਲਾਨੇ॥ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ
 ਰੰਗਿ॥ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ
 ਸੰਗਿ॥ ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ
 ਤਿਆਗਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ
 ਲਿਵ ਲਾਗਿ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ
 ਹੋਇ॥੨॥ ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ
 ਭਈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ

ਲਈ॥ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ
 ਦਇਆਲੁ॥ ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੋ ਸਦਾ
 ਨਿਹਾਲੁ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ
 ਭਇਆ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਖੁ ਭ੍ਰਮੁ
 ਗਇਆ॥ ਇਛੁ ਪੁਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ
 ਪੂਰੀ॥ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ
 ਹਜੂਰੀ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ
 ਮਿਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ
 ਸਮਾਇ॥੩॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ
 ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ
 ਕੀਆ ਜਾਨੈ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ
 ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ॥ ਸੋ ਕਿਉ
 ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ॥ ਸੋ ਕਿਉ
 ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ॥
 ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ॥ ਸੋ
 ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ॥
 ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ॥ ਗੁਰਿ

ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ॥ ਪ੍ਰਭੁ
 ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ
 ॥੪॥ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ
 ਕਾਮੁ॥ ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ
 ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ॥ ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹ
 ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ
 ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ
 ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ॥ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ
 ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ॥ ਬੁਝਤ ਜਾਤ ਪਾਏ
 ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ॥ ਸਗਲ ਦੁਖ ਕਾ ਹੋਵਤ
 ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ
 ॥੫॥ ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ
 ਚਾਉ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ
 ਸੁਆਉ॥ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ
 ਹੋਇ॥ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ
 ਧੋਇ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ

ਰੰਗੁ ॥ ਬਿਰਲਾ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥ ਏਕ
 ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥ ਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥ ਤਾ
 ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ਪ੍ਰਭ
 ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਭਗਤਿ
 ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਅਨਾਥ ਨਾਥ
 ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥ ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ
 ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ
 ਕਰਤਾਰ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ
 ਅਧਾਰ ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ
 ਪੁਨੀਤ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ
 ਹੀਤ ॥ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ
 ਅਜਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ
 ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥ ੭ ॥ ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ
 ਮੁਕਤਿ ਮੋਖ ਪਾਏ ॥ ਏਕ ਨਿਮਖ
 ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥ ਅਨਿਕ ਰਾਜ

ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ
 ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ਬਹੁ ਭੋਜਨ
 ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥ ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ
 ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ
 ਗੁਰ ਮੰਤ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ
 ਨਿਵਾਸ ॥ ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ
 ਪਰਗਾਸ ॥ ੮ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥ ਆਪਨ
 ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ
 ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ
 ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ
 ਹੋਤਾ ॥ ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ

ਸਮਾਧਿ॥ ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ
 ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ॥ ਜਬ ਇਸ ਕਾ
 ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ॥ ਤਬ
 ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ
 ਬਿਆਪਤ॥ ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ
 ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॥ ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ
 ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ
 ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ
 ਨ ਦੂਜਾ॥੧॥ ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ
 ਧਨੀ॥ ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ
 ਕਉ ਗਨੀ॥ ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ
 ਅਪਾਰ॥ ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ
 ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ॥ ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ
 ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥ ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ
 ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ॥ ਜਬ ਆਪਹਿ
 ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ॥ ਤਬ
 ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ॥

ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥
 ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ ॥
 ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ
 ਬਿਨਾਸਨ ॥ ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ
 ਸੋਇ ॥ ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਕਹਹੁ
 ਕਿਸੁ ਹੋਇ ॥ ਜਬ ਅਬਿਗਤ
 ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਏਕਾ ॥ ਤਬ ਚਿਤ੍ਰ
 ਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ ॥ ਜਬ ਨਾਥ
 ਨਿਰੰਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਧੇ ॥ ਤਬ
 ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ
 ਬਾਧੇ ॥ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ
 ਅਚਰਜਾ ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ
 ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥੩॥ ਜਹ ਨਿਰਮਲ
 ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥ ਤਹ ਬਿਨੁ
 ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ ॥ ਜਹ
 ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ ॥ ਤਹ

ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ
 ਅਭਿਮਾਨ॥ ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ
 ਜਗਦੀਸ॥ ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ
 ਕਹੁ ਕੀਸ॥ ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ
 ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੂਖ
 ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ
 ਕਰਨੈਹਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ
 ਸੁਮਾਰੁ॥੪॥ ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ
 ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ॥ ਤਬ ਕਵਨ
 ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ॥ ਜਹ
 ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ॥ ਤਹ
 ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਊ ਚੀਨ॥ ਜਬ
 ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿ
 ਧਾਰੈ॥ ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ
 ਬੀਚਾਰੈ॥ ਜਹ ਆਪਨ ਉਚ ਆਪਨ
 ਆਪਿ ਨੇਰਾ॥ ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ
 ਕਉਨੁ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ॥ ਬਿਸਮਨ

ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ॥ ਨਾਨਕ
 ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ॥੫॥
 ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ
 ਸਮਾਇਆ॥ ਉਹਾ ਕਿਸਹਿ
 ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ॥ ਆਪਸ ਕਉ
 ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ
 ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ॥ ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ
 ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ॥ ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ
 ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ॥ ਜਹ ਆਪਨ
 ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ॥ ਤਹ
 ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ॥ ਬਹੁ
 ਬੇਅੰਤ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ॥ ਨਾਨਕ
 ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ
 ਪਹੂਚਾ॥੬॥ ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ
 ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ
 ਕੀਨੋ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ
 ਭਈ ਕਹਾਵਤ॥ ਕੋਊ ਨਰਕ ਕੋਊ

ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ ॥ ਆਲ ਜਾਲ
 ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥ ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ
 ਭੈ ਭਾਰ ॥ ਦੂਖ ਸੂਖ ਮਾਨ
 ਅਪਮਾਨ ॥ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ
 ਬਖਾਨ ॥ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ
 ਦੇਖੈ ॥ ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ
 ਏਕੈ ॥੨॥ ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ
 ਤਹ ਆਪਿ ॥ ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ
 ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥ ਦੁਹੂ ਪਾਖ ਕਾ
 ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥ ਉਨ ਕੀ ਸੋਭਾ
 ਉਨਹੂ ਬਨੀ ॥ ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ
 ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੋਜ ॥ ਆਪਹਿ ਰਸ
 ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ
 ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ
 ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥ ਬੇਸੁਮਾਰ
 ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੋਲੈ ॥ ਜਿਉ
 ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ

ਬੋਲੈ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ
ਵਰਤਣਹਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਪਸਰਿਆ
ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥
ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਜਾ
ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥
ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥ ਤੁਮ ਤੇ
ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪਨ ਸੂਤਿ
ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥ ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ
ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ
ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ
ਕਾ ਬੇਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ
ਜੇਤਾ ॥ ੧ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰੁ ਸਭ ਤਾ ਕੈ
ਹਾਥ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੋ

ਨਾਥੁ॥ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ
 ਮਾਰੈ॥ ਸੋ ਮੁਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ
 ਬਿਸਾਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੋ
 ਜਾਇ॥ ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ
 ਰਾਇ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ
 ਹਾਥਿ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ
 ਸਾਥਿ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ
 ਅਪਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ
 ਬਲਿਹਾਰ॥੨॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ
 ਦਇਆਲ॥ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ
 ਕਿਰਪਾਲ॥ ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ
 ਆਪਿ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ
 ਬਿਆਪਿ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ
 ਭਾਤਿ॥ ਜੋ ਜੋ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ
 ਧਿਆਤਿ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ
 ਮਿਲਾਇ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ
 ਗੁਣ ਗਾਇ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਰਾਸੁ

ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥ ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ
 ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥ ਜਨੁ ਲਾਗਾ
 ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ
 ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ
 ਬਨਿ ਆਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ
 ਪਾਈ ॥ ਇਸ ਤੇ ਉਪਰਿ ਨਹੀ
 ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਭਏ
 ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ
 ਪੈਰ ॥ ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ
 ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ
 ਮੇਲੇ ॥ ੪ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ
 ਅਨੰਦ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ
 ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਦੂਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ
 ਉਧਾਰੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ
 ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ

ਸੁਆਉ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ
 ਨੇਰਾ॥ ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ
 ਅੰਧੇਰਾ॥ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ
 ਬਸਾਵਹੁ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ
 ਪਾਵਹੁ॥੫॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ
 ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ
 ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ
 ਦੀਖਿਆ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ
 ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ
 ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ
 ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ॥ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ
 ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ॥ ਦਰਗਹ ਨਿਬਹੈ
 ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ॥ ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ
 ਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ
 ਜਾਹਿ॥੬॥ ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੋ
 ਜਾਇ॥ ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ
 ਧਿਆਇ॥ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ

ਭਉ ਮਿਟੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ
 ਛੁਟੈ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ
 ਦੂਖ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੋਵਤ
 ਸੂਖ ॥ ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
 ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ
 ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ
 ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ
 ਪੂਰਾ ॥ ੭ ॥ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ
 ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੇ
 ਅਨੂਪ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ
 ਰੂਪ ॥ ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥
 ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥ ਜਿਸੁ
 ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਤਾ ਕੈ
 ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ ॥ ਅਮਰ
 ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥
 ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ

ਧਿਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ
ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਹਰਿ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ
ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥ ਸਗਲ
ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥ ਅਨਿਕ
ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥ ਦੇਹੀ ਮਹਿ
ਇਸ ਕਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ
ਅਨਹਤ ਤਹ ਨਾਦ ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ
ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ
ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ
ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ

ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ
 ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ॥ ਧਰਨਿ
 ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ॥ ਸਰਬ
 ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਬਨਿ ਤਿਨਿ
 ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ॥ ਜੈਸੀ
 ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ॥ ਪਉਣ
 ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ
 ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ
 ਨਹੀ ਕੋ ਠਾਉ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ
 ਸੁਖੁ ਪਾਉ॥੨॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
 ਮਹਿ ਦੇਖੁ॥ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੂ
 ਮਹਿ ਏਕੁ॥ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਭੁ ਕੋ
 ਬੋਲੈ॥ ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ॥
 ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ॥ ਮੋਲਿ
 ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੋਲ॥ ਸਰਬ
 ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ॥ ਧਾਰਿ
 ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੋਤਿ॥ ਗੁਰ

ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ॥ ਨਾਨਕ
 ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ॥੩॥ ਸੰਤ
 ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ॥ ਸੰਤ
 ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ॥ ਸੰਤ
 ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ॥ ਸਰਬ
 ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ॥ ਜਿਨਿ
 ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ॥ ਸਤਿ
 ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ॥ ਜੋ ਜੋ
 ਹੋਇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ॥ ਕਰਨ
 ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ॥ ਅੰਤਰਿ
 ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ॥ ਨਾਨਕ
 ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੋਹੀ॥੪॥ ਆਪਿ
 ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ
 ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ
 ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ
 ਏਕੰਕਾਰੁ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ
 ਜਾਇ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ

ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ
 ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ
 ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ
 ਜਨਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਪਿ
 ਬੁਝਾਏ ॥ ੫ ॥ ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ
 ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ
 ਪੇਖਨਹਾਰਾ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕਾ
 ਤਨਾ ॥ ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ
 ਸੁਨਾ ॥ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ
 ਬਨਾਇਆ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ
 ਮਾਇਆ ॥ ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੋ
 ਰਹੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ
 ਕਹੈ ॥ ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ
 ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ
 ਸਮਾਇ ॥ ੬ ॥ ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ
 ਬੁਰਾ ॥ ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ ॥
 ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥ ਆਪਿ
 ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ
 ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ
 ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਦੂਸਰ ਹੋਇ
 ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ
 ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ
 ਇਹੁ ਜਾਨੁ ॥੨॥ ਜੋ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ
 ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ
 ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ
 ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ
 ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ
 ਜਨੁ ਆਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ
 ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ
 ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ
 ਆਵੈ ਨਾਉ ॥ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ
 ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ
 ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ
ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ
ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਪੇਖੁ ॥
ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਨ
ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥ ਆਸ
ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥ ਸੰਤ
ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥ ਆਪੁ
ਛੋਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ
ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥ ਹਰਿ ਧਨ
ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥ ਖੇਮ ਕੁਸਲ
ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ
ਪਰਮਾਨੰਦ ॥ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ

ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ॥ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ॥ ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ
 ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ॥ ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ
 ਰੰਗ ਅਨੇਕ॥ ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ
 ਦਇਆਲ॥ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ
 ਕਿਰਪਾਲ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ
 ਬਾਰੰਬਾਰ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ
 ਅਧਾਰ॥੨॥ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ
 ਬਚਨ॥ ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ
 ਰਤਨ॥ ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੋਤ
 ਉਧਾਰ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ
 ਨਿਸਤਾਰ॥ ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ
 ਕਾ ਸੰਗੁ॥ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ
 ਰੰਗੁ॥ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ॥
 ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ
 ਗਾਜੈ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ
 ਮਾਥੇ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ

ਸਾਥੇ ॥੩॥ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ
 ਆਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਆਪ
 ਮਿਲਾਏ ॥ ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ
 ਰੇਨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ ॥
 ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ
 ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ਆਲ ਜੰਜਾਲ
 ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿ
 ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ
 ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ
 ਹਮਾਰੀ ॥੪॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ
 ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥ ਸਾਵਧਾਨ
 ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥ ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ
 ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ
 ਸੁ ਹੋਤ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ
 ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ
 ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਪਾਏ
 ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ

ਜਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ
 ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ॥ ਪ॥ ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ
 ਨਿਧਿ॥ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ
 ਸਿਧਿ॥ ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ
 ਧਿਆਨੁ॥ ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸਟ ਉਤਮ
 ਇਸਨਾਨੁ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ
 ਪ੍ਰਗਾਸ॥ ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ
 ਉਦਾਸ॥ ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ
 ਬੇਤਾ॥ ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ॥
 ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ॥
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ
 ਸੁਨੇ॥ ੬॥ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ
 ਕੋਇ॥ ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ
 ਹੋਇ॥ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ
 ਬਾਣੀ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ
 ਬਖਾਣੀ॥ ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ

ਨਾਮ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ
 ਬਿਸ੍ਰਾਮ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ
 ਮਿਟੈ॥ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ॥
 ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ॥
 ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ॥੨॥
 ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ॥
 ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ॥
 ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੂਖੁ ਨਿਵਾਰੈ॥
 ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ॥
 ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ
 ਬਾਨੀ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਨੀ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੇ ਭੈ
 ਭਰਮ॥ ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ
 ਕਰਮ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਤਾ ਕੀ ਸੋਭਾ
 ਬਾਨੀ॥ ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ
 ਸੁਖਮਨੀ॥੮॥੨੪॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੪ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ ਲੋਇਣਾ
ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਤੰਨਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਮਨੁ
ਰਾਮਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਇਆ ਕੰਚਨੁ
ਸੋਵਿੰਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲਿਆ
ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੋ ਭਿੰਨਾ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ
ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਧਨੁ
ਧੰਨਾ ॥੧॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ
ਅਣੀਆਲੇ ਅਣੀਆ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਸੁ ਲਾਗੀ ਪੀਰ ਪਿਰੰਮ ਕੀ
ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਰੀਆ ॥ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ
ਸੋ ਆਖੀਐ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਹਰਿ
ਜਗੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਆ ॥੨॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਸਰਣਾਗਤੀ

ਮਿਲੁ ਗੋਵਿੰਦ ਰੰਗਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
 ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ
 ਭਗਤਿ ਇਕ ਮੰਗਾ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ
 ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਜਪਿ ਅਨਤ
 ਤਰੰਗਾ ॥ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ
 ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗਾ ॥੩॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ
 ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮ
 ਰਾਜੇ ॥ ਹਉ ਮਾਗਉ ਸਰਣਿ ਹਰਿ
 ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖਿ
 ਪਾਇਆ ॥ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ
 ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਇਆ ॥
 ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ
 ਤਰਾਇਆ ॥੪॥੮॥੧੫॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਢੂੰਢਿ ਢੂਢੇਦਿਆ ਹਰਿ
 ਸਜਣੁ ਲਧਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਕੰਚਨ

ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਸਿਧਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਹੈ
ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਵਿਧਾ॥ ਧੁਰਿ ਭਾਗ
ਵਡੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਰਸਿ
ਗੁਧਾ॥੧॥

ਪੰਥੁ ਦਸਾਵਾ ਨਿਤ ਖੜੀ ਮੁੰਧ
ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਇ ਗੁਰ ਹਰਿ
ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ
ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ
ਜਾਲੀ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਲੀ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰੇ ਆਇ ਮਿਲੁ
ਮੈ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਮੇਰਾ
ਮਨੁ ਤਨੁ ਬਹੁਤੁ ਬੈਰਾਗਿਆ ਹਰਿ
ਨੈਣ ਰਸਿ ਭਿੰਨੇ॥ ਮੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਪਿਆਰਾ ਦਸਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਮਨੁ

ਮੰਨੇ ॥ ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਕਾਰੈ ਲਾਈਆ
ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕੰਮੇ ॥੩॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੀ ਦੇਹੁਰੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੁਰਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਜਿਨਾ
ਗੁਰਬਾਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ
ਛਕਿ ਛਕੇ ॥ ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ
ਪਾਇਆ ਚੂਕੇ ਧਕ ਧਕੇ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
ਇਕੇ ॥੪॥੯॥੧੬॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹੈ
ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਸਿਖ
ਦੇਇ ਹਰਿ ਰਾਸੇ ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ
ਵਣਜਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਸਾਹੁ
ਸਾਬਾਸੇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਤਿਨੀ
ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਲਿਖਤੁ

ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਾਸੇ ॥੧॥

ਸਚੁ ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ ਤੂੰ ਧਣੀ ਸਭੁ
 ਜਗਤੁ ਵਣਜਾਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਸਭ
 ਭਾਂਡੇ ਤੁਧੈ ਸਾਜਿਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ
 ਹਰਿ ਥਾਰਾ ॥ ਜੋ ਪਾਵਹਿ ਭਾਂਡੇ ਵਿਚਿ
 ਵਸਤੁ ਸਾ ਨਿਕਲੈ ਕਿਆ ਕੋਈ ਕਰੇ
 ਵੇਚਾਰਾ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ
 ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ
 ਭੰਡਾਰਾ ॥੨॥

ਹਮ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਹ
 ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ ਰਾਮ
 ਰਾਜੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਹ ਦਿਨੁ
 ਰਾਤਿ ਏਹਾ ਆਸ ਆਧਾਰੋ ॥ ਹਮ
 ਮੂਰਖ ਕਿਛੁਅ ਨ ਜਾਣਹਾ ਕਿਵ
 ਪਾਵਹ ਪਾਰੋ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ
 ਦਾਸੁ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾਸ ਪਨਿਹਾਰੋ ॥੩॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੈ ਹਮ

ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਹਮ
ਭੂਲਿ ਵਿਗਾੜਹ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ
ਲਾਜ ਰਖਾਏ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੂੰ ਗੁਰੁ
ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇ ਮਤਿ ਸਮਝਾਏ ॥ ਜਨੁ
ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕਾਂਢਿਆ ਹਰਿ
ਪੈਜ ਰਖਾਏ ॥੪॥੧੦॥੧੭॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਜਿਨ੍ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਹਰਿ
ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ
ਕਟਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਘਟਿ
ਬਲਿਆ ॥ ਹਰਿ ਲਧਾ ਰਤਨੁ
ਪਦਾਰਥੇ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਲਿਆ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ
ਆਰਾਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥੧॥

ਜਿਨੀ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ
ਚੇਤਿਓ ਸੇ ਕਾਹੇ ਜਗਿ ਆਏ ਰਾਮ

ਰਾਜੇ॥ ਇਹੁ ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ
 ਹੈ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥਾ ਸਭੁ ਜਾਏ॥
 ਹੁਣਿ ਵਤੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੀਜਿਓ
 ਅਗੈ ਭੁਖਾ ਕਿਆ ਖਾਏ॥ ਮਨਮੁਖਾ
 ਨੋ ਫਿਰਿ ਜਨਮੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਭਾਏ॥੨॥

ਤੂੰ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋ ਸਭਿ ਤੁਧੁ
 ਉਪਾਏ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ
 ਕਿਸੈ ਦੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭਿ ਚਲਹਿ
 ਚਲਾਏ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਪਿਆਰੇ
 ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਿਲਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਮਨਿ
 ਭਾਏ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਭੇਟਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ॥੩॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਰਾਗੀ ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ
 ਬਹੁ ਭਾਤਿ ਕਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਭੀਜੈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਅੰਤਰਿ
 ਕਪਟੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰੋਇ ਕਿਆ

ਕੀਜੈ॥ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ
 ਜਾਣਦਾ ਸਿਰਿ ਰੋਗ ਹਥੁ ਦੀਜੈ॥
 ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ
 ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ
 ॥੪॥੧੧॥੧੮॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੁਖੜ ਸਿਆਣੇ ਰਾਮ
 ਰਾਜੇ॥ ਜੇ ਬਾਹਰਹੁ ਭੁਲਿ ਚੁਕਿ
 ਬੋਲਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹਰਿ ਭਾਣੇ॥ ਹਰਿ
 ਸੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਾਣੁ
 ਨਿਮਾਣੇ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦੀਬਾਣੁ
 ਹੈ ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੇ॥੧॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਬਹੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਸੋ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥
 ਗੁਰਸਿਖੀਂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਿਆ ਲੈ
 ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਾ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ

ਘਾਲ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਵਾ ॥ ਜਿਨ੍ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਪੂਜਿਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪੂਜ
ਕਰਾਵਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜੇ ॥
ਕਰਿ ਸੇਵਹਿ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੁਖ
ਜਾਇ ਲਹਿ ਮੇਰੀ ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੀ
ਭੁਖ ਸਭ ਗਈ ਤਿਨ੍ ਪਿਛੈ ਹੋਰ
ਖਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਿਆ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ
ਹਰਿ ਪੁੰਨ ਕੇਰੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਸਿਖਾ ਮਨਿ ਵਾਧਾਈਆ
ਜਿਨ੍ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ ॥ ਕੋਈ ਕਰਿ ਗਲ ਸੁਣਾਵੈ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋ ਲਗੈ ਗੁਰਸਿਖਾ
ਮਨਿ ਮਿਠਾ ॥ ਹਰਿ ਦਰਗਹ

ਗੁਰਸਿਖ ਪੈਨਾਈਅਹਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਮੇਰਾ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਹੋਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ
 ਵੁਠਾ॥੪॥੧੨॥੧੯॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੪॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਭੇਟਿਆ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ
 ਰਾਮ ਰਾਜੈ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ
 ਸਭ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ॥
 ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ੍ਹ
 ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਨਿਤ ਜਪੈ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਵੈ॥੧॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ਹ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ
 ਹੋਈ ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਪੁਰਖੁ ਮਨਾਇਆ ਤਿਨ੍ਹ ਪੂਜੇ ਸਭੁ

ਕੋਈ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ
ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੁਖੁ ਸਦ ਹੋਈ॥
ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ
ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ॥੨॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਹੈ ਤਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਰਖਣਹਾਰਾ ਰਾਮ
ਰਾਜੇ॥ ਤਿਨ੍ਹ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੋਈ ਕਿਆ
ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ॥
ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ
ਦੁਸਟ ਝਖ ਮਾਰਾ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ
ਰਖਣਹਾਰਾ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਭਗਤ
ਉਪਾਇਆ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ
ਰਾਮ ਰਾਜੇ॥ ਹਰਣਾਖਸੁ ਦੁਸਟੁ ਹਰਿ
ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਤਰਾਇਆ॥
ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਿੰਦਕਾ ਪਿਠਿ ਦੇਇ

ਨਾਮਦੇਉ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤਿ
ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥੪॥੧੩॥੨੦॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ
ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ
ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਵਾਰ ਸਲੋਕਾ
ਨਾਲਿ ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ
ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸ ਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥
ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ
ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉਹਾੜੀ ਸਦ ਵਾਰ ॥
ਜਿਨਿ ਮਾਣਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਕੀਏ
ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੀ ਵਾਰ ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਜੇ ਸਉ ਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੂਰਜ ਚੜਹਿ
ਹਜਾਰ ॥ ਏਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋਦਿਆਂ ਗੁਰ
ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥

ਮ: ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨ ਚੇਤਨੀ ਮਨਿ
ਆਪਣੈ ਸੁਚੇਤ ॥ ਛੁਟੇ ਤਿਲ ਬੂਆੜ
ਜਿਉ ਸੁੰਢੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ॥ ਖੇਤੈ

ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਉ
 ਨਾਹ ॥ ਫੁਲੀਅਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਬਪੁੜੇ
 ਭੀ ਤਨ ਵਿਚਿ ਸੁਆਹ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓ
 ਆਪੀਨੈ ਰਚਿਓ ਨਾਉ ॥ ਦੁਯੀ
 ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਐ ਕਰਿ ਆਸਣੁ
 ਡਿਠੋ ਚਾਉ ॥ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ
 ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਪਸਾਉ ॥ ਤੂੰ
 ਜਾਣੋਈ ਸਭਸੈ ਦੇ ਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦੁ
 ਕਵਾਉ ॥ ਕਰਿ ਆਸਣੁ ਡਿਠੋ
 ਚਾਉ ॥੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਖੰਡ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਸਚੇ
 ਤੇਰੇ ਲੋਅ ਸਚੇ ਆਕਾਰ ॥ ਸਚੇ ਤੇਰੇ
 ਕਰਣੇ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ
 ਅਮਰੁ ਸਚਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ
 ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰਾ

ਕਰਮੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ॥ ਸਚੇ ਤੁਧੁ
ਆਖਹਿ ਲਖ ਕਰੋੜਿ॥ ਸਚੈ ਸਭਿ
ਤਾਣਿ ਸਚੈ ਸਭਿ ਜੋਰਿ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ
ਸਿਫਤਿ ਸਚੀ ਸਾਲਾਹ॥ ਸਚੀ ਤੇਰੀ
ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਨਾਨਕ
ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਚੁ॥ ਜੋ ਮਰਿ
ਜੰਮੇ ਸੁ ਕਚੁਨਿ ਕਚੁ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਵਡਾ
ਨਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਸਚੁ
ਨਿਆਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਜਾ
ਨਿਹਚਲ ਥਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਜਾਣੈ ਆਲਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਬੁਝੈ ਸਭਿ ਭਾਉ॥ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ
ਜਾ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ॥ ਵਡੀ
ਵਡਿਆਈ ਜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ॥
ਨਾਨਕ ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ॥
ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਚੈ ਕੀ ਹੈ
 ਕੋਠੜੀ ਸਚੇ ਕਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸੁ ॥
 ਇਕਨਾ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ਲਏ
 ਇਕਨਾ ਹੁਕਮੇ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ ॥
 ਇਕਨਾ ਭਾਣੈ ਕਢਿ ਲਏ ਇਕਨਾ
 ਮਾਇਆ ਵਿਚਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਏਵ ਭਿ
 ਆਖਿ ਨ ਜਾਪਈ ਜਿ ਕਿਸੈ ਆਣੈ
 ਰਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ
 ਜਾ ਕਉ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸੁ ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਉਪਾਇ
 ਕੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿਆ ॥
 ਓਥੈ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ ਨਿਬੜੈ ਚੁਣਿ
 ਵਖਿ ਕਢੇ ਜਜਮਾਲਿਆ ॥ ਥਾਉ ਨ
 ਪਾਇਨਿ ਕੂੜਿਆਰ ਮੁਹ ਕਾਲੈ
 ਦੋਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ॥ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ਰਤੇ
 ਸੇ ਜਿਣਿ ਗਏ ਹਾਰਿ ਗਏ ਸਿ ਠਗਣ
 ਵਾਲਿਆ ॥ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ ਧਰਮੁ

ਬਹਾਲਿਆ ॥੨॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦ ਵਿਸਮਾਦੁ ਵੇਦ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਜੀਅ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੇਦ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੂਪ ਵਿਸਮਾਦੁ ਰੰਗ ॥

ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਗੇ ਫਿਰਹਿ

ਜੰਤ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਪਉਣੁ ਵਿਸਮਾਦੁ

ਪਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਅਗਨੀ ਖੇਡਹਿ

ਵਿਡਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਧਰਤੀ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਦਿ

ਲਗਹਿ ਪਰਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸੰਜੋਗੁ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਵਿਜੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੁਖ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਭੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਿਫਤਿ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਸਾਲਾਹ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਉਝੜ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਰਾਹ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਨੇੜੈ

ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੂਰਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ਦੇਖੈ

ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥ ਵੇਖਿ ਵਿਡਾਣੁ

ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬੁਝਣੁ
ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ
ਸੁਣੀਐ ਕੁਦਰਤਿ ਭਉ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ
ਸਰਬ ਆਕਾਰੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦ
ਪੁਰਾਣ ਕਤੇਬਾ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ
ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ
ਪੈਨ੍ਹੁ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬ ਪਿਆਰੁ ॥
ਕੁਦਰਤਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਰੰਗੀ
ਕੁਦਰਤਿ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥ ਕੁਦਰਤਿ
ਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ
ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਣੁ
ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ
ਖਾਕੁ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ
ਕਾਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ ॥
ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ਵਰਤੈ

ਤਾਕੋ ਤਾਕੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੈ
 ਹੋਇ ਭਸਮੜਿ ਭਉਰੁ ਸਿਧਾਇਆ ॥
 ਵਡਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀਦਾਰੁ ਗਲਿ ਸੰਗਲੁ
 ਘਤਿ ਚਲਾਇਆ ॥ ਅਗੈ ਕਰਣੀ
 ਕੀਰਤਿ ਵਾਚੀਐ ਬਹਿ ਲੇਖਾ ਕਰਿ
 ਸਮਝਾਇਆ ॥ ਥਾਉ ਨ ਹੋਵੀ
 ਪਉਦੀਈ ਹੁਣਿ ਸੁਣੀਐ ਕਿਆ
 ਰੂਆਇਆ ॥ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਜਨਮੁ
 ਗਵਾਇਆ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ॥

ਭੈ ਵਿਚਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ ਸਦ ਵਾਉ ॥ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਚਲਹਿ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ॥ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰਿ ॥ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਭਾਰਿ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ
 ਇੰਦੁ ਫਿਰੈ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ
 ਰਾਜਾ ਧਰਮ ਦੁਆਰੁ ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ

ਸੂਰਜੁ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦੁ॥ ਕੋਹ ਕਰੋੜੀ
 ਚਲਤ ਨ ਅੰਤੁ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਸਿਧ ਬੁਧ
 ਸੂਰ ਨਾਥ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਡਾਣੇ
 ਆਕਾਸ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਜੋਧ ਮਹਾਬਲ
 ਸੂਰ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ
 ਪੂਰ॥ ਸਗਲਿਆ ਭਉ ਲਿਖਿਆ
 ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ
 ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਏਕੁ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ
 ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲ॥ ਕੇਤੀਆ
 ਕੰਨ੍ ਕਹਾਣੀਆ ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ॥
 ਕੇਤੇ ਨਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿੜਿ ਮੁੜਿ
 ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ॥ ਬਾਜਾਰੀ ਬਾਜਾਰ
 ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ॥
 ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ ਬੋਲਹਿ ਆਲ
 ਪਤਾਲ॥ ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਮੁੰਦੜੇ
 ਲਖ ਟਕਿਆ ਕੇ ਹਾਰ॥ ਜਿਤੁ ਤਨਿ

ਪਾਈਅਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸੇ ਤਨ ਹੋਵਹਿ
ਛਾਰ॥ ਗਿਆਨੁ ਨ ਗਲੀਈ ਢੂਢੀਐ
ਕਥਨਾ ਕਰੜਾ ਸਾਰੁ॥ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ
ਤਾ ਪਾਈਐ ਹੋਰ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ
ਖੁਆਰੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ
ਤਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ॥ ਏਹੁ
ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਭਰੰਮਿਆ ਤਾ
ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭਿ
ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ॥
ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ
ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ॥
ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇਆ॥੪॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧॥

ਘੜੀਆ ਸਭੇ ਗੋਪੀਆ ਪਹਰ ਕੰਨ੍ਹ
ਗੋਪਾਲ॥ ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ

ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਅਵਤਾਰ॥
 ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਵਰਤਣਿ
 ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਸੈ ਗਿਆਨ
 ਵਿਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਇਆ
 ਜਮਕਾਲੁ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਵਾਇਨਿ ਚੇਲੇ ਨਚਨਿ
 ਗੁਰ॥ ਪੈਰ ਹਲਾਇਨਿ ਫੇਰਨਿ
 ਸਿਰ॥ ਉਡਿ ਉਡਿ ਰਾਵਾ ਝਾਟੈ
 ਪਾਇ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਘਰਿ
 ਜਾਇ॥ ਰੋਟੀਆ ਕਾਰਣਿ ਪੂਰਹਿ
 ਤਾਲ॥ ਆਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ
 ਨਾਲਿ॥ ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀਆ ਗਾਵਨਿ
 ਕਾਨ੍॥ ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ ਰਾਜੇ ਰਾਮ॥
 ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ॥ ਜਾ
 ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ॥ ਸੇਵਕ
 ਸੇਵਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ
 ਜਿਨ੍ਹਾ ਮਨਿ ਚਾਉ॥ ਸਿਖੀ ਸਿਖਿਆ

ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ
 ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ॥ ਕੋਲੂ ਚਰਖਾ ਚਕੀ
 ਚਕੁ॥ ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤੁ॥
 ਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀਆ ਅਨਗਾਹ॥ ਪੰਖੀ
 ਭਉਦੀਆ ਲੈਨਿ ਨ ਸਾਹ॥ ਸੂਐ
 ਚਾੜਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਜੰਤ॥ ਨਾਨਕ
 ਭਉਦਿਆ ਗਣਤ ਨ ਅੰਤ॥ ਬੰਧਨ
 ਬੰਧਿ ਭਵਾਏ ਸੋਇ॥ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ
 ਨਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਨਚਿ ਨਚਿ ਹਸਹਿ
 ਚਲਹਿ ਸੇ ਰੋਇ॥ ਉਡਿ ਨ ਜਾਹੀ
 ਸਿਧ ਨ ਹੋਹਿ॥ ਨਚਣੁ ਕੁਦਣੁ ਮਨ
 ਕਾ ਚਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ
 ਤਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਾਉ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ
 ਨਾਇ ਲਇਐ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈਐ॥
 ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ ਖਾਜੈ
 ਆਖਿ ਗਵਾਈਐ॥ ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਚੰਗਾ

ਆਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨਹੁ ਨੀਚੁ
 ਸਦਾਈਐ॥ ਜੇ ਜਰਵਾਣਾ ਪਰਹਰੈ
 ਜਰੁ ਵੇਸ ਕਰੇਦੀ ਆਈਐ॥ ਕੋ ਰਹੈ
 ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ॥੫॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧॥

ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਸਿਫਤਿ ਸਰੀਅਤਿ
 ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ॥ ਬੰਦੇ ਸੇ
 ਜਿ ਪਵਹਿ ਵਿਚਿ ਬੰਦੀ ਵੇਖਣ ਕਉ
 ਦੀਦਾਰੁ॥ ਹਿੰਦੂ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਨਿ
 ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ॥ ਤੀਰਥਿ
 ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰ ਵਾਸੁ
 ਬਹਕਾਰੁ॥ ਜੋਗੀ ਸੁੰਨਿ ਧਿਆਵਨਿ
 ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ॥ ਸੂਖਮ
 ਮੂਰਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾਇਆ ਕਾ
 ਆਕਾਰੁ॥ ਸਤੀਆ ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ
 ਉਪਜੈ ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਦੇ ਦੇ
 ਮੰਗਹਿ ਸਹਸਾ ਗੁਣਾ ਸੋਭ ਕਰੇ

ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਚੋਰਾ ਜਾਰਾ ਤੈ ਕੂੜਿਆਰਾ
 ਖਾਰਾਬਾ ਵੇਕਾਰ ॥ ਇਕਿ ਹੋਦਾ ਖਾਇ
 ਚਲਹਿ ਐਥਾਉ ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ
 ਕਾਰ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੀਆ ਪੁਰੀਆ
 ਲੋਆ ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ ॥ ਓਇ ਜਿ
 ਆਖਹਿ ਸੁ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਤਿਨਾ ਭਿ
 ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭੁਖ
 ਸਾਲਾਹਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਸਦਾ
 ਅਨੰਦਿ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ
 ਗੁਣਵੰਤਿਆ ਪਾ ਛਾਰੁ ॥੧॥

ਮ: ੧ ॥ ਮਿਟੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਪੇੜੈ
 ਪਈ ਕੁਮਿਆਰ ॥ ਘੜਿ ਭਾਂਡੇ ਇਟਾ
 ਕੀਆ ਜਲਦੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥ ਜਲਿ
 ਜਲਿ ਰੋਵੈ ਬਪੁੜੀ ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਹਿ
 ਅੰਗਿਆਰ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ
 ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ
 ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ
 ਪਾਇਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ
 ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ
 ਰਖਿਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰਗਟੁ ਆਖਿ
 ਸੁਣਾਇਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ
 ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ
 ਚੁਕਾਇਆ॥ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੈ
 ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥
 ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇਆ॥੬॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧॥

ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਹਉ ਵਿਚਿ
 ਗਇਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਜੰਮਿਆ ਹਉ
 ਵਿਚਿ ਮੁਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ
 ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਇਆ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ
 ਖਟਿਆ ਹਉ ਵਿਚਿ ਗਇਆ॥ ਹਉ
 ਵਿਚਿ ਸਚਿਆਰੁ ਕੂੜਿਆਰੁ॥ ਹਉ
 ਵਿਚਿ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉ

ਵਿਚਿ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥
 ਹਉ ਵਿਚਿ ਹਸੈ ਹਉ ਵਿਚਿ ਰੋਵੈ ॥
 ਹਉ ਵਿਚਿ ਭਰੀਐ ਹਉ ਵਿਚਿ ਧੋਵੈ ॥
 ਹਉ ਵਿਚਿ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਖੋਵੈ ॥
 ਹਉ ਵਿਚਿ ਮੂਰਖੁ ਹਉ ਵਿਚਿ
 ਸਿਆਣਾ ॥ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਸਾਰ ਨ
 ਜਾਣਾ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਹਉ
 ਵਿਚਿ ਛਾਇਆ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕਰਿ
 ਜੰਤ ਉਪਾਇਆ ॥ ਹਉਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾ
 ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਗੂਣਾ ਕਥਿ
 ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੀਐ
 ਲੇਖੁ ॥ ਜੇਹਾ ਵੇਖਹਿ ਤੇਹਾ ਵੇਖੁ ॥੧॥
 ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹਉਮੈ ਏਹਾ ਜਾਤਿ ਹੈ
 ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਹਉਮੈ ਏਈ
 ਬੰਧਨਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਹਿ ॥
 ਹਉਮੈ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ
 ਇਹ ਜਾਇ ॥ ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ॥ ਹਉਮੈ
ਦੀਰਘ ਰੋਗੁ ਹੈ ਦਾਰੂ ਭੀ ਇਸੁ
ਮਾਹਿ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਮਾਹਿ॥ ਨਾਨਕੁ
ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨਹੁ ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਦੁਖ
ਜਾਹਿ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥

ਸੇਵ ਕੀਤੀ ਸੰਤੋਖੀਈਂ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੇ
ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ॥ ਓਨ੍ਹੀ ਮੰਦੈ ਪੈਰੁ
ਨ ਰਖਿਓ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਧਰਮੁ
ਕਮਾਇਆ॥ ਓਨ੍ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋੜੇ
ਬੰਧਨਾ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਥੋੜਾ ਖਾਇਆ॥
ਤੂੰ ਬਖਸੀਸੀ ਅਗਲਾ ਨਿਤ ਦੇਵਹਿ
ਚੜਹਿ ਸਵਾਇਆ॥ ਵਡਿਆਈ
ਵਡਾ ਪਾਇਆ॥੧॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧॥

ਪੁਰਖਾਂ ਬਿਰਖਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਤਟਾਂ ਮੇਘਾਂ

ਖੇਤਾਂਹ॥ ਦੀਪਾਂ ਲੋਆਂ ਮੰਡਲਾਂ ਖੰਡਾਂ
 ਵਰਭੰਡਾਂਹ॥ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜਾਂ
 ਖਾਣੀ ਸੇਤਜਾਂਹ॥ ਸੋ ਮਿਤਿ ਜਾਣੈ
 ਨਾਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੰਤਾਹ॥ ਨਾਨਕ
 ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਸੰਮਾਲੇ ਸਭਨਾਹ॥
 ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ ਚਿੰਤਾ
 ਭਿ ਕਰਣੀ ਤਾਹ॥ ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿੰਤਾ
 ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗੁ॥ ਤਿਸੁ
 ਜੋਹਾਰੀ ਸੁਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ
 ਦੀਬਾਣੁ ਅਭਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ
 ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਤਗੁ॥੧॥
 ਮ:੧॥ ਲਖ ਨੇਕੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ
 ਲਖ ਪੁੰਨਾ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਲਖ ਤਪ
 ਉਪਰਿ ਤੀਰਥਾਂ ਸਹਜ ਜੋਗ ਬੇਬਾਣੁ॥
 ਲਖ ਸੂਰਤਣ ਸੰਗਰਾਮ ਰਣ ਮਹਿ
 ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਣੁ॥ ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖ
 ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਪੜੀਅਹਿ ਪਾਠ

ਪੁਰਾਣ ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀਆ
 ਲਿਖਿਆ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਮਤੀ ਮਿਥਿਆ ਕਰਮੁ ਸਚਾ
 ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ
 ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ
 ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾ ਤਿਨੀ ਸਚੁ
 ਕਮਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ
 ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ
 ਵਸਾਇਆ ॥ ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ
 ਮਨਮੁਖੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਵਿਚਿ
 ਦੁਨੀਆ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀ ਲਦੀਅਹਿ ਪੜਿ
 ਪੜਿ ਭਰੀਅਹਿ ਸਾਥ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ
 ਬੇੜੀ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਗਡੀਅਹਿ
 ਖਾਤ ॥ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਬਰਸ ਬਰਸ

ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਮਾਸ॥ ਪੜੀਐ ਜੇਤੀ
ਆਰਜਾ ਪੜੀਅਹਿ ਜੇਤੇ ਸਾਸ॥
ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ
ਝਖਣਾ ਝਾਖ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜਿਆ॥
ਤੇਤਾ ਕੜਿਆ॥ ਬਹੁ ਤੀਰਥ
ਭਵਿਆ॥ ਤੇਤੋ ਲਵਿਆ॥ ਬਹੁ ਭੇਖ
ਕੀਆ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਆ॥ ਸਹੁ ਵੇ
ਜੀਆ ਅਪਣਾ ਕੀਆ॥ ਅੰਨੁ ਨ
ਖਾਇਆ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇਆ॥ ਬਹੁ
ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ॥
ਬਸਤ੍ਰੁ ਨ ਪਹਿਰੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ
ਕਹਰੈ॥ ਮੋਨਿ ਵਿਗੂਤਾ॥ ਕਿਉ ਜਾਗੈ
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੂਤਾ॥ ਪਗ ਉਪੇਤਾਣਾ॥
ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ॥ ਅਲੁ ਮਲੁ
ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ॥ ਮੂਰਖਿ
ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ

ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ॥ ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ
 ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ॥ ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ
 ਪਛੁਤਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁਖੁ
 ਪਾਏ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ
 ਵਸਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ
 ਪਾਏ॥ ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ
 ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਭਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ
 ਦਰਿ ਸੋਹਨਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਵਦੇ॥
 ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਦਰਿ ਢੋਅ ਨ
 ਲਹਨੀ ਧਾਵਦੇ॥ ਇਕਿ ਮੂਲੁ ਨ
 ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣਹੋਦਾ ਆਪੁ
 ਗਣਾਇਦੇ॥ ਹਉ ਢਾਢੀ ਕਾ ਨੀਚ
 ਜਾਤਿ ਹੋਰਿ ਉਤਮ ਜਾਤਿ
 ਸਦਾਇਦੇ॥ ਤਿਨ੍ ਮੰਗਾ ਜਿ ਤੁਝੈ
 ਧਿਆਇਦੇ॥੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ
 ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਮੰਡਪ ਕੂੜੁ ਮਾੜੀ ਕੂੜੁ
 ਬੈਸਣਹਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੂੜੁ ਰੁਪਾ
 ਕੂੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਕਾਇਆ
 ਕੂੜੁ ਕਪੜੁ ਕੂੜੁ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ
 ਮੀਆ ਕੂੜੁ ਬੀਬੀ ਖਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰੁ ॥
 ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ ਨੇਹੁ ਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ
 ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਕਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕੀਚੈ ਦੋਸਤੀ
 ਸਭੁ ਜਗੁ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਮਿਠਾ
 ਕੂੜੁ ਮਾਖਿਉ ਕੂੜੁ ਡੋਬੇ ਪੂਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੂੜੋ
 ਕੂੜੁ ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ
 ਰਿਦੈ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥ ਕੂੜੁ ਕੀ ਮਲੁ
 ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥ ਸਚੁ
 ਤਾ ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ
 ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ

ਤਾ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥ ਸਚੁ ਤਾ
 ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੈ
 ਜੀਉ॥ ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ
 ਵਿਚਿ ਦੇਇ ਕਰਤਾ ਬੀਉ॥ ਸਚੁ ਤਾ
 ਪਰੁ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੇਇ॥
 ਦਇਆ ਜਾਣੈ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ
 ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ॥ ਸਚੁ ਤਾ ਪਰੁ
 ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ ਕਰੇ
 ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਪੁਛਿ ਕੈ ਬਹਿ
 ਰਹੈ ਕਰੇ ਨਿਵਾਸੁ॥ ਸਚੁ ਸਭਨਾ
 ਹੋਇ ਦਾਰੂ ਪਾਪ ਕਢੈ ਧੋਇ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਵਖਾਣੈ ਬੇਨਤੀ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ
 ਹੋਇ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਦਾਨੁ ਮਹਿੰਡਾ ਤਲੀ ਖਾਕੁ
 ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈਐ॥
 ਕੂੜਾ ਲਾਲਚੁ ਛਡੀਐ ਹੋਇ ਇਕ
 ਮਨਿ ਅਲਖੁ ਧਿਆਈਐ॥ ਫਲੁ

ਤੇਵੇਹੋ ਪਾਈਐ ਜੇਵੇਹੀ ਕਾਰ
 ਕਮਾਈਐ॥ ਜੇ ਹੋਵੈ ਪੂਰਬਿ
 ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੀ
 ਪਾਈਐ॥ ਮਤਿ ਥੋੜੀ ਸੇਵ
 ਗਵਾਈਐ॥੧੦॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਸਚਿ ਕਾਲੁ ਕੂੜੁ ਵਰਤਿਆ ਕਲਿ
 ਕਾਲਖ ਬੇਤਾਲ॥ ਬੀਉ ਬੀਜਿ ਪਤਿ
 ਲੈ ਗਏ ਅਬ ਕਿਉ ਉਗਵੈ ਦਾਲਿ॥
 ਜੇ ਇਕੁ ਹੋਇ ਤ ਉਗਵੈ ਰੁਤੀ ਹੂ
 ਰੁਤਿ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਹੈ ਬਾਹਰਾ
 ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਸੋਇ॥ ਭੈ ਵਿਚਿ ਖੁੰਬਿ
 ਚੜਾਈਐ ਸਰਮੁ ਪਾਹੁ ਤਨਿ ਹੋਇ॥
 ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਜੇ ਰਪੈ ਕੂੜੈ ਸੋਇ ਨ
 ਕੋਇ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਲਬੁ ਪਾਪੁ ਦੁਇ ਰਾਜਾ
 ਮਹਤਾ ਕੂੜੁ ਹੋਆ ਸਿਕਦਾਰੁ॥ ਕਾਮੁ

ਨੇਬੁ ਸਦਿ ਪੁਛੀਐ ਬਹਿ ਬਹਿ ਕਰੇ
 ਬੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਧੀ ਰਯਤਿ ਗਿਆਨ
 ਵਿਹੁਣੀ ਭਾਹਿ ਭਰੇ ਮੁਰਦਾਰੁ॥
 ਗਿਆਨੀ ਨਚਹਿ ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ ਰੂਪ
 ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰੁ॥ ਉਚੇ ਕੂਕਹਿ ਵਾਦਾ
 ਗਾਵਹਿ ਜੋਧਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਮੂਰਖ
 ਪੰਡਿਤ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਜਤਿ ਸੰਜੈ ਕਰਹਿ
 ਪਿਆਰੁ॥ ਧਰਮੀ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ
 ਗਾਵਾਵਹਿ ਮੰਗਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ॥
 ਜਤੀ ਸਦਾਵਹਿ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣਹਿ
 ਛਡਿ ਬਹਹਿ ਘਰ ਬਾਰੁ॥ ਸਭੁ ਕੋ
 ਪੂਰਾ ਆਪੇ ਹੋਵੈ ਘਟਿ ਨ ਕੋਈ
 ਆਖੈ॥ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਪਿਛੈ
 ਪਾਈਐ ਤਾ ਨਾਨਕ ਤੋਲਿਆ
 ਜਾਪੈ॥੨॥

ਮ: ੧॥ ਵਦੀ ਸੁ ਵਜਗਿ ਨਾਨਕਾ
 ਸਚਾ ਵੇਖੈ ਸੋਇ॥ ਸਭਨੀ ਛਾਲਾ

ਮਾਰੀਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ॥
 ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਗੈ ਜੀਉ
 ਨਵੇ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਚੰਗੇ
 ਸੇਈ ਕੇਇ॥੩॥

ਪਉੜੀ॥ ਧੁਰਿ ਕਰਮੁ ਜਿਨਾ ਕਉ
 ਤੁਧੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਤਿਨੀ ਖਸਮੁ
 ਧਿਆਇਆ॥ ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕੈ ਵਸਿ
 ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਧੁ ਵੇਕੀ ਜਗਤੁ
 ਉਪਾਇਆ॥ ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਿ
 ਲੈਹਿ ਇਕਿ ਆਪਹੁ ਤੁਧੁ
 ਖੁਆਇਆ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
 ਜਾਣਿਆ ਜਿਥੈ ਤੁਧੁ ਆਪੁ
 ਬੁਝਾਇਆ॥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚਿ
 ਸਮਾਇਆ॥੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ
 ਸੁਖੁ ਤਾਮਿ ਨ ਹੋਈ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ

ਕਰਣਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾ ਹਉ ਕਰੀ ਨ
 ਹੋਈ ॥੧॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ
 ਵਸਿਆ ॥ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ
 ਲਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿ
 ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਅਕਲ ਕਲਾ
 ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ
 ਸਿਫਤਿ ਸੁਆਲਿਉ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ
 ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ
 ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ
 ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥

ਮ:੨ ॥ ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ
 ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥ ਖੜੀ ਸਬਦੰ
 ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ਰ ਸਬਦੰ ਪਰਾ
 ਕ੍ਰਿਤਹ ॥ ਸਰਬ ਸਬਦੰ ਏਕ ਸਬਦੰ ਜੇ
 ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ
 ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ ਸਰਬ

ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਾ॥
 ਆਤਮਾ ਬਾਸੁਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੋ ਜਾਣੈ
 ਭੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ
 ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੪॥

ਮ: ੧॥ ਕੁੰਭੇ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲ
 ਬਿਨੁ ਕੁੰਭੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਗਿਆਨ ਕਾ
 ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ
 ਹੋਇ॥੫॥

ਪਉੜੀ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਵੈ ਗੁਨਹਗਾਰੁ
 ਤਾ ਓਮੀ ਸਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀਐ॥ ਜੇਹਾ
 ਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇਵੇਹੋ ਨਾਉ
 ਪਚਾਰੀਐ॥ ਐਸੀ ਕਲਾ ਨ ਖੇਡੀਐ
 ਜਿਤੁ ਦਰਗਹ ਗਇਆ ਹਾਰੀਐ॥
 ਪੜਿਆ ਅਤੈ ਓਮੀਆ ਵੀਚਾਰੁ ਅਗੈ
 ਵੀਚਾਰੀਐ॥ ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁ ਅਗੈ
 ਮਾਰੀਐ॥੧੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ ਇਕੁ ਰਬੁ
 ਇਕੁ ਰਬਵਾਹੁ ॥ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਫੇਰਿ
 ਵਟਾਈਅਹਿ ਗਿਆਨੀ ਬੁਝਹਿ
 ਤਾਹਿ ॥ ਸਤਜੁਗਿ ਰਬੁ ਸੰਤੋਖ ਕਾ
 ਧਰਮੁ ਅਗੈ ਰਬਵਾਹੁ ॥ ਤ੍ਰੈਤੈ ਰਬੁ
 ਜਤੈ ਕਾ ਜੋਰੁ ਅਗੈ ਰਬਵਾਹੁ ॥
 ਦੁਆਪੁਰਿ ਰਬੁ ਤਪੈ ਕਾ ਸਤੁ ਅਗੈ
 ਰਬਵਾਹੁ ॥ ਕਲਜੁਗਿ ਰਬੁ ਅਗਨਿ
 ਕਾ ਕੂੜੁ ਅਗੈ ਰਬਵਾਹੁ ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ
 ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ ਸਾਚਿ
 ਰਹੇ ॥ ਸਭੁ ਕੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ਰਿਗੁ
 ਕਹੈ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
 ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰੁ ॥ ਨਾਇ ਲਇਐ
 ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤਉ
 ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਹਿ ॥ ਜੁਜ ਮਹਿ ਜੋਰਿ
 ਛਲੀ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ ਕਾਨ੍ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਜਾਦਮੁ

ਭਇਆ ॥ ਪਾਰਜਾਤੁ ਗੋਪੀ ਲੈ
 ਆਇਆ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ ਮਹਿ ਰੰਗੁ
 ਕੀਆ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ
 ਹੂਆ ਨਾਉ ਖੁਦਾਈ ਅਲਹੁ
 ਭਇਆ ॥ ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰੁ ਲੇ ਕਪੜੇ
 ਪਹਿਰੇ ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ ਅਮਲੁ
 ਕੀਆ ॥ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਹੋਏ ਸਚਿਆਰ ॥
 ਪੜਹਿ ਗੁਣਹਿ ਤਿਨ੍ ਚਾਰ ਵੀਚਾਰ ॥
 ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚੁ ਸਦਾਏ ॥
 ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੋਖੰਤਰੁ ਪਾਏ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ
 ਵਾਰਿਆ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ
 ਸਮਾਲਿਆ ॥ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਉਪਦੇਸੁ
 ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਦੀਆ ਇਨ੍ਹੀ ਨੇਤ੍ਰੀ
 ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ
 ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੁਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ

ਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਿ
ਉਤਾਰਿਆ॥੧੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮ:੧॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰਾਇਰਾ ਅਤਿ
ਦੀਰਘ ਅਤਿ ਮੁਚੁ॥ ਓਇ ਜਿ
ਆਵਹਿ ਆਸ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਨਿਰਾਸੇ
ਕਿਤੁ॥ ਫਲ ਫਿਕੇ ਫੁਲ ਬਕਬਕੇ
ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਪਤ॥ ਮਿਠਤੁ
ਨੀਵੀ ਨਾਨਕਾ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ
ਤਤੁ॥ ਸਭੁ ਕੇ ਨਿਵੈ ਆਪ ਕਉ ਪਰ
ਕਉ ਨਿਵੈ ਨ ਕੋਇ॥ ਧਰਿ ਤਾਰਾਜੂ
ਤੋਲੀਐ ਨਿਵੈ ਸੁ ਗਉਰਾ ਹੋਇ॥
ਅਪਰਾਧੀ ਦੂਣਾ ਨਿਵੈ ਜੋ ਹੰਤਾ
ਮਿਰਗਾਹਿ॥ ਸੀਸਿ ਨਿਵਾਇਐ
ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾ ਰਿਦੈ ਕੁਸੁਧੇ
ਜਾਹਿ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਪੜਿ ਪੁਸਤਕ ਸੰਧਿਆ

ਬਾਦੰ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥
 ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ
 ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥ ਗਲਿ ਮਾਲਾ
 ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟੰ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ
 ਕਪਾਟੰ ॥ ਜੇ ਜਾਣਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥
 ਸਭਿ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚਉ ਕਰਮੰ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਉ ਧਿਆਵੈ ॥ ਵਿਣੁ
 ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕਪੜੁ ਰੂਪੁ ਸੁਹਾਵਣਾ
 ਛਡਿ ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ॥
 ਮੰਦਾ ਚੰਗਾ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ
 ਪਾਵਣਾ ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ ਮਨਿ ਭਾਵਦੇ
 ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ ਅਗੈ ਜਾਵਣਾ ॥ ਨੰਗਾ
 ਦੇਜਕਿ ਚਾਲਿਆ ਤਾ ਦਿਸੈ ਖਰਾ
 ਡਰਾਵਣਾ ॥ ਕਰਿ ਅਉਗਣ
 ਪਛੋਤਾਵਣਾ ॥੧੪॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥

ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ
 ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥ ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ
 ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥ ਨਾ ਏਹੁ
 ਤੁਟੈ ਨਾ ਮਲੁ ਲਗੈ ਨਾ ਏਹੁ ਜਲੈ ਨ
 ਜਾਇ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਣਸ ਨਾਨਕਾ ਜੋ
 ਗਲਿ ਚਲੇ ਪਾਇ ॥ ਚਉਕੜਿ ਮੁਲਿ
 ਅਣਾਇਆ ਬਹਿ ਚਉਕੈ ਪਾਇਆ ॥
 ਸਿਖਾ ਕੰਨਿ ਚੜਾਈਆ ਗੁਰੁ
 ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਥਿਆ ॥ ਓਹੁ ਮੁਆ ਓਹੁ
 ਝੜਿ ਪਇਆ ਵੇਤਗਾ ਗਇਆ ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ
 ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੂੜੀਆ ਲਖ ਗਾਲਿ ॥
 ਲਖ ਠਗੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ
 ਦਿਨਸੁ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥ ਤਗੁ ਕਪਾਹਹੁ
 ਕਤੀਐ ਬਾਮਣੁ ਵਟੇ ਆਇ ॥ ਕੁਹਿ
 ਬਕਰਾ ਰਿੰਨਿ ਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ
 ਪਾਇ ॥ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀਐ ਭੀ

ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਹੋਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤਗੁ ਨ
ਤੁਟਈ ਜੇ ਤਗਿ ਹੋਵੈ ਜੋਰੁ ॥੨॥

ਮ: ੧॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ
ਊਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੁ ਸੂਤੁ ॥ ਦਰਗਹ
ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਤਗੁ ਨ ਤੂਟਸਿ
ਪੂਤ ॥੩॥

ਮ: ੧॥ ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਗੁ ਨ
ਨਾਰੀ ॥ ਭਲਕੇ ਥੁਕ ਪਵੈ ਨਿਤ
ਦਾੜੀ ॥ ਤਗੁ ਨ ਪੈਰੀ ਤਗੁ ਨ
ਹਥੀ ॥ ਤਗੁ ਨ ਜਿਹਵਾ ਤਗੁ ਨ
ਅਖੀ ॥ ਵੇਤਗਾ ਆਪੇ ਵਤੈ ॥ ਵਟਿ
ਧਾਗੇ ਅਵਰਾ ਘਤੈ ॥ ਲੈ ਭਾੜਿ ਕਰੇ
ਵੀਆਹੁ ॥ ਕਢਿ ਕਾਗਲੁ ਦਸੇ ਰਾਹੁ ॥
ਸੁਣਿ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਏਹੁ ਵਿਡਾਣੁ ॥
ਮਨਿ ਅੰਧਾ ਨਾਉ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ
ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸਾਈ ਕਾਰ

ਕਰਾਇਸੀ॥ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ
 ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਸੀ॥ ਹੁਕਮਿ
 ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ
 ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ॥ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਸੋ
 ਕਰੇ ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ
 ਪਾਇਸੀ॥ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ
 ਜਾਇਸੀ॥੧੫॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੧॥

ਗਊ ਬਿਰਾਹਮਣ ਕਉ ਕਰੁ ਲਾਵਹੁ
 ਗੋਬਰਿ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ॥ ਧੋਤੀ
 ਟਿਕਾ ਤੈ ਜਪਮਾਲੀ ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾਂ
 ਖਾਈ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ
 ਸੰਜਮੁ ਤੁਰਕਾ ਭਾਈ॥ ਛੋਡੀਲੇ
 ਪਾਖੰਡਾ॥ ਨਾਮਿ ਲਇਐ ਜਾਹਿ
 ਤਰੰਦਾ॥੧॥

ਮ:੧॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ ਕਰਹਿ
 ਨਿਵਾਜ॥ ਛੁਰੀ ਵਗਾਇਨਿ ਤਿਨ

ਗਲਿ ਤਾਗ ॥ ਤਿਨ ਘਰਿ ਬ੍ਰਹਮਣ
 ਪੂਰਹਿ ਨਾਦ ॥ ਉਨ੍ਹਾ ਭਿ ਆਵਹਿ
 ਓਈ ਸਾਦ ॥ ਕੂੜੀ ਰਾਸਿ ਕੂੜਾ
 ਵਾਪਾਰੁ ॥ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ
 ਆਹਾਰੁ ॥ ਸਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਡੇਰਾ
 ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਰਹਿਆ
 ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਮਥੈ ਟਿਕਾ ਤੇੜਿ ਧੋਤੀ
 ਕਖਾਈ ॥ ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ
 ਕਾਸਾਈ ॥ ਨੀਲ ਵਸਤ੍ਰੁ ਪਹਿਰਿ
 ਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਮਲੇਛ ਧਾਨੁ ਲੇ
 ਪੂਜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ॥ ਅਭਾਖਿਆ ਕਾ
 ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ॥ ਚਉਕੇ ਉਪਰਿ
 ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ॥ ਦੇ ਕੈ ਚਉਕਾ ਕਢੀ
 ਕਾਰ ॥ ਉਪਰਿ ਆਇ ਬੈਠੇ
 ਕੂੜਿਆਰ ॥ ਮਤੁ ਭਿਟੈ ਵੇ ਮਤੁ
 ਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ ਅੰਨੁ ਅਸਾਡਾ ਫਿਟੈ ॥
 ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇੜ ਕਰੇਨਿ ॥ ਮਨਿ ਜੂਠੈ

ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ
ਧਿਆਈਐ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਚੁ
ਪਾਈਐ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ
ਵੇਖਿ ਨਦਰੀ ਹੇਠਿ ਚਲਾਇਦਾ॥
ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਆਪੇ ਹੀ
ਕਰਮ ਕਰਾਇਦਾ॥ ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ
ਮੇਦਨੀ ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਦਾ॥
ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤਾਨਾ
ਘਾਹੁ ਕਰਾਇਦਾ॥ ਦਰਿ ਮੰਗਨਿ
ਭਿਖ ਨ ਪਾਇਦਾ॥੧੬॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਜੇ ਮੋਹਾਕਾ ਘਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੁਹਿ
ਪਿਤਰੀ ਦੇਇ॥ ਅਗੈ ਵਸਤੁ
ਸਿਵਾਣੀਐ ਪਿਤਰੀ ਚੋਰ ਕਰੇਇ॥
ਵਢੀਅਹਿ ਹਥ ਦਲਾਲ ਕੇ ਮੁਸਫੀ
ਏਹ ਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਸੋ ਮਿਲੈ

ਜਿ ਖਟੇ ਘਾਲੇ ਦੇਇ ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਜਿਉ ਜੋਰੂ ਸਿਰਨਾਵਣੀ
ਆਵੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ਜੁਠੇ ਜੁਠਾ ਮੁਖਿ
ਵਸੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਸੂਚੇ
ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਬਹਨਿ ਜਿ
ਪਿੰਡਾ ਧੋਇ ॥ ਸੂਚੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ
ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੁਰੇ ਪਲਾਣੇ ਪਉਣ ਵੇਗ
ਹਰ ਰੰਗੀ ਹਰਮ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਕੋਠੇ
ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਾਇ ਬੈਠੇ ਕਰਿ
ਪਾਸਾਰਿਆ ॥ ਚੀਜ ਕਰਨਿ ਮਨਿ
ਭਾਵਦੇ ਹਰਿ ਬੁਝਨਿ ਨਾਹੀ
ਹਾਰਿਆ ॥ ਕਰਿ ਫੁਰਮਾਇਸਿ
ਖਾਇਆ ਵੇਖਿ ਮਹਲਤਿ ਮਰਣੁ
ਵਿਸਾਰਿਆ ॥ ਜਰੁ ਆਈ ਜੋਬਨਿ
ਹਾਰਿਆ ॥੧੭॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਜੇ ਕਰਿ ਸੂਤਕੁ ਮੰਨੀਐ ਸਭ ਤੈ
 ਸੂਤਕੁ ਹੋਇ॥ ਗੋਹੇ ਅਤੈ ਲਕੜੀ
 ਅੰਦਰਿ ਕੀੜਾ ਹੋਇ॥ ਜੇਤੇ ਦਾਣੇ
 ਅੰਨ ਕੇ ਜੀਆ ਬਾਝੁ ਨ ਕੋਇ॥
 ਪਹਿਲਾ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਹੈ ਜਿਤੁ
 ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ॥ ਸੂਤਕੁ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਰਖੀਐ ਸੂਤਕੁ ਪਵੈ ਰਸੋਇ॥
 ਨਾਨਕ ਸੂਤਕੁ ਏਵ ਨ ਉਤਰੈ ਗਿਆਨੁ
 ਉਤਾਰੇ ਧੋਇ॥੧॥

ਮ: ੧॥ ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕੁ ਲੋਭੁ ਹੈ
 ਜਿਹਵਾ ਸੂਤਕੁ ਕੂੜੁ॥ ਅਖੀ ਸੂਤਕੁ
 ਵੇਖਣਾ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਪਰ ਧਨ ਰੂਪੁ॥
 ਕੰਨੀ ਸੂਤਕੁ ਕੰਨਿ ਪੈ ਲਾਇਤਬਾਰੀ
 ਖਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਹੰਸਾ ਆਦਮੀ ਬਧੇ
 ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ॥੨॥

ਮ: ੧॥ ਸਭੋ ਸੂਤਕੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ
 ਲਗੈ ਜਾਇ॥ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ

ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ
ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਦਿਤੇਨੁ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥
ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ
ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੂਤਕੁ ਨਾਹਿ॥੩॥

ਪਉੜੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਰਿ
ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ
ਵਡਿਆਈਆ॥ ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾ
ਨਦਰੀ ਆਈਆ॥ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ
ਤਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈਆ॥ ਕਰਿ ਹੁਕਮੁ
ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਧਰਿ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ
ਕਢੀਆ ਬੁਰਿਆਈਆ॥ ਸਹਿ ਤੁਠੈ
ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਆ॥੧੮॥

ਸਲੋਕੁ ਮ:੧॥

ਪਹਿਲਾ ਸੁਚਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ
ਬੈਠਾ ਆਇ॥ ਸੁਚੇ ਅਗੈ ਰਖਿਓਨੁ
ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ॥ ਸੁਚਾ ਹੋਇ
ਕੈ ਜੇਵਿਆ ਲਗਾ ਪੜਣਿ ਸਲੋਕੁ॥

ਕੁਹਥੀ ਜਾਈ ਸਟਿਆ ਕਿਸੁ ਏਹੁ
 ਲਗਾ ਦੋਖੁ॥ ਅੰਨੁ ਦੇਵਤਾ ਪਾਣੀ
 ਦੇਵਤਾ ਬੈਸੰਤਰੁ ਦੇਵਤਾ ਲੂਣੁ ਪੰਜਵਾ
 ਪਾਇਆ ਘਿਰਤੁ॥ ਤਾ ਹੋਆ ਪਾਕੁ
 ਪਵਿਤੁ॥ ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਤਨੁ ਗਡਿਆ
 ਥੁਕਾ ਪਈਆ ਤਿਤੁ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ
 ਨਾਮੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰਸ
 ਖਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਤਿਤੁ
 ਮੁਖਿ ਥੁਕਾ ਪਾਹਿ॥੧॥

ਮ:੧॥ ਭੰਡਿ ਜੰਮੀਐ ਭੰਡਿ
 ਨਿੰਮੀਐ ਭੰਡਿ ਮੰਗਣੁ ਵੀਆਹੁ॥
 ਭੰਡਹੁ ਹੋਵੈ ਦੋਸਤੀ ਭੰਡਹੁ ਚਲੈ
 ਰਾਹੁ॥ ਭੰਡੁ ਮੁਆ ਭੰਡੁ ਭਾਲੀਐ ਭੰਡਿ
 ਹੋਵੈ ਬੰਧਾਨੁ॥ ਸੋ ਕਿਉ ਮੰਦਾ
 ਆਖੀਐ ਜਿਤੁ ਜੰਮਹਿ ਰਾਜਾਨ॥
 ਭੰਡਹੁ ਹੀ ਭੰਡੁ ਉਪਜੈ ਭੰਡੈ ਬਾਝੁ ਨ
 ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਭੰਡੈ ਬਾਹਰਾ ਏਕੋ

ਸਚਾ ਸੋਇ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਸਦਾ
ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ॥
ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ
ਦਰਬਾਰਿ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੈ ਆਪਣਾ
ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਸੋ ਚੁਣਿ ਕਢੀਐ॥
ਕੀਤਾ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਲੇਖਾ
ਸੰਢੀਐ॥ ਜਾ ਰਹਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤੁ
ਜਗਿ ਤਾ ਕਾਇਤੁ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ॥
ਮੰਦਾ ਕਿਸੈ ਨ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਅਖਰੁ
ਏਹੋ ਬੁਝੀਐ॥ ਮੂਰਖੈ ਨਾਲਿ ਨ
ਲੁਝੀਐ॥੧੯॥

ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧॥

ਨਾਨਕ ਫਿਕੈ ਬੋਲਿਐ ਤਨੁ ਮਨੁ
ਫਿਕਾ ਹੋਇ॥ ਫਿਕੋ ਫਿਕਾ ਸਦੀਐ
ਫਿਕੇ ਫਿਕੀ ਸੋਇ॥ ਫਿਕਾ ਦਰਗਹ
ਸਟੀਐ ਮੁਹਿ ਥੁਕਾ ਫਿਕੇ ਪਾਇ॥

ਫਿਕਾ ਮੂਰਖੁ ਆਖੀਐ ਪਾਣਾ ਲਹੈ
ਸਜਾਇ ॥੧॥

ਮ:੧॥ ਅੰਦਰਹੁ ਝੂਠੇ ਪੈਜ ਬਾਹਰਿ
ਦੁਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਫੈਲੁ॥ ਅਠਸਠਿ
ਤੀਰਥ ਜੇ ਨਾਵਹਿ ਉਤਰੈ ਨਾਹੀ
ਮੈਲੁ॥ ਜਿਨ੍ ਪਟੁ ਅੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ
ਗੁਦੜ ਤੇ ਭਲੇ ਸੰਸਾਰਿ॥ ਤਿਨ੍ ਨੇਹੁ
ਲਗਾ ਰਬ ਸੇਤੀ ਦੇਖਨੇ ਵੀਚਾਰਿ॥
ਰੰਗਿ ਹਸਹਿ ਰੰਗਿ ਰੋਵਹਿ ਚੁਪ ਭੀ
ਕਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਪਰਵਾਹ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ
ਕੇਰੀ ਬਾਝੁ ਸਚੇ ਨਾਹ॥ ਦਰਿ ਵਾਟ
ਉਪਰਿ ਖਰਚੁ ਮੰਗਾ ਜਬੈ ਦੇਇ ਤ
ਖਾਹਿ॥ ਦੀਬਾਨੁ ਏਕੋ ਕਲਮ ਏਕਾ
ਹਮਾ ਤੁਮ੍ ਮੇਲੁ॥ ਦਰਿ ਲਏ ਲੇਖਾ
ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ ਨਾਨਕਾ ਜਿਉ ਤੇਲੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀਓ
ਕਲ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈ ਧਾਰੀਐ॥ ਦੇਖਹਿ

ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿ ਕਚੀ ਪਕੀ
ਸਾਰੀਐ ॥ ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਚਲਸੀ
ਸਭੁ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀਐ ॥ ਜਿਸ ਕੇ
ਜੀਅ ਪਰਾਣ ਹਹਿ ਕਿਉ ਸਾਹਿਬੁ
ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥ ਆਪਣ ਹਥੀ
ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ
ਸਵਾਰੀਐ ॥ ੨੦ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਆਸਕੀ ਦੂਜੈ ਲਗੈ
ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਸਕੁ ਕਾਂਢੀਐ
ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ
ਕਰਿ ਮੰਨੇ ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥ ਆਸਕੁ
ਏਹੁ ਨ ਆਖੀਐ ਜਿ ਲੇਖੈ ਵਰਤੈ
ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਲਾਮੁ ਜਬਾਬੁ ਦੋਵੈ
ਕਰੇ ਮੁੰਢਹੁ ਘੁਥਾ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
ਦੋਵੈ ਕੂੜੀਆ ਥਾਇ ਨ ਕਾਈ ਪਾਇ

॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ
ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ
ਸਮੁਾਲੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਕੀਤਾ ਪਾਈਐ
ਆਪਣਾ ਸਾ ਘਾਲ ਬੁਰੀ ਕਿਉ
ਘਾਲੀਐ॥ ਮੰਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਕੀਚਈ ਦੇ
ਲੰਮੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀਐ॥ ਜਿਉ
ਸਾਹਿਬ ਨਾਲਿ ਨ ਹਾਰੀਐ ਤੇਵੇਹਾ
ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ॥ ਕਿਛੁ ਲਾਹੇ ਉਪਰਿ
ਘਾਲੀਐ ॥੨੧॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨॥

ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਨਾਲੇ ਗਾਰਬੁ
ਵਾਦੁ॥ ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਖਸਮ
ਨ ਪਾਏ ਸਾਦੁ॥ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੇਵਾ
ਕਰੇ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਮਾਨੁ॥ ਨਾਨਕ
ਜਿਸ ਨੋ ਲਗਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਲਗਾ ਸੋ
ਪਰਵਾਨੁ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜੋ ਜੀਇ ਹੋਇ ਸੁ
ਉਗਵੈ ਮੁਹ ਕਾ ਕਹਿਆ ਵਾਉ ॥
ਬੀਜੇ ਬਿਖੁ ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਖਹੁ ਏਹੁ
ਨਿਆਉ ॥੨॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ
ਦੋਸਤੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ਜੇਹਾ
ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ
॥ ਵਸਤੂ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਸਮਾਵੈ ਦੂਜੀ
ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੇਤੀ ਹੁਕਮੁ ਨ
ਚਲੈ ਕਹੀ ਬਣੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕੂੜਿ
ਕਮਾਣੈ ਕੂੜੇ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ
ਵਿਗਾਸਿ ॥੩॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਲਿ ਇਆਣੇ
ਦੋਸਤੀ ਵਡਾਰੂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥ ਪਾਣੀ
ਅੰਦਰਿ ਲੀਕ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦਾ ਥਾਉ
ਨ ਥੇਹੁ ॥੪॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ਕਰੇ

ਕੰਮੁ ਆਣਿ ਨ ਸਕੈ ਰਾਸਿ॥ ਜੇ ਇਕ
ਅਧ ਚੰਗੀ ਕਰੇ ਦੂਜੀ ਭੀ
ਵੇਰਾਸਿ॥੫॥

ਪਉੜੀ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਗੈ ਚਾਕਰੀ ਜੇ
ਚਲੈ ਖਸਮੈ ਭਾਇ॥ ਹੁਰਮਤਿ ਤਿਸ
ਨੋ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿ ਦੂਣਾ
ਖਾਇ॥ ਖਸਮੈ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ
ਗੈਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ॥ ਵਜਹੁ
ਗਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਾਣਾ
ਖਾਇ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਵਣਾ
ਤਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ
ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੈ
ਅਰਦਾਸਿ॥੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨॥

ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ
ਪਾਈਐ॥ ਨਾਨਕ ਸਾ ਕਰਮਾਤਿ
ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੈ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚਾਕਰੀ
ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀਐ ਜਿ ਸੇਤੀ ਖਸਮ
ਸਮਾਇ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ
ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥ ਆਪਿ
ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ
ਮਾਰ ॥ ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀ ਜੰਜੀਰੀਆ
ਇਕਿ ਤੁਰੀ ਚੜਹਿ ਬਿਸੀਆਰ ॥
ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ
ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ
ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ
ਸਾਰ ॥੨੩॥

ਸਲੋਕੁ ਮ:੧ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿਅਨੁ ਆਪੇ ਪੂਰਣੁ
ਦੇਇ ॥ ਇਕਨੀ ਦੁਧੁ ਸਮਾਈਐ
ਇਕਿ ਚੁਲ੍ਹੈ ਰਹਨਿ ਚੜੇ ॥ ਇਕਿ

ਨਿਹਾਲੀ ਪੈ ਸਵਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ
 ਰਹਨਿ ਖੜੇ॥ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕਾ
 ਜਿਨ੍ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨॥ ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਕਰੇ
 ਆਪਿ ਜਾਈ ਭਿ ਰਖੈ ਆਪਿ॥ ਤਿਸੁ
 ਵਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ
 ਉਥਾਪਿ॥ ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ
 ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ॥

ਪਉੜੀ॥ ਵਡੇ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ
 ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਸੇ
 ਕਰਤਾ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮੁ ਦੇ ਜੀਆ
 ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਸਾਈ ਕਾਰ
 ਕਮਾਵਣੀ ਧੁਰਿ ਛੋਡੀ ਤਿੰਨੈ ਪਾਇ॥
 ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ ਹੋਰ ਦੂਜੀ
 ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਸੇ ਕਰੇ ਜਿ ਤਿਸੈ
 ਰਜਾਇ॥੨੪॥੧॥ਸੁਧੁ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਉਤਾਰ ਖਾਸੇ ਦਸਤਖਤ ਕਾ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰੱਛਾ ਹਮਨੈ ॥
 ਸਰਬ ਲੋਹ ਦੀ ਰੱਛਿਆ ਹਮਨੈ ॥
 ਸਰਬ ਕਾਲ ਜੀ ਦੀ ਰਛਿਆ
 ਹਮਨੈ ॥ ਸਰਬ ਲੋਹ ਜੀ ਦੀ ਸਦਾ
 ਰਛਿਆ ਹਮਨੈ ॥

ਆਗੈ ਲਿਖਾਰੀ ਕੇ ਦਸਤਖਤ
 ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਚਉਪਈ ॥
 ਪ੍ਰਣਵੋ ਆਦਿ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥ ਜਲਿ
 ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਕਿਯੋ ਪਸਾਰਾ ॥
 ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਗਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
 ਲੋਕ ਚਤੁਰਦਸ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥੧॥
 ਹਸਤਿ ਕੀਟ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ ॥
 ਰਾਵ ਰੰਕ ਜਿਹ ਇਕ ਸਰ ਜਾਨਾ ॥
 ਅਦ੍ਵੈ ਅਲਖ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਗਾਮੀ ॥

ਸਭ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ
 ॥੨॥ ਅਲਖ ਰੂਪ ਅਛੈ ਅਨਭੇਖਾ ॥
 ਰਾਗ ਰੰਗ ਜਿਹ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਾ ॥
 ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਸਬਹੂੰ ਤੇ ਨਿਜਾਰਾ ॥
 ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਦੈ ਅਬਿਕਾਰਾ
 ॥੩॥ ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਨ
 ਪਾਤਾ ॥ ਸਤ੍ਰੂ ਮਿਤ੍ਰ ਜਿਹ ਤਾਤ ਨ
 ਮਾਤਾ ॥ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਨ ਤੇ
 ਨੇਰਾ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ
 ਜਾਹਿ ਬਸੇਰਾ ॥੪॥ ਅਨਹਦ ਰੂਪ
 ਅਨਾਹਦ ਬਾਨੀ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨਿ
 ਜਿਹ ਬਸਤਿ ਭਵਾਨੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਬਿਸਨ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯੋ ॥ ਨੇਤਿ
 ਨੇਤਿ ਮੁਖਚਾਰ ਬਤਾਯੋ ॥੫॥ ਕੋਟਿ
 ਇੰਦ੍ਰ ਉਪਇੰਦ੍ਰ ਬਨਾਏ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ
 ਰੁਦ੍ਰ ਉਪਾਇ ਖਪਾਏ ॥ ਲੋਕ
 ਚਤੁਰਦਸ ਖੇਲ ਰਚਾਯੋ ॥ ਬਹੁਰਿ

ਆਪ ਹੀ ਬੀਚ ਮਿਲਾਯੋ ॥੬॥
 ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਫਨਿੰਦ ਅਪਾਰਾ ॥
 ਗੰਧੂਬ ਜੱਛ ਰਚੇ ਸੁਭ ਚਾਰਾ ॥ ਭੂਤ
 ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਕਹਾਨੀ ॥ ਘਟ ਘਟ
 ਕੇ ਪਟ ਪਟ ਕੀ ਜਾਨੀ ॥੭॥ ਤਾਤ
 ਮਾਤ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਾ ॥ ਏਕ
 ਰੰਗ ਕਾਹੂ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ॥ ਸਰਬ
 ਜੋਤਿ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨਾ ॥ ਸਭਹੂੰ
 ਸਰਬ ਠੌਰ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥੮॥ ਕਾਲ
 ਰਹਤ ਅਨਕਾਲ ਸਰੂਪਾ ॥ ਅਲਖ
 ਪੁਰਖੁ ਅਵਿਗਤ ਅਵਧੂਤਾ ॥ ਜਾਤਿ
 ਪਾਤਿ ਜਿਹ ਚਿਹਨ ਨ ਬਰਨਾ ॥
 ਅਬਿਗਤ ਦੇਵ ਅਛੈ ਅਨਭਰਮਾ
 ॥੯॥ ਸਭ ਕੋ ਕਾਲ ਸਭਨ ਕੋ
 ਕਰਤਾ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੋਖਨ ਕੋ
 ਹਰਤਾ ॥ ਏਕ ਚਿਤ ਜਿਹ ਇਕ
 ਛਿਨ ਧਿਆਯੋ ॥ ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੇ

ਬੀਚ ਨ ਆਯੋ ॥੧੦॥

ਤੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥

ਕਤਹੂੰ ਸੁਚੇਤ ਹੈ ਕੈ ਚੇਤਨਾ ਕੋ ਚਾਰੁ
 ਕੀਓ ਕਤਹੂੰ ਅਚਿੰਤ ਹੈ ਕੈ ਸੋਵਤ
 ਅਚੇਤ ਹੋ ॥ ਕਤਹੂੰ ਭਿਖਾਰੀ ਹੈ ਕੈ
 ਮਾਗਤ ਫਿਰਤ ਭੀਖ ਕਹੂੰ ਮਹਾ ਦਾਨਿ
 ਹੈ ਕੈ ਮਾਗਿਓ ਧਨ ਦੇਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਮਹਾ ਰਾਜਨ ਕੋ ਦੀਜਤ ਅਨੰਤ ਦਾਨ
 ਕਹੂੰ ਮਹਾਰਾਜਨ ਤੇ ਛੀਨ ਛਿਤਿ ਲੇਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤਾ ਸਿਉ
 ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ
 ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ ॥੧॥੧੧॥ ਕਹੂੰ
 ਜੱਛ ਗੰਧੂਬ ਉਰਗ ਕਹੂੰ ਬਿੱਦਯਾਧਰ
 ਕਹੂੰ ਭਏ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ਕਹੂੰ ਪ੍ਰੇਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਹੈ ਕੈ ਹਿੰਦੂਆ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੋ
 ਗੁਪਤ ਜਪਯੋ ਕਹੂੰ ਹੈ ਕੈ ਤੁਰਕਾ
 ਪੁਕਾਰੇ ਬਾਂਗ ਦੇਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਕੋਕ

ਕਾਬਿ ਹੈ ਪੁਰਾਨ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤ ਮਤ
 ਕਤਹੂੰ ਕੁਰਾਨ ਕੋ ਨਿਦਾਨ ਜਾਨ ਲੇਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤਾ ਸਿਉ
 ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ
 ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ ॥੨॥੧੨॥ ਕਹੂੰ
 ਦੇਵਤਾਨ ਕੇ ਦਿਵਾਨ ਮੈ ਬਿਰਾਜਮਾਨ
 ਕਹੂੰ ਦਾਨਵਾਨ ਕੋ ਗੁਮਾਨ ਮਤ ਦੇਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਇੰਦ੍ਰ ਰਾਜਾ ਕੋ ਮਿਲਤ
 ਇੰਦ੍ਰ ਪਦਵੀ ਸੀ ਕਹੂੰ ਇੰਦ੍ਰ ਪਦਵੀ
 ਛਪਾਇ ਛੀਨ ਲੇਤ ਹੋ ॥ ਕਤਹੂੰ
 ਬਿਚਾਰ ਅਬਿਚਾਰ ਕੋ ਬਿਚਾਰਤ ਹੋ
 ਕਹੂੰ ਨਿਜ ਨਾਰਿ ਪਰ ਨਾਰਿ ਕੇ
 ਨਿਕੇਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ
 ਤਾ ਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ
 ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ
 ॥੩॥੧੩॥ ਕਹੂੰ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਕਹੂੰ
 ਬਿਦਯਾ ਕੇ ਬਿਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਮਾਰੁਤ

ਅਹਾਰੀ ਕਹੂੰ ਨਾਰ ਕੇ ਨਿਕੇਤ ਹੋ ॥
 ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਾਨੀ ਕਹੂੰ ਸਾਰਦਾ ਭਵਾਨੀ
 ਕਹੂੰ ਮੰਗਲਾ ਮ੍ਰਿੜਾਨੀ ਕਹੂੰ ਸਜਾਮ
 ਕਹੂੰ ਸੇਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਧਾਮੀ
 ਕਹੂੰ ਸਰਬ ਠੌਰ ਗਾਮੀ ਕਹੂੰ ਜਤੀ
 ਕਹੂੰ ਕਾਮੀ ਕਹੂੰ ਦੇਤ ਕਹੂੰ ਲੇਤ ਹੋ ॥
 ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤਾ ਸਿਉ
 ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਤ੍ਰਿਗੁਨ ਅਤੀਤ ਕਹੂੰ
 ਸੁਰਗੁਨ ਸਮੇਤ ਹੋ ॥੪॥੧੪॥ ਕਹੂੰ
 ਜਟਾਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਕੰਠੀਧਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
 ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਸਾਧੀ ਕਹੂੰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਕਾਨਫਾਰੇ ਕਹੂੰ ਡੰਡੀ ਹੈ
 ਪਧਾਰੇ ਕਹੂੰ ਫੂਕ ਫੂਕ ਪਾਵਨ ਕੋ
 ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੈ ਧਰਤ ਹੋ ॥ ਕਤਹੂੰ ਸਿਪਾਹੀ
 ਹੈ ਕੈ ਸਾਧਤ ਸਿਲਾਹਨ ਕੋ ਕਹੂੰ ਛੱਤ੍ਰੀ
 ਹੈ ਕੈ ਅਰਿ ਮਾਰਤ ਮਰਤ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਭੂਮਿ ਭਾਰ ਕੋ ਉਤਾਰਤ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ

ਕਹੂੰ ਭਵ ਭੂਤਨ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਭਰਤ ਹੋ
 ॥੫॥੧੫॥ ਕਹੂੰ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕੇ
 ਨਿਦਾਨ ਕੋ ਬਤਾਵਤ ਹੋ ਕਹੂੰ
 ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀ ਕੇ ਨਿਧਾਨ
 ਹੋ ॥ ਕਤਹੂੰ ਪਯੂਖ ਹੈ ਕੈ ਪੀਵਤ
 ਪਿਵਾਵਤ ਹੋ ਕਤਹੂੰ ਮਯੂਖ ਉਖ ਕਹੂੰ
 ਮਦ ਪਾਨ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਮਹਾਂਸੂਰ ਹੈ ਕੈ
 ਮਾਰਤ ਮਵਾਸਨ ਕੈ ਕਹੂੰ ਮਹਾਦੇਵ
 ਦੇਵਤਾਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਮਹਾਂਦੀਨ ਕਹੂੰ ਦ੍ਰਬ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਹੂੰ
 ਬਿਦਯਾ ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕਹੂੰ ਭੂਮਿ ਕਹੂੰ
 ਭਾਨੁ ਹੋ ॥੬॥੧੬॥ ਕਹੂੰ ਅਕਲੰਕ
 ਕਹੂੰ ਮਾਰਤ ਮਯੰਕ ਕਹੂੰ ਪੂਰਨ
 ਪ੍ਰਜੰਕ ਕਹੂੰ ਸੁੱਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਹੋ ॥
 ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਧਰਮ ਕਹੂੰ ਸਾਧਨਾ ਕੇ
 ਹਰਮ ਕਹੂੰ ਕੁਤਸਿਤ ਕੁਕਰਮ ਕਹੂੰ
 ਧਰਮ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ

ਪਉਨਾਹਾਰੀ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ ਕੇ
 ਬਿਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮ
 ਚਾਰੀ ਨਰ ਕਹੂੰ ਨਾਰਿ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਛੱਤ੍ਰਧਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛਾਲਾ ਧਰੇ ਛੈਲ
 ਭਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛਕਵਾਰੀ ਕਹੂੰ ਛਲ ਕੇ
 ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ॥੭॥੧੭॥ ਕਹੂੰ ਗੀਤ ਕੇ
 ਗਵੱਯਾ ਕਹੂੰ ਬੇਨੁ ਕੇ ਬਜੱਯਾ ਕਹੂੰ
 ਨ੍ਰਿਤ ਕੇ ਨਚੱਯਾ ਕਹੂੰ ਨਰ ਕੇ ਅਕਾਰ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਾਨੀ ਕਹੂੰ ਕੋਕ ਕੀ
 ਕਹਾਨੀ ਕਹੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹੂੰ ਰਾਨੀ ਕਹੂੰ
 ਨਾਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਨੁ ਕੇ
 ਬਜੱਯਾ ਕਹੂੰ ਧੇਨ ਕੇ ਚਰੱਯਾ ਕਹੂੰ
 ਲਾਖਨ ਲਵੱਯਾ ਕਹੂੰ ਸੁੰਦਰ ਕੁਮਾਰ
 ਹੋ ॥ ਸੁੱਧਤਾ ਕੀ ਸਾਨ ਹੋ ਕਿ ਸੰਤਨ
 ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਕਿ ਦਾਤਾ ਮਹਾਂਦਾਨ ਹੋ
 ਨ੍ਰਿਦੋਖੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋ ॥੮॥੧੮॥
 ਨਿਰਜੁਰ ਨਿਰੂਪ ਹੋ ਕਿ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ

ਹੋ ਕਿ ਭੂਪਨ ਕੇ ਭੂਪ ਹੋ ਕਿ ਦਾਤਾ
 ਮਹਾਂਦਾਨ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਬਚੱਯਾ
 ਦੂਧ ਪੂਤ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ ਰੋਗ ਸੋਗ ਕੇ
 ਮਿਟੱਯਾ ਕਿਧੋ ਮਾਨੀ ਮਹਾ ਮਾਨ ਹੋ ॥
 ਬਿਦਯਾ ਕੇ ਬਿਚਾਰ ਹੋ ਕਿ ਅਦ੍ਵੈ
 ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਕਿ ਸਿੱਧਤਾ ਕੀ ਸੂਰਤਿ
 ਹੋ ਕਿ ਸੁੱਧਤਾ ਕੀ ਸਾਨ ਹੋ ॥ ਜੋਬਨ
 ਕੇ ਜਾਲ ਹੋ ਕਿ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ ਕਾਲ ਹੋ
 ਕਿ ਸਤ੍ਰੁਨ ਕੇ ਸੂਲ ਹੋ ਕਿ ਮਿਤ੍ਰੁਨ ਕੇ
 ਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ॥ ੯॥੧੯॥ ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ
 ਬਾਦ ਕਹੂੰ ਬਿਦਯਾ ਕੋ ਬਿਖਾਦ ਕਹੂੰ
 ਨਾਦ ਕੋ ਨਨਾਦ ਕਹੂੰ ਪੂਰਨ ਭਗਤ
 ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਬਿਦਿਆ
 ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਕਹੂੰ ਨੀਤਿ ਅੰ ਅਨੀਤਿ
 ਕਹੂੰ ਜ਼ਾਲਾ ਸੀ ਜਗਤ ਹੋ ॥ ਪੂਰਨ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਹੂੰ ਇਕਾਂਤੀ ਕੋ ਜਾਪ ਕਹੂੰ
 ਤਾਪ ਕੋ ਅਤਾਪ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਤੇ ਡਿਗਤ

ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬਰ ਦੇਤ ਕਹੂੰ ਛਲ ਸਿਉ
 ਛਿਨਾਇ ਲੇਤ ਸਰਬ ਕਾਲ ਸਰਬ
 ਠੌਰ ਏਕ ਸੇ ਲਗਤ ਹੋ
 ॥੧੦॥੨੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਵੱਯੇ ॥

ਸ੍ਰਾਵਗ ਸੁਧ ਸਮੂਹ ਸਿਧਾਨ ਕੇ ਦੇਖਿ
 ਫਿਰਜੋ ਘਰ ਜੋਗਿ ਜਤੀ ਕੇ ॥ ਸੂਰ
 ਸੁਰਾਰਦਨ ਸੁਧ ਸੁਧਾਦਿਕ ਸੰਤ
 ਸਮੂਹ ਅਨੇਕ ਮਤੀ ਕੇ ॥ ਸਾਰੇ ਹੀ
 ਦੇਸ ਕੇ ਦੇਖਿ ਰਹਜੋ ਮਤ ਕੋਊ ਨ
 ਦੇਖਿਯਤ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਕੇ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੂੰ ਤੇ ਏਕ
 ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਰਤੀ ਕੇ
 ॥੧॥੨੧॥ ਮਾਤੇ ਮਤੰਗ ਜਰੇ ਜਰ
 ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਉਤੰਗ ਸੁਰੰਗ ਸਵਾਰੇ ॥
 ਕੋਟਿ ਤੁਰੰਗ ਕੁਰੰਗ ਸੇ ਕੂਦਤ ਪਉਨ
 ਕੇ ਗਉਨ ਕਉ ਜਾਤ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਭਾਰੀ ਭੁਜਾਨ ਕੇ ਭੂਪ ਭਲੀ ਬਿਧਿ
 ਨਜਾਵਤ ਸੀਸ ਨ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥
 ਏਤੇ ਭਏ ਤੋ ਕਹਾ ਭਏ ਭੂਪਤਿ ਅੰਤ
 ਕੇ ਨਾਂਗੇ ਹੀ ਪਾਂਇ ਪਧਾਰੇ
 ॥੨॥੨੨॥ ਜੀਤ ਫਿਰੇ ਸਭ ਦੇਸ
 ਦਿਸਾਨ ਕੇ ਬਾਜਤ ਢੋਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ
 ਨਗਾਰੇ ॥ ਗੁੰਜਤ ਗੂੜ੍ਹ ਗਜਾਨ ਕੇ
 ਸੁੰਦਰ ਹਿੰਸਤ ਹੀ ਹਯਰਾਜ ਹਜਾਰੇ ॥
 ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਕੇ ਭੂਪਤਿ ਕਉਨ
 ਗਨੈ ਨਹੀ ਜਾਤ ਬਿਚਾਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ ਬਿਨੁ ਅੰਤ ਕਉ
 ਅੰਤਕ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ ॥੩॥੨੩॥
 ਤੀਰਥ ਨੁਾਨ ਦਇਆ ਦਮ ਦਾਨ ਸੁ
 ਸੰਜਮ ਨੇਮ ਅਨੇਕ ਬਿਸੇਖੈ ॥ ਬੇਦ
 ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਜਮੀਨ ਜਮਾਨ
 ਸਬਾਨ ਕੇ ਪੇਖੈ ॥ ਪਉਨ ਅਹਾਰ
 ਜਤੀ ਜਤ ਧਾਰ ਸਬੈ ਸੁ ਬਿਚਾਰ

ਹਜਾਰਕ ਦੇਖੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਭਜੇ
 ਬਿਨੁ ਭੂਪਤਿ ਏਕ ਰਤੀ ਬਿਨੁ ਏਕ ਨ
 ਲੇਖੈ ॥੪॥੨੪॥ ਸੁਧ ਸਿਪਾਹ
 ਦੁਰੰਤ ਦੁਬਾਹ ਸੁ ਸਾਜਿ ਸਨਾਹ
 ਦੁਰਜਾਨ ਦਲੈਂਗੇ ॥ ਭਾਰੀ ਗੁਮਾਨ
 ਭਰੇ ਮਨ ਮੈ ਕਰਿ ਪਰਬਤ ਪੰਖ ਹਲੇ
 ਨ ਹਲੈਂਗੇ ॥ ਤੋਰਿ ਅਰੀਨ ਮਰੋਰਿ
 ਮਵਾਸਨ ਮਾਤੇ ਮਤੰਗਨ ਮਾਨ
 ਮਲੈਂਗੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨੁ ਤਿਆਗਿ ਜਹਾਨੁ
 ਨਿਦਾਨ ਚਲੈਂਗੇ ॥੫॥੨੫॥ ਬੀਰ
 ਅਪਾਰ ਬਡੇ ਬਰਿਆਰ ਅਬਿਚਾਰਹਿ
 ਸਾਰ ਕੀ ਧਾਰ ਭਛੱਯਾ ॥ ਤੋਰਤ
 ਦੇਸ ਮਲਿੰਦ ਮਵਾਸਨ ਮਾਤੇ ਗਜਾਨ
 ਕੇ ਮਾਨ ਮਲੱਯਾ ॥ ਗਾੜ੍ਹੇ ਗੜ੍ਹਾਨ ਕੇ
 ਤੋੜਨ ਹਾਰ ਸੁ ਬਾਤਨ ਹੀ ਚਕ ਚਾਰ
 ਲਵੱਯਾ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਸਭ ਕੋ ਸਿਰ

ਨਾਇਕੁ ਜਾਚਿਕ ਅਨੇਕ ਸੁ ਏਕ
 ਦਿਵੱਯਾ ॥੬॥੨੬॥ ਦਾਨਵ ਦੇਵ
 ਫਨਿੰਦ ਨਿਸਾਚਰ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ
 ਜਪੈਂਗੇ ॥ ਜੀਵ ਜਿਤੇ ਜਲ ਮੈ ਥਲ
 ਮੈ ਪਲ ਹੀ ਪਲ ਮੈ ਸਭ ਥਾਪ
 ਥਪੈਂਗੇ ॥ ਪੁੰਨਿ ਪ੍ਰਤਾਪਨ ਬਾਢਤ ਜੈ
 ਧੁਨਿ ਪਾਪਨ ਕੇ ਬਹੁ ਪੁੰਜ ਖਪੈਂਗੇ ॥
 ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਸੰਨਿ ਫਿਰੈਂ ਜਗ ਸਤ੍ਰੁ
 ਸਭੈ ਅਵਿਲੋਕ ਚਪੈਂਗੇ ॥੭॥੨੭॥
 ਮਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਗਜਿੰਦ੍ਰ ਨਰਾਧਿਪ ਜੰਨ
 ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰੈਂਗੇ ॥ ਕੋਟਿ
 ਸਨਾਨ ਗਜਾਦਿਕ ਦਾਨ ਅਨੇਕ
 ਸੁਅੰਬਰ ਸਾਜ ਬਰੈਂਗੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
 ਮਹੇਸੁਰ ਬਿਸਨੁ ਸਚੀਪਤਿ ਅੰਤਿ ਫਸੇ
 ਜਮ ਫਾਸਿ ਪਰੈਂਗੇ ॥ ਜੇ ਨਰ ਸ੍ਰੀ
 ਪਤਿ ਕੇ ਪ੍ਰਸ ਹੈਂ ਪਗ ਤੇ ਨਰ ਫੇਰ ਨ
 ਦੇਹ ਧਰੈਂਗੇ ॥੮॥੨੮॥ ਕਾ ਭਯੋ

ਜੋ ਦੋਊ ਲੋਚਨ ਮੁੰਦਿ ਕੈ ਬੈਠ ਰਹਜੋ
 ਬਕ ਧਿਆਨ ਲਗਾਯੋ ॥ ਨ੍ਰਾਤ
 ਫਿਰਜੋ ਲੀਏ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਨ ਲੋਕ ਗਜੋ
 ਪਰਲੋਕ ਗਵਾਯੋ ॥ ਬਾਸੁ ਕਿਯੋ
 ਬਿਖਜਾਨ ਸੋ ਬੈਠਿ ਕੈ ਐਸੇ ਹੀ ਐਸ
 ਸੁ ਬੈਸ ਬਿਤਾਯੋ ॥ ਸਾਚੁ ਕਹੋਂ ਸੁਨਿ
 ਲੇਹੁ ਸਭੈ ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕੀਓ ਤਿਨਹੀ
 ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯੋ ॥ ੯॥੨੯॥ ਕਾਹੂ ਲੈ
 ਪਾਹਨ ਪੂਜ ਧਰਜੋ ਸਿਰਿ ਕਾਹੂ ਲੈ
 ਲਿੰਗੁ ਗਰੇ ਲਟਕਾਯੋ ॥ ਕਾਹੂ ਲਖਜੋ
 ਹਰਿ ਅਵਾਚੀ ਦਿਸਾ ਮਹਿ ਕਾਹੂ
 ਪਛਾਹ ਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਯੋ ॥ ਕੋਊ
 ਬੁਤਾਨ ਕੋ ਪੂਜਤ ਹੈ ਪਸੁ ਕੋਊ
 ਮ੍ਰਿਤਾਨ ਕਉ ਪੂਜਨ ਧਾਯੋ ॥ ਕੂਰ
 ਕ੍ਰਿਆ ਉਰਝਜੋ ਸਭ ਹੀ ਜਗੁ ਸ੍ਰੀ
 ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਯੋ
 ॥੧੦॥੩੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੋਮਰ ਛੰਦ
 ਹਰਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ ॥ ਦਸ
 ਚਾਰ ਚਾਰ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਅਕਲੰਕ ਰੂਪ
 ਅਪਾਰ ॥ ਅਨਛਿੱਜ ਤੇਜ ਉਦਾਰ
 ॥੧॥੩੧॥ ਅਨਭਿੱਜ ਰੂਪ ਦੁਰੰਤ ॥
 ਸਭ ਜਗਤ ਭਗਤ ਮਹੰਤ ॥ ਜਸ
 ਤਿਲਕ ਭੂ ਭ੍ਰਿਤ ਭਾਨੁ ॥ ਦਸ ਚਾਰ
 ਚਾਰ ਨਿਧਾਨ ॥੨॥੩੧॥ ਅਕਲੰਕ
 ਰੂਪ ਅਪਾਰ ॥ ਸਭ ਲੋਕ ਸੋਕ
 ਬਿਦਾਰ ॥ ਕਲਿ ਕਾਲ ਕਰਮ
 ਬਿਹੀਨ ॥ ਸਭ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ॥੩॥੩੩॥ ਅਨਖੰਡ ਅਤੁਲ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ਸਭ ਥਾਪਿਓ ਜਿਹ ਥਾਪ ॥
 ਅਨਖੇਦ ਭੇਦ ਅਛੇਦ ॥ ਮੁਖਚਾਰ
 ਗਾਵਤ ਬੇਦ ॥੪॥੩੪॥ ਜਿਹ ਨੇਤਿ
 ਨਿਗਮ ਕਹੰਤ ॥ ਮੁਖਚਾਰ ਬਕਤ
 ਬਿਅੰਤ ॥ ਅਨਭਿੱਜ ਅਤੁਲ

ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ਅਨ ਖੰਡ ਅਮਿਤ ਅਥਾਪ
 ॥੫॥੩੫॥ ਜਿਹ ਕੀਨ ਜਗਤ
 ਪਸਾਰ ॥ ਰਚਿਓ ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰ ॥
 ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਅਖੰਡ ॥ ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ॥੬॥੩੬॥ ਜਿਹ ਅੰਡ ਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਕੀਨੇ ਸੁ ਚੌਦਹ ਖੰਡ ॥
 ਸਭ ਕੀਨ ਜਗਤ ਪਸਾਰ ॥
 ਅਬਯਕਤ ਰੂਪ ਉਦਾਰ ॥੭॥੩੭॥
 ਜਿਹ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਨ੍ਰਿਪਾਰ ॥ ਕਈ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਸਨੁ ਬਿਚਾਰ ॥ ਕਈ ਰਾਮ
 ਕ੍ਰਿਸਨ ਰਸੂਲ ॥ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕੇ ਨ
 ਕਬੂਲ ॥੮॥੩੮॥ ਕਈ ਸਿੰਧ
 ਬਿੰਧ ਨਗਿੰਦ੍ਰ ॥ ਕਈ ਮੱਛ ਕੱਛ
 ਫਨਿੰਦ੍ਰ ॥ ਕਈ ਦੇਵ ਆਦਿ ਕੁਮਾਰ ॥
 ਕਈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਿਸਨੁ ਅਵਤਾਰ
 ॥੯॥੩੯॥ ਕਈ ਇੰਦ੍ਰ ਬਾਰ
 ਬ੍ਰਹਾਰ ॥ ਕਈ ਬੇਦ ਔ ਮੁਖਚਾਰ ॥

ਕਈ ਰੁੱਦ੍ਰ ਛੁੱਦ੍ਰ ਸਰੂਪ ॥ ਕਈ ਰਾਮ
 ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਨੂਪ ॥੧੦॥੪੦॥ ਕਈ
 ਕੋਕ ਕਾਬਿ ਭਣੰਤ ॥ ਕਈ ਬੇਦ ਭੇਦ
 ਕਹੰਤ ॥ ਕਈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
 ਬਖਾਨ ॥ ਕਹੂੰ ਕਥਤ ਹੀ ਸੁ ਪੁਰਾਨ
 ॥੧੧॥੪੧॥ ਕਈ ਅਗਨਿਹੋਤ੍ਰ
 ਕਰੰਤ ॥ ਕਈ ਉਰਧ ਤਾਪ ਦੁਰੰਤ ॥
 ਕਈ ਉਰਧ ਬਾਹੁ ਸੰਨਯਾਸ ॥ ਕਹੂੰ
 ਜੋਗ ਭੇਸ ਉਦਾਸ ॥੧੨॥੪੨॥ ਕਹੂੰ
 ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਕਰੰਤ ॥ ਕਹੂੰ ਪਉਨ
 ਅਹਾਰ ਦੁਰੰਤ ॥ ਕਹੂੰ ਤੀਰਥ ਦਾਨ
 ਅਪਾਰ ॥ ਕਹੂੰ ਜਗ ਕਰਮ ਉਦਾਰ
 ॥੧੩॥੪੩॥ ਕਹੂੰ ਅਗਨਿਹੋਤ੍ਰ
 ਅਨੂਪ ॥ ਕਹੂੰ ਨਿਆਇ ਰਾਜ
 ਬਿਭੂਤਿ ॥ ਕਹੂੰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
 ਰੀਤਿ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਸਿਉ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ
 ॥੧੪॥੪੪॥ ਕਈ ਦੇਸ ਦੇਸ

ਫਿਰੰਤ ॥ ਕਈ ਏਕ ਠੌਰ
 ਇਸਥੰਤ ॥ ਕਹੂੰ ਕਰਤ ਜਲ ਮਹਿ
 ਜਾਪ ॥ ਕਹੂੰ ਸਹਤ ਤਨ ਪਰ ਤਾਪ
 ॥੧੫॥੪੫॥ ਕਹੂੰ ਬਾਸ ਬਨਹਿ
 ਕਰੰਤ ॥ ਕਹੂੰ ਤਾਪ ਤਨਹਿ ਸਹੰਤ ॥
 ਕਹੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਧਰਮ ਅਪਾਰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਰਾਜ ਰੀਤਿ ਉਦਾਰ ॥੧੬॥੪੬॥
 ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਹਤ ਅਭਰਮ ॥ ਕਹੂੰ
 ਕਰਮ ਕਰਤ ਅਕਰਮ ॥ ਕਹੂੰ ਸੇਖ
 ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ॥ ਕਹੂੰ ਨੀਤਿ ਰਾਜ
 ਅਨੂਪ ॥੧੭॥੪੭॥ ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਸੋਗ
 ਬਿਹੀਨ ॥ ਕਹੂੰ ਏਕ ਭਗਤਿ
 ਅਧੀਨ ॥ ਕਹੂੰ ਰੰਕ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ॥
 ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਯਾਸ ਅਵਤਾਰ
 ॥੧੮॥੪੮॥ ਕਈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ
 ਰਟੰਤ ॥ ਕਈ ਸੇਖ ਨਾਮ ਉਚਰੰਤ ॥
 ਬੈਰਾਗ ਕਹੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਕਹੂੰ

ਫਿਰਤ ਰੂਪ ਉਦਾਸ ॥੧੯॥੪੯॥
 ਸਭ ਕਰਮ ਫੋਕਟ ਜਾਨੁ ॥ ਸਭ
 ਧਰਮ ਨਿਹਫਲ ਮਾਨੁ ॥ ਬਿਨੁ ਏਕ
 ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥ ਸਭ ਕਰਮ ਭਰਮ
 ਬਿਚਾਰ ॥੨੦॥੫੦॥

ਤੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਲਘੁ ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥
 ਜਲੇ ਹਰੀ ॥ ਥਲੇ ਹਰੀ ॥ ਉਰੇ
 ਹਰੀ ॥ ਬਨੇ ਹਰੀ ॥੧॥੫੧॥
 ਗਿਰੇ ਹਰੀ ॥ ਗੁਫੇ ਹਰੀ ॥ ਛਿਤੇ
 ਹਰੀ ॥ ਨਭੇ ਹਰੀ ॥੨॥੫੨॥
 ਈਹਾਂ ਹਰੀ ॥ ਊਹਾਂ ਹਰੀ ॥ ਜਿਮੀ
 ਹਰੀ ॥ ਜਮਾ ਹਰੀ ॥੩॥੫੩॥
 ਅਲੇਖ ਹਰੀ ॥ ਅਭੇਖ ਹਰੀ ॥
 ਅਦੋਖ ਹਰੀ ॥ ਅਦ੍ਵੈਖ ਹਰੀ
 ॥੪॥੫੪॥ ਅਕਾਲ ਹਰੀ ॥ ਅਪਾਲ
 ਹਰੀ ॥ ਅਛੇਦ ਹਰੀ ॥ ਅਭੇਦ ਹਰੀ
 ॥੫॥੫੫॥ ਅਜੰਤ੍ਰ ਹਰੀ ॥ ਅਮੰਤ੍ਰ

ਹਰੀ ॥ ਸੁ ਤੇਜ ਹਰੀ ॥ ਅਤੰਤ੍ਰੁ ਹਰੀ
 ॥੬॥੫੬॥ ਅਜਾਤਿ ਹਰੀ ॥
 ਅਪਾਤਿ ਹਰੀ ॥ ਅਮਿਤ੍ਰੁ ਹਰੀ ॥
 ਅਮਾਤ ਹਰੀ ॥੭॥੫੭॥ ਅਰੋਗ
 ਹਰੀ ॥ ਅਸੋਗ ਹਰੀ ॥ ਅਭਰਮ
 ਹਰੀ ॥ ਅਕਰਮ ਹਰੀ ॥੮॥੫੮॥
 ਅਜੈ ਹਰੀ ॥ ਅਭੈ ਹਰੀ ॥ ਅਭੇਦ
 ਹਰੀ ॥ ਅਛੇਦ ਹਰੀ ॥੯॥੫੯॥
 ਅਖੰਡ ਹਰੀ ॥ ਅਭੰਡ ਹਰੀ ॥ ਅਡੰਡ
 ਹਰੀ ॥ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹਰੀ ॥੧੦॥੬੦॥
 ਅਤੇਵ ਹਰੀ ॥ ਅਭੇਵ ਹਰੀ ॥ ਅਜੇਵ
 ਹਰੀ ॥ ਅਛੇਵ ਹਰੀ ॥੧੧॥੬੧॥
 ਭਜੋ ਹਰੀ ॥ ਥਪੋ ਹਰੀ ॥ ਤਪੋ
 ਹਰੀ ॥ ਜਪੋ ਹਰੀ ॥੧੨॥੬੨॥
 ਜਲਸ ਤੁਹੀ ॥ ਥਲਸ ਤੁਹੀ ॥ ਨਦਿਸ
 ਤੁਹੀ ॥ ਨਦਸ ਤੁਹੀ ॥੧੩॥੬੩॥
 ਬ੍ਰਿਛਸ ਤੁਹੀ ॥ ਪਤਸ ਤੁਹੀ ॥ ਛਿਤਸ

ਤੁਹੀ ॥ ਉਰਧਸ ਤੁਹੀ ॥ ੧੪ ॥ ੬੪ ॥
 ਭਜਸ ਤੁਅੰ ॥ ਭਜਸ ਤੁਅੰ ॥ ਰਟਸ
 ਤੁਅੰ ॥ ਠਟਸ ਤੁਅੰ ॥ ੧੫ ॥ ੬੫ ॥
 ਜਿਮੀਂ ਤੁਹੀ ॥ ਜਮਾਂ ਤੁਹੀ ॥ ਮਕੀਂ
 ਤੁਹੀ ॥ ਮਕਾਂ ਤੁਹੀ ॥ ੧੬ ॥ ੬੬ ॥
 ਅਭੂ ਤੁਹੀ ॥ ਅਭੈ ਤੁਹੀ ॥ ਅਛੂ
 ਤੁਹੀ ॥ ਅਛੈ ਤੁਹੀ ॥ ੧੭ ॥ ੬੭ ॥
 ਜਤਸ ਤੁਹੀ ॥ ਬ੍ਰਤਸ ਤੁਹੀ ॥ ਗਤਸ
 ਤੁਹੀ ॥ ਮਤਸ ਤੁਹੀ ॥ ੧੮ ॥ ੬੮ ॥
 ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ੧੯ ॥ ੬੯ ॥
 ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਤੁਹੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥ ੨੦ ॥ ੭੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥

ਖੂਕ ਮਲਹਾਰੀ ਗਜ ਗਦਹਾ
 ਬਿਭੂਤਿਧਾਰੀ ਗਿਦੂਆ ਮਸਾਨ ਬਾਸ
 ਕਰਿਓ ਈ ਕਰਤ ਹੈਂ ॥ ਘੁਘੂ ਮਟ

ਬਾਸੀ ਲਗੇ ਡੋਲਤ ਉਦਾਸੀ ਮ੍ਰਿਗ
 ਤਰਵਰ ਸਦੀਵ ਮੋਨ ਸਾਧੇ ਈ ਮਰਤ
 ਹੈਂ ॥ ਬਿੰਦ ਕੇ ਸਧੱਯਾ ਤਾਹਿ ਹੀਜ
 ਕੀ ਬਡੱਯਾ ਦੇਤ ਬੰਦਰਾ ਸਦੀਵ
 ਪਾਇ ਨਾਂਗੇ ਈ ਫਿਰਤ ਹੈਂ ॥
 ਅੰਗਨਾ ਅਧੀਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ਏਕ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਛੀਨ ਕੈਸੇ
 ਕੈ ਤਰਤ ਹੈਂ ॥੧॥੨੧॥ ਭੂਤ
 ਬਨਚਾਰੀ ਛਿਤਿ ਛਉਨਾ ਸਭੈ
 ਦੂਧਾਧਾਰੀ ਪੰਨ ਕੇ ਅਹਾਰੀ ਸੁ ਭੁਜੰਗ
 ਜਾਨੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਤ੍ਰਿਣ ਕੇ ਭਛੱਯਾ
 ਧਨ ਲੋਭ ਕੇ ਤਜੱਯਾ ਤੇ ਤੇ ਗਊਅਨ
 ਕੇ ਜੱਯਾ ਬ੍ਰਿਖ ਭੱਯਾ ਮਾਨੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥
 ਨਭ ਕੇ ਉਡੱਯਾ ਤਾਹਿ ਪੰਛੀ ਕੀ
 ਬਡੱਯਾ ਦੇਤ ਬਗੁਲਾ ਬਿੜਾਲ ਬ੍ਰਿਕ
 ਧਿਆਨੀ ਠਾਨੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਜੇਤੇ ਬਡੇ
 ਗਿਆਨੀ ਤਿਨੋ ਜਾਨੀ ਪੈ ਬਖਾਨੀ

ਨਾਹਿ ਐਸੇ ਨ ਪ੍ਰਪੰਚ ਮਨਿ ਭੂਲਿ
 ਆਨੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥੨॥੧੨॥ ਭੂਮਿ ਕੇ
 ਬਸੰਯਾ ਤਾਹਿ ਭੂਚਰੀ ਕੇ ਜੱਯਾ ਕਹੈ
 ਨਭ ਕੇ ਉਡੱਯਾ ਸੋ ਚਿਰੱਯਾ ਕੈ
 ਬਖਾਨੀਐ ॥ ਫਲ ਕੇ ਭਛੱਯਾ ਤਾਹਿ
 ਬਾਂਦਰੀ ਕੇ ਜੱਯਾ ਕਹੈ ਆਦਿਸ
 ਫਿਰੱਯਾ ਤੇ ਤੋ ਭੂਤ ਕੈ ਪਛਾਨੀਐ ॥
 ਜਲ ਕੇ ਤਰੱਯਾ ਕੋ ਗੰਗੇਰੀ ਸੀ ਕਹਤ
 ਜਗ ਆਗਿ ਕੇ ਭਛੱਯਾ ਸੋ ਚਕੋਰ
 ਸਮ ਮਾਨੀਐ ॥ ਸੂਰਜ ਸਿਵੱਯਾ
 ਤਾਹਿ ਕੌਲ ਕੀ ਬਡੱਯਾ ਦੇਤ ਚੰਦ੍ਰਮਾ
 ਸਿਵੱਯਾ ਕੌ ਕਵੀ ਕੈ ਪਛਾਨੀਐ
 ॥੩॥੧੩॥ ਨਾਰਾਇਣ ਕੱਛ ਮੱਛ
 ਤੇਂਦੂਆ ਕਹਤ ਸਭ ਕਉਲਨਾਭਿ
 ਕਉਲ ਜਿਹ ਤਾਲ ਮੈ ਰਹਤੁ ਹੈਂ ॥
 ਗੋਪੀਨਾਥ ਗੂਜਰ ਗੁਪਾਲ ਸਭੈ
 ਧੇਨੁਚਾਰੀ ਰਿਖੀਕੇਸ ਨਾਮ ਕੈ ਮਹੰਤ

ਲਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਮਾਧਵ ਭਵਰ ਔ
 ਅਟੇਰੂ ਕੋ ਕਨੁੱਯਾ ਨਾਮ ਕੰਸ ਕੋ
 ਬਧੱਯਾ ਜਮਦੂਤ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥
 ਮੂੜੁ ਰੂੜ ਪੀਟਤ ਨ ਗੂੜਤਾ ਕੋ ਭੇਦ
 ਪਾਵੈ ਪੂਜਤ ਨ ਤਾਹਿ ਜਾ ਕੇ ਰਾਖੇ
 ਰਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥੪॥੨੪॥ ਬਿਸ੍ਵਪਾਲ
 ਜਗਤ ਕਾਲ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਬੈਰੀ ਸਾਲ
 ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜਮ ਜਾਲ ਤੇ ਰਹਤ
 ਹੈਂ ॥ ਜੋਗੀ ਜਟਾਧਾਰੀ ਸਤੀ ਸਾਚੇ
 ਬਡੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਧਯਾਨ ਕਾਜ ਭੂਖ
 ਪਯਾਸ ਦੇਹ ਪੈ ਸਹਤ ਹੈਂ ॥ ਨਿਉਲੀ
 ਕਰਮ ਜਲ ਪਾਵਕ ਪਵਨ ਹੋਮ ਅਧੋ
 ਮੁਖ ਏਕ ਪਾਇ ਠਾਢੇ ਨ ਬਹਤ ਹੈਂ ॥
 ਮਾਨਵ ਫਨਿੰਦ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਨ ਪਾਵੈ
 ਭੇਦ ਬੇਦ ਔ ਕਤੇਬ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕੈ
 ਕਹਤ ਹੈਂ ॥੫॥੨੫॥ ਨਾਚਤ ਫਿਰਤ
 ਮੋਰ ਬਾਦਰ ਕਰਤ ਘੋਰ ਦਾਮਨੀ

ਅਨੇਕ ਭਾਉ ਕਰਿਓ ਈ ਕਰਤ ਹੈ ॥
 ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੇ ਸੀਤਲ ਨ ਸੂਰਜ ਤੇ
 ਤਪਤ ਤੇਜ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਨ ਰਾਜਾ ਭਵ
 ਭੂਮਿ ਕੋ ਭਰਤ ਹੈ ॥ ਸਿਵ ਸੇ ਤਪਸੀ
 ਆਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਨ ਬੇਦੁਚਾਰੀ ਸਨਤ
 ਕੁਮਾਰ ਸੀ ਤਪਸਯਾ ਨ ਅਨਤ ਹੈ ॥
 ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਕਾਲ ਫਾਸ ਕੇ
 ਅਧੀਨ ਸਦਾ ਜੁਗਨ ਕੀ ਚਉਕਰੀ
 ਫਿਰਾਏ ਈ ਫਿਰਤ ਹੈ ॥੬॥੭੬॥
 ਏਕ ਸਿਵ ਭਏ ਏਕ ਗਏ ਏਕ ਫੇਰ
 ਭਏ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਅਵਤਾਰ
 ਭੀ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰੁ ਬਿਸਨੁ
 ਕੇਤੇ ਬੇਦ ਔ ਪੁਰਾਨ ਕੇਤੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ
 ਸਮੂਹਨ ਕੇ ਹੂੈ ਹੂੈ ਬਿਤਏ ਹੈਂ ॥
 ਮੋਨਦੀ ਮਦਾਰ ਕੇਤੇ ਅਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ
 ਕੇਤੇ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਕੇਤੇ ਕਾਲ ਬਸ
 ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਪੀਰ ਔ ਪਿਕਾਂਬਰ ਕੇਤੇ

ਗਨੇ ਨ ਪਰਤ ਏਤੇ ਭੂਮਿ ਹੀ ਤੇ ਹੁਇ
 ਕੈ ਫੇਰਿ ਭੂਮਿ ਹੀ ਮਿਲਏ ਹੈਂ
 ॥੧॥੧੧॥ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
 ਬਡੇ ਬਡੇ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ਛਤ੍ਰ ਹੀ ਕੀ
 ਛਾਯਾ ਕਈ ਕੋਸ ਲੋ ਚਲਤ ਹੈਂ ॥ ਬਡੇ
 ਬਡੇ ਰਾਜਨ ਕੇ ਦਾਬਤ ਫਿਰਤ ਦੇਸ
 ਬਡੇ ਬਡੇ ਰਾਜਨ ਕੇ ਦ੍ਰੁਪ ਕੋ ਦਲਤ
 ਹੈਂ ॥ ਮਾਨ ਸੇ ਮਹੀਪ ਅੰ ਦਿਲੀਪ
 ਕੈਸੇ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ਬਡੇ ਅਭਿਮਾਨ ਭੁਜ
 ਦੰਡ ਕੋ ਕਰਤ ਹੈਂ ॥ ਦਾਰਾ ਸੇ
 ਦਿਲੀਸਰ ਦੁਜੋਧਨ ਸੇ ਮਾਨਧਾਰੀ
 ਭੋਗ ਭੋਗ ਭੂਮਿ ਅੰਤਿ ਭੂਮਿ ਮੈ
 ਮਿਲਤ ਹੈਂ ॥੮॥੧੮॥ ਸਿਜਦੇ ਕਰੇ
 ਅਨੇਕ ਤੋਪਚੀ ਕਪਟ ਭੇਸ ਪੋਸਤੀ
 ਅਨੇਕਦਾ ਨਿਵਾਵਤ ਹੈ ਸੀਸ ਕੋ ॥
 ਕਹਾ ਭਯੋ ਮੱਲ ਜੋ ਪੈ ਕਾਢਤ ਅਨੇਕ
 ਡੰਡ ਸੋ ਤੋ ਨ ਡੰਡੋਤ ਅਸਟਾਂਗ

ਅਥਿਤੀਸ ਕੌ ॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਰੋਗੀ ਜੌ
 ਪੈ ਡਾਰਜੋ ਰਹਜੋ ਔਂਧ ਮੁਖ ਮਨ ਤੇ
 ਨ ਮੁੰਡ ਨਿਹੁਰਾਯੋ ਆਦਿ ਈਸ
 ਕੌ ॥ ਕਾਮਨਾ ਅਧੀਨ ਸਦਾ ਦਾਮਨਾ
 ਪ੍ਰਬੀਨ ਏਕ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਕੈਸੇ
 ਪਾਵੈ ਜਗਦੀਸ ਕੌ ॥ ੯ ॥ ੭੯ ॥ ਸੀਸ
 ਪਟਕਤ ਜਾ ਕੇ ਕਾਨ ਮੈ ਖਜੁਰਾ ਧਸੈ
 ਮੁੰਡ ਛਟਕਤ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ ਹੁੰ ਕੇ ਸੋਕ
 ਸੌਂ ॥ ਆਕ ਕੋ ਚਰੱਯਾ ਫਲ ਫੂਲ ਕੋ
 ਭਛੱਯਾ ਸਦਾ ਬਨ ਕੋ ਭ੍ਰਮਯਾ ਔਰ
 ਦੂਸਰੋ ਨ ਬੋਕ ਸੌਂ ॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਭੇਡ
 ਜੌ ਘਸਤ ਸੀਸ ਬ੍ਰਿਛਨ ਸੌਂ ਮਾਟੀ ਕੋ
 ਭਛੱਯਾ ਬੋਲਿ ਪੂਛ ਲੀਜੈ ਜੋਕ ਸੌਂ ॥
 ਕਾਮਨਾ ਅਧੀਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ਏਕ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਕੈਸੇ ਭੇਟੈ
 ਪਰਲੋਕ ਸੌਂ ॥ ੧੦ ॥ ੮੦ ॥ ਨਾਚਜੋ
 ਈ ਕਰਤ ਮੋਰ ਦਾਦਰ ਕਰਤ ਸੋਰ

ਸਦਾ ਘਨਘੋਰ ਘਨ ਕਰਜੋ ਈ ਕਰਤ
 ਹੈਂ॥ ਏਕ ਪਾਇ ਠਾਢੇ ਸਦਾ ਬਨ ਮੈ
 ਰਹਤ ਬ੍ਰਿਛ ਫੂਕਿ ਫੂਕਿ ਪਾਵ ਭੂਮਿ
 ਸ੍ਰਾਵਗ ਧਰਤ ਹੈਂ॥ ਪਾਹਨ ਅਨੇਕ
 ਜੁਗ ਏਕ ਠੌਰ ਬਾਸੁ ਕਰੈ ਕਾਗ ਔਰ
 ਚੀਲ ਦੇਸ ਦੇਸ ਬਿਚਰਤ ਹੈਂ॥
 ਗਜਾਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਮਹਾਂਦਾਨ ਮੈ ਨ
 ਹੂਜੈ ਲੀਨ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਦੀਨ ਕੈਸੇ
 ਕੈ ਤਰਤ ਹੈਂ॥ ੧੧॥ ੮੧॥ ਜੈਸੇ ਏਕ
 ਸ੍ਰਾਂਗੀ ਕਹੂੰ ਜੋਗੀਆ ਬੈਰਾਗੀ ਬਨੈ
 ਕਬਹੂੰ ਸੰਨਿਆਸ ਭੇਸ ਬਨ ਕੈ
 ਦਿਖਾਵਈ॥ ਕਹੂੰ ਪਉਨਾਹਾਰੀ ਕਹੂੰ
 ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਤਾਰੀ ਕਹੂੰ ਲੋਭ ਕੀ
 ਖੁਮਾਰੀ ਸੋਂ ਅਨੇਕ ਗੁਨ ਗਾਵਈ॥
 ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਹੂੰ ਹਾਥ ਪੈ
 ਲਗਾਵੈ ਬਾਰੀ ਕਹੂੰ ਡੰਡਧਾਰੀ ਹੁਇ
 ਕੈ ਲੋਗਨ ਭ੍ਰਮਾਵਈ॥ ਕਾਮਨਾ

ਅਧੀਨ ਪਰਯੋ ਨਾਚਤ ਹੈ ਨਾਚਨ ਸੋਂ
 ਗਜਾਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਕੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ
 ਪਾਵਈ ॥੧੨॥੮੨॥ ਪੰਚ ਬਾਰ
 ਗੀਦਰ ਪੁਕਾਰੈਂ ਪਰੇ ਸੀਤ ਕਾਲ
 ਕੁੰਚਰ ਔ ਗਦਹਾ ਅਨੇਕ ਦਾ
 ਪੁਕਾਰਹੀਂ ॥ ਕਹਾ ਭਯੋ ਜੋ ਪੈ
 ਕਲਵੱਤ੍ਰੁ ਲੀਓ ਕਾਸੀ ਬੀਚ ਚੀਰ
 ਚੀਰ ਚੋਰਟਾ ਕੁਠਾਰਨ ਸੋ ਮਾਰਹੀਂ ॥
 ਕਹਾ ਭਯੋ ਫਾਸੀ ਡਾਰਿ ਬੂਡਯੋ ਜੜ
 ਗੰਗ ਧਾਰ ਡਾਰਿ ਡਾਰਿ ਫਾਸਿ ਠਗ
 ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਡਾਰਹੀਂ ॥ ਡੂਬੇ ਨਰਕ
 ਧਾਰ ਮੂੜੁ ਗਜਾਨ ਕੇ ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰ
 ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਕੈਸੇ ਗਜਾਨ ਕੋ
 ਬਿਚਾਰਹੀਂ ॥੧੩॥੮੩॥ ਤਾਪ ਕੇ
 ਸਹੇ ਤੇ ਜੋ ਪੈ ਪਾਈਐ ਅਤਾਪ ਨਾਥ
 ਤਾਪਨਾ ਅਨੇਕ ਤਨ ਘਾਇਲ ਸਹਤ
 ਹੈਂ ॥ ਜਾਪ ਕੇ ਕੀਏ ਤੇ ਜੋ ਪੈ ਪਾਯਤ

ਅਜਾਪ ਦੇਵ ਪ੍ਰਦਨਾ ਸਦੀਵ ਤੁਹੀ
 ਤੁਹੀ ਉਚਰਤ ਹੈਂ॥ ਨਭ ਕੇ ਉਡੇ ਤੇ
 ਜੋ ਪੈ ਨਾਰਾਇਣ ਪਾਯਤ ਅਨਲ
 ਅਕਾਸ ਪੰਛੀ ਡੋਲਬੋ ਕਰਤ ਹੈਂ॥
 ਆਗ ਮੈ ਜਰੇ ਤੇ ਗਤਿ ਰਾਂਡ ਕੀ
 ਪਰਤ ਕਰਿ ਪਤਾਲ ਕੇ ਬਾਸੀ ਕਿਉ
 ਭੁਜੰਗ ਨ ਤਰਤ ਹੈਂ ॥੧੪॥੮੪॥
 ਕੋਊ ਭਯੋ ਮੁੰਡੀਆ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਊ
 ਜੋਗੀ ਭਯੋ ਕੋਊ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕੋਊ
 ਜਤੀ ਅਨੁਮਾਨਬੋ॥ ਹਿੰਦੂ ਔ ਤੁਰਕ
 ਕੋਊ ਰਾਫਜੀ ਇਮਾਮ ਸਾਫੀ ਮਾਨਸ
 ਕੀ ਜਾਤ ਸਬੈ ਏਕੈ ਪਹਿਚਾਨਬੋ॥
 ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ ਸੋਈ ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ
 ਓਈ ਦੂਸਰੇ ਨ ਭੇਦ ਕੋਈ ਭੂਲਿ ਭ੍ਰਮ
 ਮਾਨਬੋ॥ ਏਕ ਹੀ ਕੀ ਸੇਵ ਸਭ ਹੀ
 ਕੇ ਗੁਰਦੇਵ ਏਕ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਬੈ
 ਏਕੈ ਜੋਤਿ ਜਾਨਬੋ ॥੧੫॥੮੫॥

ਦੇਹੁਰਾ ਮਸੀਤ ਸੋਈ ਪੂਜਾ ਔ
 ਨਿਵਾਜ ਓਈ ਮਾਨਸ ਸਬੈ ਏਕ ਪੈ
 ਅਨੇਕ ਕੋ ਭ੍ਰਮਾਉ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤਾ
 ਅਦੇਵ ਜੱਛ ਗੰਪ੍ਰਬ ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ
 ਨਜਾਰੇ ਨਜਾਰੇ ਦੇਸਨ ਕੇ ਭੇਸ ਕੋ
 ਪ੍ਰਭਾਉ ਹੈ ॥ ਏਕੈ ਨੈਨ ਏਕੈ ਕਾਨ
 ਏਕੈ ਦੇਹ ਏਕੈ ਬਾਨ ਖਾਕ ਬਾਦ
 ਆਤਸ ਔ ਆਬ ਕੋ ਰਲਾਉ ਹੈ ॥
 ਅਲਹ ਅਭੇਖ ਸੋਈ ਪੁਰਾਨ ਔ
 ਕੁਰਾਨ ਓਈ ਏਕ ਹੀ ਸਰੂਪ ਸਬੈ
 ਏਕ ਹੀ ਬਨਾਉ ਹੈ ॥੧੬॥੮੬॥
 ਜੈਸੇ ਏਕ ਆਗਿ ਤੇ ਕਨੂਕਾ ਕੋਟਿ
 ਆਗ ਉਠੇ ਨਜਾਰੇ ਨਜਾਰੇ ਹੁਇ ਕੈ
 ਫੇਰਿ ਆਗ ਮੈ ਮਿਲਾਹਿੰਗੇ ॥ ਜੈਸੇ
 ਏਕ ਧੂਰਿ ਤੇ ਅਨੇਕ ਧੂਰਿ ਪੂਰਤ ਹੈ
 ਧੂਰਿ ਕੇ ਕਨੂਕਾ ਫੇਰ ਧੂਰਿ ਹੀ
 ਸਮਾਹਿੰਗੇ ॥ ਜੈਸੇ ਏਕ ਨਦ ਤੇ

ਤਰੰਗ ਕੋਟਿ ਉਪਜਤ ਹੈਂ ਪਾਨਿ ਕੇ
 ਤਰੰਗ ਸਬੈ ਪਾਨਿ ਹੀ ਕਹਾਹਿੰਗੇ ॥
 ਤੈਸੇ ਬਿਸ੍ਵਰੂਪ ਤੇ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਪ੍ਰਗਟ
 ਹੁਇ ਤਾਹੀ ਤੇ ਉਪਜਿ ਸਬੈ ਤਾਹੀ ਮੈ
 ਸਮਾਹਿੰਗੇ ॥੧੭॥੮੭॥ ਕੇਤੇ ਕੱਛ
 ਮੱਛ ਕੇਤੇ ਉਨ ਕੋ ਕਰਤ ਭੱਛ ਕੇਤੇ
 ਅੱਛ ਵੱਛ ਹੁਇ ਸਪੱਛ ਉੱਛ
 ਜਾਹਿੰਗੇ ॥ ਕੇਤੇ ਨਭ ਬੀਚ ਅੱਛ ਪੱਛ
 ਕੋ ਕਰੈਂਗੇ ਭੱਛ ਕੇਤਕ ਪ੍ਰਤੱਛ ਹੁਇ
 ਪਚਾਇ ਖਾਹਿ ਜਾਹਿੰਗੇ ॥ ਜਲ
 ਕਹਾ ਥਲ ਕਹਾ ਗਗਨ ਕੇ ਗਉਨ
 ਕਹਾ ਕਾਲ ਕੇ ਬਨਾਏ ਸਬੈ ਕਾਲ ਹੀ
 ਚਬਾਹਿੰਗੇ ॥ ਤੇਜ ਜਿਉ ਅਤੇਜ ਮੈ
 ਅਤੇਜ ਜੈਸੇ ਤੇਜ ਲੀਨ ਤਾਹੀ ਤੇ
 ਉਪਜ ਸਬੈ ਤਾਹੀ ਮੈ ਸਮਾਹਿੰਗੇ
 ॥੧੮॥੮੮॥ ਕੂਕਤ ਫਿਰਤ ਕੇਤੇ
 ਰੋਵਤ ਮਰਤ ਕੇਤੇ ਜਲ ਮੈ ਡੁਬਤ

ਕੇਤੇ ਆਗ ਮੈ ਜਰਤ ਹੈਂ ॥ ਕੇਤੇ
 ਗੰਗ ਬਾਸੀ ਕੇਤੇ ਮਦੀਨਾ ਮਕਾ
 ਨਿਵਾਸੀ ਕੇਤਕ ਉਦਾਸੀ ਕੇ ਭ੍ਰਮਾਏ
 ਈ ਫਿਰਤ ਹੈਂ ॥ ਕਰਵਤ ਸਹਤ
 ਕੇਤੇ ਭੂਮਿ ਮੈ ਗਡਤ ਕੇਤੇ ਸੂਆ ਪੈ
 ਚੜ੍ਹਤ ਕੇਤੇ ਦੂਖ ਕਉ ਭਰਤ ਹੈਂ ॥
 ਗੈਨ ਮੈ ਉਡਤ ਕੇਤੇ ਜਲ ਮੈ ਰਹਤ
 ਕੇਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬਿਹੀਨ ਜਕ ਜਾਰੇ
 ਈ ਮਰਤ ਹੈਂ ॥੧੯॥੮੯॥ ਸੋਧਿ
 ਹਾਰੇ ਦੇਵਤਾ ਬਿਰੋਧਿ ਹਾਰੇ ਦਾਨੋ ਬਡੇ
 ਬੋਧਿ ਹਾਰੇ ਬੋਧਕ ਪ੍ਰਬੋਧਿ ਹਾਰੇ
 ਜਾਪਸੀ ॥ ਘਸਿ ਹਾਰੇ ਚੰਦਨ
 ਲਗਾਇ ਹਾਰੇ ਚੋਆ ਚਾਰੁ ਪੂਜਿ ਹਾਰੇ
 ਪਾਹਨ ਚਢਾਇ ਹਾਰੇ ਲਾਪਸੀ ॥
 ਗਾਹਿ ਹਾਰੇ ਗੋਰਨ ਮਨਾਇ ਹਾਰੇ
 ਮੜੀ ਮਟ ਲੀਪਿ ਹਾਰੇ ਭੀਤਨ
 ਲਗਾਇ ਹਾਰੇ ਛਾਪਸੀ ॥ ਗਾਇ

ਹਾਰੇ ਗੰਧੂਬ ਬਜਾਇ ਹਾਰੇ ਕਿੰਨਰ
 ਸਬ ਪਚਿ ਹਾਰੇ ਪੰਡਿਤ ਤਪੰਤ ਹਾਰੇ
 ਤਾਪਸੀ ॥ ੨੦ ॥ ੯੦ ॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨ ਰਾਗੰ ਨ ਰੰਗੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੇਖੰ ॥
 ਨ ਮੋਹੰ ਨ ਕ੍ਰੋਹੰ ਨ ਦ੍ਰੋਹੰ ਨ ਦ੍ਰੈਖੰ ॥ ਨ
 ਕਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ ਨ ਜਨਮੰ ਨ ਜਾਤੰ ॥
 ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਸਤ੍ਰੰ ਨ ਪਿਤ੍ਰੰ ਨ ਮਾਤੰ
 ॥ ੧ ॥ ੯੧ ॥ ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ਨ ਕਾਮੰ
 ਨ ਧਾਮੰ ॥ ਨ ਪੁਤ੍ਰੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਸਤ੍ਰੰ
 ਨ ਭਾਮੰ ॥ ਅਲੇਖੰ ਅਭੇਖੰ ਅਜੋਨੀ
 ਸਰੂਪੰ ॥ ਸਦਾ ਸਿੱਧਿਦਾ ਬੁੱਧਿਦਾ
 ਬ੍ਰਿਧ ਰੂਪੰ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ਨਹੀ ਜਾਨਿ
 ਜਾਈ ਕਛੂ ਰੂਪ ਰੇਖੰ ॥ ਕਹਾ ਬਾਸ
 ਤਾ ਕੋ ਫਿਰੈ ਕਉਨ ਭੇਖੰ ॥ ਕਹਾ
 ਨਾਮ ਤਾ ਕੋ ਕਹਾ ਕੈ ਕਹਾਵੈ ॥ ਕਹਾ

ਕੈ ਬਖਾਨੋਂ ਕਹੇ ਮੋ ਨ ਆਵੈ
 ॥੩॥੯੩॥ ਨ ਰੋਗੰ ਨ ਸੋਗੰ ਨ ਮੋਹੰ
 ਨ ਮਾਤੰ ॥ ਨ ਕਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ ਨ
 ਜਨਮੰ ਨ ਜਾਤੰ ॥ ਅਦ੍ਵੈਖੰ ਅਭੇਖੰ
 ਅਜੋਨੀ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ ਨਮੋ
 ਏਕ ਰੂਪੇ ॥੪॥੯੪॥ ਪਰੇਅੰ ਪਰਾ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਿਆ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਅਛੇਦੰ
 ਅਛੈ ਆਦਿ ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਨ
 ਜਾਤੰ ਨ ਪਾਤੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੰਗੇ ॥ ਨਮੋ
 ਆਦਿ ਅਭੰਗੇ ਨਮੋ ਆਦਿ ਅਭੰਗੇ
 ॥੫॥੯੫॥ ਕਿਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸੇ ਕੀਟ
 ਕੋਟੈ ਉਪਾਏ ॥ ਉਸਾਰੇ ਗੜੇ ਫੇਰਿ
 ਮੇਟੇ ਬਨਾਏ ॥ ਅਗਾਧੇ ਅਭੈ ਆਦਿ
 ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਪ੍ਰੇਅੰ ਪਰਾ ਪਰਮ
 ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥੬॥੯੬॥ ਨ ਆਧੰ
 ਨ ਬਿਆਧੰ ਅਗਾਧੰ ਸਰੂਪੇ ॥
 ਅਖੰਡਿਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਦਿ ਅਛੈ

ਬਿਭੂਤੇ ॥ ਨ ਜਨਮੰ ਨ ਮਰਨੰ ਨ
 ਬਰਨੰ ਨ ਬਿਆਧੇ ॥ ਅਖੰਡੇ ਪ੍ਰਚੰਡੇ
 ਅਦੰਡੇ ਅਸਾਧੇ ॥੭॥੯੭॥ ਨ ਨੇਹੰ
 ਨ ਗੇਹੰ ਸਨੇਹੰ ਸਨਾਥੇ ॥ ਉਦੰਡੇ
 ਅਮੰਡੇ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਪ੍ਰਮਾਥੇ ॥ ਨ ਜਾਤੇ ਨ
 ਪਾਤੇ ਨ ਸੱਤ੍ਰੇ ਨ ਮਿੱਤ੍ਰੇ ॥ ਸੁ ਭੂਤੇ
 ਭਵਿਖੇ ਭਵਾਨੇ ਅਚਿਤ੍ਰੇ ॥੮॥੯੮॥
 ਨ ਰਾਯੰ ਨ ਰੰਕੰ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਰੇਖੰ ॥
 ਨ ਲੋਭੰ ਨ ਛੋਭੰ ਅਭੂਤੰ ਅਭੇਖੰ ॥ ਨ
 ਸੱਤ੍ਰੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ॥
 ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ ਸਰਬ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਨੇਹੰ
 ॥੯॥੯੯॥ ਨ ਕਾਮੰ ਨ ਕ੍ਰੋਧੰ ਨ
 ਲੋਭੰ ਨ ਮੋਹੰ ॥ ਅਜੋਨੀ ਅਛੈ ਆਦਿ
 ਅਦ੍ਵੈ ਅਜੋਹੰ ॥ ਨ ਜਨਮੰ ਨ ਮਰਨੰ ਨ
 ਬਰਨੰ ਨ ਬਯਾਧੰ ॥ ਨ ਰੋਗੰ ਨ ਸੋਗੰ
 ਅਭੈ ਨਿਰਬਿਖਾਧੰ ॥੧੦॥੧੦੦॥
 ਅਛੇਦੰ ਅਭੇਦੰ ਅਕਰਮੰ ਅਕਾਲੰ ॥

ਅਖੰਡੰ ਅਭੰਡੰ ਪ੍ਰਚੰਡੰ ਅਪਾਲੰ ॥ ਨ
 ਤਾਤੰ ਨ ਮਾਤੰ ਨ ਜਾਤੰ ਨ ਕਾਯੰ ॥
 ਨ ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ਨ ਭਰਮੰ ਨ ਭਾਯੰ
 ॥੧੧॥੧੦੧॥ ਨ ਰੂਪੰ ਨ ਭੂਪੰ ਨ
 ਕਾਯੰ ਨ ਕਰਮੰ ॥ ਨ ਤ੍ਰਾਸੰ ਨ ਪ੍ਰਾਸੰ
 ਨ ਭੇਦੰ ਨ ਭਰਮੰ ॥ ਸਦੈਵੰ ਸਦਾ
 ਸਿੱਧ ਬ੍ਰਿਧੰ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ
 ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ ॥੧੨॥੧੦੨॥
 ਨ੍ਰਿਉਕਤੰ ਪ੍ਰਭਾ ਆਦਿ ਅਨੁਕਤੰ
 ਪ੍ਰਤਾਪੇ ॥ ਅਜੁਗਤੰ ਅਛੈ ਆਦਿ
 ਅਵਿਕਤੇ ਅਥਾਪੇ ॥ ਬਿਭੁਗਤੰ ਅਛੈ
 ਆਦਿ ਅਛੈ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ
 ਨਮੋ ਏਕ ਰੂਪੇ ॥੧੩॥੧੦੩॥ ਨ
 ਨੇਹੰ ਨ ਗੇਹੰ ਨ ਸੋਕੰ ਨ ਸਾਕੰ ॥
 ਪਰੇਅੰ ਪਵਿਤ੍ਰੰ ਪੁਨੀਤੰ ਅਤਾਕੰ ॥ ਨ
 ਜਾਤੰ ਨ ਪਾਤੰ ਨ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨ ਮੰਤ੍ਰੇ ॥
 ਨਮੋ ਏਕ ਤੰਤ੍ਰੇ ਨਮੋ ਏਕ ਤੰਤ੍ਰੇ

॥੧੪॥੧੦੪॥ ਨ ਧਰਮੰ ਨ ਭਰਮੰ
 ਨ ਸਰਮੰ ਨ ਸਾਕੇ ॥ ਨ ਬਰਮੰ ਨ
 ਚਰਮੰ ਨ ਕਰਮੰ ਨ ਬਾਕੇ ॥ ਨ ਸੱਤ੍ਰੰ
 ਨ ਮਿੱਤ੍ਰੰ ਨ ਪੁੱਤ੍ਰੰ ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮੋ
 ਆਦਿ ਰੂਪੇ ਨਮੋ ਆਦਿ ਰੂਪੇ
 ॥੧੫॥੧੦੫॥ ਕਹੂੰ ਕੰਜ ਕੇ ਮੰਜ ਕੇ
 ਭਰਮ ਭੂਲੇ ॥ ਕਹੂੰ ਰੰਕ ਕੇ ਰਾਜ ਕੇ
 ਧਰਮ ਅਲੂਲੇ ॥ ਕਹੂੰ ਦੇਸ ਕੇ ਭੇਸ
 ਕੇ ਧਰਮ ਧਾਮੇ ॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਕੇ
 ਸਾਜ ਕੇ ਬਾਜ ਤਾਮੇ ॥੧੬॥੧੦੬॥
 ਕਹੂੰ ਅੱਛ ਕੇ ਪੱਛ ਕੇ ਸਿੱਧ ਸਾਧੇ ॥
 ਕਹੂੰ ਸਿੱਧ ਕੇ ਬੁੱਧਿ ਕੇ ਬ੍ਰਿੱਧ ਲਾਧੇ ॥
 ਕਹੂੰ ਅੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਖੇ ॥
 ਕਹੂੰ ਜੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਕੇ ਰੰਗ ਪੇਖੇ
 ॥੧੭॥੧੦੭॥ ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਕੇ ਕਰਮ
 ਕੇ ਹਰਮ ਜਾਨੇ ॥ ਕਹੂੰ ਧਰਮ ਕੇ
 ਕਰਮ ਕੇ ਭਰਮ ਮਾਨੇ ॥ ਕਹੂੰ ਚਾਰੁ

ਚੇਸਟਾ ਕਹੂੰ ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਿਆ ਕਹੂੰ ਸਰਬ ਭੂਪੰ
 ॥੧੮॥੧੦੮॥ ਕਹੂੰ ਨੇਹ ਗ੍ਰਹੰ ਕਹੂੰ
 ਦੇਹ ਦੋਖੰ ॥ ਕਹੂੰ ਅਉਖਧੀ ਰੋਗ ਕੇ
 ਸੋਕ ਸੋਖੰ ॥ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ
 ਦੈਤ ਬਾਨੀ ॥ ਕਹੂੰ ਜੱਛ ਗੰਧੂਬ ਕਿੰਨਰ
 ਕਹਾਨੀ ॥੧੯॥੧੦੯॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜਸੀ
 ਸਾਤਕੀ ਤਾਮਸੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਜੋਗ
 ਬਿਦਿਆ ਧਰੇ ਤਾਪਸੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਰੋਗ ਹਰਤਾ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਜੁਗਤੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਭੂਮਿ ਕੀ ਭੁਗਤ ਮੈ ਭਰਮ ਭੁਗਤੰ
 ॥੨੦॥੧੧੦॥ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਕੰਨਿਆ
 ਕਹੂੰ ਦਾਨਵੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਜੱਛ
 ਬਿੱਦਿਆਧਰੇ ਮਾਨਵੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ
 ਰਾਜਸੀ ਹੋ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਕੰਨਿਆ ॥
 ਕਹੂੰ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੀ ਪ੍ਰਿਸਟ ਕੀ ਰਿਸਟ
 ਪੰਨਿਆ ॥੨੧॥੧੧੧॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ

ਬਿੱਦਿਆ ਕਹੂੰ ਬਿਓਮ ਬਾਨੀ ॥ ਕਹੂੰ
 ਕੋਕ ਕੀ ਕਾਬਿ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ ॥ ਕਹੂੰ
 ਅੱਦ੍ਰ ਸਾਰੰ ਕਹੂੰ ਭੱਦ੍ਰ ਰੂਪੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਮੱਦ੍ਰ ਬਾਨੀ ਕਹੂੰ ਛਿੱਦ੍ਰ ਸਰੂਪੰ
 ॥੨੨॥੧੧੨॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਬਿੱਦਿਆ
 ਕਹੂੰ ਕਾਬਿ ਰੂਪੰ ॥ ਕਹੂੰ ਚੇਸਟਾ ਚਾਰ
 ਚਿੱਤ੍ਰੰ ਸਰੂਪੰ ॥ ਕਹੂੰ ਪਰਮ ਪੁਰਾਨ ਕੋ
 ਪਾਰ ਪਾਵੈ ॥ ਕਹੂੰ ਬੈਠਿ ਕੁਰਾਨ ਕੇ
 ਗੀਤ ਗਾਵੈ ॥੨੩॥੧੧੩॥ ਕਹੂੰ ਸੁੱਧ
 ਸੇਖੰ ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਧਰਮੰ ॥ ਕਹੂੰ ਬ੍ਰਿੱਧ
 ਅਵਸਥਾ ਕਹੂੰ ਬਾਲ ਕਰਮੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਜੁਆ ਸਰੂਪੰ ਜਰਾ ਰਹਤ ਦੇਹੰ ॥
 ਕਹੂੰ ਨੇਹ ਦੇਹੰ ਕਹੂੰ ਤਿਆਗ ਗ੍ਰੇਹੰ
 ॥੨੪॥੧੧੪॥ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਭੋਗੰ ਕਹੂੰ
 ਰੋਗ ਰਾਗੰ ॥ ਕਹੂੰ ਰੋਗ ਰਹਤਾ ਕਹੂੰ
 ਭੋਗ ਤਿਆਗੰ ॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਸਾਜੰ
 ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਰੀਤੰ ॥ ਕਹੂੰ ਪੂਰਨ

ਪ੍ਰੰਗਿਆ ਕਹੂੰ ਪਰਮ ਪ੍ਰੀਤੰ
 ॥੨੫॥੧੧੫॥ ਕਹੂੰ ਆਰਬੀ
 ਤੋਰਕੀ ਪਾਰਸੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਪਹਲਵੀ
 ਪਸਤਵੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਦੇਸ
 ਭਾਖਿਆ ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਬਾਨੀ ॥ ਕਹੂੰ
 ਰਾਜ ਬਿਦਿਆ ਕਹੂੰ ਰਾਜਧਾਨੀ
 ॥੨੬॥੧੧੬॥ ਕਹੂੰ ਮੰਤ੍ਰ ਬਿੱਦਿਆ
 ਕਹੂੰ ਤੰਤ੍ਰ ਸਾਰੰ ॥ ਕਹੂੰ ਜੰਤ੍ਰ ਰੀਤੰ
 ਕਹੂੰ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੰ ॥ ਕਹੂੰ ਹੋਮ ਪੂਜਾ
 ਕਹੂੰ ਦੇਵ ਅਰਚਾ ॥ ਕਹੂੰ
 ਪਿੰਗੁਲਾਚਾਰਣੀ ਗੀਤ ਚਰਚਾ
 ॥੨੭॥੧੧੭॥ ਕਹੂੰ ਬੀਨ ਬਿੱਦਿਆ
 ਕਹੂੰ ਗਾਨ ਗੀਤੰ ॥ ਕਹੂੰ ਮਲੇਛ
 ਭਾਖਿਆ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਨ੍ਰਿਤ ਬਿੱਦਿਆ ਕਹੂੰ ਨਾਗ ਬਾਨੀ ॥
 ਕਹੂੰ ਗਾਰਤ੍ਰੁ ਗੂੜ੍ਹੁ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ
 ॥੨੮॥੧੧੮॥ ਕਹੂੰ ਅੱਛਰਾ ਪੱਛਰਾ

ਮੱਛਰਾ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਬੀਰ ਬਿੱਦਿਆ
 ਅਭੂਤੰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੋ ॥ ਕਹੂੰ ਛੈਲ
 ਛਾਲਾਧਰੇ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ ॥ ਕਹੂੰ ਰਾਜ
 ਸਾਜੰ ਧਿਰਾਜਾਧਿਕਾਰੀ ॥੨੯॥੧੧੯॥
 ਨਮੋ ਨਾਥ ਪੂਰੇ ਸਦਾ ਸਿੱਧ ਦਾਤਾ ॥
 ਅਛੇਦੀ ਅਛੈ ਆਦਿ ਅਦੈ ਬਿਧਾਤਾ
 ॥ ਨ ਤ੍ਰਸਤੰ ਨ ਗ੍ਰਸਤੰ ਸਮਸਤੰ
 ਸਰੂਪੇ ॥ ਨਮਸਤੰ ਨਮਸਤੰ ਤੁਅਸਤੰ
 ਅਭੂਤੇ ॥੩੦॥੧੨੦॥

ਤੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ ॥
 ਅਬਿਅਕਤ ਤੇਜ ਅਨਭਉ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥
 ਅਛੈ ਸਰੂਪ ਅਦੈ ਅਨਾਸ ॥ ਅਨਤੁੱਟ
 ਤੇਜ ਅਨਖੁੱਟ ਭੰਡਾਰ ॥ ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ
 ਸਰਬੰ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥੧੨੧॥ ਅਨਭੂਤ
 ਤੇਜ ਅਨਛਿੱਜ ਗਾਤ ॥ ਕਰਤਾ
 ਸਦੀਵ ਹਰਤਾ ਸਨਾਤ ॥ ਆਸਨ
 ਅਡੋਲ ਅਨਭੂਤ ਕਰਮ ॥ ਦਾਤਾ

ਦਜਾਲ ਅਨਭੂਤ ਧਰਮ॥੨॥੧੨੨॥
 ਜਿਹ ਸਤ੍ਰੂ ਮਿੱਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜਨਮ ਜਾਤਿ॥
 ਜਿਹ ਪੁਤ੍ਰ ਭ੍ਰਾਤ ਨਹੀ ਮਿੱਤ੍ਰ ਮਾਤ॥
 ਜਿਹ ਕਰਮ ਭਰਮ ਨਹੀ ਧਰਮ
 ਧਜਾਨ॥ ਜਿਹ ਨੇਹ ਗੇਹ ਨਹੀ ਬਯੋਤ
 ਬਾਨ ॥੩॥੧੨੩॥ ਜਿਹ ਜਾਤਿ
 ਪਾਤਿ ਨਹੀ ਸਤ੍ਰੂ ਮਿੱਤ੍ਰ॥ ਜਿਹ ਨੇਹ
 ਗੇਹ ਨਹੀ ਚਿਹਨ ਚਿਤ੍ਰ॥ ਜਿਹ ਰੰਗ
 ਰੂਪ ਨਹੀ ਰਾਗ ਰੇਖ॥ ਜਿਹ ਜਨਮ
 ਜਾਤਿ ਨਹੀ ਭਰਮ ਭੇਖ॥੪॥੧੨੪॥
 ਜਿਹ ਕਰਮ ਭਰਮ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ॥ ਨਹੀ ਨੇਹ ਗੇਹ ਨਹੀ ਪਿਤ੍ਰ ਮਾਤ
 ॥ ਜਿਹ ਨਾਮ ਠਾਮ ਨਹੀ ਬਰਗ
 ਬਯਾਧਿ ॥ ਜਿਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਹੀ ਸਤ੍ਰੂ
 ਸਾਧ ॥੫॥੧੨੫॥ ਜਿਹ ਤ੍ਰਾਸ ਵਾਸ
 ਨਹੀ ਦੇਹ ਨਾਸ ॥ ਜਿਹ ਆਦਿ ਅੰਤ
 ਨਹੀ ਰੂਪ ਰਾਸ॥ ਜਿਹ ਰੋਗ ਸੋਗ

ਨਹੀ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ॥ ਜਿਹ ਤ੍ਰਾਸ
 ਆਸ ਨਹੀ ਭੂਮਿ ਭੁਗਤਿ
 ॥੬॥੧੨੬॥ ਜਿਹ ਕਾਲ ਬਜਾਲ
 ਕਟਿਓ ਨ ਅੰਗ ॥ ਅੱਛੈ ਸਰੂਪ ਅਖੈ
 ਅਭੰਗ ॥ ਜਿਹ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਉਚਰੰਤ
 ਬੇਦ ॥ ਜਿਹ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕਥਤ
 ਕਤੇਬ ॥੭॥੧੨੭॥ ਜਿਹ ਅਲੱਖ
 ਰੂਪ ਆਸਨ ਅਡੋਲ ॥ ਜਿਹ ਅਮਿਤ
 ਤੇਜ ਅੱਛੈ ਅਤੋਲ ॥ ਜਿਹ ਧਜਾਨ
 ਕਾਜ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅਨੰਤ ॥ ਕਈ
 ਕਲਪ ਜੋਗ ਸਾਧਤ ਦੁਰੰਤ
 ॥੮॥੧੨੮॥ ਤਨ ਸੀਤ ਘਾਮ
 ਬਰਖਾ ਸਹੰਤ ॥ ਕਈ ਕਲਪ ਏਕ
 ਆਸਨ ਬਿਤੰਤ ॥ ਕਈ ਜਤਨ ਜੋਗ
 ਬਿਦਯਾ ਬਿਚਾਰ ॥ ਸਾਧੰਤ ਤਦਪਿ
 ਪਾਵਤ ਨ ਪਾਰ ॥੯॥੧੨੯॥ ਕਈ
 ਉਰਧ ਬਾਹੁ ਦੇਸਨ ਭ੍ਰਮੰਤ ॥ ਕਈ

ਉਰਧ ਮਧਿ ਪਾਵਕ ਝੁਲੰਤ ॥ ਕਈ
 ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰੰਤ ਬੇਦ ॥
 ਕਈ ਕੋਕ ਕਾਬਿ ਕਥਤ ਕਤੇਬ
 ॥੧੦॥੧੩੦॥ ਕਈ ਅਗਨਿਹੋਤ੍ਰ
 ਕਈ ਪਉਨਾਹਾਰ ॥ ਕਈ ਕਰਤ
 ਕੋਟਿ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਅਹਾਰ ॥ ਕਈ
 ਕਰਤ ਸਾਕ ਪੈ ਪੱਤ੍ਰ ਭਛ ॥ ਨਹੀ
 ਤਦਪਿ ਦੇਵ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਤਛ
 ॥੧੧॥੧੩੧॥ ਕਈ ਗੀਤ ਗਾਨ
 ਗੰਧੂਬ ਰੀਤਿ ॥ ਕਈ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ
 ਬਿਦਯਾ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥ ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ
 ਜਗ ਆਦਿ ਕਰਮ ॥ ਕਹੂੰ ਅਗਨਿ
 ਹੋਤ੍ਰ ਕਹੂੰ ਤੀਰਥ ਧਰਮ
 ॥੧੨॥੧੩੨॥ ਕਈ ਦੇਸ ਦੇਸ
 ਭਾਖਾ ਰਟੰਤ ॥ ਕਈ ਦੇਸ ਦੇਸ
 ਬਿਦਯਾ ਪੜ੍ਹੰਤ ॥ ਕਈ ਕਰਤ ਭਾਂਤਿ
 ਭਾਂਤਿਨ ਬਿਚਾਰ ॥ ਨਹੀ ਨੈਕ ਤਾਸ

ਪਾਯਤਨ ਪਾਰ ॥੧੩॥੧੩੩॥
 ਕਈ ਤੀਰਥ ਤੀਰਥ ਭਰਮਤ ਸੁ
 ਭਰਮ ॥ ਕਈ ਅਗਨਿਹੋਤ੍ਰ ਕਈ
 ਦੇਵ ਕਰਮ ॥ ਕਈ ਕਰਤ ਬੀਰ
 ਬਿਦਯਾ ਬਿਚਾਰ ॥ ਨਹੀ ਤਦਪਿ
 ਤਾਸ ਪਾਯਤਨ ਪਾਰ ॥੧੪॥੧੩੪॥
 ਕਹੂੰ ਰਾਜ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਧਰਮ ॥
 ਕਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰਤ
 ਸੁਕਰਮ ॥ ਨਿਵਲਾਦਿ ਕਰਮ ਕਹੂੰ
 ਹਸਤਿ ਦਾਨ ॥ ਕਹੂੰ ਅਸ੍ਰਮੇਧ ਮਖ
 ਕੋ ਬਖਾਨ ॥੧੫॥੧੩੫॥ ਕਹੂੰ
 ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਯਾ ਬਿਚਾਰ ॥
 ਕਹੂੰ ਜੋਗ ਰੀਤਿ ਕਹੂੰ ਬਿਰਧਚਾਰ ॥
 ਕਹੂੰ ਕਰਤ ਜੱਛ ਗੰਧੂਬ ਗਾਨ ॥ ਕਹੂੰ
 ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਹੂੰ ਅਰਘ ਦਾਨ
 ॥੧੬॥੧੩੬॥ ਕਹੂੰ ਪਿਤ੍ਰ ਕਰਮ
 ਕਹੂੰ ਬੇਦ ਰੀਤਿ ॥ ਕਹੂੰ ਨ੍ਰਿਤ ਨਾਚ

ਕਹੂੰ ਗਾਨ ਗੀਤਿ ॥ ਕਹੂੰ ਕਰਤ
 ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਉਚਾਰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਭਜਤ ਏਕ ਪਗ ਨਿਰਾਧਾਰ
 ॥੧੭॥੧੩੭॥ ਕਈ ਨੇਹ ਦੇਹ
 ਕਈ ਗੇਹ ਵਾਸ ॥ ਕਈ ਭ੍ਰਮਤ ਦੇਸ
 ਦੇਸਨ ਉਦਾਸ ॥ ਕਈ ਜਲ ਨਿਵਾਸ
 ਕਈ ਅਗਨਿ ਤਾਪ ॥ ਕਈ ਜਪਤ
 ਉਰਧ ਲਟਕੰਤ ਜਾਪ ॥੧੮॥੧੩੮॥
 ਕਈ ਕਰਤ ਜੋਗ ਕਲਪੰ ਪ੍ਰਜੰਤ ॥
 ਨਹੀ ਤਦਪਿ ਤਾਸ ਪਾਯਤਨ ਅੰਤ ॥
 ਕਈ ਕਰਤ ਕੋਟਿ ਬਿਦਯਾ ਬਿਚਾਰਿ
 ॥ ਨਹੀ ਤਦਪਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇਖੇ
 ਮੁਰਾਰਿ ॥੧੯॥੧੩੯॥ ਬਿਨ
 ਭਗਤਿ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਪਰਤ ਪਾਨਿ ॥
 ਬਹੁ ਕਰਤ ਹੋਮ ਅਰੁ ਜੰਗ ਦਾਨ ॥
 ਬਿਨ ਏਕ ਨਾਮ ਇਕ ਚਿੱਤ ਲੀਨ ॥
 ਫੋਕਟੋ ਸਰਬ ਧਰਮਾ ਬਿਹੀਨ

॥੨੦॥੧੪੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਤੋਟਕ ਛੰਦ ॥

ਜੈ ਜੰਪਹੁ ਜੁੱਗਣ ਜੁਹ ਜੁਅੰ ॥ ਭੈ
ਕੰਪਹਿ ਮੇਰੁ ਪਯਾਲ ਭੁਅੰ ॥ ਤਪ
ਤਾਪਸ ਸਰਬ ਜਲੇਰੁ ਥਲੰ ॥ ਧਨ
ਉਚਰਤ ਇੰਦ੍ਰ ਕੁਮੇਰ ਬਲੰ

॥੧॥੧੪੧॥ ਅਨਖੇਦ ਸਰੂਪ ਅਭੇਦ
ਅਭਿਅੰ ॥ ਅਨਖੰਡ ਅਭੂਤ ਅਛੇਦ
ਅਛਿਅੰ ॥ ਅਨਕਾਲ ਅਪਾਲ ਦਯਾਲ
ਅਸੁਅੰ ॥ ਜਿਹ ਠਟੀਅ ਮੇਰੁ ਅਕਾਸ

ਭੁਅੰ ॥੨॥੧੪੨॥ ਅਨਖੰਡ ਅਮੰਡ
ਪ੍ਰਚੰਡ ਨਰੰ ॥ ਜਿਹ ਰਚੀਅ ਦੇਵ
ਅਦੇਵ ਬਰੰ ॥ ਸਭ ਕੀਨੀ ਦੀਨ
ਜਮੀਨ ਜਮਾਂ ॥ ਜਿਹ ਰਚੀਅ ਸਰਬ
ਮਕੀਨ ਮਕਾਂ ॥੩॥੧੪੩॥ ਜਿਹ

ਰਾਗ ਨ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਰੁਖੰ ॥ ਜਿਹ
ਤਾਪ ਨ ਸਾਧ ਨ ਸੋਕ ਸੁਖੰ ॥ ਜਿਹ

ਰੋਗ ਨ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਭੁਯੰ ॥ ਜਿਹ ਖੇਦ
 ਨ ਭੇਦ ਨ ਛੇਦ ਛੁਯੰ ॥੪॥੧੪੪॥
 ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਿ ਨ ਮਾਤ
 ਪਿਤੰ ॥ ਜਿਹ ਰਚੀਅ ਛੱਤ੍ਰੀ ਛੱਤ੍ਰ
 ਛਿਤੰ ॥ ਜਿਹ ਰਾਗ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੋਗ
 ਭਣੰ ॥ ਜਿਹ ਦ੍ਰੈਖ ਨ ਦਾਗ ਨ ਦੋਖ
 ਗਣੰ ॥੫॥੧੪੫॥ ਜਿਹ ਅੰਡਹ ਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਚਯੋ ॥ ਦਸਚਾਰ ਕਰੀ ਨਵ
 ਖੰਡ ਸਚਯੋ ॥ ਰਜ ਤਾਮਸ ਤੇਜ
 ਅਤੇਜ ਕਿਯੋ ॥ ਅਨਭਉ ਪਦ ਆਪ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਲਿਯੋ ॥੬॥੧੪੬॥ ਸ੍ਰਿਅ
 ਸਿੰਧਰੁ ਬਿੰਧ ਨਗਿੰਦ ਨਗੰ ॥ ਸ੍ਰਿਅ
 ਜੱਛ ਗੰਧੂਬ ਫਨਿੰਦ ਭੁਜੰ ॥ ਰਚਿ ਦੇਵ
 ਅਦੇਵ ਅਭੇਵ ਨਰੰ ॥ ਨਰਪਾਲਨਿ
 ਪਾਲ ਕਰਾਲ ਤ੍ਰਿਗੰ ॥੭॥੧੪੭॥
 ਕਈ ਕੀਟ ਪਤੰਗ ਭੁਜੰਗ ਨਰੰ ॥
 ਰਚਿ ਅੰਡਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜੰ ॥ ਕੀਏ

ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਸਰਾਧ ਪਿਤੰ ॥ ਅਨਖੰਡ
 ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਚੰਡ ਗਤੰ ॥੮॥੧੪੮॥
 ਪ੍ਰਭ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਿ ਨ ਜੋਤਿ ਜੁਤੰ ॥
 ਜਿਹ ਤਾਤ ਨ ਮਾਤ ਨ ਭ੍ਰਾਤ ਸੁਤੰ ॥
 ਜਿਹ ਰੋਗ ਨ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਭੁਅੰ ॥
 ਜਿਹ ਜੰਪਹਿ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਜੁਅੰ
 ॥੯॥੧੪੯॥ ਨਰ ਨਾਰਿ ਨਿਪੁੰਸਕ
 ਜਾਹਿ ਕਿਯੇ ॥ ਗਣ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ
 ਭੁਜੰਗ ਦਿਯੇ ॥ ਗਜ ਬਾਜ ਰਥਾਦਿਕ
 ਪਾਤ ਗਣੰ ॥ ਭਵ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ
 ਤੁਅੰ ॥੧੦॥੧੫੦॥ ਜਿਹ ਅੰਡਜ
 ਸੇਤਜ ਜੇਰ ਰਜੰ ॥ ਰਚਿ ਭੂਮਿ
 ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਜਲੰ ॥ ਰਚਿ ਪਾਵਕ
 ਪੰਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਲੀ ॥ ਬਨ ਸਾਜਿ ਕਿਯੇ
 ਫਲ ਫੂਲ ਕਲੀ ॥੧੧॥੧੫੧॥ ਭੂਅ
 ਮੇਰੁ ਅਕਾਸ ਨਿਵਾਸ ਛਿਤੰ ॥ ਰਚਿ
 ਰੋਜ ਇਕਾਦਸਿ ਚੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਤੰ ॥ ਦੁਤਿ

ਚੰਦ ਦਿਨੀਸਹ ਦੀਪ ਦਈ॥ ਜਿਹ
 ਪਾਵਕ ਪਉਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਮਈ
 ॥੧੨॥੧੫੨॥ ਜਿਹ ਖੰਡ ਅਖੰਡ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਕਿਯੇ॥ ਜਿਹ ਛੜ੍ਹ ਉਪਾਇ
 ਛਿਪਾਇ ਦਿਯੇ॥ ਜਿਹ ਲੋਕ
 ਚਤੁਰਦਸ ਚਾਰ ਰਚੇ॥ ਗਣ ਗੰਧੂਬ
 ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਸਚੇ ॥੧੩॥੧੫੩॥
 ਅਨਧੂਤ ਅਭੂਤ ਅਛੂਤ ਮਤੰ॥
 ਅਨਗਾਧ ਅਬਜਾਧਿ ਅਨਾਦਿ ਗਤੰ॥
 ਅਨਖੇਦ ਅਭੇਦ ਅਛੇਦ ਨਰੰ॥ ਜਿਹ
 ਚਾਰ ਚਤੁਰ ਦਿਸ ਚਕ੍ਰ ਫਿਰੰ
 ॥੧੪॥੧੫੪॥ ਜਿਹ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ
 ਨ ਰੇਖ ਰੁਗੰ॥ ਜਿਹ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਨ
 ਜੋਗ ਜੁਗੰ॥ ਭੂਅ ਭੰਜਨ ਗੰਜਨ
 ਆਦਿ ਸਿਰੰ॥ ਜਿਹ ਬੰਦਤ ਦੇਵ
 ਅਦੇਵ ਨਰੰ॥੧੫॥੧੫੫॥ ਗਣ
 ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਰਚੇ॥ ਮਣਿ

ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਲਾਲ ਸੁਚੇ ॥ ਅਨਭੰਜ
 ਪ੍ਰਭਾ ਅਨਗੰਜ ਬ੍ਰਿਤੰ ॥ ਜਿਹ ਪਾਰ ਨ
 ਪਾਵਤ ਪੂਰਿ ਮਤੰ ॥੧੬॥੧੫੬॥
 ਅਨਖੰਡ ਸਰੂਪ ਅਡੰਡ ਪ੍ਰਭਾ ॥ ਜੈ
 ਜੰਪਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭਾ ॥ ਜਿਹ ਬੇਦ
 ਕਤੇਬ ਅਨੰਤ ਕਹੈ ॥ ਜਿਹ ਭੂਤ
 ਅਭੂਤ ਨ ਭੇਦ ਲਹੈ ॥੧੭॥੧੫੭॥
 ਜਿਹ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਜਪੈਂ ॥
 ਸੁਤ ਸਿੰਧ ਅਧੋਮੁਖ ਤਾਪ ਤਪੈਂ ॥
 ਕਈ ਕਲਪਨ ਲੋ ਤਪ ਤਾਪ ਕਰੈਂ ॥
 ਨਹੀ ਨੈਕੁ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਪਾਨਿ ਪਰੈਂ
 ॥੧੮॥੧੫੮॥ ਜਿਹ ਫੋਕਟ ਧਰਮ
 ਸਭੈ ਤਜਿ ਹੈ ॥ ਇਕ ਚਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਨਿਧਿ ਕੋ ਭਜਿ ਹੈ ॥ ਤੇਊ ਯਾ ਭਵ
 ਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰਿ ਹੈ ॥ ਭਵ ਭੂਲਿ ਨ
 ਦੇਹ ਪੁਨਰ ਧਰਿ ਹੈ ॥੧੯॥੧੫੯॥
 ਇਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਟ ਬ੍ਰਤੀ ॥

ਇਮ ਬੇਦ ਉਚਾਰਤ ਸਾਰਸੁਤੀ ॥
 ਜੇਊ ਵਾ ਰਸ ਕੇ ਚਸਕੇ ਰਸ ਹੈ ॥
 ਤੇਊ ਭੂਲਿ ਨ ਕਾਲ ਫਧਾ ਫਸ ਹੈ
 ॥੨੦॥੧੬੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥
 ਅਗੰਜ ਆਦਿ ਦੇਵ ਹੈ ਅਭੰਜ ਭੰਜ
 ਜਾਨੀਐ ॥ ਅਭੂਤ ਭੂਤ ਹੈ ਸਦਾ
 ਅਗੰਜ ਗੰਜ ਮਾਨੀਐ ॥ ਅਦੇਵ ਦੇਵ
 ਹੈ ਸਦਾ ਅਭੇਵ ਭੇਵ ਨਾਥ ਹੈ ॥
 ਸਮਸਤ ਸਿਧਿ ਬ੍ਰਿਧਿਦਾ ਸਦੀਵ
 ਸਰਬ ਸਾਥ ਹੈ ॥੧॥੧੬੧॥ ਅਨਾਥ
 ਨਾਥ ਨਾਥ ਹੈ ਅਭੰਜ ਭੰਜ ਹੈ ਸਦਾ ॥
 ਅਗੰਜ ਗੰਜ ਗੰਜ ਹੈ ਸਦੀਵ ਸਿੱਧਿ
 ਬ੍ਰਿਧਿਦਾ ॥ ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਸਰੂਪ ਹੈ
 ਅਛਿੱਜ ਤੇਜ ਮਾਨੀਐ ॥ ਸਦੀਵ ਸਿੱਧ
 ਬੁੱਧਿਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪੜ੍ਹ ਜਾਨੀਐ
 ॥੨॥੧੬੨॥ ਨ ਰਾਗ ਰੰਗ ਰੂਪ ਹੈ

ਨ ਰੋਗ ਰਾਗ ਰੇਖ ਹੈ॥ ਅਦੋਖ
 ਅਦਾਗ ਅਦੰਗ ਹੈ ਅਭੂਤ ਅਭ੍ਰਮ
 ਅਭੇਖ ਹੈ॥ ਨ ਤਾਤ ਮਾਤ ਜਾਤਿ ਹੈ
 ਨ ਪਾਤਿ ਚਿਹਨ ਬਰਨ ਹੈ॥ ਅਦੇਖ
 ਅਸੇਖ ਅਭੇਖ ਹੈ ਸਦੀਵ ਬਿਸੁਭਰਨ
 ਹੈ ॥੩॥੧੬੩॥ ਬਿਸੁੰਭਰ ਬਿਸੁਨਾਥ
 ਹੈ ਬਿਸੇਖ ਬਿਸੁਭਰਨ ਹੈ॥ ਜਿਮੀ
 ਜਮਾਨ ਕੇ ਬਿਖੈ ਸਦੀਵ ਕਰਮ ਕਰਨ
 ਹੈ॥ ਅਦ੍ਵੈਖ ਹੈ ਅਭੇਖ ਹੈ ਅਲੇਖ
 ਨਾਥ ਜਾਨੀਐ॥ ਸਦੀਵ ਸਰਬ
 ਠਉਰ ਮੈ ਬਿਸੇਖ ਆਨ ਮਾਨੀਐ
 ॥੪॥੧੬੪॥ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਮੈ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਮੈ
 ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਬਸਿ ਆਵਈ॥ ਪੁਰਾਨ ਔ
 ਕੁਰਾਨ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਕੈ ਬਤਾਵਈ॥ ਨ
 ਕਰਮ ਮੈ ਨ ਧਰਮ ਮੈ ਨ ਭਰਮ ਮੈ
 ਬਤਾਈਐ॥ ਅਗੰਜ ਆਦਿ ਦੇਵ ਹੈ
 ਕਹੋ ਸੁ ਕੈਸਿ ਪਾਈਐ ॥੫॥੧੬੫॥

ਜਿਮੀ ਜਮਾਨ ਕੇ ਬਿਖੈ ਸਮਸਤ ਏਕ
 ਜੋਤਿ ਹੈ ॥ ਨ ਘਾਟ ਹੈ ਨ ਬਾਢ ਹੈ ਨ
 ਘਾਟ ਬਾਢ ਹੋਤਿ ਹੈ ॥ ਨ ਹਾਨਿ ਹੈ
 ਨ ਬਾਨ ਹੈ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਜਾਨੀਐ ॥
 ਮਕੀਨ ਐ ਮਕਾਨ ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਤੇਜ
 ਮਾਨੀਐ ॥੬॥੧੬੬॥ ਨ ਦੇਹ ਹੈ ਨ
 ਗੇਹ ਹੈ ਨ ਜਾਤਿ ਹੈ ਨ ਪਾਤਿ ਹੈ ॥
 ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਤਾਤ ਹੈ ਨ
 ਮਾਤ ਹੈ ॥ ਨ ਅੰਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ ਨ
 ਸੰਗ ਸਾਥ ਨੇਹ ਹੈ ॥ ਨ ਦੋਖ ਹੈ ਨ
 ਦਾਗ ਹੈ ਨ ਦ੍ਰੋਖ ਹੈ ਨ ਦੇਹ ਹੈ
 ॥੭॥੧੬੭॥ ਨ ਸਿੰਘ ਹੈ ਨ ਸਜਾਰ
 ਹੈ ਨ ਰਾਉ ਹੈ ਨ ਰੰਕ ਹੈ ॥ ਨ ਮਾਨ
 ਹੈ ਨ ਮਉਤ ਹੈ ਨ ਸਾਕ ਹੈ ਨ ਸੰਕ
 ਹੈ ॥ ਨ ਜੱਛ ਹੈ ਨ ਗੰਧੂਬ ਹੈ ਨ ਨਰੁ
 ਹੈ ਨ ਨਾਰਿ ਹੈ ॥ ਨ ਚੋਰ ਹੈ ਨ ਸਾਹ
 ਹੈ ਨ ਸਾਹ ਕੋ ਕੁਮਾਰ ਹੈ

॥੮॥੧੬੮॥ ਨ ਨੇਹ ਹੈ ਨ ਗੇਹ ਹੈ
 ਨ ਦੇਹ ਕੋ ਬਨਾਉ ਹੈ ॥ ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ
 ਛਿੱਦ੍ਰ ਹੈ ਨ ਛਲ ਕੋ ਮਿਲਾਉ ਹੈ ॥ ਨ
 ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਕੋ ਸਰੂਪ
 ਹੈ ॥ ਨ ਰਾਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ ਨ ਰੇਖ
 ਹੈ ਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥੯॥੧੬੯॥ ਨ ਜੰਤ੍ਰ
 ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਕੋ ਬਨਾਉ ਹੈ ॥
 ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ ਛਿੱਦ੍ਰ ਹੈ ਨ ਛਾਇਆ
 ਕੋ ਮਿਲਾਉ ਹੈ ॥ ਨ ਰਾਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ
 ਹੈ ਨ ਰੂਪ ਹੈ ਨ ਰੇਖ ਹੈ ॥ ਨ ਕਰਮ
 ਹੈ ਨ ਧਰਮ ਹੈ ਅਜਨਮ ਹੈ ਅਭੇਖ ਹੈ
 ॥੧੦॥੧੭੦॥ ਨ ਤਾਤ ਹੈ ਨ ਮਾਤ
 ਹੈ ਅਖਜਾਲ ਅਖੰਡ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਛੇਦ
 ਹੈ ਅਭੇਦ ਹੈ ਨ ਰੰਕ ਹੈ ਨ ਭੂਪ ਹੈ ॥
 ਪਰੇ ਹੈ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ਪੁਨੀਤਿ ਹੈ ਪੁਰਾਨ
 ਹੈ ॥ ਅਗੰਜ ਹੈ ਅਭੰਜ ਹੈ ਕਰੀਮ ਹੈ
 ਕੁਰਾਨ ਹੈ ॥੧੧॥੧੭੧॥ ਅਕਾਲ

ਹੈ ਅਪਾਲ ਹੈ ਖਿਆਲ ਹੈ ਅਖੰਡ
 ਹੈ॥ ਨ ਰੋਗ ਹੈ ਨ ਸੋਗ ਹੈ ਨ ਭੇਦ ਹੈ
 ਨ ਭੰਡ ਹੈ ॥ ਨ ਅੰਗ ਹੈ ਨ ਰੰਗ ਹੈ
 ਨ ਸੰਗ ਹੈ ਨ ਸਾਥ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਿਆ ਹੈ
 ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪੁਨੀਤਿ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਥ ਹੈ
 ॥੧੨॥੧੭੨॥ ਨ ਸੀਤ ਹੈ ਨ ਸੋਚ
 ਹੈ ਨ ਘ੍ਰਾਮ ਹੈ ਨ ਘਾਮ ਹੈ॥ ਨ ਲੋਭ
 ਹੈ ਨ ਮੋਹ ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਨ ਕਾਮ
 ਹੈ॥ ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਨ ਦੈਤ ਹੈ ਨ ਨਰ ਕੋ
 ਸਰੂਪ ਹੈ॥ ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ ਛਿੱਦ੍ਰ ਹੈ ਨ
 ਛਿੱਦ੍ਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈ॥੧੩॥੧੭੩॥
 ਨ ਕਾਮ ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਨ ਲੋਭ ਹੈ ਨ
 ਮੋਹ ਹੈ॥ ਨ ਦ੍ਰੋਖ ਹੈ ਨ ਭੇਖ ਹੈ ਨ
 ਦੁਈ ਹੈ ਨ ਦ੍ਰੋਹ ਹੈ॥ ਨ ਕਾਲ ਹੈ ਨ
 ਬਾਲ ਹੈ ਸਦੀਵ ਦਯਾਲ ਰੂਪ ਹੈ॥
 ਅਗੰਜ ਹੈ ਅਭੰਜ ਹੈ ਅਭਰਮ ਹੈ
 ਅਭੂਤ ਹੈ ॥੧੪॥੧੭੪॥ ਅਛੇਦ

ਛੇਦ ਹੈ ਸਦਾ ਅਗੰਜ ਗੰਜ ਗੰਜ ਹੈ ॥
 ਅਭੂਤ ਭੇਖ ਹੈ ਬਲੀ ਅਰੂਪ ਰਾਗ
 ਰੰਗ ਹੈ ॥ ਨ ਦ੍ਰੈਖ ਹੈ ਨ ਭੇਖ ਹੈ ਨ
 ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ਨ ਜਾਤਿ ਹੈ
 ਨ ਪਾਤਿ ਹੈ ਨ ਚਿੱਤ੍ਰ ਚਿਹਨ ਬਰਨ
 ਹੈ ॥੧੫॥੧੭੫॥ ਬਿਅੰਤ ਹੈ
 ਅਨੰਤ ਹੈ ਅਨੰਤ ਤੇਜ ਜਾਨੀਐ ॥
 ਅਭੂਮਿ ਅਭਿੱਜ ਹੈ ਸਦਾ ਅਛਿੱਜ
 ਤੇਜ ਮਾਨੀਐ ॥ ਨ ਆਧਿ ਹੈ ਨ
 ਬਿਆਧਿ ਹੈ ਅਗਾਧਿ ਰੂਪ ਲੇਖੀਐ ॥
 ਅਦੋਖ ਹੈ ਅਦਾਗ ਹੈ ਅਛੈ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਪੇਖੀਐ ॥੧੬॥੧੭੬॥ ਨ ਕਰਮ ਹੈ
 ਨ ਭਰਮ ਹੈ ਨ ਧਰਮ ਕੇ ਪ੍ਰਭਾਉ
 ਹੈ ॥ ਨ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ
 ਰਲਾਉ ਹੈ ॥ ਨ ਛਲ ਹੈ ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਹੈ
 ਨ ਛਿਦ੍ਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਭੰਗ ਹੈ
 ਅਨੰਗ ਹੈ ਅਗੰਜ ਸੀ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈ

॥੧੭॥੧੭੭॥ ਨ ਕਾਮ ਹੈ ਨ ਕ੍ਰੋਧ
 ਹੈ ਨ ਲੋਭ ਮੋਹ ਕਾਰ ਹੈ॥ ਨ ਆਧਿ
 ਹੈ ਨ ਗਾਧਿ ਹੈ ਨ ਬਿਆਧਿ ਕੋ
 ਬਿਚਾਰ ਹੈ॥ ਨ ਰੰਗ ਰਾਗ ਰੂਪ ਹੈ
 ਨ ਰੂਪ ਰੇਖ ਰਾਰ ਹੈ॥ ਨ ਹਾਉ ਹੈ
 ਨ ਭਾਉ ਹੈ ਨ ਦਾਉ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ
 ॥੧੮॥੧੭੮॥ ਗਜਾਧਪੀ ਨਰਾਧਪੀ
 ਕਰੰਤ ਸੇਵ ਹੈ ਸਦਾ ॥ ਸਿਤਸਪਤੀ
 ਤਪਸਪਤੀ ਬਨਸਪਤੀ ਜਪਸ ਸਦਾ॥
 ਅਗਸਤ ਆਦਿ ਜੇ ਬਡੇ ਤਪਸਤਪੀ
 ਬਿਸੇਖੀਐ ॥ ਬਿਅੰਤ ਬਿਅੰਤ
 ਬਿਅੰਤ ਕੋ ਕਰੰਤ ਪਾਠ ਪੇਖੀਐ
 ॥੧੯॥੧੭੯॥ ਅਗਾਧ ਆਦਿ ਦੇਵ
 ਕੀ ਅਨਾਦਿ ਬਾਤ ਮਾਨੀਐ॥ ਨ
 ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਮੰਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਨੇਹ
 ਜਾਨੀਐ॥ ਸਦੀਵ ਸਰਬ ਲੋਕ ਕੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਖਿਆਲ ਮੈ ਰਹੈ॥ ਤੁਰੰਤ

ਦ੍ਰੋਹ ਦੇਹ ਕੇ ਅਨੰਤ ਭਾਂਤਿ ਸੋ ਦਹੈ
 ॥੨੦॥੧੮੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰੂਆਮਲ ਛੰਦ ॥
 ਰੂਪ ਰਾਗ ਨ ਰੇਖ ਰੰਗ ਨ ਜਨਮ
 ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ ॥ ਆਦਿ ਨਾਥ ਅਗਾਧ
 ਪੁਰਖ ਸੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਜੰਤ੍ਰ
 ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਤੰਤ੍ਰ ਜਾ ਕੋ ਆਦਿ ਪੁਰਖ
 ਅਪਾਰ ॥ ਹਸਤਿ ਕੀਟ ਬਿਖੈ ਬਸੈ ਸਬ
 ਠਉਰ ਮੈ ਨਿਰਧਾਰ ॥੧॥੧੮੧॥
 ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਨ ਤਾਤ ਜਾ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ
 ਮਾਤ ਨ ਮਿੰਤ੍ਰ ॥ ਸਰਬ ਠਉਰ ਬਿਖੈ
 ਰਮਯੋ ਜਿਹ ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਨ ਚਿੰਤ੍ਰ ॥
 ਆਦਿ ਦੇਵ ਉਦਾਰ ਮੂਰਤਿ ਅਗਾਧ
 ਨਾਥ ਅਨੰਤ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਨ
 ਜਾਨੀਐ ਅਬਿਖਾਦ ਦੇਵ ਦੁਰੰਤ
 ॥੨॥੧੮੨॥ ਦੇਵ ਭੇਵ ਨ ਜਾਨਹੀ
 ਜਿਹ ਮਰਮ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ॥ ਸਨਕ

ਅਉ ਸਨਕੇਸ ਨੰਦਨ ਪਾਵਹੀ ਨਹਿ
 ਸੇਬ ॥ ਜੱਛ ਕਿੰਨਰ ਮੱਛ ਮਾਨਸ
 ਮੁਰਗ ਉਰਗ ਅਪਾਰ ॥ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ
 ਪੁਕਾਰਹੀਂ ਸਿਵ ਸਕ੍ਰੁ ਔ ਮੁਖਚਾਰ
 ॥੩॥੧੮੩॥ ਸਰਬ ਸਪਤ ਪਤਾਰ
 ਕੇ ਤਰ ਜਾਪਹੀਂ ਜਿਹ ਜਾਪ ॥ ਆਦਿ
 ਦੇਵ ਅਗਾਧਿ ਤੇਜ ਅਨਾਦਿ ਮੂਰਤਿ
 ਅਤਾਪ ॥ ਜੰਤ੍ਰੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਆਵਈ ਕਰਿ
 ਤੰਤ੍ਰੁ ਮੰਤ੍ਰੁਨ ਕੀਨ ॥ ਸਰਬ ਠਉਰ
 ਰਹਯੋ ਬਿਰਾਜ ਧਿਰਾਜਰਾਜ ਪ੍ਰਬੀਨ
 ॥੪॥੧੮੪॥ ਜੱਛ ਗੰਧੂਬ ਦੇਵ ਦਾਨੋ
 ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਛਤ੍ਰੀਅਨ ਮਾਹਿ ॥ ਬੈਸਨੰ
 ਕੇ ਬਿਖੈ ਬਿਰਾਜੈ ਸੂਦ੍ਰੁ ਭੀ ਵਹਿ
 ਨਾਹਿ ॥ ਗੂੜ ਗਉਡ ਨ ਭੀਲ ਭੀਕਰ
 ਬ੍ਰਹਮ ਸੇਖ ਸਰੂਪ ॥ ਰਾਤ ਦਿਵਸ ਨ
 ਮਧਿ ਉਰਧ ਨ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਅਨੂਪ
 ॥੫॥੧੮੫॥ ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਨ ਕਾਲ

ਕਰਮ ਨ ਧਰਮ ਕਰਮ ਬਿਹੀਨ॥
 ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰ ਨ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਗੋਰ ਕੇ ਨ
 ਅਧੀਨ॥ ਸਰਬ ਸਪਤ ਪਤਾਰ ਕੇ
 ਤਰਿ ਜਾਨੀਐ ਜਿਹ ਜੋਤਿ॥ ਸੇਸ
 ਨਾਮ ਸਹੰਸਫਨਿ ਨਹਿ ਨੇਤਿ ਪੂਰਨ
 ਹੋਤ ॥੬॥੧੮੬॥ ਸੋਧਿ ਸੋਧਿ ਹਟੇ
 ਸਭੈ ਸੁਰ ਬਿਰੋਧਿ ਦਾਨਵ ਸਰਬ॥
 ਗਾਇ ਗਾਇ ਹਟੇ ਗੰਧੂਬ ਵਾਇ
 ਕਿੰਨਰ ਗਰਬ॥ ਪੜੁਤ ਪੜੁਤ ਥਕੇ
 ਮਹਾ ਕਬਿ ਗੜਤ ਗਾੜ ਅਨੰਤ॥
 ਹਾਰਿ ਹਾਰਿ ਕਹਯੋ ਸਭੂ ਮਿਲਿ ਨਾਮ
 ਨਾਮ ਦੁਰੰਤ ॥੭॥੧੮੭॥ ਬੇਦ ਭੇਦ
 ਨ ਪਾਇਓ ਲਖਿਓ ਨ ਸੇਬ ਕਤੇਬ॥
 ਦੇਵ ਦਾਨੋ ਮੂੜ ਮਾਨੋ ਜੱਛ ਨ ਜਾਨੈ
 ਜੇਬ॥ ਭੂਤ ਭੱਬ ਭਵਾਨ ਭੂਪਤਿ
 ਆਦਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ॥ ਅਗਨਿ
 ਬਾਇ ਜਲੇ ਥਲੇ ਮਹਿ ਸਰਬ ਠਉਰ

ਨਿਵਾਸ ॥੮॥੧੮੮॥ ਦੇਹ ਗੇਹ ਨ
 ਨੇਹ ਸਨੇਹ ਅਬੇਹ ਨਾਥ ਅਜੀਤ॥
 ਸਰਬ ਗੰਜਨ ਸਰਬ ਭੰਜਨ ਸਰਬ ਤੇ
 ਅਨਭੀਤ॥ ਸਰਬ ਕਰਤਾ ਸਰਬ
 ਹਰਤਾ ਸਰਬ ਦਜਾਲ ਅਦ੍ਵੈਖ॥ ਚਕ੍ਰ
 ਚਿਹਨ ਨ ਬਰਨ ਜਾ ਕੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ
 ਨ ਭੇਖ ॥੯॥੧੮੯॥ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ
 ਰੰਗ ਜਾ ਕੇ ਰਾਗ ਰੂਪ ਨ ਰੰਗ॥
 ਸਰਬ ਲਾਇਕ ਸਰਬ ਘਾਇਕ ਸਰਬ
 ਤੇ ਅਨਭੰਗ॥ ਸਰਬ ਦਾਤਾ ਸਰਬ
 ਗਜਾਤਾ ਸਰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ॥ ਦੀਨ
 ਬੰਧੁ ਦਇਆਲ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਦੇਵ
 ਅਪਾਲ ॥੧੦॥੧੯੦॥ ਦੀਨ ਬੰਧੁ
 ਪ੍ਰਬੀਨ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸਰਬ ਕੇ
 ਕਰਤਾਰ॥ ਬਰਨ ਚਿਹਨ ਨ ਚੱਕ੍ਰ ਜਾ
 ਕੇ ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਕਾਰ॥ ਜਾਤਿ
 ਪਾਤਿ ਨ ਗੋਤ੍ਰ ਗਾਥਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ

ਬਰਨ ॥ ਸਰਬ ਦਾਤਾ ਸਰਬ ਗਜਾਤਾ
 ਸਰਬ ਭੂਅ ਕੋ ਭਰਨ ॥ ੧੧ ॥ ੧੯੧ ॥
 ਦੁਸਟ ਗੰਜਨ ਸੱਤ੍ਰੁ ਭੰਜਨ ਪਰਮ
 ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮਾਥ ॥ ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਤਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜਿਹ
 ਗਾਥ ॥ ਭੂਤ ਭਬ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ
 ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੇਵ ਅਗੰਜ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤ
 ਅਨਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖ
 ਅਭੰਜ ॥ ੧੨ ॥ ੧੯੨ ॥ ਧਰਮ ਕੇ
 ਅਨ ਕਰਮ ਜੇਤਕ ਕੀਨ ਤਉਨ
 ਪਸਾਰ ॥ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਗੰਪ੍ਰਬ ਕਿੰਨਰ
 ਮੱਛ ਕੱਛ ਅਪਾਰ ॥ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ
 ਜਲੇ ਥਲੇ ਮਹਿ ਮਾਨੀਐ ਜਿਹ
 ਨਾਮ ॥ ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ ਪੁਸਟਿ ਕਰਤਾ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹਰਤਾ ਕਾਮ
 ॥ ੧੩ ॥ ੧੯੩ ॥ ਦੁਸਟ ਹਰਨਾ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਨਾ ਦਿਆਲ ਲਾਲ

ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਪਾਲਕ ਸਤ੍ਰ ਘਾਲਕ
 ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੁਕੰਦ ॥ ਅਘੋ
 ਦੰਡਣ ਦੁਸਟ ਖੰਡਣ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ
 ਕਾਲ ॥ ਦੁਸਟ ਹਰਣੰ ਪੁਸਟਿ ਕਰਣੰ
 ਸਰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ੧੪ ॥ ੧੯੪ ॥
 ਸਰਬ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਹਰਤਾ ਸਰਬ
 ਕੇ ਅਨਕਾਮ ॥ ਸਰਬ ਖੰਡਣ ਸਰਬ
 ਦੰਡਣ ਸਰਬ ਕੇ ਨਿਜ ਭਾਮ ॥ ਸਰਬ
 ਭੁਗਤਾ ਸਰਬ ਜੁਗਤਾ ਸਰਬ ਕਰਮ
 ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਸਰਬ ਖੰਡਣ ਸਰਬ ਦੰਡਣ
 ਸਰਬ ਕਰਮ ਅਧੀਨ ॥ ੧੫ ॥ ੧੯੫ ॥
 ਸਰਬ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਨ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰਨ
 ਸਰਬ ਬੇਦ ਬਿਚਾਰ ॥ ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ
 ਬਿਸੁ ਭਰਤਾ ਆਦਿ ਰੂਪ ਅਪਾਰ ॥
 ਦੁਸਟ ਦੰਡਣ ਪੁਸਟਿ ਖੰਡਣ ਆਦਿ
 ਦੇਵ ਅਖੰਡ ॥ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਜਲੇ
 ਥਲੇ ਮਹਿ ਜਪਤ ਜਾਪ ਅਮੰਡ

॥੧੬॥੧੯੬॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਚਾਰ
 ਬਿਚਾਰ ਜੇਤੇ ਜਾਨੀਐ ਸਬਿਚਾਰ ॥
 ਆਦਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਦੁਸਟ
 ਪੁਸਟ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥ ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਗਜਾਨ
 ਗਜਾਤਾ ਸਰਬ ਮਾਨ ਮਹਿੰਦ੍ਰ ॥ ਬੇਦ
 ਬਯਾਸ ਕਰੇ ਕਈ ਜਿਨ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ
 ਉਪਿੰਦ੍ਰ ॥੧੭॥੧੯੭॥ ਜਨਮ
 ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਗਜਾਤਾ ਧਰਮ ਚਾਰ
 ਬਿਚਾਰ ॥ ਬੇਦ ਭੇਵ ਨ ਪਾਵਨੀ ਸਿਵ
 ਰੁਦ੍ਰ ਔ ਮੁਖਚਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ
 ਉਪਿੰਦ੍ਰ ਬਿਆਸ ਸਨਕ ਸਨਤ
 ਕੁਮਾਰ ॥ ਗਾਇ ਗਾਇ ਥਕੇ ਸਭੈ ਗੁਨ
 ਚੱਕ੍ਰੁਤ ਭੇ ਮੁਖਚਾਰ ॥੧੮॥੧੯੮॥
 ਆਦਿ ਅੰਤ ਨ ਮੱਧਿ ਜਾ ਕੇ ਭੂਤ ਭੱਬ
 ਭਵਾਨ ॥ ਸਤਿ ਦੁਆਪਰ ਤ੍ਰਿਤੀਆ
 ਕਲਜੁਗ ਚਤੁਰ ਕਾਲ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥
 ਧਯਾਇ ਧਯਾਇ ਥਕੇ ਮਹਾ ਮੁਨਿ

ਗਾਇ ਗੰਧੂਬ ਅਪਾਰ॥ ਹਾਰਿ ਹਾਰਿ
 ਥਕੇ ਸਭੈ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਤਿਹ ਪਾਰ
 ॥੧੯॥੧੯੯॥ ਨਾਰਦ ਆਦਿਕ
 ਬੇਦ ਬਿਆਸਕ ਮੁਨਿ ਮਹਾਨ
 ਅਨੰਤ॥ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਥਕੇ
 ਸਭੇ ਕਰਿ ਕੋਟਿ ਕਸਟ ਦੁਰੰਤ॥
 ਗਾਇ ਗਾਇ ਥਕੇ ਗੰਧੂਬ ਨਾਚ
 ਅਪਛੁ ਅਪਾਰ॥ ਸੋਧਿ ਸੋਧਿ ਥਕੇ
 ਮਹਾਸੁਰ ਪਾਇਓ ਨਹਿ ਪਾਰ
 ॥੨੦॥੨੦੦॥

ਤੂ ਪ੍ਰਸਾਇ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਏਕ ਸਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਆਤਮਾ ਉਚਰਯੋ
 ਮਤਿ ਸਿਉ ਬੈਨ॥ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ
 ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਕਹੋ ਸਗਲ ਬਿਧ
 ਤੈਨ॥੧॥੨੦੧॥ ਕੋ ਆਤਮਾ ਸਰੂਪ
 ਹੈ ਕਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਬਿਚਾਰ॥
 ਕਉਨ ਧਰਮ ਕੋ ਕਰਮ ਹੈ ਕਹੋ

ਸਗਲ ਬਿਸਥਾਰ ॥੨॥੨੦੨॥ ਕਹ
 ਜੀਤਬ ਕਹ ਮਰਨ ਹੈ ਕਵਨ ਸੁਰਗ
 ਕਹ ਨਰਕ ॥ ਕੋ ਸੁਘੜਾ ਕੋ ਮੂੜਤਾ
 ਕਹਾ ਤਰਕ ਅਵਤਰਕ ॥੩॥੨੦੨॥
 ਕੋ ਨਿੰਦਾ ਜਸ ਹੈ ਕਵਨ ਕਵਨ ਪਾਪ
 ਕਹ ਧਰਮ ॥ ਕਵਨ ਜੋਗ ਕੋ ਭੋਗ ਹੈ
 ਕਵਨ ਕਰਮ ਅਪਕਰਮ
 ॥੪॥੨੦੪॥ ਕਹੋ ਸੁ ਸਮ ਕਾ ਸੋ
 ਕਹੈ ਦਮ ਕੋ ਕਹਾ ਕਹੰਤ ॥ ਕੋ ਸੂਰਾ
 ਦਾਤਾ ਕਵਨ ਕਹੋ ਤੰਤ ਕੋ ਮੰਤ
 ॥੫॥੨੦੫॥ ਕਹਾ ਰੰਕ ਰਾਜਾ
 ਕਵਨ ਹਰਖ ਸੋਗ ਹੈ ਕਵਨ ॥ ਕੋ
 ਰੋਗੀ ਰਾਗੀ ਕਵਨ ਕਹੋ ਤਤ ਮੁਹਿ
 ਤਵਨ ॥੬॥੨੦੬॥ ਕਵਨ ਰਿਸਟ
 ਕੋ ਪੁਸਟ ਹੈ ਕਹਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ
 ਬਿਚਾਰ ॥ ਕਵਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਭ੍ਰਿਸਟ
 ਹੈ ਕਹੋ ਸਕਲ ਬਿਸਥਾਰ

॥੭॥੨੦੭॥ ਕਹਾ ਕਰਮ ਕੋ
 ਕਰਮ ਹੈ ਕਹਾ ਭਰਮ ਕੋ ਨਾਸ॥
 ਕਹਾ ਚਿਤਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਕਹਾ
 ਅਚੇਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥੮॥੨੦੮॥ ਕਹਾ
 ਨੇਮ ਸੰਜਮ ਕਹਾ ਕਹਾ ਗਿਆਨ
 ਅਗਿਆਨ॥ਕੋ ਰੋਗੀ ਸੋਗੀ ਕਵਨ
 ਕਹਾ ਭਰਮ ਕੀ ਹਾਨਿ॥੯॥੨੦੯॥
 ਕੋ ਸੂਰਾ ਸੁੰਦਰ ਕਵਨ ਕਹਾ ਜੋਗ ਕੋ
 ਸਾਰ ॥ ਕੋ ਦਾਤਾ ਗਿਆਨੀ ਕਵਨ
 ਕਹੋ ਬਿਚਾਰ ਬਿਚਾਰ॥੧੦॥੨੧੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੀਰਘ ਤ੍ਰਿਭੰਗੀ ਛੰਦ ॥

ਦੁਰਜਨ ਦਲ ਦੰਡਣ ਅਸੁਰ
 ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਣ ਆਦਿ
 ਬ੍ਰਿਤੇ॥ ਚਛਰਾਸੁਰ ਮਾਰਣ ਪਤਿਤ
 ਉਧਾਰਣ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ ਗੂੜ੍ਹ
 ਗਤੇ॥ਅਛੈ ਅਖੰਡੇ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡੇ ਖੰਡ

ਉਦੰਡੇ ਅਲਖ ਮਤੇ॥ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਰੰਮ ਕਪਰਦਿਨਿ
 ਛਤ੍ਰ ਛਿਤੇ ॥੧॥੨੧੧॥ ਆਸੁਰੀ
 ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਨ ਪੁਸਟ
 ਉਦੰਡਣ ਰੂਪ ਅਤੇ॥ਚੰਡਾਸੁਰ ਚੰਡਣ
 ਮੁੰਡ ਬਿਹੰਡਣ ਧੂਮ੍ਰ ਬਿਧੁੰਸਣ ਮਹਿਖ
 ਮਥੇ॥ਦਾਨਵ ਪ੍ਰਹਾਰਣ ਨਰਕ
 ਨਿਵਾਰਨ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ ਉਰਧ
 ਅਧੇ॥ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਰੰਮ ਕਪਰਦਿਨਿ ਆਦਿ
 ਬ੍ਰਿਤੇ॥੨॥੨੧੨॥ ਡਾਵਰੂ ਡਵੰਕੈ
 ਬਬਰ ਬਵੰਕੈ ਭੁਜਾ ਫਰੰਕੈ ਤੇਜ ਬਰੰ॥
 ਲੰਕੁੜੀਆ ਫਾਧੈ ਆਯੁਧ ਬਾਧੈ ਸੈਨ
 ਬਿਮਰਦਨ ਕਾਲ ਅਸੁਰੰ॥
 ਅਸਟਾਇਧ ਚਮਕੈ ਭੂਖਣ ਦਮਕੈ
 ਅਤਿ ਸਿਤ ਝਮਕੈ ਫੁੰਕ ਫਨੰ॥ਜੈ ਜੈ
 ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਰੰਮ

ਕਪਰਦਿਨਿ ਦੈਤ ਜਿਣੰ॥੩॥੨੧੩॥
 ਚੰਡਾਸੁਰ ਚੰਡਣ ਮੁੰਡ ਬਿਮੁੰਡਣ ਖੰਡ
 ਅਖੰਡਣ ਖੂਨ ਖਿਤੇ॥ ਦਾਮਨੀ
 ਦਮੰਕਣ ਪੁਜਾ ਫਰੰਕਣ ਫਣੀ
 ਫੁਕਾਰਣ ਜੋਧ ਜਿਤੇ॥ ਸਰ ਧਾਰ
 ਬਿਬਰਖਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਪੁਸਟ
 ਪ੍ਰਹਰਖਣ ਦੁਸਟ ਮਥੇ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ
 ਤਲ ਉਰਧ ਅਧੇ॥੪॥੨੧੪॥
 ਦਾਮਨੀ ਪ੍ਰਹਾਸਨ ਸੁਛਬਿ ਨਿਵਾਸਨ
 ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਪ੍ਰਕਾਸਨ ਗੂੜ੍ਹ ਗਤੇ॥
 ਰਕਤਾਸੁਰ ਆਚਨ ਜੁਧ ਪ੍ਰਮਾਚਨ
 ਨਿਰਦੈ ਨਰਾਚਨ ਧਰਮ ਬ੍ਰਿਤੇ॥
 ਸ੍ਰੋਣੰਤ ਅਚੰਤੀ ਅਨਲ ਬਵੰਤੀ ਜੋਗ
 ਜਯੰਤੀ ਖੜਗ ਧਰੇ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ
 ਧਰਮ ਕਰੇ॥੫॥੨੧੫॥ ਅਘ ਓਘ

ਨਿਵਾਰਨ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਜਾਰਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਉਬਾਰਨ ਸੁਧ ਮਤੇ॥ ਫਣੀਅਰ
 ਫੁੰਕਾਰਣ ਬਾਘ ਬਕਾਰਣ ਸਸਤ੍ਰ
 ਪ੍ਰਹਾਰਣ ਸਾਧ ਮਤੇ॥ ਸੈਹਥੀ ਸਨਾਹਨ
 ਅਸਟ ਪ੍ਰਬਾਹਨ ਬੋਲ ਨਿਬਾਹਨ ਤੇਜ
 ਅਤੁਲੰ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਭੂਮਿ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਜਲੰ
 ॥੬॥੨੧੬॥ ਚਾਚਰ ਚਮਕਾਰਨ
 ਚਿਛੁਰ ਹਾਰਨ ਧੂਮ੍ਰ ਪੁੰਕਾਰਨ ਦ੍ਰੁਪ
 ਮਥੇ॥ ਦਾੜਵੀ ਪ੍ਰਦੰਤੇ ਜੋਗ ਜਯੰਤੇ
 ਮਨੁਜ ਮਥੰਤੇ ਗੂੜ ਕਥੇ॥ ਕਰਮ
 ਪ੍ਰਣਾਸਨ ਚੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸਨ ਭਾਨੁ
 ਪ੍ਰਤੇਜਨ ਅਸਟ ਭੁਜੇ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਭਰਮ ਬਿਨਾਸਨ
 ਧਰਮ ਧੁਜੇ॥੭॥੨੧੭॥ ਘੁੰਘਰੂ
 ਘਮੰਕਣ ਸਸਤ੍ਰ ਝਮੰਕਣ ਫਣੀ
 ਫੁਕਾਰਣ ਧਰਮ ਧੁਜੇ॥ ਅਸਟਾਟ

ਪ੍ਰਹਾਸਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਵਾਸਨ ਦੁਸਟ
 ਪ੍ਰਣਾਸਨ ਚਕ੍ਰ ਗਤੇ॥ਕੇਸਰੀ ਪ੍ਰਵਾਹੇ
 ਸੁੱਧ ਸਨਾਹੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ਏਕ
 ਬ੍ਰਿਤੇ॥ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਕੁਮਾਰਿ ਅਗਾਧਿ
 ਬ੍ਰਿਤੇ॥੮॥੨੧੮॥ਸੁਰ ਨਰ ਮੁਨਿ
 ਬੰਦਨ ਦੁਸਟ ਨਿਕੰਦਨ ਭ੍ਰਿਸਟ
 ਬਿਨਾਸਨ ਮ੍ਰਿਤ ਮਥੇ॥ਕਾਵਰੂ ਕੁਮਾਰੇ
 ਅਧਮ ਉਧਾਰੇ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੇ ਆਦਿ
 ਕਥੇ॥ਕਿੰਕਣੀ ਪ੍ਰਸੋਹਣ ਸੁਰ ਨਰ
 ਮੋਹਣ ਸਿੰਘਾਰੋਹਣ ਬਿਤਲ ਤਲੇ॥ਜੈ
 ਜੈ ਹੋਸੀ ਸਭ ਠਉਰ ਨਿਵਾਸਨ ਬਾਇ
 ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਅਨਲੇ॥੯॥੨੧੯॥
 ਸੰਕਟੀ ਨਿਵਾਰਨ ਅਧਮ ਉਧਾਰਨ
 ਤੇਜ ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਤੁੰਦ ਤਬੇ॥ਦੁਖ ਦੋਖ
 ਦਹੰਤੀ ਜੁਲ ਜਯੰਤੀ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ
 ਅਗਾਧਿ ਅਛੇ॥ ਸੁੱਧਤਾ ਸਮਰਪਣ

ਤਰਕ ਬਿਤਰਕਣ ਤਪਤ ਪ੍ਰਤਾਪਣ
 ਜਪਤ ਜਿਵੇ ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਸਸਤ੍ਰ
 ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਗਾਧ
 ਅਭੇ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨੦ ॥ ਚੰਚਲਾ ਚਖੰਗੀ
 ਅਲਕ ਭੁਜੰਗੀ ਤੁੰਦ ਤੁਰੰਗਣ ਤਿਛ
 ਸਰੇ ॥ ਕਰ ਕਸਾ ਕੁਠਾਰੇ ਨਰਕ
 ਨਿਵਾਰੇ ਅਧਮ ਉਧਾਰੇ ਤੂਰ
 ਭੁਜੇ ॥ ਦਾਮਨੀ ਦਮੰਕੇ ਕੇਹਰ ਲੰਕੇ
 ਆਦਿ ਅਤੰਕੇ ਕੂਰ ਕਥੇ ॥ ਜੈ ਜੈ
 ਹੋਸੀ ਰਕਤਾਸੁਰ ਖੰਡਣ ਸੁੰਭ ਚਕ੍ਰਤ
 ਨਿਸੁੰਭ ਮਥੇ ॥ ੧੧ ॥ ੨੨੧ ॥ ਬਾਰਿਜ
 ਬਿਲੋਚਨ ਬ੍ਰਿਤਨ ਬਿਮੋਚਨ ਸੋਚ
 ਬਿਸੋਚਨ ਕਉਚ ਕਸੇ ॥ ਦਾਮਨੀ
 ਪ੍ਰਹਾਸੇ ਸੁਕ ਸਰ ਨਾਸੇ ਸੁਬ੍ਰਿਤ
 ਸੁਬਾਸੇ ਦੁਸਟ ਗ੍ਰਸੇ ॥ ਚੰਚਲਾ ਪ੍ਰਿਅੰਗੀ
 ਬੇਦ ਪ੍ਰਸੰਗੀ ਤੇਜ ਤੁਰੰਗੀ ਖੰਡ ਸੁਰੰ ॥
 ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ

ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਗਾਧ ਉਰੰ
 ॥੧੨॥੨੨੨॥ ਘੰਟਿਕਾ ਬਿਰਾਜੈ
 ਰੁਣ ਝੁਣ ਬਾਜੈ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਭਾਜੈ ਸੁਨਤ
 ਸੁਰੰ॥ਕੋਕਿਲ ਸੁਨਿ ਲਾਜੈ ਕਿਲ ਬਿਖ
 ਭਾਜੈ ਸੁਖ ਉਪਰਾਜੈ ਮੱਧ ਉਰੰ॥
 ਦੁਰਜਨ ਦਲ ਦਝੈ ਮਨ ਤਨ ਰਿਝੈ
 ਸਭੈ ਨ ਭਜੈ ਰੋਹ ਰਣੰ॥ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਚੰਡ ਚਕ੍ਰਤਨ
 ਆਦਿ ਗੁਰੰ॥੧੩॥੨੨੩॥ਚਾਚਰੀ
 ਪ੍ਰਜੋਧਨ ਦੁਸਟ ਬਿਰੋਧਨ ਰੋਸ
 ਅਰੋਧਨ ਕੂਰ ਬ੍ਰਿਤੇ॥ਧੂਮ੍ਰਾਛ ਬਿਧੁੰਸਨ
 ਪ੍ਰਲੈ ਪ੍ਰਜੁੰਸਨ ਜਗ ਬਿਧੁੰਸਨ ਸੁਧ
 ਮਤੇ॥ਜਾਲਪਾ ਜਯੰਤੀ ਸਤ੍ਰੁ ਮਥੰਤੀ
 ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਦਾਹਨ ਗਾੜ ਮਤੇ॥ਜੈ ਜੈ
 ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ
 ਜੁਗਾਦਿ ਅਗਾਧਿ ਗਤੇ
 ॥੧੪॥੨੨੪॥ ਖਤ੍ਰਿਯਾਣ ਖਤੰਗੀ

ਅਭੈ ਅਭੰਗੀ ਆਦਿ ਅਨੰਗੀ
 ਅਗਾਧਿ ਗਤੇ॥ ਬਿੜਲਾਛ ਬਿਹੰਡਣ
 ਚਿਛੁਰ ਦੰਡਣ ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡਣ ਆਦਿ
 ਬ੍ਰਿਤੇ॥ ਸੁਰ ਨਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਨ ਪਤਿਤ
 ਉਧਾਰਨ ਦੁਸਟ ਨਿਵਾਰਨ ਦੋਖ
 ਹਰੇ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਬਿਸੁ ਬਿਪੁੰਸਨ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ
 ॥੧੫॥੨੨੫॥ ਦਾਮਨੀ ਪ੍ਰਕਾਸੇ
 ਉਨੱਤ ਨਾਸੇ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਅਤੁਲ
 ਬਲੇ॥ ਦਾਨਵੀ ਪ੍ਰਕਰਖਣ ਸਰ ਵਰ
 ਵਰਖਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਧਰਖਣ ਬਿਤਲ
 ਤਲੇ॥ ਅਸਟਾਇਧ ਬਾਹਣ ਬੋਲ
 ਨਿਬਾਹਣ ਸੰਤ ਪਨਾਹਣ ਗੂੜ ਗਤੇ॥
 ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ
 ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਗਾਧਿ ਬ੍ਰਿਤੇ
 ॥੧੬॥੨੨੬॥ ਦੁਖ ਦੋਖ ਪ੍ਰਭੱਛਣ
 ਸੇਵਕ ਰੱਛਣ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤੱਛਣ ਸੁੱਧ

ਸਰੇ ॥ ਸਾਰੰਗ ਸਨਾਹੇ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਦਾਹੇ
 ਅਰਿ ਦਲ ਗਾਹੇ ਦੋਖ ਹਰੇ ॥ ਗੰਜਨ
 ਗੁਮਾਨੇ ਅਤੁਲ ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਸੰਤਿ ਜਮਾਨੇ
 ਆਦਿ ਅੰਤੇ ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਸਾਧ ਪ੍ਰਦਛਣ ਦੁਸਟ ਹੰਤੇ
 ॥ ੧੭ ॥ ੨੨੭ ॥ ਕਾਰਣ ਕਰੀਲੀ
 ਗਰਬ ਗਹੀਲੀ ਜੋਤਿ ਜਤੀਲੀ ਤੁੰਦ
 ਮਤੇ ॥ ਅਸਟਾਇਧ ਚਮਕਣ ਸਸਤ੍ਰ
 ਝਮਕਣ ਦਾਮਨਿ ਦਮਕਣ ਆਦਿ
 ਬ੍ਰਿਤੇ ॥ ਡੁਕਡੁਕੀ ਦਮੰਕੈ ਬਾਘ ਬਬੰਕੈ
 ਭੁਜਾ ਫਰੰਕੈ ਸੁਧ ਗਤੇ ॥ ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ
 ਅਨਾਦਿ ਮਤੇ ॥ ੧੮ ॥ ੨੨੮ ॥
 ਚਛਰਾਸੁਰ ਮਾਰਣ ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣ
 ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਏਕ ਭਟੇ ॥ ਪਾਪਾਨ
 ਬਿਹੰਡਣ ਦੁਸਟ ਪ੍ਰਚੰਡਣ ਖੰਡ
 ਅਖੰਡਣ ਕਾਲ ਕਟੇ ॥ ਚੰਦ੍ਰਾਨਨ ਚਾਰੈ

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰੈ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ ਮੁੰਡ
 ਮਥੇ॥ਜੈ ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਮਰਦਨ ਧੂਮ੍ਰ ਬਿਧੁੰਸਨ ਆਦਿ ਕਥੇ
 ॥੧੯॥੨੨੯॥ਰਕਤਾਸੁਰ ਮਰਦਨ
 ਚੰਡ ਚਕ੍ਰਦਨ ਦਾਨਵ ਅਰਦਨ
 ਬਿੜਾਲ ਬਧੇ॥ਸਰ ਧਾਰ ਬਿਬਰਖਣ
 ਦੁਰਜਨ ਧਰਖਣ ਅਤੁਲ ਅਮਰਖਣ
 ਧਰਮ ਧੁਜੇ॥ਧੂਮ੍ਰਾਛ ਬਿਧੁੰਸਣ ਸ੍ਰੋਣਿਤ
 ਚੁੰਸਨ ਸੁੰਭ ਨਿਪਾਤ ਨਿਸੁੰਭ ਮਥੇ॥ਜੈ
 ਜੈ ਹੋਸੀ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਮਰਦਨ ਆਦਿ
 ਅਨੀਲ ਅਗਾਧ ਕਥੇ॥੨੦॥੨੩੦॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ ॥

ਤੁਮ ਕਹੋ ਦੇਵ ਸਰਬੰ
 ਬਿਚਾਰ॥ਜਿਮ ਕਿਯੋ ਆਪਿ ਕਰਤੇ
 ਪਸਾਰ॥ਜੱਦਪਿ ਅਭੂਤ ਅਨਭੈ
 ਅਨੰਤ॥ਤਉ ਕਹੋਂ ਜਥਾ ਮਤਿ ਤ੍ਰੈਣ
 ਤੰਤ ॥੧॥੨੩੧॥ ਕਰਤਾ ਕਰੀਮ

ਕਾਦਿਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਅਦੈ ਅਭੂਤ
 ਅਨਭੈ ਦਿਆਲ॥ ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ ਦੁਖ
 ਦੋਖ ਰਹਤ॥ ਜਿਹ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਸਭ
 ਬੇਦ ਕਹਤ॥ ੨॥ ੨੩੨॥ ਕਈ ਉਚ
 ਨੀਚ ਕੀਨੋ ਬਨਾਉ॥ ਸਭ ਵਾਰ ਪਾਰ
 ਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭਾਉ॥ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ
 ਜਾਨੰਤ ਜਾਹਿ॥ ਮਨ ਮੂੜੁ ਕਿਉ ਨ
 ਸੇਵੰਤ ਤਾਹਿ॥ ੩॥ ੨੩੩॥ ਕਈ ਮੂੜੁ
 ਪੱੜੁ ਪੂਜਾ ਕਰੰਤ॥ ਕਈ ਸਿੱਧ ਸਾਧ
 ਸੂਰਜ ਸਿਵੰਤ॥ ਕਈ ਪਲਟਿ ਸੂਰਜ
 ਸਿਜਦਾ ਕਰਾਇ॥ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਰੂਪ ਦੈ
 ਕੈ ਲਖਾਇ॥ ੪॥ ੨੩੪॥ ਅਨਛਿੱਜ
 ਤੇਜ ਅਨਭੈ ਪ੍ਰਕਾਸ॥ ਦਾਤਾ ਦੁਰੰਤ
 ਅਦੈ ਅਨਾਸ॥ ਸਭ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇ
 ਰਹਤ ਰੂਪ॥ ਅਨਭੈ ਅਕਾਲ ਅਛੈ
 ਸਰੂਪ॥ ੫॥ ੨੩੫॥ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ
 ਕਾਮਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॥ ਦੁਖ ਦੋਖ ਹਰਤ

ਦਾਤਾ ਦਿਆਲ॥ ਅੰਜਨ ਬਿਹੀਨ
 ਅਨਭੰਜ ਨਾਥ॥ ਜਲ ਥਲ ਪ੍ਰਭਾਉ
 ਸਰਬੱਤ੍ਰ ਸਾਥ ॥੬॥੨੩੬॥ ਜਿਹ
 ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਨਹੀ ਭੇਦ ਭਰਮ॥
 ਜਿਹ ਰੰਗ ਰੂਪ ਨਹੀ ਏਕ ਧਰਮ॥
 ਜਿਹ ਸਤ੍ਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਦੋਊ ਏਕ ਸਾਰ॥
 ਅੱਛੈ ਸਰੂਪ ਅਬਿਚਲ ਅਪਾਰ
 ॥੭॥੨੩੭॥ ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਇ ਜਿਹ
 ਰੂਪ ਰੇਖ॥ ਕਹਿ ਬਾਸ ਤਾਸ ਕਹਿ
 ਕਉਨ ਭੇਖ॥ ਕਹਿ ਨਾਮ ਤਾਸ ਹੈ
 ਕਵਨ ਜਾਤਿ॥ ਜਿਹ ਸਤ੍ਰੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨਹੀ
 ਪੁਤ੍ਰੁ ਭ੍ਰਾਤ ॥੮॥੨੩੮॥ ਕਰੁਣਾ
 ਨਿਧਾਨ ਕਾਰਣ ਸਰੂਪ॥ ਜਿਹ ਚੱਕ੍ਰ
 ਚਿਹਨ ਨਹੀ ਰੰਗ ਰੂਪ॥ ਜਿਹ ਖੇਦ
 ਭੇਦ ਨਹੀ ਕਰਮ ਕਾਲ॥ ਸਭ ਜੀਵ
 ਜੰਤ ਕੀ ਕਰਤ ਪਾਲ॥੯॥੨੩੯॥
 ਉਰਧੰ ਬਿਰਹਤ ਸਿਧੰ ਸਰੂਪ॥ ਬੁਧੰ

ਅਪਾਲ ਜੁੱਧੰ ਅਨੂਪ॥ ਜਿਹ ਰੂਪ ਰੇਖ
 ਨਹੀ ਰੰਗ ਰਾਗ॥ ਅਨਛਿੱਜ ਤੇਜ
 ਅਨਭਿਜ ਅਦਾਗ॥ ੧੦॥ ੨੪੦॥ ਜਲ
 ਥਲ ਮਹੀਪ ਬਨ ਤਨ ਦੁਰੰਤ॥ ਜਿਹ
 ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੰਤ॥
 ਪਾਯੋ ਨ ਜਾਇ ਜਿਹ ਪੈਰ ਪਾਰ॥
 ਦੀਨਾਨ ਦੋਖ ਦਹਿਤਾ ਉਦਾਰ
 ॥ ੧੧॥ ੨੪੧॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ
 ਜਿਹ ਪਾਨਿਹਾਰ॥ ਕਈ ਕੋਟਿ ਰੁਦ੍ਰ
 ਜੁਗਿਯਾ ਦੁਆਰ॥ ਕਈ ਬੇਦ ਬਯਾਸ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਨੰਤ॥ ਜਿਹ ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ
 ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੰਤ॥ ੧੨॥ ੨੪੨॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਵੱਯੇ ॥

ਦੀਨਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੈ ਨਿਤ
 ਸੰਤ ਉਬਾਰਿ ਗਨੀਮਨ ਗਾਰੈ॥ ਪੱਛ
 ਪਸੂ ਨਗ ਨਾਗ ਨਰਾਧਿਪ ਸਰਬ ਸਮੈ
 ਸਭ ਕੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ॥ ਪੋਖਤ ਹੈ ਜਲ

ਮੈ ਥਲ ਮੈ ਪਲ ਮੈ ਕਲਿ ਕੇ ਨਹੀ
 ਕਰਮ ਬਿਚਾਰੈ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ
 ਦਇਆਨਿਧਿ ਦੋਖਨ ਦੇਖਤ ਹੈ ਪਰ
 ਦੇਤ ਨ ਹਾਰੈ ॥੧॥੨੪੩॥ ਦਾਹਤ
 ਹੈ ਦੁਖ ਦੋਖਨ ਕੋ ਦਲ ਦੁੱਜਨ ਕੇ ਪਲ
 ਮੈ ਦਲ ਡਾਰੈ॥ ਖੰਡ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਚੰਡ
 ਪ੍ਰਹਾਰਨ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ
 ਸੰਭਾਰੈ॥ ਪਾਰ ਨ ਪਾਇ ਸਕੈ
 ਪਦਮਾਪਤਿ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਅਭੇਦ
 ਉਚਾਰੈ॥ ਰੋਜ ਹੀ ਰਾਜ ਬਿਲੋਕਤ
 ਰਾਜਕ ਰੋਖਿ ਰੂਹਾਨ ਕੀ ਰੋਜੀ ਨ
 ਟਾਰੈ ॥੨॥੨੪੪॥ ਕੀਟ ਪਤੰਗ
 ਕੁਰੰਗ ਭੁਜੰਗਮ ਭੂਤ ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ
 ਬਨਾਏ॥ ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਖਪੇ ਅਹੰਮੇਵ ਨ
 ਭੇਵ ਲਖਿਓ ਭ੍ਰਮ ਸਿਉ ਭਰਮਾਏ॥
 ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਨ ਹਸੇਬ
 ਥਕੇ ਕਰਿ ਹਾਥਿ ਨ ਆਏ॥ਪੂਰਨ

ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭਾਉ ਬਿਨਾ ਪਤਿ ਸਿਉ ਕਿਨ
 ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਪਤਿ ਪਾਏ ॥੩॥੨੪੫॥
 ਆਦਿ ਅਨੰਤ ਅਗਾਧ ਅਦ੍ਰੁਖ ਸੁ ਭੂਤ
 ਭਵਿਖ ਭਵਾਨ ਅਭੈ ਹੈ ॥ ਅੰਤ
 ਬਿਹੀਨ ਅਨਾਤਮ ਆਪ ਅਦਾਗ
 ਅਦੋਖ ਅਛਿਦ੍ਰੁ ਅਛੈ ਹੈ ॥ ਲੋਗਨ ਕੇ
 ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਜਲ ਮੈ ਥਲ ਮੈ
 ਭਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵੈ ਹੈ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ
 ਦਇਆਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪਤਿ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ
 ਪਦਮਾਪਤਿ ਏ ਹੈ ॥੪॥੨੪੬॥
 ਕਾਮ ਨ ਕ੍ਰੋਧ ਨ ਲੋਭ ਨ ਮੋਹ ਨ ਰੋਗ
 ਨ ਸੋਗ ਨ ਭੋਗ ਨ ਭੈ ਹੈ ॥ ਦੇਹ
 ਬਿਹੀਨ ਸਨੇਹ ਸਭੇ ਤਨ ਨੇਹ
 ਬਿਰਕਤ ਅਗੇਹ ਅਛੈ ਹੈ ॥ ਜਾਨ ਕੇ
 ਦੇਤ ਅਜਾਨ ਕੇ ਦੇਤ ਜਮੀਨ ਕੇ ਦੇਤ
 ਜਮਾਨ ਕੇ ਦੈ ਹੈ ॥ ਕਾਹੇ ਕੇ ਡੋਲਤ ਹੈ
 ਤੁਮਰੀ ਸੁੱਧਿ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੀ ਪਦਮਾਪਤਿ

ਲੈ ਹੈ ॥੫॥੨੪੭॥ ਰੋਗਨ ਤੇ ਅਰੁ
 ਸੋਗਨ ਤੇ ਜਲ ਜੋਗਨ ਤੇ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ
 ਬਚਾਵੈ ॥ ਸਤ੍ਰੁ ਅਨੇਕ ਚਲਾਵਤ ਘਾਵ
 ਤਉ ਤਨ ਏਕ ਨ ਲਾਗਨ ਪਾਵੈ ॥
 ਰਾਖਤ ਹੈ ਅਪਨੋ ਕਰ ਦੈ ਕਰਿ ਪਾਪ
 ਸੰਬੁਹ ਨ ਭੇਟਨ ਪਾਵੈ ॥ ਔਰ ਕੀ
 ਬਾਤ ਕਹਾ ਕਹ ਤੋ ਸੋ ਸੁ ਪੇਟ ਹੀ ਕੇ
 ਪਟ ਬੀਚ ਬਚਾਵੈ ॥੬॥੨੪੮॥
 ਜਛ ਭੁਜੰਗ ਸੁ ਦਾਨਵ ਦੇਵ ਅਭੇਵ
 ਤੁਮੈ ਸਭ ਹੀ ਕਰਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ਭੂਮਿ
 ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਰਸਾਤਲ ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ
 ਸਭੈ ਸਿਰ ਨਿਆਵੈ ॥ ਪਾਇ ਸਕੈ
 ਨਹੀ ਪਾਰ ਪ੍ਰਭਾ ਹੂ ਕੇ ਨੇਤਿ ਹੀ
 ਨੇਤਹ ਬੇਦ ਬਤਾਵੈ ॥ ਖੋਜਿ ਥਕੇ ਸਭ
 ਹੀ ਖੁਜੀਆ ਸੁਰ ਹਾਰ ਪਰੇ ਹਰਿ
 ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ॥੭॥੨੪੯॥
 ਨਾਰਦ ਸੇ ਚਤੁਰਾਨਨ ਸੇ ਰੁਮਨਾ

ਰਿਖਿ ਸੇ ਸਭਹੂੰ ਮਿਲ ਗਾਇਓ ॥
 ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਭੇਦ ਲਖਿਓ ਸਭ
 ਹਾਰਿ ਪਰੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਨ ਆਇਓ ॥
 ਪਾਇ ਸਕੈ ਨਹੀ ਪਾਰ ਉਮਾਪਤਿ
 ਸਿੱਧ ਸਨਾਥ ਸਨੰਤਨ ਧਿਆਇਓ ॥
 ਧਿਆਨ ਧਰੋ ਤਿਹ ਕੋ ਮਨ ਮੈ ਜਿਹ
 ਕੋ ਅਮਿਤੋਜ ਸਭੈ ਜਗ ਛਾਇਓ
 ॥੮॥੨੫੦॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਕਤੇਬ
 ਕੁਰਾਨ ਅਭੇਦ ਨ੍ਰਿਪਾਨ ਸਭੈ ਪਚਿ
 ਹਾਰੇ ॥ ਭੇਦ ਨ ਪਾਇ ਸਕਿਓ
 ਅਨਭੇਦ ਕੋ ਖੇਦਤ ਹੈ ਅਨਛੇਦ
 ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਰਾਗ ਨ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਨ
 ਰੰਗ ਨ ਸਾਕ ਨ ਸੋਗ ਨ ਸੰਗ
 ਤਿਹਾਰੇ ॥ ਆਦਿ ਅਨਾਦਿ ਅਗਾਧ
 ਅਭੇਖ ਅਦ੍ਵੈਖ ਜਪਿਓ ਤਿਨ ਹੀ ਕੁਲ
 ਤਾਰੇ ॥੯॥੨੫੧॥ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ
 ਕੀਏ ਇਸਨਾਨ ਦੀਏ ਬਹੁ ਦਾਨ

ਮਹਾ ਬ੍ਰੁਤ ਧਾਰੇ ॥ ਦੇਸ ਫਿਰਿਓ ਕਰਿ
 ਭੇਸ ਤਪੋ ਧਨ ਕੇਸ ਧਰੇ ਨ ਮਿਲੇ
 ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਆਸਨ ਕੋਟਿ ਕਰੇ
 ਅਸਟਾਂਗ ਧਰੇ ਬਹੁ ਨਜਾਸ ਕਰੇ ਮੁਖ
 ਕਾਰੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਕਾਲ ਭਜੇ
 ਬਿਨੁ ਅੰਤ ਕੋ ਅੰਤਕ ਧਾਮ ਸਿਧਾਰੇ
 ॥੧੦॥੨੫੨॥

ਤ੍ਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕਬਿੱਤ ॥

ਅਤ੍ਰ ਕੇ ਚਲੱਯਾ ਛਿਤਿ ਛਤ੍ਰ ਕੇ
 ਧਰੱਯਾ ਛਤ੍ਰਧਾਰੀਓਂ ਕੇ ਛਲੱਯਾ ਮਹਾਂ
 ਸਤ੍ਰੁਨ ਕੇ ਸਾਲ ਹੈਂ ॥ ਦਾਨ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ
 ਮਹਾਂ ਮਾਨ ਕੇ ਬਢੱਯਾ ਅਵਸਾਨ ਕੇ
 ਦਿਵੱਯਾ ਹੈਂ ਕਟੱਯਾ ਜਮ ਜਾਲ ਹੈਂ ॥
 ਜੁੱਧ ਕੇ ਜਿਤੱਯਾ ਅਬਰੁੱਧ ਕੇ ਮਿਟੱਯਾ
 ਮਹਾਂ ਬੁੱਧਿ ਕੇ ਦਿਵੱਯਾ ਮਹਾ ਮਾਨ ਹੁੰ
 ਕੇ ਮਾਲ ਹੈਂ ॥ ਗਿਆਨ ਹੁੰ ਕੇ
 ਗਿਆਤਾ ਮਹਾਂ ਬੁੱਧਿਤਾ ਕੇ ਦਾਤਾ

ਦੇਵ ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੇ ਕਾਲ ਮਹਾ ਕਾਲ ਹੂੰ
 ਕੇ ਕਾਲ ਹੈਂ ॥੧॥੨੫੩॥ ਪੂਰਬੀ ਨ
 ਪਾਰ ਪਾਵੈਂ ਹਿੰਗੁਲਾ ਹਿਮਾਲੈ
 ਧਿਆਵੈਂ ਗੋਰ ਗਰਦੇਜੀ ਗੁਨ ਗਾਵੈਂ
 ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ॥ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਸਾਧੈਂ
 ਪਉਨ ਸਾਧਨਾ ਕਿਤੇਕ ਬਾਧੈਂ ਆਰਬ
 ਕੇ ਆਰਬੀ ਅਰਾਧੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ॥
 ਫਰਾ ਕੇ ਫਿਰੰਗੀ ਮਾਨੈਂ ਕੰਧਾਰੀ
 ਕੁਰੈਸੀ ਜਾਨੈਂ ਪਛਮ ਕੇ ਪਛਮੀ
 ਪਛਾਨੈਂ ਨਿਜ ਕਾਮ ਹੈਂ ॥ ਮਰਹਟਾ
 ਮਘੇਲੇ ਤੇਰੀ ਮਨ ਸੋ ਤਪਸਿਆ ਕਰੈਂ
 ਦ੍ਰਿੜਵੈ ਤਿਲੰਗੀ ਪਹਚਾਨੈਂ ਧਰਮ
 ਧਾਮ ਹੈਂ ॥੨॥੨੫੪॥ ਬੰਗ ਕੇ
 ਬੰਗਾਲੀ ਫਿਰਹੰਗ ਕੇ ਫਿਰੰਗਾਵਾਲੀ
 ਦਿੱਲੀ ਕੇ ਦਿਲਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ
 ਮੈ ਚਲਤ ਹੈਂ ॥ ਰੋਹ ਕੇ ਰੁਹੇਲੇ ਮਾਘ
 ਦੇਸ ਕੇ ਮਘੇਲੇ ਬੀਰ ਬੰਗਸੀ ਬੁੰਦੇਲੇ

ਪਾਪ ਪੁੰਜ ਕੋ ਮਲਤ ਹੈਂ ॥ ਗੋਖਾ ਗੁਨ
 ਗਾਵੈਂ ਚੀਨ ਮਚੀਨ ਸੀਸ ਨਜਾਵੈਂ
 ਤਿਬਤੀ ਧਿਆਇ ਦੋਖ ਦੇਹ ਕੇ
 ਦਲਤ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨੈ ਤੋਹਿ ਧਿਆਯੋ ਤਿਨੈ
 ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪਾਯੋ ਸਰਬ ਧਨ ਧਾਮ
 ਫਲ ਫੂਲ ਸੋ ਫਲਤ ਹੈਂ
 ॥੩॥ ੨੫੫ ॥ ਦੇਵ ਦੇਵਤਾਨ ਕੋ
 ਸੁਰੇਸ ਦਾਨਵਾਨ ਕੋ ਮਹੇਸ ਗੰਗ ਧਾਨ
 ਕਉ ਅਭੇਸ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਰੰਗ ਮੈ
 ਰੰਗੀਨ ਰਾਗ ਰੂਪ ਮੈ ਪ੍ਰਬੀਨ ਔਰ
 ਕਾਹੂੰ ਪੈ ਨ ਦੀਨ ਸਾਧ ਅਧੀਨ
 ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਪਾਈਐ ਨ ਪਾਰ ਤੇਜ
 ਪੁੰਜ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਸਰਬ ਬਿਦੱਯਾ ਕੋ
 ਉਦਾਰ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ॥
 ਹਾਥੀ ਕੀ ਚਿੰਘਾਰ ਪਲ ਪਾਛੈ
 ਪਹੁੰਚਤ ਤਾਹਿ ਚੀਟੀ ਕੀ ਪੁਕਾਰ
 ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੁਨੀਅਤੁ ਹੈਂ

॥੪॥੨੫੬॥ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਦੁਆਰ ਕੇਤੇ
 ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਚਾਰ ਕੇਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨਾਵਤਾਰ
 ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ॥ਕੇਤੇ ਸਸਿ
 ਰਾਸੀ ਕੇਤੇ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਕੇਤੇ
 ਮੁੰਡੀਆ ਉਦਾਸੀ ਜੋਗ ਦੁਆਰ
 ਦਹੀਅਤੁ ਹੈਂ॥ਕੇਤੇ ਮਹਾਦੀਨ ਕੇਤੇ
 ਬਿਆਸ ਸੇ ਪ੍ਰਬੀਨ ਕੇਤੇ ਕੁਮੇਰ
 ਕੁਲੀਨ ਕੇਤੇ ਜੁਛ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ॥
 ਕਰਤ ਹੈਂ ਬਿਚਾਰ ਪੈ ਨ ਪੂਰਨ ਕੋ
 ਪਾਵੈਂ ਪਾਰ ਤਾਹੀ ਤੇ ਅਪਾਰ
 ਨਿਰਾਧਾਰ ਲਹੀਅਤੁ ਹੈਂ
 ॥੫॥੨੫੭॥ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ
 ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ਪਾਈਐ
 ਨ ਪਾਰ ਪੈ ਅਪਾਰ ਕੈ ਬਖਾਨੀਐ॥
 ਅਦ੍ਵੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਰਮ ਪੂਰਨ
 ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਮਹਾ ਰੂਪ ਹੂੰ ਕੇ ਰਾਸੀ ਹੈਂ
 ਅਨਾਸੀ ਕੈ ਕੈ ਮਾਨੀਐ॥ ਜੰਤ੍ਰ ਹੂੰ ਨ

ਜਾਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਪ ਹੂੰ ਨ ਮਾਇ ਤਾ
 ਕੀ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭਾ ਕੀ ਸੁ ਛਟਾ ਕੈ
 ਅਨੁਮਾਨੀਐ ॥ ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਕਿ
 ਰਾਜਸੀ ਕੋ ਜੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਕਿ ਮੋਹਨੀ ਕੋ
 ਮੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਨਿਜੰਤ੍ਰੁ ਕੈ ਕੈ ਜਾਨੀਐ
 ॥੬॥੨੫੮॥ ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤਰੁ ਹੈ ਕਿ
 ਰਾਜਸੀ ਕੋ ਸਰੁ ਹੈ ਕਿ ਸੁੱਧਤਾ ਕੋ
 ਘਰੁ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਧਤਾ ਕੀ ਸਾਰ ਹੈ ॥
 ਕਾਮਨਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧਨਾ ਕੀ
 ਸਾਨ ਹੈ ਬਿਰਕਤਤਾ ਕੀ ਬਾਨ ਹੈ ਕਿ
 ਬੁਧਿ ਕੋ ਉਦਾਰ ਹੈ ॥ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ
 ਕਿ ਭੂਪਨ ਕੋ ਭੂਪ ਹੈ ਕਿ ਰੂਪ ਹੂੰ ਕੋ
 ਰੂਪ ਹੈ ਕੁਮਤਿ ਕੋ ਪ੍ਰਹਾਰ ਹੈ ॥
 ਦੀਨਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਗਨੀਮਨ ਕੋ
 ਗਾਰਕ ਹੈ ਸਾਧਨ ਕੋ ਰੱਛਕ ਹੈ ਗੁਨਨ
 ਕੋ ਪਹਾਰ ਹੈ ॥੭॥੨੫੯॥ ਸਿੱਧਿ ਕੋ
 ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧਿ ਕੋ ਬਿਭੂਤਿ ਹੈ

ਕਿ ਕ੍ਰੂਪ ਕੋ ਅਭੂਤ ਹੈ ਕਿ ਅਛੈ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ॥ਕਾਮ ਕੋ ਕੁਨਿੰਦਾ ਹੈ
 ਕਿ ਖੂਬੀ ਕੋ ਦਿਹਿੰਦਾ ਹੈ ਗਨੀਮਨ
 ਗਰਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ॥
 ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੋ ਕਾਲ ਹੈ ਕਿ ਸਤ੍ਰੁਨ ਕੋ
 ਸਾਲ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤ੍ਰੁਨ ਕੋ ਪੋਖਤ ਹੈ ਕਿ
 ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਕੀ ਬਾਸੀ ਹੈ॥ਜੋਗ ਹੂੰ ਕੋ
 ਜੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜ ਹੂੰ ਕੋ ਤੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਕਿ
 ਮੋਹਨੀ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸੀ
 ਹੈ॥੮॥੨੬੦॥ਰੂਪ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਹੈ
 ਕਿ ਬੁੱਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਧਿਤਾ
 ਕੋ ਬਾਸ ਹੈ ਕਿ ਬੁੱਧਿ ਹੂੰ ਕੋ ਘਰੁ ਹੈ॥
 ਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਜਨ
 ਅਭੇਵ ਹੈ ਅਦੇਵਨ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈ ਕਿ
 ਸੁੱਧਿਤਾ ਕੋ ਸਰੁ ਹੈ॥ਜਾਨ ਕੋ ਬਚੱਯਾ
 ਹੈ ਇਮਾਨ ਕੋ ਦਿਵੱਯਾ ਜਮਜਾਲ ਕੋ
 ਕਟੱਯਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਮਨਾ ਕੋ ਕਰੁ ਹੈ॥

ਤੇਜ ਕੋ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹੈ ਅਖੰਡਣ ਕੋ ਖੰਡ ਹੈ
 ਮਹੀਪਨ ਕੋ ਮੰਡ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ
 ਨ ਨਰੁ ਹੈ॥੯॥੨੬੧॥ ਬਿਸ੍ਰੁ ਕੋ
 ਭਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਦਾ ਕੋ ਹਰਨ ਹੈ
 ਕਿ ਸੁਖ ਕੋ ਕਰਨ ਹੈ ਕਿ ਤੇਜ ਕੋ
 ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ॥ ਪਾਈਐ ਨ ਪਾਰ
 ਪਾਰਾਵਾਰ ਹੁੰ ਕੋ ਪਾਰ ਜਾ ਕੋ ਕੀਜਤ
 ਬਿਚਾਰ ਸੁ ਬਿਚਾਰ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਹੈ॥
 ਹਿੰਗੁਲਾ ਹਿਮਾਲੈ ਗਾਵੈਂ ਹਬਸੀ
 ਹਲੱਬੀ ਧਿਆਵੈਂ ਪੂਰਬੀ ਨ ਪਾਰ
 ਪਾਵੈਂ ਆਸਾ ਤੇ ਅਨਾਸ ਹੈ॥ ਦੇਵਨ
 ਕੋ ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ ਹੁੰ ਕੋ ਦੇਵ ਹੈ
 ਨਿਰੰਜਨ ਅਭੇਵ ਨਾਥ ਅਦੈ
 ਅਬਿਨਾਸ ਹੈ॥੧੦॥੨੬੨॥ ਅੰਜਨ
 ਬਿਹੀਨ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈਂ ਕਿ
 ਸੇਵਕ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ਕਟੱਯਾ ਜਮ ਜਾਲ
 ਕੇ॥ ਦੇਵਨ ਕੇ ਦੇਵ ਮਹਾਦੇਵ ਹੁੰ ਕੇ

ਦੇਵਨਾਥ ਭੂਮ ਕੇ ਭੁਜੱਯਾ ਹੈਂ ਮੁਹੱਯਾ
 ਮਹਾ ਬਾਲ ਕੇ॥ ਰਾਜਨ ਕੇ ਰਾਜਾ
 ਮਹਾ ਸਾਜ ਹੂੰ ਕੇ ਸਾਜਾ ਮਹਾ ਜੋਗ ਹੂੰ
 ਕੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਧਰੱਯਾ ਦੁਮ ਛਾਲ ਕੇ॥
 ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਕਰ ਹੈਂ ਕੁਬੁੱਧਤਾ ਕੇ ਹਰ
 ਹੈਂ ਕਿ ਸਿੱਧਿਤਾ ਕੇ ਸਾਥੀ ਹੈਂ ਕਿ
 ਕਾਲ ਹੈਂ ਕੁਚਾਲ ਕੇ॥੧੧॥੨੬੩॥
 ਛੀਰ ਕੈਸੀ ਛੀਰਾਵਧਿ ਛਾਛ ਕੈਸੀ
 ਛਤ੍ਰਾਨੇਰ ਛਪਾਕਰ ਕੈਸੀ ਛਬਿ
 ਕਾਲਿੰਦ੍ਰੀ ਕੇ ਕੂਲ ਕੇ॥ ਹੰਸਨੀ ਸੀ
 ਸੀਹਾ ਰੂਮ ਹੀਰਾ ਸੀ ਹੁਸੈਨਾਬਾਦ
 ਗੰਗਾ ਕੈਸੀ ਧਾਰ ਚਲੀ ਸਾਤੋ ਸਿੰਧੁ
 ਰੂਲ ਕੇ॥ ਪਾਰਾ ਸੀ ਪਲਾਉਗਢ ਰੂਪਾ
 ਕੈਸੀ ਰਾਮਪੁਰ ਸੋਰਾ ਸੀ ਸੁਰੰਗਾਬਾਦ
 ਨੀਕੇ ਰਹੀ ਝੂਲ ਕੇ॥ ਚੰਪਾ ਸੀ ਚੰਦੇਰੀ
 ਕੋਟ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਚਾਂਦਾ ਗੜ ਕੀਰਤਿ
 ਤਿਹਾਰੀ ਰਹੀ ਮਾਲਤੀ ਸੀ ਫੂਲ ਕੇ

॥੧੨॥੨੬੪॥ਫਟਕ ਸੀ ਕੈਲਾਸ
 ਕਮਾਊਗੜ ਕਾਂਸੀਪੁਰ ਸੀਸਾ ਸੀ
 ਸੁਰੰਗਾਬਾਦ ਨੀਕੇ ਸੋਹੀਅਤੁ ਹੈ॥
 ਹਿਮਾ ਸੀ ਹਿਮਾਲੈ ਹਰਹਾਰ ਸੀ
 ਹਲਬਾਨੇਰ ਹੰਸ ਕੈਸੀ ਹਾਜੀਪੁਰ ਦੇਖੇ
 ਮੋਹੀਅਤੁ ਹੈ॥ਚੰਦਨ ਸੀ ਚੰਪਾਵਤੀ
 ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਸੀ ਚੰਦ੍ਰਾ ਗਿਰ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ
 ਚਾਂਦਾ ਗੜ ਜੌਨ ਜੋਹੀਅਤੁ ਹੈ॥ਗੰਗਾ
 ਸਮ ਗੰਗਧਾਰ ਬਕਾਨ ਸੀ
 ਬਿਲੰਦਾਵਾਦ ਕੀਰਤਿ ਤਿਹਾਰੀ ਕੀ
 ਉਜਯਾਰੀ ਸੋਹੀਅਤੁ ਹੈ
 ॥੧੩॥੨੬੫॥ਫਰਾਸੀ ਫਿਰੰਗੀ
 ਫਰਾਸੀਸ ਕੇ ਦੁਰੰਗੀ ਮਕਰਾਨ ਕੇ
 ਮ੍ਰਿਦੰਗੀ ਤੇਰੇ ਗੀਤ ਗਾਈਅਤੁ ਹੈਂ॥
 ਭਖਰੀ ਕੰਧਾਰੀ ਗੋਰ ਗਖਰੀ
 ਗਰਦੇਜਾਚਾਰੀ ਪੌਨ ਕੇ ਅਹਾਰੀ ਤੇਰੇ
 ਨਾਮ ਧਿਆਈਅਤੁ ਹੈਂ॥ਪੂਰਬ

ਪਲਾਊ ਕਾਮ ਰੂਪ ਔ ਕਮਾਊ ਸਰਬ
 ਠਉਰ ਮੈਂ ਬਿਰਾਜੈ ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ
 ਜਾਈਅਤੁ ਹੈਂ ॥ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਜੰਤ੍ਰ
 ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਅਤਾਪੀ ਨਾਥ ਕੀਰਤਿ
 ਤਿਹਾਰੀ ਕੋ ਨ ਪਾਰ ਪਾਈਅਤੁ ਹੈਂ
 ॥ ੧੪ ॥ ੨੬੬ ॥

ਤੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਪਾਧੜੀ ਛੰਦ ॥
 ਅੰਦ੍ਰੈ ਅਨਾਸ ਆਸਨ ਅਡੋਲ ॥
 ਅੰਦ੍ਰੈ ਅਨੰਤ ਉਪਮਾ ਅਤੋਲ ॥ ਅਛੈ
 ਸਰੂਪ ਅਬਿਅਕਤ ਨਾਥ ॥ ਆਜਾਨੁ
 ਬਾਹੁ ਸਰਬਾ ਪ੍ਰਮਾਥ ॥ ੧ ॥ ੨੬੭ ॥
 ਜਹ ਤਹ ਮਹੀਪ ਬਨ ਤਨ ਪ੍ਰਫੁੱਲ ॥
 ਸੋਭਾ ਬਸੰਤ ਜਹ ਤਹ ਪ੍ਰਫੁੱਲ ॥ ਬਨ
 ਤਨ ਦੁਰੰਤ ਖਗ ਮ੍ਰਿਗ ਮਹਾਨ ॥ ਜਹ
 ਤਹ ਪ੍ਰਫੁੱਲ ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਨ
 ॥ ੨ ॥ ੨੬੮ ॥ ਫੁਲਤੰ ਪ੍ਰਫੁੱਲ ਲਹਿ
 ਲਹਿਤ ਮੌਰ ॥ ਸਿਰਿ ਢੁਰਹਿ ਜਾਨੁ

ਮਨਮਥਹ ਚੌਰ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਮਾਲ
 ਰਾਜਕ ਰਹੀਮ॥ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ
 ਕਾਮਲ ਕਰੀਮ॥ ੩॥ ੨੬੯॥ ਜਹ ਤਹ
 ਬਿਲੋਕ ਤਹ ਤਹ ਪ੍ਰਸੋਹ॥ ਆਜਾਨੁ
 ਬਾਹੁ ਅਮਿਤੋਜ ਮੋਹ॥ ਰੋਸੰ ਬਿਰਹਤ
 ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਹ ਤਹ ਪ੍ਰਫੁੱਲ
 ਸੁੰਦਰ ਸੁਜਾਨ॥ ੪॥ ੨੭੦॥ ਬਨ ਤਨ
 ਮਹੀਪ ਜਲ ਥਲ ਮਹਾਨ॥ ਜਹ ਤਹ
 ਪ੍ਰਸੋਹ ਕਰੁਣਾ ਨਿਧਾਨ॥ ਜਗਮਗਤ
 ਤੇਜ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਾਪ॥ ਅੰਬਰ ਜਮੀਨ
 ਜਿਹ ਜਪਤ ਜਾਪ॥ ੫॥ ੨੭੧॥ ਸਾਤੋ
 ਅਕਾਸ ਸਾਤੋ ਪਤਾਰ॥ ਬਿਥਰਯੋ
 ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਜਿਹ ਕਰਮ ਜਾਰਿ॥
 ਉਸਤਤਿ ਸੰਪੂਰਨੰ ॥

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਅਥ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਲਿਖਯਤੇ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਮਹਿੱਖ ਦਈਤ ਸੂਰਜੰ ॥ ਬਢਯੋ ਸੁ

ਲੋਹ ਪੂਰਜੰ ॥ ਸੁ ਦੇਵ ਰਾਜ ਜੀਤਜੰ ॥

ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਰਾਜ ਕੀਤਜੰ ॥੧॥ ਭਜੇ ਸੁ

ਦੇਵਤਾ ਤਬੈ ॥ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋਇ ਕੈ

ਸਬੈ ॥ ਮਹੇਸੁਰਾਚਲੰ ਬਸੇ ॥ ਬਿਸੇਖ

ਚਿਤ ਮੋ ਤ੍ਰਸੇ ॥੨॥ ਜੁਗੇਸ ਭੇਸ ਧਾਰ

ਕੈ ॥ ਭਜੇ ਹਥਯਾਰ ਡਾਰ ਕੈ ॥ ਪੁਕਾਰ

ਆਰਤੰ ਚਲੇ ॥ ਬਿਸੂਰ ਸੂਰਮਾ ਭਲੇ

॥੩॥ ਬਰਖ ਕਿਤੇ ਤਹਾਂ ਰਹੇ ॥ ਸੁ

ਦੁਖ ਦੇਹ ਮੋ ਸਹੇ ॥ ਜਗਤ੍ਰ ਮਾਤਿ

ਧਿਆਇਯੰ ॥ ਸੁ ਜੈਤ ਪੱਤ੍ਰ ਪਾਇਯੰ

॥੪॥ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦੇਵਤਾ ਭਏ ॥ ਚਰੰਨ

ਪੂਜਬੇ ਧਏ ॥ ਸਨੰਮੁਖਾਨ ਠਢੀਅੰ ॥

ਪ੍ਰਣਾਮ ਪਾਨ ਪਢੀਅੰ ॥੫॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਤਬੈ ਦੇਵ ਧਾਏ ॥ ਸਭੇ ਸੀਸ
 ਨਿਆਏ ॥ ਸੁਮਨ ਧਾਰ ਬਰਖੇ ॥
 ਸਬੈ ਸਾਧੁ ਹਰਖੇ ॥੬॥ ਕਰੀ ਦੇਬਿ
 ਅਰਚਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਦ ਚਰਚਾ ॥
 ਜਬੈ ਪਾਇ ਲਾਗੇ ॥ ਤਬੈ ਸੋਗ ਭਾਗੇ
 ॥੭॥ ਬਿਨੰਤੀ ਸੁਨਾਈ ॥ ਭਵਾਨੀ
 ਰਿਝਾਈ ॥ ਸਬੈ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ॥
 ਕਰੀ ਸਿੰਘ ਸੁਆਰੀ ॥੮॥ ਕਰੇ
 ਘੰਟ ਨਾਦੰ ॥ ਧੁਨੰ ਨਿਰਬਿਖਾਦੰ ॥
 ਸੁਣਯੋ ਦੈਤ ਰਾਜੰ ॥ ਸਜਯੋ ਜੁੱਧ
 ਸਾਜੰ ॥੯॥ ਚੜਯੋ ਰਾਛਸੇਸੰ ॥ ਰਚੇ
 ਚਾਰ ਅਨੇਸੰ ॥ ਬਲੀ ਚਾਮਰੇਵੰ ॥
 ਹਠੀ ਚਿੱਛੁਰੇਵੰ ॥੧੦॥ ਬਿੜਾਲੱਛ
 ਬੀਰੰ ॥ ਚੜੇ ਬੀਰ ਧੀਰੰ ॥ ਬਡੇ
 ਇੱਖੁ ਧਾਰੀ ॥ ਘਟਾ ਜਾਨੁ ਕਾਰੀ
 ॥੧੧॥

ਦੋਹਰਾ

ਬਾਣ ਜਿਤੇ ਰਾਛਸਨਿ ਮਿਲਿ ਛਾਡਤ
 ਭਏ ਅਪਾਰ ॥ ਫੂਲ ਮਾਲ ਹੁਐ
 ਮਾਤ ਉਰਿ ਸੋਭੇ ਸਭੈ ਸੁ ਧਾਰ
 ॥੧੨॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥
 ਜਿਤੇ ਦਾਨਵੋ ਬਾਨ ਪਾਨੀ ਚਲਾਏ ॥
 ਤਿਤੇ ਦੇਵਤਾ ਆਪ ਕਾਟੇ ਬਚਾਏ ॥
 ਕਿਤੇ ਢਾਲ ਢਾਹੇ ਕਿਤੇ ਪਾਸ ਪੇਲੇ ।
 ਭਰੇ ਬਸਤ੍ਰ ਲੋਹੂ ਜਨੋ ਫਾਗ ਖੇਲੇ
 ॥੧੩॥ ਦੁਗਾਹੂੰ ਕਿਯੰ ਖੇਤ ਧੁੰਕੇ
 ਨਗਾਰੇ ॥ ਕਰੰ ਪਟਿਸੰ ਪਰਘ ਪਾਂਸੀ
 ਸੰਭਾਰੇ ॥ ਤਹਾਂ ਗੋਫਨੈ ਗੁਰਜ ਗੋਲੇ
 ਸੰਭਾਰੈਂ ॥ ਹਠੀ ਮਾਰਹੀ ਮਾਰ ਕੈ ਕੈ
 ਪੁਕਾਰੈਂ ॥੧੪॥ ਤਬੈ ਅਸਟ ਹਾਥੰ
 ਹਥਿਆਰੰ ਸੰਭਾਰੇ ॥ ਸਿਰੰ
 ਦਾਨਵੇਂਦ੍ਰਾਨ ਕੇ ਤਾਕਿ ਝਾਰੇ ॥

ਬਬੱਕਿਓ ਬਲੀ ਸਿੰਘ ਜੁਧੰ ਮਝਾਰੰ ॥
 ਕਰੇ ਖੰਡ ਖੰਡੰ ਸੁ ਜੋਧਾ ਅਪਾਰੰ
 ॥੧੫॥

ਤੋਟਕ ਛੰਦ ॥

ਤਬ ਦਾਨਵ ਰੋਸ ਭਰੇ ਸਭ ਹੀ ॥
 ਜਗਮਾਤ ਕੇ ਬਾਣ ਲਗੇ ਜਬ ਹੀ ॥
 ਬਿਬਿਧਾਯੁਧ ਲੈ ਸੁ ਬਲੀ ਹਰਖੇ ॥
 ਘਨ ਬੁੰਦਨ ਜਿਉਂ ਬਿਸਖੰ ਬਰਖੇ
 ॥੧੬॥ ਜਨੁ ਘੋਰ ਕੈ ਸਜਾਮ ਘਟਾ
 ਘੁਮਡੀ ॥ ਅਸੁਰੇਸ ਅਨੀਕਨਿ ਤਿਉ
 ਉਮਡੀ ॥ ਜਗ ਮਾਤ ਬਿਰੂਥਨਿ ਮੋ
 ਧਸਿ ਕੈ ॥ ਧਨੁਸਾਇਕ ਹਾਥ ਗਹਜੋ
 ਕਸਿ ਕੈ ॥੧੭॥ ਰਣ ਕੁੰਜਰ ਪੁੰਜ
 ਗਿਰਾਇ ਦੀਏ ॥ ਇਕ ਖੰਡ ਅਖੰਡ
 ਦੁਖੰਡ ਕੀਏ ॥ ਸਿਰ ਏਕਨਿ ਚੋਟ
 ਨਿਫੋਟ ਬਹੀ ॥ ਤਰਵਾਤਰ ਹੈ
 ਤਰਵਾਰ ਰਹੀ ॥੧੮॥ ਤਨ ਝੰਝਰ

ਹੂੰ ਰਣ ਭੂਮਿ ਗਿਰੇ ॥ ਇਕ ਭਾਜ
 ਚਲੇ ਫਿਰ ਕੈ ਨ ਫਿਰੇ ॥ ਇਕਿ
 ਹਾਥ ਹਥਯਾਰ ਲੈ ਆਨਿ ਬਹੇ ॥
 ਲਰਿ ਕੈ ਮਰਿ ਕੈ ਗਿਰਿ ਖੇਤ ਰਹੇ
 ॥੧੯॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਤਹਾਂ ਸੁ ਦੈਤ ਰਾਜਜੰ ॥ ਸਜੇ ਸੁ
 ਸਰਬ ਸਾਜਜੰ ॥ ਤੁਰੰਗ ਆਪ
 ਬਾਹਿਯੰ ॥ ਬਧੰ ਸੁ ਮਾਤ ਚਾਹਿਯੰ
 ॥੨੦॥ ਤਬੈ ਦੂਗਾ ਬਕਾਰਿ ਕੈ ॥
 ਕਮਾਣ ਬਾਣ ਧਾਰਿ ਕੈ ॥ ਸੁ ਘਾਵ
 ਚਾਮਰੰ ਕਿਯੋ ॥ ਉਤਾਰ ਹਸਤਿ ਤੇ
 ਦਿਯੋ ॥੨੧॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਤਬੈ ਬੀਰ ਕੋਪੰ ਬਿੜਾਲਾਛ ਨਾਮੰ ॥
 ਸਜੇ ਸਸਤ੍ਰੁ ਦੇਹੰ ਚਲਯੋ ਜੁੱਧ ਧਾਮੰ ॥
 ਸਿਰੰ ਸਿੰਘ ਕੇ ਆਨਿ ਘਾਯੰ

ਪ੍ਰਹਾਰੰ ॥ ਬਲੀ ਸਿੰਘ ਸੋ ਹਾਥ ਸੋਂ
 ਮਾਰਿ ਡਾਰੰ ॥੨੨॥ ਬਿੜਾਲਾਛ
 ਮਾਰੇ ਸੁ ਪਿੰਗਾਛ ਧਾਏ ॥ ਦੁਰਗਾ
 ਸਾਮੁਹੇ ਬੋਲ ਬਾਂਕੇ ਸੁਨਾਏ ॥ ਕਰੀ
 ਅੱਭੁ ਜਿਉਂ ਗਰਜ ਕੈ ਬਾਣ ਬਰਖੰ ॥
 ਮਹਾਂ ਸੂਰਬੀਰੰ ਭਰੇ ਜੁੱਧ ਹਰਖੰ
 ॥੨੩॥ ਤਬੈ ਦੇਵਿਯੰ ਪਾਣਿ ਬਾਣੰ
 ਸੰਭਾਰੰ ॥ ਹਨਯੋ ਦੁਸਟ ਕੇ ਘਾਇ
 ਸੀਸੰ ਮਝਾਰੰ ॥ ਗਿਰਯੋ ਝੂਮ ਭੂਮੰ
 ਗਏ ਪ੍ਰਾਣ ਛੁੱਟੰ ॥ ਮਨੋ ਮੇਰ ਕੋ
 ਸਾਤਵੋਂ ਸਿੰਗ ਟੁੱਟੰ ॥੨੪॥ ਗਿਰੇ
 ਬੀਰ ਪਿੰਗਾਛ ਦੇਬੀ ਸੰਘਾਰੇ ॥ ਚਲੇ
 ਅਉਰ ਬੀਰੰ ਹਥਯਾਰੰ ਉਘਾਰੇ ॥
 ਤਬੈ ਰੋਸਿ ਦੇਬੀ ਸਰੋਘੰ ਚਲਾਏ ॥
 ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣ ਕੈ ਜੁੱਧ ਮੱਧੰ ਗਿਰਾਏ
 ॥੨੫॥ ਚੌਪਈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਸਤ੍ਰੁ ਸਾਮੁਹੇ
 ਆਏ ॥ ਸਬੈ ਦੇਵਤਾ ਮਾਰਿ

ਗਿਰਾਏ ॥ ਸੈਨਾ ਸਕਲ ਜਬੈ ਹਨਿ
 ਡਾਰੀ ॥ ਆਸੁਰੇਸ ਕੋਪਾ ਅਹੰਕਾਰੀ
 ॥੨੬॥ ਆਪ ਜੁਧ ਤਬ ਕੀਆ
 ਭਵਾਨੀ ॥ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਹਨੇ
 ਪਖਰੀਆ ਬਾਨੀ ॥ ਕ੍ਰੋਧ ਜੁਆਲ
 ਮਸਤਕ ਤੇ ਬਿਗਸੀ ॥ ਤਾ ਤੇ ਆਪ
 ਕਾਲਿਕਾ ਨਿਕਸੀ ॥੨੭॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਮੁਖ ਬਮਤ ਜੁਾਲ ॥ ਨਿਕਸੀ
 ਕਪਾਲਿ ॥ ਮਾਰੇ ਗਜੇਸ ॥ ਛੁੱਟੇ
 ਹੈਏਸ ॥੨੮॥ ਛੁੱਟੰਤ ਬਾਣ ॥
 ਝਮਕਤ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ॥ ਸਾਂਗੰ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥
 ਖੇਲਤ ਧਮਾਰ ॥੨੯॥ ਬਾਹੈਂ
 ਨਿਸੰਗ ॥ ਉੱਠੈਂ ਝੜੰਗ ॥ ਤੁੱਪਕ
 ਤੜਾਕ ॥ ਉੱਠਤ ਕੜਾਕ ॥੩੦॥
 ਬਬਕੰਤ ਮਾਇ ॥ ਭਭਕੰਤ ਘਾਇ ॥
 ਜੁੱਝੇ ਜੁਆਣ ॥ ਨੱਚੇ ਕਿਕਾਣ ॥੩੧॥

ਰੂਆਮਲ ਛੰਦ ॥

ਧਾਯੋ ਅਸੁਰੇਂਦ੍ਰ ਤਹ ਨਿਜ ਕੋਪ ਓਪ
 ਬਢਾਇ ॥ ਸੰਗ ਲੈ ਚਤੁਰੰਗ ਸੈਨਾ
 ਸੁੱਧ ਸਸਤ੍ਰ ਨਚਾਇ ॥ ਦੇਬਿ ਸਸਤ੍ਰ
 ਲਗੈਂ ਗਿਰੇ ਰਣਿ ਰੁੱਝਿ ਜੁੱਝਿ
 ਜੁਆਣ ॥ ਪੀਲਰਾਜ ਫਿਰੇ ਕਹੂੰ ਰਣਿ
 ਸੁੱਛ ਛੁੱਛ ਕਿਕਾਣ ॥੩੨॥ ਚੀਰ
 ਚਾਮਰ ਪੁੰਜ ਕੁੰਜਰ ਬਾਜਿਰਾਜ
 ਅਨੇਕ ॥ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਸੁਭੇ ਕਹੂੰ
 ਸਰਦਾਰ ਸੁਆਰ ਅਰੇਕ ॥ ਤੇਗ
 ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ ਤਬਰ ਕੁਹੁਕ ਬਾਣ
 ਅਨੰਤ ॥ ਬੇਧਿ ਬੇਧਿ ਗਿਰੇ ਬਰੱਛਿਨ
 ਸੂਰ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥੩੩॥ ਗ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਧ
 ਉਡੇ ਤਹਾਂ ਫਿਕਰੰਤ ਸੁਆਨ
 ਸਿੰਗਾਲ ॥ ਮੱਤ ਦੰਤਿ ਸਪੱਛ ਪੱਬਿ
 ਕੰਕ ਬੰਕ ਰਸਾਲ ॥ ਛੁੱਦ੍ਰ ਮੀਨ
 ਛੁਰੁਪ੍ਰਕਾ ਅਰੁ ਚਰਮ ਕੱਛਪ

ਅਨੰਤ ॥ ਨੱਕ੍ਰ ਬੱਕ੍ਰ ਸੁ ਬਰਮ ਸੋਭਿਤ
 ਸ੍ਰੋਣ ਨੀਰ ਦੁਰੰਤ ॥੩੪॥ ਨਵ ਸੂਰ
 ਨਵਕਾ ਸੇ ਰਥੀ ਅਤਿ ਰਥੀ ਜਾਨੁ
 ਜਹਾਜ ॥ ਲਾਦਿ ਲਾਦਿ ਮਨੋ ਚਲੇ
 ਧਨ ਧੀਰ ਬੀਰ ਸਲਾਜ ॥ ਮੋਲੁ ਬੀਚ
 ਫਿਰੈਂ ਚੁਕਾਤ ਦਲਾਲ ਖੇਤ ਖਤੰਗ ॥
 ਗਾਹਿ ਗਾਹਿ ਫਿਰੇ ਫਵੱਜਨਿ ਝਾਰਿ
 ਦਿਰਬ ਨਿਖੰਗ ॥੩੫॥ ਅੰਗ ਭੰਗ
 ਗਿਰੇ ਕਹੂੰ ਬਹੁ ਰੰਗ ਰੰਗਿਤ ਬਸਤ੍ਰ ॥
 ਚਰਮ ਬਰਮ ਸੁਭੇ ਕਹੂੰ ਰਣ ਭੂਮਿ
 ਸਸਤ੍ਰੁਰੁ ਅਸਤ੍ਰੁ ॥ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡ ਧੁਜਾ
 ਪਤਾਕਾ ਟੂਕ ਟਾਕ ਅਰੇਕ ॥ ਜੂਝਿ
 ਜੂਝਿ ਪਰੇ ਸਬੈ ਅਰਿ ਬਾਚਿਓ ਨਹੀ
 ਏਕ ॥੩੬॥ ਕੋਪ ਕੈ ਮਹਿਖੇਸ ਦਾਨੋ
 ਧਾਯੋ ਤਿਹ ਕਾਲ ॥ ਅਸਤ੍ਰੁ ਸਸਤ੍ਰੁ
 ਸੰਭਾਰਿ ਸੂਰੋ ਰੂਪ ਕੈ ਬਿਕਰਾਲ ॥
 ਕਾਲਿ ਪਾਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਲੈ ਤਿਹ

ਮਾਰਿਓ ਤਤਕਾਲ ॥ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ
ਬਿਖੈ ਮਿਲੀ ਤਜਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਧਿ
ਉਤਾਲ ॥੩੭॥ ਦੋਹਰਾ ॥

ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਕਹ ਮਾਰ ਕਰਿ ਪ੍ਰਫੁਲਤ
ਭੀ ਜਗ ਮਾਇ ॥ ਤਾ ਦਿਨ ਤੇ
ਮਹਿਖੇ ਬਲਿਹਿ ਦੇਤ ਜਗਤ ਸੁਖ
ਪਾਇ ॥੩੮॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਬਧਹਿ ਪ੍ਰਥਮ
ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ
॥੧॥ ਅਫਜੁੰ ॥

ਅਥ ਧੂਮ ਨੈਨ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥
ਕੁਲਕ ਛੰਦ ॥ ਦੇਵਿਸ ਗਾਜਿਯ।
ਅਨਹਦ ਬਾਜਿਯ ॥ ਭਈ ਬਧਾਈ ॥
ਸਭ ਸੁਖਦਾਈ ॥੧॥੩੯॥ ਦੁੰਦਭਿ
ਬਾਜੇ ॥ ਸਭ ਸੁਰ ਗਾਜੇ ॥ ਕਰਤ
ਬਡਾਈ ॥ ਸੁਮਨ ਬ੍ਰਖਾਈ

॥੨॥੪੦॥ ਕੀਨੀ ਅਰਚਾ ॥ ਜਸ
 ਧੁਨਿ ਚਰਚਾ ॥ ਪਾਇਨ ਲਾਗੇ ॥
 ਸਭ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥੩॥੪੧॥ ਗਾਏ
 ਕਰਖਾ ॥ ਪੁਹਪਨਿ ਬਰਖਾ ॥ ਸੀਸ
 ਨਿਵਾਏ ॥ ਸਬ ਸੁਖ ਪਾਏ
 ॥੪॥੪੨॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਲੋਪ ਚੰਡਿਕਾ
 ਜੂ ਭਏ ਦੈ ਦੇਵਨ ਕੋ ਰਾਜ ॥ ਬਹੁਰਿ
 ਸੁੰਭ ਨੈਸੁੰਭ ਦੁਇ ਦੈਤ ਬਢੇ ਸਿਰ
 ਤਾਜ ॥ ੫॥੪੩॥ ਚੋਪਈ ॥ ਸੁੰਭ
 ਨਿਸੁੰਭ ਚੜ੍ਹੇ ਲੈ ਕੇ ਦਲ ॥ ਅਰਿ
 ਅਨੇਕ ਜੀਤੇ ਜਿਨ ਜਲ ਥਲ ॥
 ਦੇਵਰਾਜ ਕੋ ਰਾਜ ਛਿਨਾਵਾ ॥ ਸੇਸ
 ਮੁਕਟ ਮਨਿ ਭੇਟ ਪਠਾਵਾ
 ॥੬॥੪੪॥ ਛੀਨ ਲਯੋ ਅਲਿਕੇਸ
 ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਦੇਸ ਦੇਸ ਕੇ ਜੀਤਿ
 ਨ੍ਰਿਪਾਰਾ ॥ ਜਹਾਂ ਤਹਾਂ ਕਹ ਦੈਤ
 ਪਠਾਏ ॥ ਦੇਸ ਬਿਦੇਸ ਜੀਤਿ ਫਿਰ

ਆਏ ॥ ੭॥੪੫॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਦੇਵ
ਸਭੈ ਤ੍ਰਾਸਿਤ ਭਏ ਮਨ ਮੋ ਕਿਯੋ
ਬਿਚਾਰ ॥ ਸਰਨਿ ਭਵਾਨੀ ਕੀ ਸਭੈ
ਭਾਜਿ ਪਰੇ ਨਿਰਧਾਰ ॥੮॥੪੬॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਸਤ੍ਰਾਸ ਦੇਵ ਭਾਜਿਯੰ ॥ ਬਿਸੇਖ
ਲਾਜ ਲਾਜਿਯੰ ॥ ਬਿਸਿਖ ਕਾਰਮੰਕ
ਸੇ ॥ ਸੁ ਦੇਵ ਲੋਕ ਮੋ ਬਸੇ
॥੯॥੪੭॥ ਤਬੈ ਪ੍ਰਕੋਪ ਦੇਬਿ
ਹੁਐ ॥ ਚਲੀ ਸੁ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲੈ ॥
ਸੁ ਮੁੱਦਿ ਪਾਨਿ ਪਾਨ ਕੈ ॥ ਗਜੀ
ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਪਾਨਿ ਲੈ ॥੧੦॥੪੮॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸੁਨੀ ਦੇਵ ਬਾਨੀ ॥ ਚੜ੍ਹੀ ਸਿੰਘ
ਰਾਨੀ ॥ ਸੁਭੰ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ॥ ਸਭੈ
ਪਾਪ ਟਾਰੇ ॥੧੧॥੪੯॥ ਕਰੇ ਨੱਦ
ਨਾਦੰ ॥ ਮਹਾਂ ਮੱਦ ਮਾਦੰ ॥ ਭਯੋ

ਸੰਖ ਸੋਰੰ ॥ ਸੁਣਜੋ ਚਾਰ ਓਰੰ
 ॥੧੨॥੫੦॥ ਉਤੇ ਦੈਤ ਧਾਏ ॥
 ਬਡੀ ਸੈਨ ਲਿਆਏ ॥ ਮੁਖੰ ਰਕਤ
 ਨੈਣੰ ॥ ਬਕੇ ਬੰਕ ਬੈਣੰ ॥੧੩॥੫੧॥
 ਚਵੰ ਚਾਰ ਢੂਕੇ ॥ ਮੁਖੰ ਮਾਰ ਕੂਕੇ ॥
 ਲਏ ਬਾਣ ਪਾਣੰ ॥ ਸੁ ਕਾਤੀ
 ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥੧੪॥੫੨॥ ਮੰਡੇ ਮੱਧਿ
 ਜੰਗੰ ॥ ਪ੍ਰਹਾਰੰ ਖਤੰਗੰ ॥ ਕਰਉਤੀ
 ਕਟਾਰੰ ॥ ਉਠੀ ਸਸਤ੍ਰੁ ਝਾਰੰ
 ॥੧੫॥੫੩॥ ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਧਾਏ ॥
 ਸਰੋਘੰ ਚਲਾਏ ॥ ਕਰੈਂ ਬਾਰ ਬੈਰੀ ॥
 ਫਿਰੈਂ ਜਿਉਂ ਗੰਗੈਰੀ ॥੧੬॥੫੪॥
 ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥
 ਉੱਧਤ ਸਟਾਯੰ ਉਤੈ ਸਿੰਘ ਧਾਯੋ ॥
 ਇਤੈ ਸੰਖ ਲੈ ਹਾਥਿ ਦੇਵੀ ਬਜਾਯੋ ॥
 ਪੁਰੀ ਚਉਦਹੂੰਯੰ ਰਹਯੋ ਨਾਦ ਪੂਰੰ ॥
 ਚਮੱਕਯੋ ਮੁਖੰ ਜੁੱਧ ਕੇ ਮੱਧਿ ਨੂਰੰ

॥੧੭॥੫੫॥ ਤਬੈ ਧੂਮ੍ਰਨੈਣੰ ਮਚਯੋ
 ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ॥ ਲਏ ਸੰਗ ਜੋਧਾ ਬਡੇ
 ਬੀਰ ਭਾਰੀ ॥ ਲਯੋ ਬੇੜਿ ਪੱਬੰ ਕਿਯੋ
 ਨਾਦ ਉੱਚੰ ॥ ਸੁਣੇ ਗਰਭਣੀਆਨ ਕੇ
 ਗਰਭ ਮੁੱਚੰ ॥੧੮॥੫੬॥ ਸੁਣਯੋ
 ਨਾਦ ਸ੍ਰਵਣੰ ਕਿਯੋ ਦੇਵਿ ਕੋਪੰ ॥ ਸਜੇ
 ਚਰਮ ਬਰਮੰ ਧਰੇ ਸੀਸ ਟੋਪੰ ॥
 ਭਈ ਸਿੰਘ ਸ੍ਵਾਰੰ ਕਿਯੋ ਨਾਦ ਉੱਚੰ ॥
 ਸੁਣੇ ਦੀਹ ਦਾਨਵਾਨ ਕੇ ਮਾਨ ਮੁੱਚੰ
 ॥੧੯॥੫੭॥ ਮਹਾਂ ਕੋਪ ਦੇਵੀ ਧਸੀ
 ਸੈਨ ਮੱਧੰ ॥ ਕਰੇ ਬੀਰ ਬੰਕੇ ਤਹਾਂ
 ਅੱਧ ਅੱਧੰ ॥ ਜਿਸੈ ਧਾਇ ਕੈ ਸੂਲ
 ਸੈਥੀ ਪ੍ਰਹਾਰਯੋ ॥ ਤਿਨੈ ਫੇਰਿ ਪਾਣੰ
 ਨ ਬਾਣੰ ਸੰਭਾਰਯੋ ॥੨੦॥੫੮॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਜਿਸੈ ਬਾਣ ਮਾਰਯੋ ॥ ਤਿਸੈ ਮਾਰਿ
 ਡਾਰਯੋ ॥ ਜਿਤੈ ਸਿੰਘ ਧਾਯੋ ॥ ਤਿਤੈ

ਸੈਨ ਘਾਯੋ ॥੨੧॥੫੯॥ ਜਿਤੇ
 ਘਾਇ ਡਾਲੇ ॥ ਤਿਤੇ ਘਾਰਿ ਘਾਲੇ ॥
 ਸਮੁਹਿ ਸਤ੍ਰੁ ਆਯੋ ॥ ਸੁ ਜਾਨੇ ਨ
 ਪਾਯੋ ॥੨੨॥੬੦॥ ਜਿਤੇ ਜੁੱਝ
 ਰੁੱਝੇ ॥ ਤਿਤੇ ਅੰਤਿ ਜੁੱਝੇ ॥ ਜਿਨੈ
 ਸਸਤ੍ਰੁ ਘਾਲੇ ॥ ਤਿਤੇ ਮਾਰ ਡਾਲੇ
 ॥੨੩॥੬੧॥ ਤਬੈ ਮਾਤ ਕਾਲੀ ॥
 ਤਪੀ ਤੇਜ ਵਾਲੀ ॥ ਜਿਸੈ ਘਾਵ
 ਡਾਰਜੋ ॥ ਸੁ ਸੁਰਗੰ ਸਿਧਾਰਜੋ
 ॥੨੪॥੬੨॥ ਘਰੀ ਅੱਧ ਮੱਧੰ ॥
 ਹਨਜੋ ਸੈਨ ਸੁੱਧੰ ॥ ਹਨਜੋ ਧੂਮੁਨੈਣੰ ॥
 ਸੁਨਜੋ ਦੇਵ ਗੈਣੰ ॥੨੫॥੬੩॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਜੀ ਬਿਰੂਥਨਿ ਦਾਨਵੀ
 ਗਈ ਭੂਪ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਧੂਮੁ ਨੈਣ
 ਕਾਲੀ ਹਨਜੋ ਭਜਿਯੋ ਸੈਨ ਨਿਰਾਸ
 ॥੨੬॥੬੪॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ

ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਧੂਮ੍ਰਨੈਣ ਬਧਹਿ ਦੁਤੀਆ
 ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ
 ॥੨॥ ਅਫਜੁੰ ॥

ਅਥ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੈਤ ਸੰਘਾਰ
 ਕਰਿ ਧਵਲਾ ਚਲੀ ਅਵਾਸ ॥ ਜੇ
 ਯਹ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹੈ ਸੁਨੈ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ
 ਗ੍ਰਿਹਿ ਤਾਸ ॥੧॥੬੫॥ ਚਉਪਈ ॥
 ਧੂਮ੍ਰਨੈਣ ਜਬ ਸੁਣੇ ਸੰਘਾਰੇ ॥ ਚੰਡ
 ਮੁੰਡ ਤਬ ਭੂਪ ਹਕਾਰੇ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ
 ਕਰਿ ਪਠਾਏ ਸਨਮਾਨਾ ॥ ਹੈ ਗੈ
 ਪਤਿ ਦੀਏ ਰਥ ਨਾਨਾ ॥੨॥੬੬॥
 ਪ੍ਰਿਥਮ ਨਿਰਖਿ ਦੇਬੀਅਹਿ ਜੇ
 ਆਏ ॥ ਤੇ ਧਵਲਾ ਗਿਰਿ ਓਰ
 ਪਠਾਏ ॥ ਤਿਨ ਕੀ ਤਨਿਕ ਭਨਕ
 ਸੁਨਿ ਪਾਈ ॥ ਨਿਸਿਰੀ ਸਸਤ੍ਰੁ
 ਅਸਤ੍ਰੁ ਲੈ ਮਾਈ ॥੩॥੬੭॥

ਰੂਆਲ ਛੰਦ ॥

ਸਾਜਿ ਸਾਜਿ ਚਲੇ ਤਹਾਂ ਰਣਿ
 ਰਾਛਸੇਂਦ੍ਰ ਅਨੇਕ ॥ ਅਰਧ ਮੁੰਡਿਤ
 ਮੁੰਡਿਤੇਕ ਜਟਾਧਰੇ ਸੁ ਅਰੇਕ ॥
 ਕੋਪਿ ਓਪੰ ਦੈ ਸਬੈ ਕਰਿ ਸਸਤ੍ਰ
 ਅਸਤ੍ਰ ਨਚਾਇ ॥ ਧਾਇ ਧਾਇ
 ਕਰੈਂ ਪ੍ਰਹਾਰਨ ਤਿੱਛ ਤੇਗ ਕੰਪਾਇ
 ॥੪॥ ੬੮॥ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ ਲਗੇ
 ਜਿਤੇ ਸਭ ਫੂਲ ਮਾਲ ਹੂੈ ਗਏ ॥ ਕੋਪ
 ਓਪ ਬਿਲੋਕਿ ਅਤਿਭੁਤ ਦਾਨਵੰ
 ਬਿਸਮੈ ਭਏ ॥ ਦਉਰਿ ਦਉਰਿ
 ਅਨੇਕ ਆਯੁਧ ਫੇਰ ਫੇਰ
 ਪ੍ਰਹਾਰਹੀਂ ॥ ਜੁਝਿ ਜੁਝਿ ਗਿਰੇ ਅਰੇਕ
 ਸੁ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰਹੀਂ
 ॥੫॥ ੬੯॥ ਰੇਲਿ ਰੇਲਿ ਚਲੇ
 ਹਏਂਦ੍ਰਨ ਪੇਲਿ ਪੇਲਿ ਗਜੇਂਦ੍ਰ ॥ ਝੇਲਿ
 ਝੇਲਿ ਅਨੰਤ ਆਯੁਧ ਹੇਲਿ ਹੇਲਿ

ਰਿਪੇਂਦ੍ਰੁ ॥ ਗਾਹਿ ਗਾਹਿ ਫਿਰੇ ਫਵੱਜਨ
 ਬਾਹਿ ਬਾਹਿ ਖਤੰਗ ॥ ਅੰਗ ਭੰਗ
 ਗਿਰੇ ਕਹੂੰ ਰਣ ਰੰਗ ਸੂਰ ਉਤੰਗ
 ॥੬॥੨੦॥ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ ਫਿਰੈ
 ਸਰੋਤਮ ਡਾਰਿ ਝਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ॥
 ਸੈਲ ਸੇ ਰਣ ਪੁੰਜ ਕੁੰਜਰ ਸੂਰ ਸੀਸ
 ਪਖਾਨ ॥ ਬੱਕ੍ਰ ਨੱਕ੍ਰ ਭੁਜਾ ਸੁ ਸੋਭਿਤ
 ਚੱਕ੍ਰ ਸੇ ਰਥ ਚੱਕ੍ਰ ॥ ਕੇਸ ਪਾਸ
 ਸਿਬਾਲ ਸੋਹਤ ਅਸਥ ਚੂਰ ਸਰੱਕ੍ਰ
 ॥੭॥੨੧॥ ਸੱਜਿ ਸੱਜਿ ਚਲੇ
 ਹਥਿਆਰਨ ਗੱਜਿ ਗੱਜਿ ਗਜੇਂਦ੍ਰੁ ॥
 ਬੱਜਿ ਬੱਜਿ ਸਬੱਜ ਬਾਜਨ ਭੱਜਿ ਭੱਜਿ
 ਹਏਂਦ੍ਰੁ ॥ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕੈ
 ਹਥੀਆਰ ਹਾਥ ਸੰਭਾਰਿ ॥ ਧਾਇ
 ਧਾਇ ਪਰੇ ਨਿਸਾਚਰ ਬਾਇ ਸੰਖ
 ਅਪਾਰ ॥੮॥੨੨॥ ਸੰਖ ਗੋਯਮੰ
 ਗੱਜਿਯੰ ਅਰੁ ਸੱਜਿਯੰ ਰਿਪੁਰਾਜ ॥

ਭਾਜਿ ਭਾਜਿ ਚਲੇ ਕਿਤੇ ਤਜਿ ਲਾਜ
 ਬੀਰ ਨ੍ਰਿਲਾਜ ॥ ਭੀਮ ਭੇਰੀ ਭੁੰਕੀਅੰ
 ਅਰੁ ਧੁੰਕੀਅੰ ਸੁ ਨਿਸਾਣ ॥ ਗਾਹਿ
 ਗਾਹਿ ਫਿਰੇ ਫਵੱਜਨ ਬਾਹਿ ਬਾਹਿ
 ਗਦਾਣ ॥੯॥੭੩॥ ਬੀਰ ਕੰਗਨੇ
 ਬੰਧਹੀਂ ਅਰੁ ਅੱਛਰੈਂ ਸਿਰ ਤੇਲ ॥
 ਬੀਨਿ ਬੀਨਿ ਬਰੇ ਬਰੰਗਨਿ ਡਾਰਿ
 ਡਾਰਿ ਫੁਲੇਲ ॥ ਘਾਲਿ ਘਾਲਿ ਬਿਵਾਨ
 ਲੇ ਗੀ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਸੁ ਬੀਰ ॥ ਕੂਦਿ
 ਕੂਦਿ ਪਰੇ ਤਹਾਂ ਤੇ ਝਾਗਿ ਝਾਗਿ ਸੁ
 ਤੀਰ ॥੧੦॥੭੪॥ ਹਾਂਕਿ ਹਾਂਕਿ ਲਰੇ
 ਤਹਾਂ ਰਣਿ ਰੀਝਿ ਰੀਝਿ ਭਟੇਂਦ੍ਰ ॥
 ਜੀਤਿ ਜੀਤਿ ਲਯੋ ਜਿਨੈ ਕਈ ਬਾਰ
 ਇੰਦ੍ਰ ਉਪੇਂਦ੍ਰ ॥ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਦਏ
 ਕਪਾਲੀ ਬਾਂਟਿ ਬਾਂਟਿ ਦਿਸਾਨ ॥ ਡਾਟਿ
 ਡਾਟਿ ਕਰਿ ਦਲੰ ਸੁਰ ਪੱਗੁ ਪੱਬ
 ਪਿਸਾਨ ॥੧੧॥੭੫॥ ਧਾਇ ਧਾਇ

ਸੰਘਾਰੀਅੰ ਰਿਪੁਰਾਜ ਬਾਜ ਅਨੰਤ ॥
 ਸ੍ਰੋਣ ਕੀ ਸਰਿਤਾ ਉਠੀ ਰਣ ਮੱਧਿ
 ਰੂਪ ਦੁਰੰਤ ॥ ਬਾਣ ਅਉਰ ਕਮਾਣ
 ਸੈਥੀ ਸੂਲ ਤਿੱਛ ਕੁਠਾਰ ॥ ਚੰਡ ਮੁੰਡ
 ਹਣੇ ਦੋਊ ਕਰਿ ਕੋਪ ਕਾਲਿ ਕ੍ਰਵਾਰ
 ॥੧੨॥੭੬॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਚੰਡ ਮੁੰਡ
 ਮਾਰੇ ਦੋਊ ਕਾਲੀ ਕੋਪਿ ਕਰਵਾਰਿ ॥
 ਅਉਰ ਜਿਤੀ ਸੈਨਾ ਹੁਤੀ ਛਿਨ ਮੋ
 ਦਈ ਸੰਘਾਰ ॥੧੩॥੭੭॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
 ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਬਧਹਿ ਤ੍ਰਿਤਿਯੇ
 ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤ ਸੁਭ ਮਸਤੁ
 ॥੩॥ਅਫਜੂੰ ॥

ਅਥ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥
 ਸੋਰਠਾ ॥ ਸੁਨੀ ਭੂਪ ਇਮ ਗਾਥ
 ਚੰਡ ਮੁੰਡ ਕਾਲੀ ਹਨੇ ॥ ਬੈਠਿ ਭ੍ਰਾਤ
 ਸੋ ਭ੍ਰਾਤ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਤ ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਏ

॥੧॥੭੮॥ਚਉਪਈ॥ ਰਕਤ ਬੀਜ
 ਤਬ ਭੂਪਿ ਬੁਲਾਯੋ ॥ ਅਮਿਤ ਦਰਬ
 ਦੈ ਤਹਾਂ ਪਠਾਯੋ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਦਈ
 ਬਿਰੂਥਨਿ ਸੰਗਾ ॥ ਹੈ ਗੈ ਰਥ ਪੈਦਲ
 ਚਤੁਰੰਗਾ ॥੨॥੭੯॥ ਰਕਤ ਬੀਜ
 ਦੈ ਚਲਯੋ ਨਗਾਰਾ ॥ ਦੇਵ ਲੋਗ ਲਉ
 ਸੁਨੀ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਕੰਪੀ ਭੂਮਿ ਗਗਨ
 ਥਹਰਾਨਾ ॥ ਦੇਵਨ ਜੁਤਿ ਦਿਵਰਾਜ
 ਡਰਾਨਾ ॥੩॥੮੦॥ ਧਵਲਾ ਗਿਰਿ
 ਕੇ ਜਬ ਤਟ ਆਏ ॥ ਦੁੰਦਭਿ ਢੋਲ
 ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਬਜਾਏ ॥ ਜਬ ਹੀ ਸੁਨਾ
 ਕੁਲਾਹਲ ਕਾਨਾ ॥ ਉਤਰੀ ਸਸਤ੍ਰ
 ਅਸਤ੍ਰ ਲੈ ਨਾਨਾ ॥੪॥੮੧॥
 ਛਹਬਰ ਲਾਇ ਬਰਖਿਯੰ ਬਾਣੰ ॥
 ਬਾਜਰਾਜ ਅਰੁ ਗਿਰੇ ਕਿਕਾਣੰ ॥
 ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਰੇ ਸੁਭਟ ਸਿਰਦਾਰਾ ॥
 ਜਨੁ ਕਰ ਕਟੇ ਬਿਰਛ ਸੰਗਿ ਆਰਾ

॥੫॥੮੨॥ ਜੇ ਜੇ ਸੱਤ੍ਰੁ ਸਾਮੁਹੇ
 ਭਏ ॥ ਬਹੁਰਿ ਜੀਅਤ ਗ੍ਰਿਹ ਕੇ ਨਹੀ
 ਗਏ ॥ ਜਿਹ ਪਰ ਪਰਤ ਭਈ
 ਤਰਵਾਰਾ ॥ ਇਕ ਇਕ ਤੇ ਭਏ ਦੋ
 ਦੋ ਚਾਰਾ ॥੬॥੮੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਝਿਮੀ ਤੇਜ ਤੇਗੰ ਸਰੋਸੰ ਪ੍ਰਹਾਰੰ ॥
 ਖਿਮੀ ਦਾਮਨੀ ਜਾਣੁ ਭਾਦੋਂ ਮਝਾਰੰ ॥
 ਉਠੇ ਨੱਦ ਨਾਦੰ ਕੜੱਕੇ ਕਮਾਣੰ ॥
 ਮਚਯੋ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ ਅਭੂਤੰ ਭਯਾਣੰ
 ॥੭॥੮੪॥ ਬਜੇ ਭੇਰ ਭੇਰੀ ਜੁਝਾਰੇ
 ਝਣੱਕੇ ॥ ਪਰੀ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟੰ ਲਗੇ ਧੀਰ
 ਧੱਕੇ ॥ ਚਵੀ ਚਾਵਡਿਯੰ ਨਫੀਰੰ
 ਰਣੱਕੰ ॥ ਮਨੋ ਬਿੱਚਰੰ ਬਾਘ ਬੰਕੇ
 ਬਬੱਕੰ ॥੮॥੮੫॥ ਉਤੇ ਕੋਪਿਯੰ
 ਸ੍ਰੋਣਬਿੰਦੰ ਸੁ ਬੀਰੰ ॥ ਪ੍ਰਹਾਰੇ ਭਲੀ
 ਭਾਂਤਿ ਸੋ ਆਨਿ ਤੀਰੰ ॥ ਉਤੇ ਦਉਰ

ਦੇਵੀ ਕਰਜੋ ਖੱਗ ਪਾਤੰ ॥ ਗਿਰਜੋ
 ਮੂਰਛਾ ਹੁਇ ਭਯੋ ਜਾਨੁ ਘਾਤੰ
 ॥੯॥੮੬॥ ਛੁਟੀ ਮੂਰਛਨਾਯੰ
 ਮਹਾਂਬੀਰ ਗੱਜਯੋ ॥ ਘਰੀ ਚਾਰ ਲੌ
 ਸਾਰ ਸੌਂ ਸਾਰ ਬੱਜਯੋ ॥ ਲਗੇ ਬਾਣ
 ਸ੍ਰੋਣੰ ਗਿਰਜੋ ਭੂਮਿ ਜੁਧੰ ॥ ਉਠੇ
 ਬੀਰ ਤੇਤੇ ਕੀਏ ਨਾਦ ਕ੍ਰੁਧੰ
 ॥੧੦॥੮੭॥ ਉਠੇ ਬੀਰ ਜੇਤੇ ਤਿਤੇ
 ਕਾਲਿ ਕੂਟੇ ॥ ਪਰੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ
 ਕਹੂੰ ਗਾਤ ਟੂਟੇ ॥ ਜਿਤੀ ਭੂਮਿ ਮੱਧੰ
 ਪਰੀ ਸ੍ਰੋਣ ਧਾਰੰ ॥ ਜਗੇ ਸੂਰ ਤੇਤੇ
 ਕੀਏ ਮਾਰ ਮਾਰੰ ॥੧੧॥੮੮॥
 ਪਰੀ ਕੁੱਟ ਕੁੱਟੰ ਰੁਲੇ ਤੱਛ ਮੁੱਛੰ ॥
 ਕਹੂੰ ਮੁੰਡ ਤੁੰਡੰ ਕਹੂੰ ਮਾਸੁ ਮੁਛੰ ॥
 ਭਯੋ ਚਾਰ ਸੈ ਕੋਸ ਲੌ ਬੀਰ ਖੇਤੰ ॥
 ਬਿਦਾਰੇ ਪਰੇ ਬੀਰ ਬ੍ਰਿੰਦੰ ਬਿਚੇਤੰ
 ॥੧੨॥੮੯॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਚਹੂੰ ਓਰ ਢੂਕੇ ॥ ਮੁਖੰ ਮਾਰ ਕੂਕੇ ॥

ਝੰਡਾ ਗੱਡ ਗਾਢੇ ॥ ਮਚੇ ਰੋਸ ਬਾਢੇ

॥੧੩॥੯੦॥ ਭਰੇ ਬੀਰ ਹਰਖੰ ॥

ਕਰੀ ਬਾਣ ਬਰਖੰ ॥ ਚਵੰ ਚਾਰ

ਢੁੱਕੇ ॥ ਪਛੇ ਆਹੁ ਰੁੱਕੇ

॥੧੪॥੯੧॥ ਪਰੀ ਸਸਤ੍ਰੁ ਝਾਰੰ ॥

ਚਲੀ ਸ੍ਰੋਣ ਧਾਰੰ ॥ ਉਠੇ ਬੀਰ

ਮਾਨੀ ॥ ਧਰੇ ਬਾਨ ਪਾਨੀ

॥੧੫॥੯੨॥ ਮਹਾਂ ਰੋਸਿ ਗੱਜੇ ॥

ਤੁਰੀ ਨਾਦ ਬੱਜੇ ॥ ਭਰੇ ਰੋਸ

ਭਾਰੀ ॥ ਮੱਚੇ ਛੱਤ੍ਰੁ ਧਾਰੀ

॥੧੬॥੯੩॥ ਹਕੰ ਹਾਕ ਬੱਜੀ ॥

ਫਿਰੈ ਸੈਣ ਭੱਜੀ ॥ ਪਰਜੇ ਲੋਹ

ਕ੍ਰੋਹੰ ॥ ਛਕੇ ਸੂਰ ਸੋਹੰ ॥੧੭॥੯੪॥

ਗਿਰੇ ਅੰਗ ਭੰਗੰ ॥ ਦਵੰ ਜਾਨੁ ਦੰਗੰ ॥

ਕੜੰਕਾਰ ਛੁੱਟੇ ॥ ਝਣੰਕਾਰ ਉਠੇ

॥੧੮॥੯੫॥ ਕਟਾ ਕੱਟ ਬਾਹੈਂ ॥
 ਉਭੈ ਜੀਤ ਚਾਹੈਂ ॥ ਮਹਾਂ ਮੱਦ
 ਮਾਤੇ ॥ ਤਪੇ ਤੇਜ ਤਾਤੇ
 ॥੧੯॥੯੬॥ ਰਸੰ ਰੁਦ੍ਰ ਰਾਚੇ ॥
 ਉਭੈ ਜੁੱਧ ਮਾਚੇ ॥ ਕਰੈਂ ਬਾਣ
 ਅਰਚਾ ॥ ਧਨੁਰ ਬੇਦ ਚਰਚਾ
 ॥੨੦॥੯੭॥ ਮਚੇ ਬੀਰ ਬੀਰੰ ॥
 ਉਠੀ ਝਾਰ ਤੀਰੰ ॥ ਗਲੋ ਗੱਡ
 ਫੋਰੈਂ ॥ ਨਹੀ ਨੈਨ ਮੋਰੈਂ
 ॥੨੧॥੯੮॥ ਸਮੁਹਿ ਸਸਤ੍ਰੁ
 ਬਰਖੇ ॥ ਮਹਿਖੁਆਸੁ ਕਰਖੇ ॥ ਕਰੈਂ
 ਤੀਰ ਮਾਰੰ ॥ ਬਹੈਂ ਲੋਹ
 ਧਾਰੰ ॥੨੨॥੯੯॥ ਨਦੀ ਸ੍ਰੋਣ ਪੂਰੰ ॥
 ਫਿਰੀ ਗੈਣ ਹੂਰੰ ॥ ਗਜੈ ਗੈਣ ਕਾਲੀ ॥
 ਹਸੀ ਖੱਪਰਾਲੀ ॥੨੩॥੧੦੦॥
 ਕਹੂੰ ਬਾਜਿ ਮਾਰੇ ॥ ਕਹੂੰ ਸੂਰ
 ਭਾਰੇ ॥ ਕਹੂੰ ਚਰਮ ਟੂਟੇ ॥ ਫਿਰੈਂ

ਗਜ ਫੂਟੇ ॥੨੪॥੧੦੧॥ ਕਹੂੰ
 ਬਰਮ ਬੇਧੇ ॥ ਕਹੂੰ ਚਰਮ ਛੇਦੇ ॥
 ਕਹੂੰ ਪੀਲ ਪਰਮੰ ॥ ਕਟੇ ਬਾਜਿ
 ਬਰਮੰ ॥੨੫॥੧੦੨॥ ਬਲੀ ਬੈਰ
 ਰੁੱਝੇ ॥ ਸਮੁਹਿ ਸਾਰ ਝੁੱਝੇ ॥ ਲਖੇ
 ਬੀਰ ਖੇਤੰ ॥ ਨੱਚੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤੰ
 ॥੨੬॥੧੦੩॥ ਨੱਚੇ ਮਾਸਹਾਰੀ ॥
 ਹਸੇ ਬਯੋਮਚਾਰੀ ॥ ਕਿਲੰਕਾਰ
 ਕੰਕੰ ॥ ਮੱਚੇ ਬੀਰ ਬੰਕੰ
 ॥੨੭॥੧੦੪॥ ਛੁਭੇ ਛੱਤ੍ਰ ਧਾਰੀ ॥
 ਮਹਿਖੁਆਸ ਚਾਰੀ ॥ ਉਠੇ ਛਿੱਛ
 ਇੱਛੰ ॥ ਚਲੇ ਤੀਰ ਤਿੱਛੰ
 ॥੨੮॥੧੦੫॥ ਗਣੰ ਗਾਂਧੁਬੇਅੰ ॥
 ਚਰੰ ਚਾਰਣੇਅੰ ॥ ਹਸੇ ਸਿੱਧ ਸਿੱਧੰ ॥
 ਮਚੇ ਬੀਰ ਕ੍ਰੁੱਧੰ ॥੨੯॥੧੦੬॥
 ਡਕਾ ਡੱਕ ਡਾਕੈਂ ॥ ਹੱਕਾ ਹੱਕ
 ਹਾਕੈਂ ॥ ਭਕਾ ਭੁੱਕ ਭੇਰੀ ॥ ਡਮਕ

ਡਾਮ ਡੇਰੀ ॥੩੦॥੧੦੭॥
 ਮਹਾਂਬੀਰ ਗਾਜੇ ॥ ਨਵੰ ਨਾਦ ਬਾਜੇ ॥
 ਧਰਾ ਗੋਮ ਗੱਜੇ ॥ ਦ੍ਰੁਗਾ ਦੈਤ ਬੱਜੇ
 ॥੩੧॥੧੦੮॥

ਬਿਜੈ ਛੰਦ ॥

ਜੇਤਿਕ ਬਾਣ ਚਲੇ ਅਰਿ ਓਰ ਤੇ
 ਫੂਲ ਕੀ ਮਾਲ ਹੁਇ ਕੰਠ ਬਿਰਾਜੇ ॥
 ਦਾਨਵ ਪੁੰਗਵ ਪੇਖ ਅਚੰਭਵ ਛੋਡਿ
 ਭੱਜੇ ਰਣ ਏਕ ਨ ਗਾਜੇ ॥ ਕੁੰਜਰ
 ਪੁੰਜ ਗਿਰੇ ਤਿਹ ਠੌਰ ਭਰੇ ਸਭ ਸ੍ਰੋਣਤ
 ਪੈ ਗਨ ਤਾਜੇ ॥ ਜਾਨੁਕ ਨੀਰਧ ਮੱਧਿ
 ਛਪੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਧਰ ਕੇ ਭਯ ਤੇ ਨਗ
 ਭਾਜੇ ॥੩੨॥੧੦੯॥

ਮਨੋਹਰ ਛੰਦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਜਗਨਾਥ ਕਮਾਨ ਲੈ ਹਾਥਿ
 ਪ੍ਰਮਾਥਿਨ ਸੰਖ ਸ੍ਰਜਯੋ ਜਬ ਜੁੱਧੰ ॥
 ਗਾਹਤ ਸੈਣ ਸੰਘਾਰਤ ਸੂਰ ਬਬੱਕਤਿ

ਸਿੰਘ ਭ੍ਰਮਯੋ ਰਣ ਕੁੰਧੰ ॥ ਕਉਚਰਿ
 ਭੇਦ ਅਭੇਦਿਤ ਅੰਗ ਸੁਰੰਗ ਉਤੰਗ ਸੁ
 ਸੋਭਿਤ ਸੁੰਧੰ ॥ ਮਾਨੋ ਬਿਸਾਲ
 ਬੜਵਾਨਲ ਜੁਲ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕੇ ਮੱਧਿ
 ਬਿਰਾਜਤਿ ਉੰਧੰ ॥੩੩॥੧੧੦॥

ਬਿਜੈ ਛੰਦ ॥

ਪੂਰ ਰਹੀ ਭਵ ਭੂਰਿ ਧਨੁਰ ਧੁਨਿ
 ਪੂਰਿ ਉਡੀ ਨਭ ਮੰਡਲ ਛਾਯੋ ॥ ਨੂਰ
 ਭਰੇ ਮੁਖ ਮਾਰ ਗਿਰੇ ਰਣ ਹੂਰਨ
 ਹੇਰਿ ਹਿਯੋ ਹੁਲਸਾਯੋ ॥ ਪੂਰਨ ਰੋਸ
 ਭਰੇ ਅਰਿ ਤੂਰਣ ਪੂਰਿ ਪਰੇ ਰਣ
 ਭੂਮਿ ਸੁਹਾਯੋ ॥ ਚੂਰ ਭਏ ਅਰਿ ਰੂਰੇ
 ਗਿਰੇ ਭਟ ਚੂਰਣ ਜਾਨੁਕ ਬੈਦ ਬਨਾਯੋ
 ॥੩੪॥੧੧੧॥

ਸੰਗੀਤ ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਕਾਗੜਦੰ ਕਾਤੀ ਕਟਾਰੀ ਕੜਾਕੰ ॥
 ਤਾਗੜਦੰ ਤੀਰੰ ਤੁਪੱਕੰ ਤੜਾਕੰ ॥

ਝਾਗੜਦੰ ਨਾਗੜਦੰ ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਜੇ ॥
 ਗਾਗੜਦੰ ਗਾਜੀ ਮਹਾ ਗੱਜ ਗਾਜੇ
 ॥੩੫॥੧੧੨॥ ਸਾਗੜਦੰ ਸੂਰੰ
 ਕਾਗੜਦੰ ਕੋਪੰ ॥ ਪਾਗੜਦੰ ਪਰਮੰ
 ਰਣੰ ਪਾਵ ਰੋਪੰ ॥ ਸਾਗੜਦੰ ਸਸਤ੍ਰੰ
 ਝਾਗੜਦੰ ਝਾਰੈਂ ॥ ਬਾਗੜਦੰ ਬੀਰੰ
 ਡਾਗੜਦੰ ਡਕਾਰੈਂ ॥੩੬॥੧੧੩॥
 ਚਾਗੜਦੰ ਚਉਪੇ ਬਾਗੜਦੰ ਬੀਰੰ ॥
 ਮਾਗੜਦੰ ਮਾਰੇ ਤਨੰ ਤਿੱਛ ਤੀਰੰ ॥
 ਗਾਗੜਦੰ ਗੱਜੇ ਸੁ ਬੱਜੇ ਗਹੀਰੈਂ ॥
 ਕਾਗੜਦੰ ਕਵਿਯਾਨ ਕੱਥੇ ਕਥੀਰੈਂ
 ॥੩੭॥੧੧੪॥ ਦਾਗੜਦੰ ਦਾਨੋ
 ਭਾਗੜਦੰ ਭਾਜੇ ॥ ਗਾਗੜਦੰ ਗਾਜੀ
 ਜਾਗੜਦੰ ਗਾਜੇ ॥ ਛਾਗੜਦੰ ਛਉਹੀ
 ਛੁਰੇ ਪ੍ਰੇ ਛੜਾਕੇ ॥ ਤਾਗੜਦੰ ਤੀਰੰ
 ਤੁਪਕੰ ਤੜਾਕੇ ॥੩੮॥੧੧੫॥
 ਗਾਗੜਦੰ ਗੋਮਾਯ ਗੱਜੇ ਗਹੀਰੰ ॥

ਸਾਗੜਦੰ ਸੰਖੰ ਨਾਗੜਦੰ ਨਫੀਰੰ ॥

ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਜੇ ਬੱਜੇ ਬੀਰ ਖੇਤੰ ॥

ਨਾਗੜਦੰ ਨਾਚੇ ਸੁ ਭੂਤੰ ਪਰੇਤੰ

॥੩੯॥੧੧੬॥ ਤਾਗੜਦੰ ਤੀਰੰ

ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਣੰ ॥ ਕਾਗੜਦੰ ਕਾਤੀ

ਕਟਾਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥ ਨਾਗੜਦੰ ਨਾਦੰ

ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਜੇ ॥ ਸਾਗੜਦੰ ਸੂਰੰ

ਰਾਗੜਦੰ ਰਾਜੇ ॥੪੦॥੧੧੭॥

ਸਾਗੜਦੰ ਸੰਖੰ ਨਾਗੜਦੰ ਨਫੀਰੰ ॥

ਗਾਗੜਦੰ ਗੋਮਾਯ ਗੱਜੇ ਗਹੀਰੰ ॥

ਨਾਗੜਦੰ ਨਗਾਰੇ ਬਾਗੜਦੰ ਬਾਜੇ ॥

ਜਾਗੜਦੰ ਜੋਧਾ ਗਾਗੜਦੰ ਗਾਜੇ

॥੪੧॥੧੧੮॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਜਿਤੇਕੁ ਰੂਪ ਧਾਰਿਯੰ ॥ ਤਿਤੇਕੁ

ਦੇਬਿ ਮਾਰਿਯੰ ॥ ਜਿਤੇਕੁ ਰੂਪ

ਧਾਰਹੀਂ ॥ ਤਿਤਯੋ ਦ੍ਰੁਗਾ ਸੰਘਾਰਹੀਂ

॥੪੨॥੧੧੯॥ ਜਿਤੇਕੁ ਸਸਤ੍ਰ ਵਾ
 ਝਰੇ ॥ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸੋਨ ਕੇ ਪਰੇ ॥
 ਜਿਤੀਕੁ ਬਿੰਦੁਕਾ ਗਿਰੈਂ ॥ ਸੁ ਪਾਨ
 ਕਾਲਿਕਾ ਕਰੈਂ ॥੪੩॥੧੨੦॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਹੂਓ ਸ੍ਰੋਣ ਹੀਨੰ ॥ ਭਯੋ ਅੰਗ
 ਛੀਨੰ ॥ ਗਿਰਯੋ ਅੰਤ ਝੂਮੰ ॥ ਮਨੋ
 ਮੇਘ ਭੂਮੰ ॥੪੪॥੧੨੧॥ ਸਬੈ ਦੇਵ
 ਹਰਖੇ ॥ ਸੁਮਨ ਧਾਰ ਬਰਖੇ ॥
 ਰਕਤਬਿੰਦੁ ਮਾਰੇ ॥ ਸਬੈ ਸੰਤੁਬਾਰੇ
 ॥੪੫॥੧੨੨॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
 ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਬਧਹ ਚਤੁਰਥ
 ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤੁ ਸੁਭ
 ਮਸਤੁ ॥੪॥ਅਫਜੂੰ ॥

ਅਥ ਨਿਸੁੰਭ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਸੁਣਯੋ ਜਬੈ

ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਕੋ ਨਾਸ ॥ ਆਪ
ਚੜ੍ਹਤ ਭੇ ਜੋਰਿ ਦਲ ਸਜੇ ਪਰਸ ਅਰੁ
ਪਾਸਿ ॥੧॥੧੨੩॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਚੜ੍ਹੇ ਸੁੰਭ ਨੈਸੁੰਭ ਸੂਰਾ ਅਪਾਰੰ ॥
ਉਠੇ ਨੰਦ ਨਾਦੰ ਸੁ ਧਉਸਾ ਧੁਕਾਰੰ ॥
ਭਈ ਅਸਟ ਸੈ ਕੋਸ ਲੋ ਛੜ੍ਹ ਛਾਯੰ ॥
ਭਜੇ ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰੰ ਡਰਯੋ ਦੇਵਰਾਯੰ
॥੨॥੧੨੪॥ ਭਕਾ ਭੁੱਕ ਭੇਰੀ ਢਕਾ
ਢੁੱਕ ਢੋਲੰ ॥ ਫਟੀ ਨਖ ਸਿੰਘੰ ਮੁਖੰ
ਡੱਢ ਕੋਲੰ ॥ ਡਮਾ ਡੱਮਿ ਡਉਰੂ ਡਕਾ
ਡੁੱਕ ਡੰਕੰ ॥ ਰੜੇ ਗਿੱਧ ਬਿੰਧੰ
ਕਿਲੱਕਾਰ ਕੰਕੰ ॥੩॥੧੨੫॥ ਖੁਰੰ
ਖੇਹ ਉੱਠੀ ਰਹਯੋ ਗੈਣ ਪੂਰੰ ॥
ਦਹਲੇ ਸਿੰਧ ਬਿੰਧੰ ਭਏ ਪੱਬ ਚੂਰੰ ॥
ਸੁਣਯੋ ਸੋਰ ਕਾਲੀ ਗਹੇ ਸਸੜੁ
ਪਾਣੰ ॥ ਕਿਲੱਕਾਰ ਜੇਮੀ ਹਨੇ ਜੰਗ

ਜ੍ਯਾਣੰ ॥੪॥੧੨੬॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਗੱਜੇ ਬੀਰ ਗਾਜੀ ॥ ਤੁਰੇ ਤੁੰਦ
 ਤਾਜੀ ॥ ਮਹਿਖੁਆਸ ਕਰਖੇ ॥ ਸਰੰ
 ਧਾਰ ਬਰਖੇ ॥੫॥੧੨੭॥ ਇਤੈ
 ਸਿੰਘ ਗੱਜਯੋ ॥ ਮਹਾਂ ਸੰਖ ਬੱਜਯੋ ॥
 ਰਹਯੋ ਨਾਦ ਪੂਰੰ ॥ ਛੁਹੀ ਗੈਣਿ ਧੂਰੰ
 ॥੬॥੧੨੮॥ ਸਬੈ ਸਸਤ੍ਰੁ ਸਾਜੇ ॥
 ਘਣੰ ਜੇਮ ਗਾਜੇ ॥ ਚਲੇ ਤੇਜ ਤੈ ਕੈ ॥
 ਅਨੰਤ ਸਸਤ੍ਰੁ ਲੈ ਕੈ ॥੭॥੧੨੯॥
 ਚਹੂੰ ਓਰ ਢੂਕੇ ॥ ਮੁਖੰ ਮਾਰ ਕੂਕੇ ॥
 ਅਨੰਤ ਸਸਤ੍ਰੁ ਬੱਜੇ ॥ ਮਹਾਂ ਬੀਰ
 ਗੱਜੇ ॥੮॥੧੩੦॥ ਮੁਖੰ ਨੈਣ ਰਕਤੰ ॥
 ਧਰੇ ਪਾਣ ਸਕਤ ॥ ਕਿਯੇ ਕ੍ਰੋਧ ਉੱਠੇ ॥
 ਸਰੰ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਬੁੱਠੇ ॥੯॥੧੩੧॥
 ਕਿਤੇ ਦੁਸਟ ਕੂਟੇ ॥ ਅਨੰਤਾਸਤ੍ਰੁ
 ਛੂਟੇ ॥ ਕਰੀ ਬਾਣ ਬਰਖੰ ॥ ਭਰੀ

ਦੇਬਿ ਹਰਖੰ ॥੧੦॥੧੩੨॥

ਬੇਲੀ ਬਿਦ੍ਰੁਮ ਛੰਦ ॥

ਕਹ ਕਹ ਸੁ ਕ੍ਰੂਕਤ ਕੰਕਿਯੰ ॥ ਬਹ

ਬਹਤ ਬੀਰ ਸੁ ਬੰਕਿਯੰ ॥ ਲਹ

ਲਹਤ ਬਾਣ ਕ੍ਰਿਪਾਣਜੰ ॥ ਗਹ ਗਹਤ

ਪ੍ਰੇਤ ਮਸਾਣਜੰ ॥੧੧॥੧੩੩॥ ਡਹ

ਡਹਤ ਡਵਰ ਡਮੰਕਜੰ ॥ ਲਹ ਲਹਤ

ਤੇਗ ਤ੍ਰਮੰਕਜੰ ॥ ਪ੍ਰਮ ਪ੍ਰਮਤ ਸਾਂਗ

ਧਮੰਕਜੰ ॥ ਬਬਕੰਤ ਬੀਰ ਸੁ ਬੰਕਜੰ

॥੧੨॥੧੩੪॥ ਛੁਟਕੰਤ ਬਾਣ

ਕਮਾਣਜੰ ॥ ਹਹਰੰਤ ਖੇਤ ਖਤ੍ਰਾਣਜੰ ॥

ਡਹਕੰਤ ਡਾਮਰ ਡਾਕਣੀ ॥ ਕਹ

ਕਹਕ ਕ੍ਰੂਕਤ ਜੁੱਗਣੀ

॥੧੩॥੧੩੫॥ ਉਫਟੰਤ ਸ੍ਰੋਣਤ

ਛਿੱਛਜੰ ॥ ਬਰਖੰਤ ਸਾਇਕ ਤਿੱਛਜੰ ॥

ਬਬਕੰਤ ਬੀਰ ਅਨੇਕਜੰ ॥ ਫਿਕਰੰਤ

ਸਿਆਰ ਬਿਸੇਖਜੰ ॥੧੪॥੧੩੬॥

ਹਰਖੰਤ ਸ੍ਰੋਣਤ ਰੰਗਣੀ ॥ ਬਿਹਰੰਤ
 ਦੇਬਿ ਅਭੰਗਣੀ ॥ ਬਬਕੰਤ ਕੇਹਰ
 ਡੋਲਹੀਂ ॥ ਰਣ ਰੰਗ ਅਭੰਗ
 ਕਲੋਲਹੀਂ ॥ ੧੫ ॥ ੧੩੭ ॥ ਢਮ
 ਢਮਤ ਢੋਲ ਢਮੱਕਜੰ ॥ ਧਮ ਧਮਤ
 ਸਾਂਗ ਧੂਮੱਕਜੰ ॥ ਬਹ ਬਹਤ ਕੁੱਧ
 ਕ੍ਰਿਪਾਣਜੰ ॥ ਜੁਝੰਤ ਜੋਧ ਜੁਆਣਜੰ
 ॥ ੧੬ ॥ ੧੩੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਭਜੀ
 ਚਮੁੰ ਸਭ ਦਾਨਵੀ ਸੁੰਭ ਨਿਰਖਿ ਨਿਜ
 ਨੈਣ ॥ ਨਿਕਟ ਬਿਕਟ ਭਟ ਜੇ ਹੁਤੇ
 ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਬੁਲਿਓ ਬੈਣ
 ॥ ੧੭ ॥ ੧੩੯ ॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਨਿਸੁੰਭ ਸੁੰਭ ਕੋਪ ਕੈ ॥ ਪਠਯੋ ਸੁ
 ਪਾਵ ਰੋਪ ਕੈ ॥ ਕਹਯੋ ਕਿ ਸੀਘ੍ਰ
 ਜਾਇਯੋ ॥ ਦੂਗਾਹਿ ਬਾਂਧਿ
 ਲਿਆਇਯੋ ॥ ੧੮ ॥ ੧੪੦ ॥ ਚੜ੍ਹਯੋ

ਸੁ ਸੈਣ ਸੱਜਿ ਕੈ ॥ ਸਕੋਪ ਸੂਰ
 ਗੱਜਿ ਕੈ ॥ ਉਠੇ ਬਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਿ ਕੈ ॥
 ਚਲਯੋ ਸੁਰੇਸ ਭਾਜਿ ਕੈ
 ॥੧੯॥੧੪੧॥ ਅਨੰਤ ਸੂਰ ਸੰਗਿ ਲੈ
 ॥ ਚਲਿਓ ਸੁ ਦੁੰਦਭੀਨ ਦੈ ॥
 ਹਕਾਰਿ ਸੂਰਮਾ ਭਰੇ ॥ ਬਿਲੋਕਿ
 ਦੇਵਤਾ ਡਰੇ ॥੨੦॥੧੪੨॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਕੰਪਯੋ ਸੁਰੇਸ ॥ ਬੁਲਯੋ ਮਹੇਸ ॥
 ਕਿੱਨੋ ਬਿਚਾਰ ॥ ਪੁਛੇ ਜੁਝਾਰ
 ॥੨੧॥੧੪੩॥ ਕੀਜੈ ਸੁ ਮਿੱਤ੍ਰ ॥
 ਕਉਨੇ ਚਰਿੱਤ੍ਰ ॥ ਜਾ ਤੇ ਸੁ ਮਾਇ
 ॥ ਜੀਤੈ ਬਨਾਇ ॥੨੨॥੧੪੪॥
 ਸਕਤੈਂ ਨਿਕਾਰ ॥ ਭੇਜੋ ਅਪਾਰ ॥
 ਸਤੂਨ ਜਾਇ ॥ ਹਨਿਹੈਂ ਰਿਸਾਇ
 ॥੨੩॥੧੪੫॥ ਸੋ ਕਾਮ ਕੀਨ ॥
 ਦੇਵਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਸਕਤੈਂ ਨਿਕਾਰ ॥

ਭੇਜੀ ਅਪਾਰ ॥੨੪॥੧੪੬॥

ਬਿਰਧ ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਚਲੀ ਸਕਤਿ ਸੀਘ੍ਰ ਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣ
ਪਾਣਿ ਧਾਰ ਕੈ ॥ ਉਠੇ ਸੁ ਗ੍ਰਿਧ
ਬ੍ਰਿਧ ਡਉਰ ਡਾਕਣੀ ਡਕਾਰ ਕੈ ॥
ਹਸੇ ਸੁ ਕੰਕ ਬੰਕਯੰ ਕਬੰਧ ਅੰਧ
ਉਠਹੀ ॥ ਬਿਸੇਖ ਦੇਵਤਾਰੁ ਬੀਰ
ਬਾਣ ਧਾਰ ਬੁੱਠਹੀ ॥੨੫॥੧੪੭॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸਬੈ ਸਕਤਿ ਐ ਕੈ ॥ ਚਲੀ ਸੀਸ
ਨਿਐ ਕੈ ॥ ਮਹਾ ਅਸਤ੍ਰ ਧਾਰੇ ॥
ਮਹਾਂ ਬੀਰ ਮਾਰੇ ॥੨੬॥੧੪੮॥
ਮੁਖੰ ਰਕਤ ਨੈਣੰ ॥ ਬਕੈਂ ਬੰਕ ਬੈਣੰ ॥
ਧਰੇ ਅਸਤ੍ਰ ਪਾਣੰ ॥ ਕਟਾਰੀ
ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥੨੭॥੧੪੯॥ ਉਤੈ ਦੈਤ
ਗਾਜੇ ॥ ਤੁਰੀ ਨਾਦ ਬਾਜੇ ॥ ਧਰੇ
ਚਾਰ ਚਰਮੰ ॥ ਸੂਜੇ ਕੂਰ ਬਰਮੰ

॥੨੮॥੧੫੦॥ ਚਹੂੰ ਓਰ ਗਰਜੇ ॥
 ਸਬੈ ਦੇਵ ਲਰਜੇ ॥ ਛੁਟੇ ਤਿੱਛ
 ਤੀਰੰ ॥ ਕਟੇ ਚਉਰ ਚੀਰੰ
 ॥੨੯॥੧੫੧॥ ਰਸੰ ਰੁੱਦ੍ਰ ਰੱਤੇ ॥
 ਮਹਾਂ ਤੇਜ ਤੱਤੇ ॥ ਕਰੀ ਬਾਣ
 ਬਰਖੰ ॥ ਭਰੀ ਦੇਬਿ ਹਰਖੰ
 ॥੩੦॥੧੫੨॥ ਇਤੈ ਦੇਬਿ ਮਾਰੈ ॥
 ਉਤੈ ਸਿੰਘ ਫਾਰੈ ॥ ਗਣੰ ਗੂੜ੍ਹ ਗਰਜੈਂ ॥
 ਸਬੈ ਦੈਤ ਲਰਜੈਂ ॥੩੧॥੧੫੩॥
 ਭਈ ਬਾਣ ਬਰਖਾ ॥ ਗਏ ਜੀਤ
 ਕਰਖਾ ॥ ਸਬੈ ਦੁਸਟ ਮਾਰੇ ॥ ਮਯਾ
 ਸੰਤੁਬਾਰੇ ॥੩੨॥੧੫੪॥ ਨਿਸੁੰਭੰ
 ਸੰਘਾਰਯੋ ॥ ਦਲੰ ਦੈਤ ਮਾਰਯੋ ॥ ਸਬੈ
 ਦੁਸਟ ਭਾਜੇ ॥ ਇਤੈ ਸਿੰਘ ਗਾਜੇ
 ॥੩੩॥੧੫੫॥ ਭਈ ਪੁਹਪ
 ਬਰਖਾ ॥ ਗਏ ਜੀਤ ਕਰਖਾ ॥ ਜਯੰ
 ਸੰਤ ਜੰਪੈਂ ॥ ਤ੍ਰੁਸੇ ਦੈਤ ਕੰਪੈਂ

॥੩੪॥੧੫੬॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਨਿਸੁੰਭ ਬਧਹ ਪੰਚਮੋਂ
ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣ ਮਸਤ ਸੁਭ
ਮਸਤੁ ॥੫॥ਅਫਜੁੰ ॥

ਅਥ ਸੁੰਭ ਜੁੱਧ ਕਥਨੰ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥ਲਘੂ ਭ੍ਰਾਤ
ਜੁੱਝਯੋ ਸੁਣਯੋ ਸੁੰਭ ਰਾਜੰ ॥ ਸਜੇ
ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰੰ ਚੜ੍ਹਯੋ ਚਉਪ ਚਾਯੰ ॥
ਭਯੋ ਨਾਦ ਉਚੰ ਰਹਯੋ ਪੂਰ ਗੈਣੰ ॥
ਤ੍ਰੁਸੇ ਦੇਵਤਾ ਦੈਤ ਕੰਪਯੋ ਤ੍ਰਿਨੈਣੰ
॥੧॥੧੫੭॥ ਡਰਯੋ ਚਾਰ ਬਕਤ੍ਰੰ
ਟਰਯੋ ਦੇਵ ਰਾਜੰ ॥ ਡਿਗੇ ਪੱਬ ਸਰਬੰ
ਸ੍ਰੁਜੇ ਸੁਭ੍ਰ ਸਾਜੰ ॥ ਪਰੇ ਹੂਹ ਦੈ ਕੈ
ਭਰੇ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ ॥ ਮਨੋ ਮੇਰ ਕੋ
ਸਾਤਵੋਂ ਸ੍ਰਿੰਗ ਸੋਹੰ ॥੨॥੧੫੮॥
ਸਜਯੋ ਸੈਣ ਸੁੰਭੰ ਕਿਯੋ ਨਾਦ ਉਚੰ ॥

ਸੁਣੇ ਗਰਭਣੀਆਨ ਕੇ ਗਰਭ ਮੁਚੰ ॥
 ਪਰਯੋ ਲੋਹ ਕ੍ਰੋਹੰ ਉੱਠੀ ਸਸਤ੍ਰ ਝਾਰੰ ॥
 ਚਵੀ ਚਾਵਡਾ ਡਾਕਣਿਯੰ ਡਕਾਰੰ
 ॥੩॥੧੫੯॥ ਬਹੇ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰੰ
 ਕਟੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ ॥ ਭਲੇ ਕੈ
 ਨਿਬਾਹਯੋ ਭਟੰ ਸ੍ਵਾਮਿ ਧਰਮੰ ॥ ਉਠੀ
 ਕ੍ਰੂਹ ਜੂਹੰ ਗਿਰੇ ਚਉਰ ਚੀਰੰ ॥ ਰੁਲੇ
 ਤੁੱਛ ਮੁੱਛੰ ਪਰੀ ਗੁੱਛ ਗੁੱਛ ਤੀਰੰ
 ॥੪॥੧੬੦॥ ਗਿਰੇ ਅੰਕੁਸੰ ਬਾਰੁਣੰ
 ਬੀਰ ਖੇਤੰ ॥ ਨਚੇ ਕੰਧ ਹੀਣੰ ਕਬੰਧੰ
 ਅਚੇਤੰ ॥ ਉਡੈਂ ਗਿ੍ਯ ਬ੍ਰਿਯੰ ਰੜੈਂ
 ਕੰਕ ਬੰਕੰ ॥ ਭਕਾ ਭੁੰਕ ਭੇਰੀ ਡਹਾ
 ਡੂਹ ਡੰਕੰ ॥੫॥੧੬੧॥ ਟਕਾ ਟੁੱਕ
 ਟੋਪੰ ਢਕਾ ਢੁੱਕ ਢਾਲੰ ॥ ਤਛਾ ਮੁੱਛ
 ਤੇਗੰ ਬਕੈ ਬਿੱਕਰਾਲੰ ॥ ਹਲਾ ਚਾਲ
 ਬੀਰੰ ਧਮਾ ਧੰਮਿ ਸਾਗੰ ॥ ਪਰੀ ਹਾਲ
 ਹੂਲੰ ਸੁਣਯੋ ਲੋਗ ਨਾਗੰ ॥੬॥੧੬੨॥

ਡਕੀ ਡਾਕਣੀ ਜੋਗਣਿਯੰ ਬਿਤਾਲੰ ॥
 ਨਚੇ ਕੰਧ ਹੀਣੰ ਕਬੰਧੰ ਕਪਾਲੰ ॥
 ਹਸੇ ਦੇਵ ਸਰਬੰ ਰਿਸਯੋ ਦਾਨਵੇਸੰ ॥
 ਕਿਧੋ ਅਗਨਿ ਜ੍ਵਾਲੰ ਭਯੋ ਆਪ ਭੇਸੰ
 ॥੭॥੧੬੩॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁੰਭਾਸੁਰ
 ਜੇਤਿਕੁ ਅਸੁਰ ਪਠਏ ਕੋਪ ਬਢਾਇ ॥
 ਤੇ ਦੇਬੀ ਸੋਖਿਤ ਕਰੇ ਬੁੰਦ ਤਵਾ ਕੀ
 ਨਿਆਇ ॥੮॥੧੬੪॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਸੁ ਬੀਰ ਸੈਣ ਸੱਜਿ ਕੈ ॥ ਚੜ੍ਹਯੋ
 ਸਕੋਪ ਗੱਜਿ ਕੈ ॥ ਚਲਯੋ ਸੁ ਸਸਤ੍ਰ
 ਧਾਰ ਕੈ ॥ ਪੁਕਾਰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੈ
 ॥੯॥੧੬੫॥

ਸੰਗੀਤ ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਕਾਗੜਦੰ ਕੜਾਕ ॥ ਤਾਗੜਦੰ
 ਤੜਾਕ ॥ ਸਾਗੜਦੰ ਸੁ ਬੀਰ ॥
 ਗਾਗੜਦੰ ਗਹੀਰ ॥੧੦॥੧੬੬॥

ਨਾਗੜਦੰ ਨਿਸਾਣ ॥ ਜਾਗੜਦੰ
 ਜੁਆਣ ॥ ਨਾਗੜਦੀ ਨਿਹੰਗ ॥
 ਪਾਗੜਦੀ ਪਿਲੰਗ ॥ ੧੧ ॥ ੧੬੭ ॥
 ਤਾਗੜਦੀ ਤਮੱਕਿ ॥ ਲਾਗੜਦੀ
 ਲਹੱਕਿ ॥ ਕਾਗੜਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣ ॥
 ਬਾਹੈਂ ਜੁਆਣ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬੮ ॥
 ਖਾਗੜਦੀ ਖਤੰਗ ॥ ਨਾਗੜਦੀ
 ਨਿਹੰਗ ॥ ਛਾਗੜਦੀ ਛੁਟੰਤ ॥
 ਆਗੜਦੀ ਉਡੰਤ ॥ ੧੩ ॥ ੧੬੯ ॥
 ਪਾਗੜਦੀ ਪਵੰਗ ॥ ਸਾਗੜਦੀ
 ਸੁਭੰਗ ॥ ਜਾਗੜਦੀ ਜੁਆਣ ॥
 ਝਾਗੜਦੀ ਝੁਝਾਣ ॥ ੧੪ ॥ ੧੭੦ ॥
 ਝਾਗੜਦੀ ਝੜੰਗ ॥ ਕਾਗੜਦੀ
 ਕੜੰਗ ॥ ਤਾਗੜਦੀ ਤੜਾਕ ॥
 ਚਾਗੜਦੀ ਚਟਾਕ ॥ ੧੫ ॥ ੧੭੧ ॥
 ਘਾਗੜਦੀ ਘਬਾਕ ॥ ਭਾਗੜਦੀ
 ਭਭਾਕ ॥ ਕਾਗੜਦੀ ਕਪਾਲਿ ॥

ਨੱਚੀ ਬਿਕ੍ਰਾਲਿ ॥੧੬॥੧੭੨॥

ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਅਨੰਤ ਦੁਸਟ ਮਾਰਜੰ ॥ ਬਿਅੰਤ
ਸੋਕ ਟਾਰਜੰ ॥ ਕਮੰਧ ਅੰਧ
ਉਠਿਯੰ ॥ ਬਿਸੇਖ ਬਾਣ ਬੁਠਿਯੰ

॥੧੭॥੧੭੩॥ ਕੜਾਕ ਕਰਮੁਕੰ
ਉਧੰ ॥ ਸੜਾਕ ਸੈਹਥੀ ਜੁਧੰ ॥

ਬਿਅੰਤ ਬਾਣ ਬਰਖਜੰ ॥ ਬਿਸੇਖ
ਬੀਰ ਹਰਖਜੰ ॥੧੮॥੧੭੪॥

ਸੰਗੀਤ ਨਰਾਜ ਛੰਦ ॥

ਕੜਾ ਕੜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣਜੰ ॥ ਜਟਾ
ਜੁਟੀ ਜੁਆਣਜੰ ॥ ਸੁ ਬੀਰ ਜਾਗੜਦੰ
ਜਗੇ ॥ ਲੜਾਕ ਲਾਗੜਦੰ ਪਗੇ

॥੧੯॥੧੭੫॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਝਮੀ ਤੇਗ ਝੱਟੰ ॥ ਫੁਰੀ ਛਿੱਪੁ
ਛੁੱਟੰ ॥ ਗੁਰੰ ਗੁਰਜ ਗੱਟੰ ॥ ਪਲੰਗੰ

ਪਿਸੱਟੰ ॥੨੦॥੧੭੬॥ ਕਿਤੇ ਸ੍ਰੋਣ
 ਚੱਟੰ ॥ ਕਿਤੇ ਸੀਸ ਫੁਟੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਹੂਹ ਫੁਟੰ ॥ ਕਹੂੰ ਬੀਰ ਉੱਠੰ
 ॥੨੧॥੧੭੭॥ ਕਹੂੰ ਧੂਰਿ ਲੁਟੰ ॥
 ਕਿਤੇ ਮਾਰ ਰੱਟੰ ॥ ਭਣੈ ਜੱਸ ਭੱਟੰ ॥
 ਕਿਤੇ ਪੇਟ ਫੱਟੰ ॥੨੨॥੧੭੮॥ ਭਜੇ
 ਛਤ੍ਰਿ ਥਟੰ ॥ ਕਿਤੇ ਖੂਨ ਖੱਟੰ ॥
 ਕਿਤੇ ਦੁਸਟ ਦੱਟੰ ॥ ਫਿਰੇ ਜਜੋਂ
 ਹਰੱਟੰ ॥੨੩॥੧੭੯॥ ਸਜੇ ਸੂਰ
 ਸਾਰੇ ॥ ਮਹਿਖੁਆਸ ਧਾਰੇ ॥ ਲਏ
 ਖੱਗ ਆਰੇ ॥ ਮਹਾ ਰੋਹ ਵਾਰੇ
 ॥੨੪॥੧੮੦॥ ਸਹੀ ਰੂਪ ਕਾਰੇ ॥
 ਮਨੋ ਸਿੰਧੁ ਖਾਰੇ ॥ ਕਈ ਬਾਰ
 ਗਾਰੇ ॥ ਸੁ ਮਾਰੰ ਉਚਾਰੇ
 ॥੨੫॥੧੮੧॥ ਭਵਾਨੀ ਪਛਾਰੇ ॥
 ਜਵਾ ਜੇਮਿ ਜਾਰੇ ॥ ਬਡੇ ਈ
 ਲੁਝਾਰੇ ॥ ਹੁਤੇ ਹੀਏ ਵਾਰੇ

॥੨੬॥੧੮੨॥ ਇਕੰ ਬਾਰ ਟਾਰੇ ॥
 ਠਮੰ ਠੋਕ ਠਾਰੇ ॥ ਬਲੀ ਮਾਰ
 ਡਾਰੇ ॥ ਢਮੱਕੇ ਢਢਾਰੇ
 ॥੨੭॥੧੮੩॥ ਬਹੇ ਬਾਣਣਯਾਰੇ ॥
 ਕਿਤੇ ਤੀਰ ਤਾਰੇ ॥ ਲਖੇ ਹਾਥ
 ਬਾਰੇ ॥ ਦਿਵਾਨੇ ਦਿਦਾਰੇ
 ॥੨੮॥੧੮੪॥ ਹਣੇ ਭੂਮਿ ਪਾਰੇ ॥
 ਕਿਤੇ ਸਿੰਘ ਫਾਰੇ ॥ ਕਿਤੇ ਆਪੁ
 ਬਾਰੇ ॥ ਜਿਤੇ ਦੈਤ ਭਾਰੇ
 ॥੨੯॥੧੮੫॥ ਤਿਤੇ ਅੰਤਿ ਹਾਰੇ ॥
 ਬਡੇ ਈ ਅੜਿਆਰੇ ॥ ਖਰੇ ਈ
 ਬਰਿਆਰੇ ॥ ਕਰੂਰੰ ਕਰਾਰੇ
 ॥੩੦॥੧੮੬॥ ਲਖੱਕੇ ਲਲਾਰੇ ॥
 ਅਰੀਲੇ ਅਰਿਆਰੇ ॥ ਹਣੇ ਕਾਲਿਕਾ
 ਰੇ ॥ ਭੱਜੇ ਰੋਹਵਾਰੇ ॥੩੧॥੧੮੭॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੁਸਟ
 ਪ੍ਰਜਾਰਿ ਕੈ ਸਸਤ੍ਰੁ ਅਸਤ੍ਰੁ ਕਰਿ

ਲੀਨ ॥ ਬਾਣ ਬੁੰਦ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਬਰਖ
 ਸਿੰਘ ਨਾਦ ਪੁਨਿ ਕੀਨ
 ॥੩੨॥੧੮੮॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਸਣਯੋ ਸੁੰਭ ਰਾਯੰ ॥ ਚੜ੍ਹਯੋ ਚਉਪ
 ਚਾਯੰ ॥ ਸਜੇ ਸਸਤ੍ਰ ਪਾਣੰ । ਚੜ੍ਹੇ
 ਜੰਗ ਜ੍ਹਾਣੰ ॥੩੩॥੧੮੯॥ ਲਗੇ
 ਢੋਲ ਢੰਕੇ ॥ ਕਮਾਣੰ ਕੜੰਕੇ ॥ ਭਏ
 ਨੱਦ ਨਾਦੰ ॥ ਧੁਣੰ ਨਿਰਬਿਖਾਦੰ
 ॥੩੪॥੧੯੦॥ ਚਮੱਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥
 ਹਠੇ ਤੇਜ ਮਾਣੰ ॥ ਮਹਾਂ ਬੀਰ
 ਹੁੰਕੇ ॥ ਸੁ ਨੀਸਾਣ ਦੁੰਕੇ
 ॥੩੫॥੧੯੧॥ ਚਹੂੰ ਓਰ ਗਰਜੇ ॥
 ਸਬੈ ਦੇਵ ਲਰਜੇ ॥ ਸਰੰ ਧਾਰ ਬਰਖੇ
 ॥ ਮਯਾ ਪਾਣ ਪਰਖੇ
 ॥੩੬॥੧੯੨॥ ਚੌਪਈ ॥ ਜੇ ਲੈ
 ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਮੁਹੇ ਧਏ ॥ ਤਿਤੇ ਨਿਧਨ

ਕਹੁੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ॥ ਝਮਕਤਿ ਭਈ
 ਅਸਿਨ ਕੀ ਧਾਰਾ ॥ ਭਭਕੇ ਰੁੰਡ ਮੁੰਡ
 ਬਿਕਰਾਰਾ ॥ ੩੭ ॥ ੧੯੩ ॥ ਦੋਹਰਾ
 ॥ ਹੈ ਗੈ ਰਥ ਪੈਦਲ ਕਟੇ ਬਚਯੋ ਨ
 ਜੀਵਤ ਕੋਇ ॥ ਤਬ ਆਪੈ
 ਨਿਕਸਯੋ ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਭੁ ਕਰੈ ਸੋ ਹੋਇ
 ॥ ੩੮ ॥ ੧੯੪ ॥ ਚੌਪਈ ॥ ਸਿਵ
 ਦੂਤੀ ਇਤ ਦ੍ਰੁਗਾ ਬੁਲਾਈ ॥ ਕਾਨ
 ਲਾਗਿ ਨੀਕੈ ਸਮਝਾਈ ॥ ਸਿਵ ਕੋ
 ਭੇਜ ਦੀਜੀਐ ਤਹਾਂ ॥ ਦੈਤਰਾਜ
 ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਜਹਾਂ ॥ ੩੯ ॥ ੧੯੫ ॥
 ਸਿਵ ਦੂਤੀ ਜਬ ਇਮ ਸੁਨਿ ਪਾਵਾ
 ॥ ਸਿਵਹਿ ਦੂਤ ਕਰਿ ਉਤੈ ਪਠਾਵਾ
 ॥ ਸਿਵ ਦੂਤੀ ਤਾ ਤੇ ਭਯੋ ਨਾਮਾ ॥
 ਜਾਨਤ ਸਕਲ ਪੁਰਖ ਅਰੁ ਬਾਮਾ
 ॥ ੪੦ ॥ ੧੯੬ ॥ ਸਿਵ ਕਹਿ ਦੈਤ
 ਰਾਜ ਸੁਨਿ ਬਾਤਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ

ਕਹਯੋ ਤੁਮਹੁ ਜਗਮਾਤਾ ॥ ਦੇਵਨ ਕੋ
 ਦੈ ਕੈ ਠਕੁਰਾਈ ॥ ਕੈ ਮਾਂਡਹੁ ਹਮ
 ਸੰਗਿ ਲਰਾਈ ॥੪੧॥੧੯੭॥
 ਦੈਤਰਾਜ ਇਹ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ ॥
 ਆਪ ਚਲੇ ਜੂਝਨ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥
 ਗਰਜਤਿ ਕਾਲਿ ਕਾਲ ਜਯੋਂ ਜਹਾਂ ॥
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯੋ ਅਸੁਰਪਤਿ ਤਹਾਂ
 ॥੪੨॥੧੯੮॥ ਚਮਕੀ ਤਹਾਂ
 ਅਸਿਨ ਕੀ ਧਾਰਾ ॥ ਨਾਚੇ ਭੂਤ
 ਪ੍ਰੇਤ ਬੈਤਾਰਾ ॥ ਫਰਕੇ ਅੰਧ ਕਬੰਧ
 ਅਚੇਤਾ ॥ ਭਿਭਰੇ ਭਈਰਵ ਭੀਮ
 ਅਨੇਕਾ ॥੪੩॥੧੯੯॥ ਤੁਰਹੀ
 ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਬਾਜੇ ॥ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ
 ਜੋਧਾ ਰਣ ਗਾਜੇ ॥ ਢਢਿ ਡਢ
 ਡਮਰੁ ਡੁਗਡੁਗੀ ਘਨੀ ॥ ਨਾਇ
 ਨਫੀਰੀ ਜਾਤਿ ਨ ਗਨੀ
 ॥੪੪॥੨੦੦॥

ਮਧੁਭਾਰ ਛੰਦ ॥

ਹੁੰਕੇ ਕਿਕਾਣ ॥ ਧੁੰਕੇ ਨਿਸਾਣ ॥
 ਸੱਜੇ ਸੁ ਬੀਰ ॥ ਗੱਜੇ ਗਹੀਰ
 ॥੪੫॥੨੦੧॥ ਝੁੰਕੇ ਨਿਝੁੰਕ ॥ ਬੱਜੇ
 ਉਬੱਕ ॥ ਸੱਜੇ ਸੁਬਾਹ ॥ ਅੱਛੈ ਉਛਾਹ
 ॥੪੬॥੨੦੨॥ ਕੱਟੇ ਕਿਕਾਣ ॥ ਫੁੱਟੇ
 ਚਵਾਣ ॥ ਸੂਲੰ ਸੜਾਕ ॥ ਉੱਠੇ
 ਕੜਾਕ ॥੪੭॥੨੦੩॥ ਗੱਜੇ
 ਜੁਆਣ ॥ ਬੱਜੇ ਨਿਸਾਣ ॥ ਸੱਜੇ
 ਰਜੇਂਦ੍ਰ ॥ ਗੱਜੇ ਗਜੇਂਦ੍ਰ
 ॥੪੮॥੨੦੪॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਫਿਰੇ ਬਾਜਿਯੰ ਤਾਜਿਯੰ ਇੱਤ
 ਉੱਤੰ ॥ ਗੱਜੇ ਬਾਰੁਣੰ ਦਾਰੁਣੰ ਰਾਜ
 ਪੁਤ੍ਰੰ ॥ ਬਜੇ ਸੰਖ ਭੇਰੀ ਉਠੇ ਸੰਖ
 ਨਾਦੰ ॥ ਰਣਕੈ ਨਫੀਰੀ ਧੁਣੰ
 ਨਿਰਬਿਖਾਦੰ ॥੪੯॥੨੦੫॥ ਕੜੱਕੇ

ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ਸੜਕਾਰ ਸੇਲੰ ॥ ਉਠੀ
 ਕੂਹ ਜੂਹੰ ਭਈ ਰੇਲ ਪੇਲੰ ॥ ਰੁਲੇ
 ਤੱਛ ਮੁੱਛੰ ਗਿਰੇ ਚਉਰ ਚੀਰੰ ॥ ਕਹੂੰ
 ਹੱਥ ਮਥੰ ਕਹੂੰ ਬਰਮ ਬੀਰੰ
 ॥੫੦॥੨੦੬॥

ਰਸਾਵਲ ਛੰਦ ॥

ਬਲੀ ਬੈਰ ਰੁੱਝੇ ॥ ਸਮੁਹ ਸਾਰ
 ਜੁੱਝੇ ॥ ਸੰਭਾਰੈਂ ਹਥਜਾਰੰ ॥ ਬਕੈਂ
 ਮਾਰ ਮਾਰੰ ॥੫੧॥੨੦੭॥ ਸਬੈ
 ਸਸਤ੍ਰੁ ਸੱਜੇ ॥ ਮਹਾ ਬੀਰ ਗੱਜੇ ॥
 ਸਰੰ ਓਘ ਛੁੱਟੇ ॥ ਕੜਕਾਰ ਉੱਠੇ
 ॥੫੨॥੨੦੮॥ ਬੱਜੈਂ ਬਾਦਿਤ੍ਰੇਅੰ ॥
 ਹਸੈਂ ਗਾਂਧੁਬੇਅੰ ॥ ਝੰਡਾ ਗੱਡ ਜੁੱਟੇ
 ਸਰੰ ਸੰਜ ਛੁੱਟੇ ॥੫੩॥੨੦੯॥ ਚਹੂੰ
 ਓਰ ਉੱਠੇ ॥ ਸਰੰ ਬ੍ਰਿਸਟਿ ਬੁੱਠੇ ॥
 ਕਰੋਧੀ ਕਰਾਲੰ ॥ ਬਕੈਂ ਬਿਕਰਾਲੰ
 ॥੫੪॥੨੧੦॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਕਿਤੇ ਕੁਠੀਅੰ ਬੁਠੀਅੰ ਬ੍ਰਿਸਟ
 ਬਾਣੰ ॥ ਰਣੰ ਡੁਲੀਅੰ ਬਾਜਿ ਖਾਲੀ
 ਪਲਾਣੰ ॥ ਜੁਝੇ ਜੋਧਜੰ ਬੀਰ ਦੇਵੰ
 ਅਦੇਵੰ ॥ ਸੁਭੇ ਸਸਤ੍ਰੁ ਸਾਜਾ ਮਨੋ
 ਸਾਂਤਨੇਵੰ ॥ ੫੫ ॥ ੨੧੧ ॥ ਗੱਜੇ
 ਗੱਜਿਯੰ ਸਰਬ ਸੱਜੇ ਪਵੰਗੰ ॥ ਜੁੱਧੰ
 ਜੁੱਟਿਯੰ ਜੋਧ ਛੁੱਟੇ ਖਤੰਗੰ ॥ ਤੜੱਕੇ
 ਤਬੱਲੰ ਝੜੱਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਣੰ ॥ ਸੜੱਕਾਰ
 ਸੇਲੰ ਰਣੰਕੇ ਨਿਸਾਣੰ ॥ ੫੬ ॥ ੨੧੨ ॥
 ਢਮਾ ਢੱਮ ਢੋਲੰ ਢਕਾ ਢੁੱਕ ਢਾਲੰ ॥
 ਗਹਾ ਜੂਹ ਗੱਜੇ ਹਯੰ ਹਾਲ ਚਾਲੰ ॥
 ਸਟਾ ਸੱਟ ਸੇਲੰ ਖਹਾ ਖੂਨਿ ਖੱਗੰ ॥
 ਤੁੱਟੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ ਉਠੇ ਨਾਲ ਅੱਗੰ
 ॥ ੫੭ ॥ ੨੧੩ ॥ ਉਠੇ ਅੱਗਿ ਨਾਲੰ
 ਖਹੇ ਖੋਲ ਖੱਗੰ ॥ ਨਿਸਾਮਾਵਸੀ ਜਾਣੁ
 ਮਾਸਾਣ ਜੱਗੰ ॥ ਡਕੀ ਡਾਕਣੀ

ਡਾਮਰੂ ਡਉਰ ਡੱਕੰ ॥ ਨਚੇ ਬੀਰ
ਬੈਤਾਲ ਭੂਤੰ ਭਭੱਕੰ ॥ ੫੮ ॥ ੨੧੪ ॥

ਬੇਲੀ ਬਿਦ੍ਰੁਮ ਛੰਦ ॥

ਸਰਬਾਸਤ੍ਰ ਆਵਤ ਭੇ ਜਿਤੇ ॥ ਸਭ
ਕਾਟਿ ਦੀਨ ਦ੍ਰੁਗਾ ਤਿਤੇ ॥ ਅਰਿ
ਔਰ ਜੇਤਿਕ ਡਾਰੀਅੰ ॥ ਤੇਊ ਕਾਟਿ
ਭੂਮਿ ਉਤਾਰੀਅੰ ॥ ੫੯ ॥ ੨੧੫ ॥

ਸਰ ਆਪ ਕਾਲੀ ਛੰਡੀਅੰ ॥
ਸਰਬਾਸਤ੍ਰ ਸਸਤ੍ਰੁ ਬਿਹੰਡੀਅੰ ॥
ਸਸਤ੍ਰੁ ਹੀਨ ਜਬੈ ਨਿਹਾਰਿਓ ॥ ਜੈ
ਸਬਦ ਦੇਵਨ ਉਚਾਰਿਓ

॥ ੬੦ ॥ ੨੧੬ ॥ ਨਭ ਮੱਧਿ ਬਾਜਨ
ਬਾਜਹੀਂ ॥ ਅਵਿਲੋਕਿ ਦੇਵ ਸੁ
ਗਾਜਹੀਂ ॥ ਲਖਿ ਦੇਵ ਬਾਰੰ
ਬਾਰਹੀਂ ॥ ਜੈ ਸਬਦ ਸਰਬ
ਪੁਕਾਰਹੀਂ ॥ ੬੧ ॥ ੨੧੭ ॥ ਰਣਿ
ਕੋਪਿ ਕਾਲਿ ਕਰਾਲਿਯੰ ॥ ਖਟ ਅੰਗ

ਪਾਣਿ ਉਛਾਲਿਯੰ ॥ ਸਿਰ ਸੁੰਭ ਹੱਥ
 ਦੁਛੰਡਿਯੰ ॥ ਇਕ ਚੋਟਿ ਦੁਸਟ
 ਬਿਹੰਡਿਯੰ ॥ ੬੨ ॥ ੨੧੮ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥
 ਜਿਮ ਸੁੰਭਾਸੁਰ ਕੋ ਹਨਾ ਅਧਿਕ ਕੋਪ
 ਕੈ ਕਾਲਿ ॥ ਤਯੋਂ ਸਾਧਨ ਕੇ ਸਤ੍ਰੁ
 ਸਭ ਚਾਬਤ ਜਾਂਹ ਕਰਾਲਿ
 ॥ ੬੩ ॥ ੨੧੯ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
 ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਸੁੰਭ ਬਧਹ ਖਸਟਮੋ ਧਿਆਇ
 ਸੰਪੂਰਣੰ ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮੁਸਤੁ
 ॥ ੫ ॥ ਅਫਜੁੰ ॥

ਅਥ ਜੈਕਾਰ ਸਬਦ ਕਥਨੰ ॥

ਬੇਲੀ ਬਿਦੁਮ ਛੰਦ ॥

ਜੈ ਸਬਦ ਦੇਵ ਪੁਕਾਰਹੀਂ ॥ ਸਭ
 ਫੂਲ ਫੂਲਨ ਡਾਰਹੀਂ ॥ ਘਨਸਾਰ
 ਕੁੰਕਮ ਲਿਆਇ ਕੈ ॥ ਟੀਕਾ ਦਿਯੋ
 ਹਰਖਾਇ ਕੈ ॥ ੧ ॥ ੨੨੦ ॥

ਚੌਪਈ ॥ ਉਸਤਤਿ ਸਬਹੂੰ ਕਰੀ
 ਅਪਾਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਵਚ ਕੋ ਜਾਪ
 ਉਚਾਰਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਬੂਹ ਪ੍ਰਫੁੱਲਿਤ
 ਭਏ ॥ ਦੁਸਟ ਅਰਿਸਟ ਨਾਸ ਹੁਐ
 ਗਏ ॥੨॥੨੨੧॥ ਸਾਧਨ ਕੋ ਸੁਖ
 ਬਢੇ ਅਨੇਕਾ ॥ ਦਾਨਵ ਦੁਸਟ ਨ
 ਬਾਚਾ ਏਕਾ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਇ ਸਦਾ
 ਜਗ ਮਾਈ ॥ ਜਹ ਤਹ ਸਾਧਨ ਹੋਇ
 ਸਹਾਈ ॥੩॥੨੨੨॥

ਦੇਵੀ ਜੁ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ॥

ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ ॥

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜ੍ਵਾਲੰ ਧਰੀਅੰ ਜੁਆਲੰ ॥
 ਨਮੋ ਸੁੰਭ ਹੰਤੀ ਨਮੋ ਕੂਰ ਕਾਲੰ ॥
 ਨਮੋ ਸ੍ਰੋਣ ਬੀਰਜਾਰਦਨੀ ਧੂਮ੍ਹਹੰਤੀ ॥
 ਨਮੋ ਕਾਲਿਕਾ ਰੂਪ ਜ੍ਵਾਲਾ ਜਯੰਤੀ
 ॥੪॥੨੨੩॥ ਨਮੋ ਅੰਬਿਕਾ ਜੰਬਹਾ
 ਜੋਤਿ ਰੂਪਾ ॥ ਨਮੋ ਚੰਡ ਮੁੰਡਾਰਦਨੀ

ਭੂਪਿ ਭੂਪਾ ॥ ਨਮੋ ਚਾਮਰੰ ਚੀਰਣੀ
 ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪੰ ॥ ਨਮੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਯਾ
 ਬਿਰਾਜੈ ਅਨੂਪੰ ॥੫॥੨੨੪॥ ਨਮੋ
 ਪਰਮ ਰੂਪਾ ਨਮੋ ਕੂਰ ਕਰਮਾ ॥ ਨਮੋ
 ਰਾਜਸਾ ਸਾਤਕਾ ਪਰਮ ਬਰਮਾ ॥ ਨਮੋ
 ਮਹਿਖ ਦਈਤ ਕੋ ਅੰਤ ਕਰਣੀ ॥
 ਨਮੋ ਤੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਇਰਣੀ
 ॥੬॥੨੨੫॥ ਬਿੜਾਲਾਛ ਹੰਤੀ
 ਕੂਰਾਛ ਘਾਯਾ ॥ ਦਿਜਗਿ
 ਦਜਾਰਦਨੀਅੰ ਨਮੋ ਜੋਗ ਮਾਯਾ ॥ ਨਮੋ
 ਭੈਰਵੀ ਭਾਰਗਵੀਅੰ ਭਵਾਨੀ ॥ ਨਮੋ
 ਜੋਗ ਜ੍ਵਾਲੰ ਧਰੀ ਸਰਬ ਮਾਨੀ
 ॥੭॥੨੨੬॥ ਅਧੀ ਉਰਧਵੀ ਆਪ
 ਰੂਪਾ ਅਪਾਰੀ ॥ ਰਮਾ ਰਾਸਟਰੀ
 ਕਾਮ ਰੂਪਾ ਕੁਮਾਰੀ ॥ ਭਵੀ ਭਾਵਨੀ
 ਭਈਰਵੀ ਭੀਮ ਰੂਪਾ ॥ ਨਮੋ ਹਿੰਗੁਲਾ
 ਪਿੰਗੁਲਾਯੰ ਅਨੂਪਾ ॥੮॥੨੨੭॥

ਨਮੋ ਜੁੱਧਨੀ ਕ੍ਰੂਧਨੀ ਕ੍ਰੂਰ ਕਰਮਾ ॥
 ਮਹਾਂ ਬੁੱਧਿਨੀ ਸਿੱਧਿਨੀ ਸੁੱਧ ਧਰਮਾ ॥
 ਪਰੀ ਪਦਮਨੀ ਪਾਰਬਤੀ ਪਰਮ ਰੂਪਾ
 ॥ ਸਿਵੀ ਬਾਸਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮੀ ਰਿੱਧਿ ਕ੍ਰੂਪਾ
 ॥੯॥੨੨੮॥ ਸ੍ਰਿੜਾ ਮਾਰਜਨੀ
 ਸੂਰਤਵੀ ਮੋਹ ਕਰਤਾ ॥ ਪਰਾ
 ਪਉਸਟਣੀ ਪਾਰਬਤੀ ਦੁਸਟ ਹਰਤਾ
 ॥ ਨਮੋ ਹਿੰਗੁਲਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਤੋਤਲਾਯੰ ॥
 ਨਮੋ ਕਾਰਤਿਕਜਾਨੀ ਸਿਵਾ ਸੀਤਲਾਯੰ
 ॥੧੦॥੨੨੯॥ ਭਵੀ ਭਾਰਗਵੀਅੰ
 ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰੁ ਪਾਣੰ ॥ ਨਮੋ ਅਸਤ੍ਰੁ
 ਧਰਤਾ ਨਮੋ ਤੇਜ ਮਾਣੰ ॥ ਜਯਾ
 ਆਜਯਾ ਚਰਮਣੀ ਚਾਵਡਾਯੰ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਕਾਲ ਕਾਯੰ ਨਯੰ ਨਿਤਿ
 ਨਿਆਯੰ ॥੧੧॥੨੩੦॥ ਨਮੋ ਚਾਪਣੀ
 ਚਰਮਣੀ ਖੜਗਪਾਣੰ ॥ ਗਦਾ
 ਪਾਣਿਣੀ ਚੱਕ੍ਰਣੀ ਚਿੱਤ੍ਰ ਮਾਣੰ ॥ ਨਮੋ

ਸੂਲਣੀ ਸੈਹਥੀ ਪਾਣਿ ਮਾਤਾ ॥ ਨਮੋ
 ਗਜਾਨ ਬਿਗਜਾਨ ਕੀ ਗਜਾਨ ਗਜਾਤਾ
 ॥੧੨॥੨੩੧॥ ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ
 ਸੋਖਣੀਅੰ ਮ੍ਰਿੜਾਲੀ ॥ ਨਮੋ ਦੁਸਟ
 ਦੋਖਾਰਦਨੀ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ॥ ਨਮੋ ਜੋਗ
 ਜੁਆਲਾ ਨਮੋ ਕਾਰਤਿਕਜਾਨੀ ॥ ਨਮੋ
 ਅੰਬਿਕਾ ਤੋਤਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਵਾਨੀ
 ॥੧੩॥੨੩੨॥ ਨਮੋ ਦੋਖ ਦਾਹੀ
 ਨਮੋ ਦੁਖਜ ਹਰਤਾ ॥ ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰਣੀ
 ਅਸਤ੍ਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ॥ ਨਮੋ
 ਰਿਸਟਣੀ ਪੁਸਟਣੀ ਪਰਮ ਜੁਾਲਾ ॥
 ਨਮੋ ਤਾਰੁਣੀਅੰ ਨਮੋ ਬ੍ਰਿਧ ਬਾਲਾ
 ॥੧੪॥੨੩੩॥ ਨਮੋ ਸਿੰਘ ਬਾਹੀ
 ਨਮੋ ਦਾੜ੍ਹ ਗਾੜ੍ਹੰ ॥ ਨਮੋ ਖੱਗ ਦੱਗੰ
 ਝਮਾ ਝਮ ਬਾੜ੍ਹੰ ॥ ਨਮੋ ਰੂੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹੰ
 ਨਮੋ ਸਰਬ ਬਜਾਪੀ ॥ ਨਮੋ ਨਿੱਤ
 ਨਾਰਾਯਣੀ ਦੁਸਟ ਖਾਪੀ

॥੧੫॥੨੩੪॥ ਨਮੋ ਰਿੱਧਿ ਰੂਪੰ
 ਨਮੋ ਸਿੱਧਿ ਕਰਣੀ ॥ ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ
 ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਭਰਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਆਰਜਨੀ ਮਾਰਜਨੀ ਕਾਲਰਾਤ੍ਰੀ ॥
 ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੁਲੰ ਧਰੀ ਸਰਬ ਦਾਤ੍ਰੀ
 ॥੧੬॥੨੩੫॥ ਨਮੋ ਪਰਮ
 ਪਰਮੇਸੁਰੀ ਧਰਮ ਕਰਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਨਿੱਤ ਨਾਰਾਇਣੀ ਦੁਸਟ ਦਰਣੀ ॥
 ਛਲਾ ਆਛਲਾ ਈਸੁਰੀ ਜੋਗ
 ਜੁਆਲੀ ॥ ਨਮੋ ਬਰਮਣੀ ਚਰਮਣੀ
 ਕੂਰ ਕਾਲੀ ॥੧੭॥੨੩੬॥ ਨਮੋ
 ਰੇਚਕਾ ਪੂਰਕਾ ਪ੍ਰਾਤ ਸੰਧਿਆ ॥
 ਜਿਨੈ ਮੋਹ ਕੈ ਚਉਦਹੂੰ ਲੋਕ
 ਬੰਧਿਆ ॥ ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ
 ਸਰਬ ਅਸਤ੍ਰਾ ॥ ਨਮੋ ਧਾਰਣੀ
 ਬਾਰਣੀ ਸਰਬ ਸਸਤ੍ਰਾ
 ॥੧੮॥੨੩੭॥ ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ

ਦੁਸਟ ਗਰਬਾ ॥ ਨਮੋ ਤੋਖਨੀ ਸੋਖਨੀ
 ਸੰਤ ਸਰਬਾ ॥ ਨਮੋ ਸਕਤਣੀ
 ਸੂਲਣੀ ਖੜਗ ਪਾਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਤਾਰਣੀ ਕਾਰਣੀਅੰ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ
 ॥੧੯॥੨੩੮॥ ਨਮੋ ਰੂਪ ਕਾਲੀ
 ਕਪਾਲੀ ਅਨੰਦੀ ॥ ਨਮੋ ਚੰਦ੍ਰਣੀ
 ਭਾਨਵੀਅੰ ਗੁਬਿੰਦੀ ॥ ਨਮੋ ਛੈਲ
 ਰੂਪਾ ਨਮੋ ਦੁਸਟ ਦਰਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਕਾਰਣੀ ਤਾਰਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਭਰਣੀ
 ॥੨੦॥੨੩੯॥ ਨਮੋ ਹਰਖਣੀ
 ਬਰਖਣੀ ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰਾ ॥ ਨਮੋ
 ਤਾਰਣੀ ਕਾਰਣੀਅੰ ਅਪਾਰਾ ॥ ਨਮੋ
 ਜੋਗਣੀ ਭੋਗਣੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਯਾ ॥
 ਨਮੋ ਦੇਵ ਦਈਤਯਾਣੀ ਦੇਵਿ
 ਦੁਰਗਯਾ ॥੨੧॥੨੪੦॥ ਨਮੋ ਘੋਰ
 ਰੂਪਾ ਨਮੋ ਚਾਰੁ ਨੈਣਾ ॥ ਨਮੋ
 ਸੂਲਣੀ ਸੈਥਣੀ ਬੱਕ੍ਰ ਬੈਣਾ ॥ ਨਮੋ

ਬ੍ਰਿਧਿ ਬੁੱਧੰ ਕਰੀ ਜੋਗ ਜ਼ਾਲਾ ॥ ਨਮੋ
 ਚੰਡ ਮੁੰਡੀ ਮ੍ਰਿਤਾ ਕੂਰ ਕਾਲਾ
 ॥੨੨॥੨੪੧॥ ਨਮੋ ਦੁਸਟ
 ਪੁਸਟਾਰਦਨੀ ਛੇਮ ਕਰਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਦਾਤ੍ਰ ਗਾਤ੍ਰਾ ਧਰੀ ਦੁਖਜ ਹਰਣੀ ॥
 ਨਮੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਤਾ ਨਮੋ ਸਸਤ੍ਰਗਾਮੀ ॥
 ਨਮੋ ਜੱਛ ਬਿਦਯਾਧਰੀ ਪੂਰਨ ਕਾਮੀ
 ॥੨੩॥੨੪੨॥ ਰਿਪੰ ਤਾਪਣੀ
 ਜਾਪਣੀ ਸਰਬ ਲੋਗਾ ॥ ਥਪੇ ਥਾਪਣੀ
 ਖਾਪਣੀ ਸਰਬ ਸੋਗਾ ॥ ਨਮੋ
 ਲੰਕੁੜੇਸੀ ਨਮੋ ਸਕਤਿ ਪਾਣੀ ॥ ਨਮੋ
 ਕਾਲਿਕਾ ਖੜਗ ਪਾਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ
 ॥੨੪॥੨੪੩॥ ਨਮੋ ਲੰਕੁੜੇਸਾ ਨਮੋ
 ਨਾਗਰ ਕੋਟੀ ॥ ਨਮੋ ਕਾਮ ਰੂਪਾ
 ਕਮੱਛਿਆ ਕਰੋਟੀ ॥ ਨਮੋ
 ਕਾਲਰਾਤ੍ਰੀ ਕਪਰਦੀ ਕਲਯਾਣੀ ॥
 ਮਹਾਂ ਰਿੱਧਣੀ ਸਿੱਧਿ ਦਾਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ

॥੨੫॥੨੪੪॥ ਨਮੋ ਚਤੁਰ ਬਾਗੀ
 ਨਮੋ ਅਸਟਬਾਹਾ ॥ ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ
 ਸਰਬ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ ॥ ਨਮੋ
 ਅੰਬਿਕਾ ਜੰਬਹਾ ਕਾਰਤਿਕਜਾਨੀ ॥
 ਮ੍ਰਿੜਾਲੀ ਕਪਰਦੀ ਨਮੋ ਸ੍ਰੀ ਭਵਾਨੀ
 ॥੨੬॥੨੪੫॥ ਨਮੋ ਦੇਵ
 ਅਰਦਜਾਰਦਨੀ ਦੁਸਟ ਹੰਤੀ ॥
 ਸਿਤਾ ਆਸਿਤਾ ਰਾਜਕ੍ਰਾਂਤੀ
 ਅਨੰਤੀ ॥ ਜੁਆਲਾ ਜਯੰਤੀ ਅਲਾਸੀ
 ਅਨੰਦੀ ॥ ਨਮੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਹਰੀ ਸੀ
 ਮੁਕੰਦੀ ॥੨੭॥੨੪੬॥ ਜਯੰਤੀ ਨਮੋ
 ਮੰਗਲਾ ਕਾਲ ਕਾਯੰ ॥ ਕਪਾਲੀ ਨਮੋ
 ਭੱਦ੍ਰਕਾਲੀ ਸਿਵਾਯੰ ॥ ਦੂਗਾਯੰ
 ਛਿਮਾਯੰ ਨਮੋ ਧਾਤ੍ਰੀਏਯੰ ॥ ਸੁਆਹਾ
 ਸੁੱਧਾਯੰ ਨਮੋ ਸੀਤਲੇਯੰ
 ॥੨੮॥੨੪੭॥ ਨਮੋ ਚਰਬਣੀ
 ਸਰਬ ਧਰਮੰ ਧੁਜਾਯੰ ॥ ਨਮੋ

ਹਿੰਗੁਲਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅੰਬਕਾਯੰ ॥ ਨਮੋ
 ਦੀਰਘ ਦਾੜ੍ਹਾ ਨਮੋ ਸਜਾਮ ਬਰਣੀ ॥
 ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਗੰਜਨੀ ਦੈਤ ਦਰਣੀ
 ॥੨੯॥੨੪੮॥ ਨਮੋ ਅਰਧ
 ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੀ ਚੰਦ੍ਰ ਚੂੜੰ ॥ ਨਮੋ ਇੰਦੁ
 ਊਰਧਾ ਨਮੋ ਦਾੜ੍ਹ ਗੂੜ੍ਹੰ ॥ ਸਸੰ
 ਸੇਖਰੀ ਚੰਦ੍ਰਭਾਲਾ ਭਵਾਨੀ ॥ ਭਵੀ
 ਭੈਹਰੀ ਭੂਤਰਾਟੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ
 ॥੩੦॥੨੪੯॥ ਕਲੀ ਕਾਰਣੀ
 ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਕਮੱਛਯਾ ॥ ਪਰੀ
 ਪਦਮਨੀ ਪੂਰਣੀ ਸਰਬ ਇੱਛਯਾ ॥
 ਜਯਾ ਜੋਗਨੀ ਜੱਗ ਕਰਤਾ ਜਯੰਤੀ ॥
 ਸੁਭਾ ਸੁਆਮਿਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟਯਾ ਸਤ੍ਰੁ
 ਹੰਤੀ ॥੩੧॥੨੫੦॥ ਪਵਿੱਤ੍ਰੀ
 ਪੁਨੀਤਾ ਪੁਰਾਣੀ ਪਰੇਯੰ ॥ ਪ੍ਰਭੀ
 ਪੂਰਣੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਅਜੇਯੰ ॥ ਅਰੂਪੰ
 ਅਨੂਪੰ ਅਨਾਮੰ ਅਠਾਮੰ ॥ ਅਭੀਤੰ

ਅਜੀਤੰ ਮਹਾ ਧਰਮ ਧਾਮੰ
 ॥੩੨॥੨੫੧॥ ਅਛੇਦੰ ਅਭੇਦੰ
 ਅਕਰਮੰ ਸੁ ਧਰਮੰ ॥ ਨਮੋ ਬਾਣ
 ਪਾਣੀ ਧਰੇ ਚਰਮ ਬਰਮੰ ॥ ਅਜੇਯੰ
 ਅਭੇਯੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿੱਤਯੰ ॥ ਨਿਰੂਪੰ
 ਨਿਰਬਾਣੰ ਨਮਿੱਤਯੰ ਅਕਿਤਯੰ
 ॥੩੩॥੨੫੨॥ ਗੁਰੀ ਗਉਰਜਾ
 ਕਾਮਗਾਮੀ ਗੁਪਾਲੀ ॥ ਬਲੀ ਬੀਰਣੀ
 ਬਾਵਨਾ ਜੱਗਜਾ ਜੁਆਲੀ ॥ ਨਮੋ
 ਸਤ੍ਰੁ ਚਰਬਾਇਣੀ ਗਰਬ ਹਰਣੀ ॥
 ਨਮੋ ਤੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਭਰਣੀ
 ॥੩੪॥੨੫੩॥ ਪਿਲੰਗੀ ਪਵੰਗੀ
 ਨਮੋ ਚਰ ਚਿਤੰਗੀ ॥ ਨਮੋ ਭਾਵਨੀ
 ਭੂਤ ਹੰਤਾ ਭੜਿੰਗੀ ॥ ਨਮੋ ਭੀਮਿ
 ਰੂਪਾ ਨੋਮ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ॥ ਭਵੀ
 ਭਾਵਨੀ ਭਵਿਖਯਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ
 ॥੩੫॥੨੫੪॥ ਪ੍ਰਭੀ ਪੂਰਣੀ ਪਰਮ

ਰੂਪੰ ਪਵਿਤ੍ਰੀ ॥ ਪਰੀ ਪੋਖਣੀ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ॥ ਜਟੀ ਜ੍ਵਾਲ
 ਪਰਚੰਡ ਮੁੰਡੀ ਚਮੁੰਡੀ ॥ ਬਰੰ
 ਦਾਇਣੀ ਦੁਸਟ ਖੰਡੀ ਅਖੰਡੀ
 ॥੩੬॥੨੫੫॥ ਸਬੈ ਸੰਤੁਬਾਰੀ ਬਰੰ
 ਬਜ੍ਰਹ ਦਾਤਾ ॥ ਨਮੋ ਤਾਰਣੀ
 ਕਾਰਣੀ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ॥ ਨਮਸਤਜੰ
 ਨਮਸਤਜੰ ਨਮਸਤਜੰ ਭਵਾਨੀ ॥
 ਸਦਾ ਰਾਖ ਲੈ ਮੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ
 ॥੩੭॥੨੫੬॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
 ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ
 ਬਰਨਨੰ ਸਪਤਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਣੰ
 ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥੭॥ਅਫਜੁੰ॥

ਅਥ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ
 ਉਸਤਤਿ ਬਰਨਨੰ॥
 ਭੁਜੰਗ ਪ੍ਰਯਾਤ ਛੰਦ॥

ਭਰੇ ਜੋਗਣੀ ਪੱਤ੍ਰ ਚਉਸਠ ਚਾਰੰ ॥
 ਚਲੀ ਠਾਮ ਠਾਮੰ ਡਕਾਰੰ ਡਕਾਰੰ ॥
 ਭਰੇ ਨੇਹ ਗੇਹੰ ਗਏ ਕੰਕ ਬੰਕੰ ॥
 ਰੁਲੇ ਸੂਰਬੀਰੰ ਅਹਾੜੰ ਨ੍ਰਿਸੰਕੰ
 ॥੧॥੨੫੭॥ ਚਲੇ ਨਾਰਦਉ ਹਾਥਿ
 ਬੀਨਾ ਸੁਹਾਏ ॥ ਬਨੇ ਬਾਰਦੀ ਡੰਕ
 ਡਉਰੂ ਬਜਾਏ ॥ ਗਿਰੇ ਬਾਜਿ ਗਾਜੀ
 ਗੱਜੀ ਬੀਰ ਖੇਤੰ ॥ ਰੁਲੇ ਤੱਛ ਮੁੱਛੰ
 ਨੱਚੇ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤੰ ॥੨॥੨੫੮॥ ਨਚੇ
 ਬੀਰ ਬੈਤਾਲ ਅੱਧੰ ਕਮੱਧੰ ॥ ਬਧੇ
 ਬੱਧ ਗੋਪਾਂਗੁਲਿਤ੍ਰਾਣ ਬੱਧੰ ॥ ਭਏ
 ਸਾਧੁ ਸੰਬੁਹ ਭੀਤੰ ਅਭੀਤੇ ॥ ਨਮੋ
 ਲੋਕ ਮਾਤਾ ਭਲੇ ਸਤ੍ਰੁ ਜੀਤੇ
 ॥੩॥੨੫੯॥ ਪੜੈ ਮੂੜੁ ਯਾ ਕੋ ਧਨੰ
 ਧਾਮ ਬਾਢੇ ॥ ਸੁਨੈ ਸੂਮ ਸੋਫੀ ਲਰੈ
 ਜੁੱਧ ਗਾਢੇ ॥ ਜਗੈ ਰੈਣਿ ਜੋਗੀ ਜਪੈ
 ਜਾਪ ਯਾ ਕੋ ॥ ਧਰੈ ਪਰਮ ਜੋਗੰ ਲਹੈ

ਸਿੱਧਿਤਾ ਕੋ ॥੪॥੨੬੦॥ ਪੜ੍ਹੈ
 ਯਾਹਿ ਬਿੱਦਯਾਰਥੀ ਬਿੱਦਯ ਹੇਤੰ॥
 ਲਹੈ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰਾਨ ਕੋ ਮੱਧਯ
 ਚੇਤੰ॥ ਜਪੈ ਜੋਗਿ ਸੰਨਯਾਸਿ ਬੈਰਾਗਿ
 ਕੋਈ॥ ਤਿਸੈ ਸਰਬ ਪੁੰਨਯਾਨ ਕੋ
 ਪੁੰਨਿ ਹੋਈ ॥੫॥੨੬੧॥ਦੋਹਰਾ॥
 ਜੇ ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਯਯਾਨ ਕੋ ਨਿਤ ਉਠਿ
 ਯਜੈਹੈਂ ਸੰਤ॥ ਅੰਤਿ ਲਹੈਂਗੇ ਮੁਕਤਿ
 ਫਲੁ ਪਾਵਹਿੰਗੇ ਭਗਵੰਤ
 ॥੬॥੨੬੨॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕੇ ਚੰਡੀ
 ਚਰਿਤ੍ਰੇ ਚੰਡੀ ਚਰਿਤ੍ਰ ਉਸਤਤਿ ਬਰਨੰ
 ਅਸਟਮੋ ਧਿਆਇ ਸੰਪੂਰਨ ਮਸਤੁ
 ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥੮॥ਅਫਜੁੰ॥

੧ੳ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕੀ

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈ ਧਿਆਇ ॥ ਫਿਰਿ

ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ ਰਾਮਦਾਸੈ

ਹੋਈ ਸਹਾਇ ॥ ਅਰਜੁਨ ਹਰਿ

ਗੋਬਿੰਦ ਨੋ ਸਿਮਰੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਧਿਆਈਐ ਜਿਸੁ

ਡਿਠੇ ਸਭ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥ ਤੇਗ

ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਐ ਘਰਿ ਨਉਨਿਧਿ

ਆਵੈ ਧਾਇ ॥ ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਇ

ਸਹਾਇ ॥੧॥ ਪਉੜੀ ॥ ਖੰਡਾ

ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਸਾਜਿ ਕੈ ਜਿਨਿ ਸਭ ਸੈਸਾਰੁ

ਉਪਾਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ

ਸਾਜਿ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇ

ਬਣਾਇਆ ॥ ਸਿੰਧੁ ਪਰਬਤ ਮੇਦਨੀ
 ਬਿਨੁ ਥੰਮ੍ਹਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਆ ॥
 ਸਿਰਜੇ ਦਾਨੋ ਦੇਵਤੇ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ
 ਬਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਤੈ ਹੀ ਦੁਰਗਾ
 ਸਾਜਿ ਕੈ ਦੈਤਾ ਦਾ ਨਾਸੁ
 ਕਰਾਇਆ ॥ ਤੈਥੋ ਹੀ ਬਲੁ ਰਾਮ ਲੈ
 ਨਾਲਿ ਬਾਣਾ ਦਹਸਿਰੁ ਘਾਇਆ ॥
 ਤੈਥੋ ਹੀ ਬਲੁ ਕ੍ਰਿਸਨ ਲੈ ਕੰਸੁ ਕੇਸੀ
 ਪਕੜਿ ਗਿਰਾਇਆ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ
 ਮੁਨਿ ਦੇਵਤੇ ਕਈ ਜੁਗ ਤਿਨੀ ਤਨੁ
 ਤਾਇਆ ॥ ਕਿਨੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ
 ਪਾਇਆ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸਾਧੂ
 ਸਤਿਜੁਗੁ ਬੀਤਿਆ ਅਧ ਸੀਲੀ ਤ੍ਰੇਤਾ
 ਆਇਆ ॥ ਨੱਚੀ ਕਲਿ ਸਰੋਸਰੀ
 ਕਲਿ ਨਾਰਦ ਡਉਰੂ ਵਾਇਆ ॥
 ਅਭਿਮਾਨੁ ਉਤਾਰਨ ਦੇਵਤਿਆਂ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਸੁੰਡ ਉਪਾਇਆ ॥ ਜੀਤ

ਲਏ ਤਿਨ ਦੇਵਤੇ ਤਿਹੁ ਲੋਕੀ ਰਾਜੁ
 ਕਮਾਇਆ ॥ ਵੱਡਾ ਬੀਰੁ ਅਖਾਇਕੈ
 ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਛੜੁ ਫਿਰਾਇਆ ॥
 ਦਿੱਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਨਿਕਾਲ ਕੈ ਤਿਨ ਗਿਰਿ
 ਕੈਲਾਸੁ ਤਕਾਇਆ ॥ ਡਰਿ ਕੈ ਹੱਥੋਂ
 ਦਾਨਵੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰਿ ਤ੍ਰਾਸੁ
 ਵਧਾਇਆ ॥ ਪਾਸ ਦੁਰਗਾ ਦੇ
 ਇੰਦਰ ਆਇਆ ॥੩॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਇਕ ਦਿਹਾੜੇ ਆਈ ਨਾਵਣ
 ਦੁਰਗਸਾਹ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸੁਣਾਈ
 ਅਪਣੇ ਹਾਲ ਦੀ ॥ ਛੀਨ ਲਈ
 ਠਕੁਰਾਈ ਸਾਤੇ ਦਾਨਵੀ ॥ ਲੋਕੀ
 ਤਿਹੀ ਫਿਰਾਈ ਦੋਹੀ ਆਪਣੀ ॥ ਬੈਠੇ
 ਵਾਇ ਵਧਾਈ ਤੇ ਅਮਰਾਵਤੀ ॥
 ਦਿੱਤੇ ਦੇਵ ਭਜਾਈ ਸਭਨਾ ਰਾਕਸਾਂ ॥
 ਕਿਨੈ ਨ ਜਿੱਤਾ ਜਾਈ ਮਹਿਖੇ ਦੈਤ
 ਨੂੰ ॥ ਤੇਰੀ ਸਾਮ ਤਕਾਈ ਦੇਵੀ

ਦੁਰਗਸਾਹ ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੁਰਗਾ
 ਬੈਣ ਸੁਣੰਦੀ ਹੱਸੀ ਹੜਹੜਾਇ॥
 ਓਹੀ ਸੀਹੁ ਮੰਗਾਇਆ ਰਾਕਸ
 ਭੱਖਣਾ॥ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕਾਈ
 ਦੇਵਾਂ ਨੂ ਆਖਿਆ॥ ਰੋਹ ਹੋਈ
 ਮਹਮਾਈ ਰਾਕਸ ਮਾਰਣੇ॥੫॥
 ਦੋਹਰਾ॥ ਰਾਕਸ ਆਏ ਰੋਹਲੇ ਖੇਤ
 ਭਿੜਨ ਕੇ ਚਾਇ॥ ਲਸਕਨ ਤੇਗਾਂ
 ਬਰਛੀਆਂ ਸੂਰਜੁ ਨਦਰਿ ਨ
 ਪਾਇ॥੬॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ
 ਮੁਹ ਜੁੜੇ ਢੋਲ ਸੰਖ ਨਗਾਰੇ ਵੱਜੇ॥
 ਰਾਕਸ ਆਏ ਰੋਹਲੇ ਤਰਵਾਰੀ
 ਬਖਤਰ ਸੱਜੇ॥ ਜੁਟੇ ਸਉਹੇਂ ਜੁੱਧ ਨੂੰ
 ਇਕ ਜਾਤ ਨ ਜਾਣਨ ਭੱਜੇ॥ ਖੇਤ
 ਅੰਦਰਿ ਜੋਧੇ ਗੱਜੇ॥੭॥ ਪਉੜੀ॥
 ਜੰਗ ਮੁਸਾਫਾ ਬੱਜਿਆ ਰਣਿ ਘੁਰੇ
 ਨਗਾਰੇ ਚਾਵਲੇ॥ ਝੂਲਨ ਨੇਜੇ ਬੈਰਕਾਂ

ਨੀਸਾਣ ਲਸਣਿ ਲਸਾਵਲੇ ॥ ਢੋਲ
 ਨਗਾਰੇ ਪਉਣ ਦੇ ਉਘਣ ਜਾਣੁ
 ਜਟਾਵਲੇ ॥ ਦੁਰਗਾ ਦਾਨੋ ਡਹੇ ਰਣਿ
 ਨਾਦ ਵੱਜਨ ਖੇਤ ਭੀਹਾਵਲੇ ॥ ਬੀਰ
 ਪਰੋਤੇ ਬਰਛੀਏਂ ਜਣੁ ਡਾਲ ਚਮੁੱਟੇ
 ਆਵਲੇ ॥ ਇਕਿ ਵੱਢੇ ਤੇਗੀਂ ਤੜਫਨ
 ਮਦ ਪੀਤੇ ਲੋਟਨਿ ਬਾਵਲੇ ॥ ਇਕਿ
 ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਝਾੜਉ ਕਢੀਅਨ ਰੇਤ
 ਵਿੱਚੋਂ ਸੁਇਨਾ ਡਾਵਲੇ ॥ ਗਦਾ
 ਤ੍ਰਿਸੂਲਾ ਬਰਛੀਆਂ ਤੀਰ ਵਗਨਿ ਖਰੇ
 ਉਤਾਵਲੇ ॥ ਜਣੁ ਡਸੇ ਭੁਜੰਗਮ
 ਸਾਵਲੇ ॥ ਮਰ ਜਾਵਨ ਬੀਰ
 ਰੁਹਾਵਲੇ ॥ ੮ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੇਖਣ ਚੰਡ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਨੂੰ ਰਣਿ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ॥ ਧਾਏ
 ਰਾਕਸ ਰੋਹਲੇ ਚਉਗਿਰਦੋਂ ਭਾਰੇ ॥
 ਹੱਥੀਂ ਤੇਗਾਂ ਪਕੜਿ ਕੈ ਰਣਿ ਭਿੜੇ
 ਕਰਾਰੇ ॥ ਕਦੇ ਨ ਨੱਠੇ ਜੁੱਧ ਤੇ ਜੋਧੇ

ਜੁੱਝਾਰੇ॥ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਰੋਹ ਬਢਾਇ
 ਕੈ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰੇ॥ ਮਾਰੇ ਚੰਡਿ
 ਪ੍ਰਚੰਡ ਨੈ ਬੀਰ ਖੇਤ ਉਤਾਰੇ॥ ਮਾਰੇ
 ਜਾਪਨ ਬਿਜੁਲੀ ਸਿਰ ਭਾਰ
 ਮੁਨਾਰੇ॥੯॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੋਟ ਦਮਾਮੇ
 ਪਾਈ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਦੇਵੀ ਦਸਤ
 ਨਚਾਈ ਸੀਹਣ ਸਾਰ ਦੀ॥ ਪੇਟ
 ਮਲੰਦੇ ਲਾਈ ਮਹਿਖੇ ਦੈਤ ਨੂ॥
 ਗੁਰਦੇ ਆਂਦਾਂ ਖਾਈ ਨਾਲੇ ਰੁਕੜੇ॥
 ਜੇਹੀ ਦਿਲ ਵਿਚਿ ਆਈ ਕਹੀ
 ਸੁਣਾਇ ਕੈ॥ ਚੋਟੀ ਜਾਣੁ ਦਿਖਾਈ
 ਤਾਰੇ ਧੂਮਕੇਤ॥੧੦॥ ਪਉੜੀ॥
 ਚੋਟਾਂ ਪਾਣ ਨਗਾਰੀ ਅਣੀਆਂ
 ਜੁੱਟੀਆਂ॥ ਧੂਹ ਲਈਆਂ ਤਰਵਾਰੀ
 ਦੇਵਾਂ ਦਾਨਵੀ॥ ਵਾਹਨ ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ
 ਸੂਰੇ ਸੰਘਰੇ॥ ਵਗੈ ਰਤੁ ਝਲਾਰੀ
 ਜਿਉਂ ਗੇਰੂ ਬਾਬੁੜਾ॥ ਦੇਖਣ ਬੈਠਿ

ਅਟਾਰੀ ਨਾਰੀ ਰਾਕਸਾਂ॥ ਪਾਈ ਧੂਮ
 ਸਵਾਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਾਨਵੀ॥੧੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ਲਖ ਨਗਾਰੇ ਵੱਜਣ ਆਮੋ
 ਸਾਮੁਣੇ॥ ਰਾਕਸ ਰਣੇ ਨ ਭੱਜਣ ਰੋਹੇ
 ਰੋਹਲੇ॥ ਸੀਹਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਗੱਜਣ ਸੱਭੇ
 ਸੂਰਮੇ॥ ਤਣਿ ਤਣਿ ਕੈਬਰ ਛੱਡਣ
 ਦੁਰਗਾ ਸਾਮੁਣੇ॥੧੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ਦੋਹਰੇ ਰਣਿ
 ਸੰਗਲੀਆਲੇ॥ ਧੂੜਿ ਲਪੇਟੇ ਧੂਹਰੇ
 ਸਿਰਦਾਰ ਜਟਾਲੇ॥ ਉੱਖਲੀਆਂ
 ਨਾਸਾਂ ਜਿਨਾ ਮੁਹ ਜਾਪਨ ਆਲੇ॥
 ਧਾਏ ਦੇਵੀ ਸਾਮੁਣੇ ਬੀਰ
 ਮੁੱਛਲੀਆਲੇ॥ ਸੁਰਪਤਿ ਜੇਹੇ ਲੜਿ
 ਹਟੇ ਬੀਰ ਟਲੇ ਨ ਟਾਲੇ॥ ਗੱਜੇ
 ਦੁਰਗਾ ਘੇਰਿ ਕੈ ਜਣੁ ਘਣੀਅਰ
 ਕਾਲੇ॥੧੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੋਟ ਪਈ
 ਖਰਚਾਮੀ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਘੇਰ

ਲਈ ਵਰਿਆਮੀ ਦੁਰਗਾ ਆਇਕੈ ॥
 ਰਾਕਸ ਵਡੇ ਅਲਾਮੀ ਭੱਜਿ ਨ
 ਜਾਣਦੇ ॥ ਅੰਤਿ ਹੋਏ ਸੁਰਗਾਮੀ ਮਾਰੇ
 ਦੇਵਤਾਂ ॥ ੧੪ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਣਿਤ
 ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ ਦਲਾਂ ਭਿੜੰਦਿਆਂ ॥
 ਪਾਏ ਮਹਿਖਲ ਭਾਰੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨਵਾਂ ॥
 ਵਾਹਨ ਫੱਟ ਕਰਾਰੇ ਰਾਕਸ ਰੋਹਲੇ ॥
 ਜਾਪਨ ਤੇਗਾਂ ਆਰੇ ਮਿਆਨੋ
 ਧੂਹੀਆਂ ॥ ਜੋਧੇ ਵਡੇ ਮੁਨਾਰੇ ਜਾਪਨ
 ਖੇਤ ਵਿਚਿ ॥ ਦੇਵੀ ਆਪ ਸਵਾਰੇ
 ਪੱਬਾਂ ਜਵੇਹਣੇ ॥ ਕਦੇ ਨ ਆਖਨ
 ਹਾਰੇ ਧਾਵਨ ਸਾਮੁਣੇ ॥ ਦੁਰਗਾ ਸਭ
 ਸੰਘਾਰੇ ਰਾਕਸ ਖੜਗ ਲੈ ॥ ੧੫ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਉਮਲ ਲੱਥੇ ਜੋਧੇ ਮਾਰੂ
 ਬੱਜਿਆ ॥ ਬੱਦਲ ਜਿਉਂ ਮਹਿਖਾਸੁਰ
 ਰਣ ਵਿਚਿ ਗੱਜਿਆ ॥ ਇੰਦਰ ਜੇਹਾ
 ਜੋਧਾ ਮੈਥਉ ਭੱਜਿਆ ॥ ਕਉਣੁ

ਵਿਚਾਰੀ ਦੁਰਗਾ ਜਿਨਿ ਰਣ
 ਸੱਜਿਆ ॥੧੬॥ ਪਉੜੀ ॥ ਬੱਜੇ ਢੋਲ
 ਨਗਾਰੇ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ ॥ ਤੀਰ
 ਫਿਰੈਂ ਰੈਬਾਰੇ ਆਮੋ ਸਾਮੁਣੇ ॥
 ਅਗਣਿਤ ਬੀਰ ਸੰਘਾਰੇ ਲਗਦੀ
 ਕੈਬਰੀਂ ॥ ਡਿੱਗੇ ਜਾਣੁ ਮੁਨਾਰੇ ਮਾਰੇ
 ਬਿੱਜੁ ਦੇ ॥ ਖੁੱਲੀ ਵਾਲੀਂ ਦੈਤ ਅਹਾੜੇ
 ਸੱਭੇ ਸੂਰਮੇ ॥ ਸੁੱਤੇ ਜਾਣੁ ਜਟਾਲੇ
 ਭੰਗਾਂ ਖਾਇਕੈ ॥੧੭॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਨਾਲਿ
 ਧਉਸਾ ਭਾਰੀ ॥ ਕੜਕਿ ਉਠਿਆ
 ਫੌਜ ਤੇ ਵਡਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਲੈ ਕੈ
 ਚੱਲਿਆ ਸੂਰਮੇ ਨਾਲਿ ਵਡੇ
 ਹਜਾਰੀ ॥ ਮਿਆਨੋ ਖੰਡਾ ਧੂਹਿਆ
 ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਭਾਰੀ ॥ ਉਮਲ ਲੱਥੇ
 ਸੂਰਮੇ ਮਾਰ ਮਚੀ ਕਰਾਰੀ ॥ ਜਾਪੇ
 ਚਲੇ ਰੱਤੁ ਦੇ ਸਲਲੇ

ਜਟਧਾਰੀ॥੧੮॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੱਟ
 ਪਈ ਜਮਧਾਣੀ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥
 ਧੂਹ ਲਈ ਕ੍ਰਿਪਾਣੀ ਦੁਰਗਾ ਮਿਆਨ
 ਤੇ॥ ਚੰਡੀ ਰਾਕਸ ਖਾਣੀ ਵਾਹੀ ਦੈਤ
 ਨੂ॥ ਕੋਪਰ ਚੂਰਿ ਚਵਾਣੀ ਲਥੀ
 ਕਰਗ ਲੈ॥ ਪਾਖਰ ਤੁਰਾ ਪਲਾਣੀ
 ਰੜਕੀ ਧਰਤਿ ਜਾਇ॥ ਲੈਂਦੀ ਅਘਾ
 ਸਿਧਾਣੀ ਸਿੰਗਾਂ ਧਉਲ ਦਿਆਂ॥
 ਕੂਰਮ ਸਿਰ ਲਹਲਾਣੀ ਦੁਸਮਨ
 ਮਾਰਿ ਕੈ॥ ਵਢੇ ਗੱਨ ਤਖਾਣੀ ਮੂਏ
 ਖੇਤ ਵਿਚਿ॥ ਰਣ ਵਿਚ ਘਤੀ ਘਾਣੀ
 ਲੋਹੂ ਮਿੱਝ ਦੀ॥ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਕਹਾਣੀ
 ਚੱਲਗੁ ਤੇਗ ਦੀ॥ ਬਿੱਧਣ ਖੇਤ
 ਵਿਹਾਣੀ ਮਹਿਖੇ ਦੈਤ ਨੂ॥੧੯॥
 ਪਉੜੀ॥ ਇਤਿ ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਦੈਤ
 ਮਾਰੇ ਦੁਰਗਾ ਆਇਆ ॥ ਚਉਦਹ
 ਲੋਕਾਂ ਰਾਣੀ ਸਿੰਘ ਨਚਾਇਆ॥

ਮਾਰੇ ਵੀਰ ਜਟਾਣੀ ਦਲ ਵਿਚਿ
 ਅੱਗਲੇ॥ ਮੰਗਣ ਨਾਹੀ ਪਾਣੀ ਦਲੀਂ
 ਹਕਾਰ ਕੈ॥ ਜਣੁ ਕਰੀ ਸਮਾਇ
 ਪਠਾਣੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਰਾਗ ਨੂ॥ ਰੱਤੂ ਦੇ
 ਹੜੁਵਾਣੀ ਚੱਲੇ ਵੀਰ ਖੇਤ॥ ਪੀਤਾ
 ਫੁੱਲ ਇਆਣੀ ਘੂਮਨ ਸੂਰਮੇ॥੨੦॥
 ਪਉੜੀ॥ ਹੋਈ ਅਲੋਪ ਭਵਾਨੀ ਦੇਵਾਂ
 ਨੂੰ ਰਾਜੁ ਦੇ॥ ਈਸਰ ਦੀ ਬਰਦਾਨੀ
 ਹੋਈ ਜਿਤੁ ਦਿਨ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ
 ਗੁਮਾਨੀ ਜਨਮੇ ਸੂਰਮੇ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਦੀ
 ਰਜਧਾਨੀ ਤੱਕੀ ਜਿੱਤਣੀ॥੨੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਤੇ ਧਾਵਣਾ ਵਡ
 ਜੋਧੀਂ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ॥ ਸੰਜ
 ਪਟੇਲਾ ਪਾਖਰਾ ਭੇੜ ਸੰਦਾ ਸਾਜੁ
 ਬਣਾਇਆ॥ ਜੁੰਮੇ ਕਟਕ ਅਛੂਹਣੀ
 ਅਸਮਾਨੁ ਗਰਦੀ ਛਾਇਆ॥ ਰੋਹਿ
 ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਸਿਧਾਇਆ॥੨੨॥

ਪਉੜੀ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਅਲਾਇਆ
 ਵਡ ਜੋਧੀਂ ਸੰਘਰ ਵਾਏ॥ ਰੋਹ
 ਦਿਖਾਲੀ ਦਿੱਤੀਆ ਵਰਿਆਮੀ ਤੁਰੇ
 ਨਚਾਏ॥ ਘੁਰੇ ਦਮਾਮੇ ਦੋਹਰੇ ਜਮ
 ਬਾਹਣ ਜਿਉ ਅਰੜਾਏ॥ ਦੇਉ ਦਾਨੋ
 ਲੁੱਝਣ ਆਏ॥੨੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਦਾਨੋ
 ਦੇਉ ਅਨਾਗੀ ਸੰਘਰੁ ਰਚਿਆ॥ ਫੁੱਲ
 ਖਿੜੇ ਜਣੁ ਬਾਗੀਂ ਬਾਣੇ ਜੋਧਿਆਂ॥
 ਭੂਤਾਂ ਇੱਲਾਂ ਕਾਗੀਂ ਗੋਸਤੁ ਭੱਖਿਆ॥
 ਹੁਮੜ ਧੁਮੜ ਜਾਗੀ ਘੱਤੀ
 ਸੂਰਿਆਂ॥੨੪॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੱਟ
 ਨਗਾਰੇ ਪਾਈ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥
 ਦਿੱਤੇ ਦੇਉ ਭਗਾਈ ਮਿਲਿ ਕੈ
 ਰਾਕਸੀਂ॥ ਲੋਕੀਂ ਤਿਹੀ ਫਿਰਾਈ
 ਦੋਹੀ ਆਪਣੀ॥ ਦੁਰਗਾ ਦੀ ਸਾਮ
 ਤਕਾਈ ਦੇਵਾਂ ਡਰਦਿਆਂ॥ ਆਂਦੀ
 ਚੰਡਿ ਚੜ੍ਹਾਈ ਉਤੇ ਰਾਕਸਾਂ॥ ੨੫॥

ਪਉੜੀ॥ ਆਈ ਫੇਰਿ ਭਵਾਨੀ
 ਖਬਰੀ ਪਾਈਆਂ॥ ਦੈਤ ਵਡੇ
 ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਏ ਏਕਠੇ॥ ਲੋਚਨ ਧੂਮ
 ਗੁਮਾਨੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾਇਆ॥ ਜਗ
 ਵਿਚਿ ਵਡਾ ਦਾਨੋ ਆਪ
 ਕਹਾਇਆ॥ ਸੱਟ ਪਈ ਖਰਚਾਮੀ
 ਦੁਰਗਾ ਲਿਆਵਣੀ॥੨੬॥ ਪਉੜੀ॥
 ਕੜਕਿ ਉਠੀ ਰਣਿ ਚੰਡੀ ਫਉਜਾਂ
 ਦੇਖਿਕੈ॥ ਧੂਹਿ ਮਿਆਨੋ ਖੰਡਾ ਹੋਈ
 ਸਾਮੁਣੇ॥ ਸੱਭੇ ਬੀਰ ਸੰਘਾਰੇ
 ਧੂਮਰਨੈਣ ਦੇ॥ ਜਣੁ ਲੈ ਕੱਟੇ ਆਰੇ
 ਦਰਖਤ ਬਾਢੀਆਂ॥੨੭॥ ਪਉੜੀ॥
 ਚੋਬੀ ਧਉਸ ਬਜਾਈ ਦਲਾਂ
 ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਰੋਹਿ ਭਵਾਨੀ ਆਈ
 ਉੱਤੈ ਰਾਕਸਾਂ॥ ਖੱਬੈ ਦਸਤ ਨਚਾਈ
 ਸੀਹਣ ਸਾਰ ਦੀ॥ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ
 ਤਨ ਲਾਈ ਕੀਤੀ ਰੰਗੁਲੀ॥

ਭਾਈਆਂ ਮਾਰਨ ਭਾਈ ਦੁਰਗਾ
 ਜਾਣਿ ਕੈ॥ ਰੋਹ ਹੋਇ ਚਲਾਈ
 ਰਾਕਸ ਰਾਇ ਨੂੰ॥ ਜਮਪੁਰਿ ਦੀਆ
 ਪਠਾਈ ਲੋਚਨ ਧੂਮ ਨੂੰ॥ ਜਾਪੇ ਦਿਤੀ
 ਸਾਈ ਮਾਰਨ ਸੁੰਭ ਦੀ॥੨੮॥
 ਪਉੜੀ॥ ਭੰਨੇ ਦੈਤ ਪੁਕਾਰੇ ਰਾਜੇ
 ਸੁੰਭ ਥੈ॥ ਲੋਚਨ ਧੂਮ ਸੰਘਾਰੇ ਸਣੈ
 ਸਿਪਾਹੀਆਂ॥ ਚੁਣਿ ਚੁਣਿ ਜੋਧੇ ਮਾਰੇ
 ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ਦੈ॥ ਜਾਪਨ ਅੰਬਰਿ
 ਤਾਰੇ ਡਿੱਗਨ ਸੂਰਮੇ॥ ਗਿਰੇ ਪਰਬਤ
 ਭਾਰੇ ਮਾਰੇ ਬਿੱਜੁ ਦੇ॥ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਦਲ
 ਹਾਰੇ ਦਹਸਤ ਖਾਇ ਕੈ॥ ਬਚੇ
 ਸੁਮਾਰੇ ਮਾਰੇ ਰਹਦੇ ਰਾਇ
 ਥੈ॥੨੯॥ ਪਉੜੀ॥ ਰੋਹਿ ਹੋਇ
 ਬੁਲਾਏ ਰਾਕਸਿ ਰਾਇ ਨੇ॥ ਬੈਠੇ
 ਮਤਾ ਪਕਾਏ ਦੁਰਗਾ ਲਿਆਵਣੀ॥
 ਚੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਡ ਪਠਾਏ ਬਹੁਤਾ ਕਟਕੁ

ਦੈ॥ ਜਾਪੇ ਛੱਪਰ ਛਾਏ ਬਣੀਆ
 ਕੇਜਮਾ॥ ਜੇਤੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਇ ਚੱਲੇ
 ਜੁੱਝ ਨੋ॥ ਜਣੁ ਜਮਪੁਰਿ ਪਕੜਿ
 ਚਲਾਏ ਸੱਭੇ ਮਾਰਨੇ॥੩੦॥
 ਪਉੜੀ॥ ਢੋਲ ਨਗਾਰੇ ਵਾਏ ਦਲਾਂ
 ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਰੋਹਿ ਰੁਹੇਲੇ ਆਏ ਉੱਤੇ
 ਰਾਕਸਾਂ॥ ਸਭਨੀ ਤੁਰੇ ਨਚਾਏ ਬਰਛੇ
 ਪਕੜਿ ਕੈ॥ ਬਹੁਤੇ ਮਾਰਿ ਗਿਰਾਏ
 ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ਦੈ॥ ਤੀਰੀਂ ਛਹਬਰ
 ਲਾਏ ਬੁੱਠੀ ਦੇਵਤਾਂ॥੩੧॥ ਪਉੜੀ॥
 ਭੇਰੀ ਸੰਖ ਬਜਾਏ ਸੰਘਰ ਰਚਿਆ॥
 ਤਣਿ ਤਣਿ ਤੀਰ ਚਲਾਏ ਦੁਰਗਾ
 ਧਨੁਖ ਲੈ॥ ਜਿਨ੍ਹੀ ਦਸਤ ਉਠਾਏ
 ਰਹੇ ਨ ਜੀਵਦੇ॥ ਚੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਡ
 ਖਪਾਏ ਦੋਨੋ ਦੇਵਤਾ॥੩੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਰਿਸਾਏ ਮਾਰੇ ਦੈਤ
 ਸੁਣਿ॥ ਜੋਧੇ ਸਭ ਬੁਲਾਏ ਅਪਣੇ

ਮਜਲਸੀ॥ ਜਿਨੀ ਦੇਉ ਭਜਾਏ ਇੰਦ੍ਰ
 ਜੇਹਵੇ॥ ਤੇਈ ਮਾਰਿ ਗਿਰਾਏ ਪਲ
 ਵਿਚਿ ਦੇਵਤਾਂ॥ ਦਸਤੀ ਦਸਤਿ
 ਵਜਾਏ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਤ ਕਰਿ॥ ਫਿਰ
 ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਚਲਾਏ ਬੀੜੇ ਰਾਇ ਦੇ॥
 ਸੰਜ ਪਟੇਲਾ ਪਾਏ ਚਿਲਕਤ
 ਟੋਪੀਆਂ॥ ਲੁੱਝਣ ਨੋ ਅਰੜਾਏ
 ਰਾਕਸ ਰੋਹਲੇ॥ ਕਦੇ ਨ ਕਿਨੈ
 ਹਟਾਏ ਜੁੱਧ ਮਚਾਇ ਕੈ॥ ਮਿਲਿ
 ਤੇਈ ਦਾਨੋ ਆਏ ਹੁਣ ਸੰਘਰ
 ਦੇਖਣਾ॥੩੩॥ ਪਉੜੀ॥ ਦੈਤੀਂ ਡੰਡ
 ਉਭਾਰੀ ਨੇੜੇ ਆਇ ਕੈ॥ ਸਿੰਘ ਕਰੀ
 ਅਸਵਾਰੀ ਦੁਰਗਾ ਸੋਰ ਸੁਣਿ॥ ਖੱਬੇ
 ਦਸਤ ਉਭਾਰੀ ਗਦਾ ਫਿਰਾਇ ਕੈ॥
 ਸੈਨਾ ਸਭ ਸੰਘਾਰੀ ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਦੀ॥
 ਜਣੁ ਮਦ ਖਾਇ ਮਦਾਰੀ ਘੁਮਨ
 ਸੂਰਮੇ॥ ਅਗਣਿਤ ਪਾਉ ਪਸਾਰੀ

ਰੁਲੇ ਅਹਾੜ ਵਿਚਿ॥ ਜਾਪੈ ਖੇਡਿ
 ਖਿਡਾਰੀ ਸੁੱਤੇ ਫਾਗ ਨੂੰ॥੩੪॥
 ਪਉੜੀ॥ ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਹਕਾਰੇ ਰਹਦੇ
 ਸੂਰਮੇ॥ ਜੋਧੇ ਜੇਡੁ ਮੁਨਾਰੇ ਦਿੱਸਨ
 ਖੇਤ ਵਿਚਿ॥ ਸਭਨੀ ਦਸਤ ਉਭਾਰੇ
 ਤੇਗਾਂ ਧੂਹਿ ਕੈ॥ ਮਾਰੇ ਮਾਰ ਪੁਕਾਰੇ
 ਆਏ ਸਾਮੁਣੇ॥ ਸੰਜਾਂ ਤੇ ਠਣਕਾਰੇ
 ਤੇਗੀਂ ਉੱਭਰੇ॥ ਘਾੜ ਘੜਨਿ
 ਠਠਿਆਰੇ ਜਾਣੁ ਬਣਾਇ ਕੈ॥੩੫॥
 ਪਉੜੀ॥ ਸੱਟ ਪਈ ਜਮਧਾਣੀ ਦਲਾਂ
 ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਘੂਮਰ ਬਰਗਸਤਾਣੀ
 ਦਲ ਵਿਚਿ ਘਤੀਓ॥ ਸਣੇ ਤੁਰਾ
 ਪਲਾਣੀ ਡਿਗਨ ਸੂਰਮੇ॥ ਉਠਿ ਉਠਿ
 ਮੰਗਨਿ ਪਾਣੀ ਘਾਇਲ ਘੂਮਦੇ॥
 ਏਵਡ ਮਾਰ ਵਿਹਾਣੀ ਉਪਰ
 ਰਾਕਸਾਂ॥ ਬਿੱਜੁਲਿ ਜਿਉਂ ਝਰਲਾਣੀ
 ਉੱਠੀ ਦੇਵਤਾਂ॥੩੬॥ ਪਉੜੀ॥

ਚੋਬੀ ਧਉਸ ਉਭਾਰੀ ਦਲਾਂ
 ਮੁਕਾਬਲਾ ॥ ਸੱਭੋ ਸੈਨਾ ਮਾਰੀ ਪਲ
 ਵਿਚ ਦਾਨਵੀ ॥ ਦੁਰਗਾ ਦਾਨੋ ਮਾਰੇ
 ਰੋਹ ਬਢਾਇ ਕੈ ॥ ਸਿਰ ਵਿਚਿ ਤੇਗ
 ਵਗਾਈ ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਦੇ ॥੩੭॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਣਿਤ ਦਾਨੋ ਭਾਰੇ ਹੋਏ
 ਲੋਹੂਆਂ ॥ ਜੋਧੇ ਜੇਡੁ ਮੁਨਾਰੇ ਅੰਦਰਿ
 ਖੇਤ ਦੈ ॥ ਦੁਰਗਾ ਨੋ ਲਲਕਾਰੇ
 ਆਵਨ ਸਾਮੁਣੇ ॥ ਦੁਰਗਾ ਸਭ
 ਸੰਘਾਰੇ ਰਾਕਸ ਆਂਵਦੇ ॥ ਰੱਤੂ ਦੇ
 ਪਰਨਾਲੇ ਤਿਨ ਤੇ ਭੁਇ ਪਏ ॥
 ਉੱਠੇ ਕਾਰਣਿਆਰੇ ਰਾਕਸ
 ਹੜਹੜਾਇ ॥੩੮॥ ਪਉੜੀ ॥ ਧੱਗਾਂ
 ਸੰਗਲੀਆਲੀਂ ਸੰਘਰ ਵਾਇਆ ॥
 ਬਰਛੀ ਬੰਬਲਿਆਲੀ ਸੂਰੇ ਸੰਘਰੇ ॥
 ਭੇੜ ਮਚਿਆ ਬੀਰਾਲੀ ਦੁਰਗਾ
 ਦਾਨਵੀਂ ॥ ਮਾਰ ਮਚੀ ਮੁਹਰਾਲੀ

ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ਦੈ॥ ਜਣੁ ਨਟ ਲੱਥੇ
 ਛਾਲੀਂ ਢੋਲ ਬਜਾਇ ਕੈ॥ ਲੋਹੂ ਫਾਥੀ
 ਜਾਲੀ ਲੋਥੀਂ ਜਮਧੜੀ॥ ਘਣ ਵਿਚਿ
 ਜਿਉ ਛੰਛਾਲੀ ਤੇਗਾਂ ਹੱਸੀਆਂ॥
 ਘੂਮਰਆਰਿ ਸਿਆਲੀ ਬਣੀਆਂ
 ਕੇਜਮਾਂ॥੩੯॥ ਪਉੜੀ॥ ਧੱਗਾਂ ਸੂਲ
 ਬਜਾਈਆਂ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਧੂਹਿ
 ਮਿਆਨੋ ਲਈਆਂ ਜੁਆਨੀ ਸੂਰਮੀਂ॥
 ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਵਧਾਈਆਂ ਅਗਣਿਤ
 ਸੂਰਤਾਂ॥ ਦੁਰਗਾ ਸਉਹੇਂ ਆਈਆਂ
 ਰੋਹ ਬਢਾਇ ਕੈ॥ ਸਭਨੀ ਆਣਿ
 ਵਗਾਈਆਂ ਤੇਗਾਂ ਧੂਹਿ ਕੈ॥ ਦੁਰਗਾ
 ਸਭ ਬਚਾਈਆਂ ਢਾਲ ਸੰਭਾਲ ਕੈ॥
 ਦੇਵੀ ਆਪ ਚਲਾਈਆਂ ਤਕਿ ਤਕਿ
 ਦਾਨਵੀਂ॥ ਲੋਹੂ ਨਾਲਿ ਡੁਬਾਈਆਂ
 ਤੇਗਾਂ ਨੰਗੀਆਂ॥ ਸਾਰਸੁਤੀ ਜਣੁ
 ਨੁਾਈਆਂ ਮਿਲਿ ਕੈ ਦੇਵੀਆਂ॥ ਸੱਭੇ

ਮਾਰਿ ਗਿਰਾਈਆਂ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤ ਦੈ ॥
 ਤਿਦੂੰ ਫੇਰਿ ਸਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ
 ਸੂਰਤਾਂ ॥੪੦॥ ਪਉੜੀ॥ ਸੂਰੀਂ
 ਸੰਘਰ ਰਚਿਆ ਢੋਲ ਸੰਖ ਨਗਾਰੇ
 ਵਾਇ ਕੈ ॥ ਚੰਡਿ ਚਿਤਾਰੀ ਕਾਲਿਕਾ
 ਮਨਿ ਬਹਲਾ ਰੋਸ ਬਢਾਇ ਕੈ ॥
 ਨਿਕਲੀ ਮੱਥਾ ਫੋੜਿ ਕੈ ਜਣੁ ਫਤੇ
 ਨੀਸਾਣ ਬਜਾਇ ਕੈ ॥ ਜਾਗਿ ਸੁ ਜੰਮੀ
 ਜੁੱਧ ਨੂੰ ਜਰਵਾਣਾ ਜਣੁ ਮਿਰੜਾਇ
 ਕੈ ॥ ਦਲ ਵਿਚ ਘੇਰਾ ਘੱਤਿਆ ਜਣੁ
 ਸੀਂਹ ਤੁਰਿਆ ਗੁਰਣਾਇ ਕੈ ॥ ਆਪ
 ਵਿਸੁਲਾ ਹੋਇਆ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾਂ ਤੇ
 ਖੁਣਸਾਇ ਕੈ ॥ ਰੋਹ ਸਿਧਾਈਆ
 ਚਕ੍ਰਪਾਣਿ ਕਰਿ ਨੰਦਾ ਖੜਗ ਉਠਾਇ
 ਕੈ ॥ ਅਗੇ ਰਾਕਸ ਬੈਠੇ ਰੋਹਲੇ ਤੀਰੀਂ
 ਤੇਗੀਂ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ਕੈ ॥ ਪਕੜਿ
 ਪਛਾੜੇ ਰਾਕਸਾਂ ਦਲ ਦੈਤਾਂ ਅੰਦਰਿ

ਜਾਇ ਕੈ॥ ਬਹੁ ਕੇਸੀਂ ਪਕੜਿ
 ਪਛਾੜਿਅਨਿ ਤਿਨ ਅੰਦਰਿ ਧੂਮ
 ਰਚਾਇ ਕੈ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਚੁਣਿ ਸੂਰਮੇ
 ਗਹਿ ਕੋਟੀ ਦਏ ਚਲਾਇ ਕੈ॥ ਰਣਿ
 ਕਾਲੀ ਗੁੱਸਾ ਖਾਇ ਕੈ॥੪੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ
 ਅਣੀਆਂ ਰੱਚੋਈਆਂ॥ ਧੂਹਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾਣਾ ਤਿੱਖੀਆਂ ਨਾਲਿ ਲੋਹੂ
 ਧੋਈਆਂ॥ ਹੂਰਾਂ ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਨੂੰ ਘਤਿ
 ਘੇਰਿ ਖਲੋਈਆਂ॥ ਲਾੜਾ ਦੇਖਣ
 ਲਾੜੀਆਂ ਚਉਗਿਰਦੈ ਹੋਈਆਂ
 ॥੪੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੋਬੀ ਧਉਸਾਂ
 ਪਾਈਆਂ ਦਲਾਂ ਮੁਕਾਬਲਾ॥ ਦਸਤੀ
 ਧੂਹਿ ਨਚਾਈਆਂ ਤੇਗਾਂ ਨੰਗੀਆਂ॥
 ਸੂਰਿਆਂ ਦੇ ਤਨ ਲਾਈਆਂ ਗੋਸਤਿ
 ਗਿੱਧੀਆਂ॥ ਬਿੱਧਣ ਰਾਤੀ ਆਈਆਂ
 ਮਰਦਾਂ ਘੋੜਿਆਂ॥ ਜੋਗਣੀਆਂ ਮਿਲਿ

ਧਾਈਆਂ ਲੋਹੂ ਭੱਖਣਾ ॥ ਫਉਜਾਂ
 ਮਾਰਿ ਹਟਾਈਆਂ ਦੇਵਾਂ ਦਾਨਵਾਂ ॥
 ਭਜਦੀਂ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈਆਂ ਰਾਜੇ ਸੁੰਭ
 ਥੈ ॥ ਭੁਈਂ ਨ ਪਉਣੈ ਪਾਈਆਂ ਬੂੰਦਾਂ
 ਰਕਤ ਦੀਆਂ ॥ ਕਾਲੀ ਖੇਤਿ
 ਖਪਾਈਆਂ ਸੱਭੇ ਸੂਰਤਾਂ ॥ ਬਹੁਤੀਂ
 ਸਿਰੀਂ ਬਿਹਾਈਆਂ ਘੜੀਆਂ ਕਾਲ
 ਕੀਆਂ ॥ ਜਾਣੁ ਨ ਜਾਏ ਮਾਈਆਂ
 ਜੁਝੇ ਸੂਰਮੇ ॥੪੩॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੁੰਭ
 ਸੁਣੀ ਕਰਹਾਲੀ ਸ੍ਰੋਣਤਬੀਜ ਦੀ ॥
 ਰਣ ਵਿਚਿ ਕਿਨੈ ਨ ਝਾਲੀ ਦੁਰਗਾ
 ਆਂਵਦੀ ॥ ਬਹੁਤੇ ਬੀਰ ਜਟਾਲੀ ਉੱਠੇ
 ਆਖਿ ਕੈ ॥ ਚੋਟਾਂ ਪਾਨ ਤਬਾਲੀ
 ਜਾਸਾਂ ਜੁੱਧ ਨੂੰ ॥ ਥਰਿ ਥਰਿ ਪ੍ਰਿਥਮੀ
 ਚਾਲੀ ਦਲਾਂ ਚੜਦਿਆਂ ॥ ਨਾਉ ਜਿਵੇ
 ਹੈ ਹਾਲੀ ਸਹ ਦਰੀਆਉ ਵਿਚਿ ॥
 ਧੂੜਿ ਉਤਾਹਾਂ ਘਾਲੀ ਛੜੀਂ

ਤੁਰੰਗਮਾਂ॥ ਜਾਣੁ ਪੁਕਾਰੂ ਚਾਲੀ
 ਧਰਤੀ ਇੰਦ੍ਰੁ ਥੈ॥੪੪॥ ਪਉੜੀ॥
 ਆਹਰ ਮਿਲਿਆ ਆਹਰੀਆਂ ਸੈਣ
 ਸੂਰਿਆਂ ਸਾਜੀ॥ ਚਲੇ ਸਉਹੇਂ
 ਦੁਰਗਸਾਹ ਜਣੁ ਕਾਬੈ ਹਾਜੀ॥ ਤੀਰੀਂ
 ਤੇਗੀਂ ਜਮਧੜੀਂ ਰਣਿ ਵੰਡੀ ਭਾਜੀ॥
 ਇਕਿ ਘਾਇਲ ਘ੍ਰਮਨ ਸੂਰਮੇ ਜਣੁ
 ਮਕਤਬਿ ਕਾਜੀ॥ ਇਕਿ ਬੀਰ ਪਰੋਤੇ
 ਬਰਛੀਏਂ ਜਿਉ ਝੁਕਿ ਪਉਨ
 ਨਿਵਾਜੀ॥ ਇਕਿ ਦੁਰਗਾ ਸਉਹੇ
 ਖੁਨਸਿ ਕੈ ਖੁਨਸਾਇਨ ਤਾਜੀ॥
 ਇਕਿ ਧਾਵਨ ਦੁਰਗਾ ਸਾਮੁਣੇ ਜਿਉ
 ਭੁਖਿਆਏ ਪਾਜੀ॥ ਕਦੇ ਨ ਰੱਜੇ ਜੁੱਝ
 ਤੇ ਰਜਿ ਹੋਏ ਰਾਜੀ॥੪੫॥
 ਪਉੜੀ॥ ਬੱਜੇ ਸੰਗਲੀਆਲੇ ਸੰਘਰ
 ਡੋਹਰੇ॥ ਡਹੇ ਜੁ ਖੇਤ ਜਟਾਲੇ ਹਾਠਾਂ
 ਜੋੜਿ ਕੈ॥ ਨੇਜੇ ਬੰਬਲੀਆਲੇ ਦਿੱਸਨ

ਓਰੜੇ ॥ ਚੱਲੇ ਜਾਣੁ ਜਟਾਲੇ ਨ੍ਰਾਵਣ
 ਗੰਗ ਨੂ ॥੪੬॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਰਗਾ
 ਅਤੈ ਦਾਨਵੀਂ ਸੂਲ ਹੋਈਆਂ ਕੰਗਾਂ ॥
 ਵਾਛੜ ਘੱਤੀ ਸੂਰਿਆਂ ਵਿਚਿ ਖੇਤ
 ਖਤੰਗਾਂ ॥ ਧੂਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਣਾ ਤਿੱਖੀਆਂ
 ਬਢਿ ਲਾਹਨਿ ਅੰਗਾਂ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲਾਂ
 ਮਿਲੰਦਿਆਂ ਭੇੜ ਪਇਆ ਨਿਹੰਗਾਂ
 ॥੪੭॥ ਪਉੜੀ ॥ ਓਰੜਿ ਫਉਜਾਂ
 ਆਈਆਂ ਬੀਰ ਚੜ੍ਹੇ ਕੰਧਾਰੀ ॥
 ਸੜਕਿ ਮਿਆਨੋ ਕਢੀਆਂ ਤਿੱਖੀਆਂ
 ਤਰਵਾਰੀ ॥ ਕੜਕਿ ਉਠੇ ਰਣਿ
 ਮੱਚਿਆ ਵੱਡੇ ਹੰਕਾਰੀ ॥ ਸਿਰ ਧੜ
 ਬਾਹਾਂ ਗੰਨਲੇ ਫੁਲ ਜੇਹੇ ਬਾਰੀ ॥ ਜਾਪੇ
 ਕੱਟੇ ਬਾਢੀਆਂ ਰੁਖ ਚੰਦਨ ਆਰੀ
 ॥੪੮॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ
 ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਜਾਂ ਸਟ ਪਈ ਖਰਵਾਰ
 ਕਉ ॥ ਤਣਿ ਤਣਿ ਕੈਬਰ ਦੁਰਗਸਾਹ

ਤਕਿ ਮਾਰੇ ਭਲੇ ਜੁਝਾਰ ਕਉ ॥
 ਪੈਦਲ ਮਾਰੇ ਹਾਥੀਆਂ ਸੰਗਿ ਰਥ
 ਗਿਰੇ ਅਸਵਾਰ ਕਉ ॥ ਸੋਹਨ ਸੰਜਾਂ
 ਬਾਗੜਾਂ ਜਣੁ ਲੱਗੇ ਫੁੱਲ ਅਨਾਰ
 ਕਉ ॥ ਗੁੱਸੇ ਆਈ ਕਾਲਿਕਾ ਹਥਿ
 ਸੱਜੇ ਲੈ ਤਲਵਾਰ ਕਉ ॥ ਏਦੂ ਪਾਰਉ
 ਓਤ ਪਾਰ ਹਣਿ ਰਾਕਸ ਕਈ ਹਜਾਰ
 ਕਉ ॥ ਜਿਣ ਇੱਕਾ ਰਹੀ ਕੰਧਾਰ
 ਕਉ ॥ ਸਦ ਰਹਮਤ ਤੇਰੇ ਵਾਰ
 ਕਉ ॥ ੪੯ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ
 ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਸੱਟ ਪਈ ਜਮਧਾਣ
 ਕਉ ॥ ਤਦ ਖਿੰਗ ਨਿਸੁੰਭ ਨਚਾਇਆ
 ਡਾਲਿ ਉੱਪਰਿ ਬਰਗਸਤਾਣ ਕਉ ॥
 ਫੜੀ ਬਿਲੰਦ ਮੰਗਾਇਓਸੁ
 ਫੁਰਮਾਇਸੁ ਕਰਿ ਮੁਲਤਾਨ ਕਉ ॥
 ਗੁੱਸੇ ਆਈ ਸਾਮੁਣੇ ਰਣ ਅੰਦਰਿ
 ਘੱਤਣ ਘਾਣ ਕਉ ॥ ਅਗੈ ਤੇਗ

ਵਗਾਈ ਦੁਰਗਸਾਹ ਬਢਿ ਬਹੀ
 ਨਿਸੁੰਭ ਪਲਾਣ ਕਉ॥ ਰੜਕੀ ਜਾਇ
 ਕੈ ਧਰਤਿ ਕਉ ਬਢਿ ਪਾਖਰ ਬਢਿ
 ਕਿਕਾਣ ਕਉ॥ ਬੀਰ ਪਲਾਣੈ
 ਡਿੱਗਿਆ ਕਰਿ ਸਿਜਦਾ ਸੁੰਭ ਸੁਜਾਣ
 ਕਉ॥ ਸਾਬਾਸ ਸਲੋਣੇ ਖਾਨ ਕਉ॥
 ਸਦਾ ਸਾਬਾਸ ਤੇਰੇ ਤਾਣ ਕਉ॥
 ਤਾਰੀਫਾਂ ਪਾਨ ਚਬਾਨ ਕਉ॥ ਸਦ
 ਰਹਮਤ ਕੈਫਾਂ ਖਾਨ ਕਉ॥ ਸਦ
 ਰਹਮਤ ਤੁਰੇ ਨਚਾਣ ਕਉ॥੫੦॥
 ਪਉੜੀ॥ ਦੁਰਗਾ ਅਤੇ ਦਾਨਵੀ ਗਹ
 ਸੰਘਰਿ ਕੱਥੇ॥ ਓਰੜ ਉੱਠੇ ਸੂਰਮੇ
 ਆ ਡਾਹੇ ਮੱਥੇ॥ ਕੱਟਿ ਤੁਫੰਗੀਂ
 ਕੈਬਰੀਂ ਦਲੁ ਗਾਹਿ ਨਿਕੱਥੇ॥ ਦੇਖਣ
 ਜੰਗ ਫਰੇਸਤੇ ਅਸਮਾਨੋ ਲੱਥੇ॥੫੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹ ਜੁੜੇ
 ਦਲ ਘੁਰੇ ਨਗਾਰੇ॥ ਓਰੜਿ ਆਏ

ਸੂਰਮੇ ਸਰਦਾਰ ਰਣਿਆਰੇ ॥ ਲੈ ਕੈ
 ਤੇਗਾਂ ਬਰਛੀਆਂ ਹਥਿਆਰ ਉਭਾਰੇ ॥
 ਟੋਪ ਪਟੇਲਾ ਪਾਖਰਾਂ ਗਲਿ ਸੰਜ
 ਸਵਾਰੇ ॥ ਲੈ ਕੈ ਬਰਛੀ ਦੁਰਗਸਾਹ
 ਬਹੁ ਦਾਨਵ ਮਾਰੇ ॥ ਚੜੇ ਰਥੀਂ ਗਜ
 ਘੋੜਿਈਂ ਮਾਰਿ ਭੁਇੰ ਤੇ ਡਾਰੇ ॥
 ਜਾਣੁ ਹਲਵਾਈ ਸੀਖ ਨਾਲ ਵਿੰਨ੍ਹਿ
 ਵੜੇ ਉਤਾਰੇ ॥੫੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਦੁਹਾਂ
 ਕੰਧਾਰਾਂ ਮੁਹਿ ਜੁੜੇ ਨਾਲਿ ਧਉਸਾਂ
 ਭਾਰੀ ॥ ਲਈ ਭਗਉਤੀ ਦੁਰਗਸਾਹ
 ਵਰਜਾਗਨ ਭਾਰੀ ॥ ਲਾਈ ਰਾਜੇ ਸੁੰਭ
 ਨੇ ਰਤੁ ਪੀਐ ਪਿਆਰੀ ॥ ਸੁੰਭ
 ਪਲਾਣੇ ਡਿਗਿਆ ਉਪਮਾ ਬੀਚਾਰੀ ॥
 ਡੁੱਬਿ ਰੱਤੂ ਨਾਲਹੁ ਨਿੱਕਲੀ ਬਰਛੀ ਦੇ
 ਧਾਰੀ ॥ ਜਾਣੁ ਰਜਾਦੀ ਉਤਰੀ ਪੈਨ੍ਹਿ
 ਸੂਹੀ ਸਾਰੀ ॥੫੩॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਦੁਰਗਾ ਅਤੈ ਦਾਨਵੀ ਭੇੜ ਪਇਆ

ਸਬਾਹੀਂ ॥ ਸਸਤ੍ਰ ਪਜੁਤੇ ਦੁਰਗਸਾਹ
 ਗਹਿ ਸਭਨੀ ਬਾਹੀਂ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ
 ਸੰਘਾਰਿਆ ਬਤ ਜੇਹੇ ਸਾਹੀਂ ॥ ਫਉਜਾਂ
 ਰਾਕਸਿਆਰੀਆਂ ਦੇਖਿ ਰੋਵਨ
 ਧਾਹੀਂ ॥ ਮੁਹਿ ਕੜੂਚੇ ਘਾਹ ਦੇ ਛਡਿ
 ਘੋੜੇ ਰਾਹੀਂ ॥ ਭਜਦੇ ਹੋਏ ਮਾਰੀਅਨਿ
 ਮੁੜਿ ਝਾਕਨ ਨਾਹੀਂ ॥ ੫੪ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਪਠਾਇਆ
 ਜਮ ਦੇ ਧਾਮ ਨੋ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਸੱਦਿ
 ਬੁਲਾਇਆ ਰਾਜ ਅਭਿਖੇਕ ਨੋ ॥
 ਸਿਰ ਪਰ ਛਤ੍ਰ ਫਿਰਾਇਆ ਰਾਜੇ
 ਇੰਦ੍ਰ ਚੈ ॥ ਚਉਦਹ ਲੋਕਾਂ ਛਾਇਆ
 ਜਸੁ ਜਗ ਮਾਤ ਦਾ ॥ ਦੁਰਗਾ ਪਾਠ
 ਬਣਾਇਆ ਸਭੇ ਪਉੜੀਆਂ ॥ ਫੇਰਿ
 ਨ ਜੂਨੀ ਆਇਆ ਜਿਨ ਇਹੁ
 ਗਾਇਆ ॥ ੫੫ ॥

੧ੳ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥
 ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਕਾ ਛੱਕਾ ਛੰਦ
 ਪਹਿਲਾ ॥ ਨਮੋ ਉਗ੍ਰਦੰਤੀ ਅਨੰਤੀ
 ਸਿਵੱਯਾ ॥ ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇਸ੍ਵਰੀ ਜੋਗ
 ਮੱਯਾ ॥ ਨਮੋ ਕੇਹਰੀ ਬਾਹਨੀ
 ਸਤ੍ਰੁਹੰਤੀ ॥ ਨਮੋ ਸਾਰਦਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹੰਤੀ ॥ ਨਮੋ ਰਿੱਧਿਦਾ
 ਸਿੱਧਿਦਾ ਬੁਧਿ ਦੈਨੀ ॥ ਨਮੋ ਕਾਲਿਕੇ
 ਕਾਲ ਕਉ ਕਾਲ ਛੈਨੀ ॥ ਨਮੋ ਕਾਲ
 ਅਜਾਲ ਹੈ ਹੇਰ ਤੇਰੇ ॥ ਨਮੋ ਤੀਨ ਹੂੰ
 ਲੋਕ ਕੀਨੋ ਅਹੇਰੇ ॥ ਨਮੋ ਜੋਤਿ
 ਜੁਲਾ ਤੁਮੈ ਬੇਦ ਗਾਵੈ ॥ ਸੁਰਾਸੁਰ
 ਰਿਖੀਸੁਰ ਨਹੀਂ ਭੇਦ ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਹੀ
 ਜੋਗ ਜੋਗਤਣ ਤੁਹੀ ਖੜਗ ਧਾਰੇ ॥
 ਤੁਹੀ ਜੈ ਕਰੰਤੀ ਅਸੁਰ ਗਹਿ

ਪਛਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋਗਣੀ ਖੱਪਰ ਭਰਣੀ
 ਅਦੋਖੰ ॥ ਰਕਤਬੀਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ
 ਪਕੜਿ ਸੋਖੰ ॥ ਤੁਹੀ ਜਲ ਥਲੇ
 ਪਰਬਤੇ ਗਿਰਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਸਭ ਘਟਨ ਮੋ ਨਿਰਾਲਮ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਦੁਸਟ ਦਾਹਿਨ ਤੁਹੀ ਸਰਬ
 ਪਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਬ੍ਰਿਛ ਪੁਹਿਪਾ ਤੁਹੀ
 ਆਪ ਮਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਵਿਸ੍ਰ ਭਰਣੀ
 ਤੁਹੀ ਜਗ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ
 ਬਰਣੀ ਤੁਹੀ ਭੂ ਅਕਾਸੀ ॥ ਨਮੋ
 ਜਾਲਪਾ ਦੇਵਿ ਦੁਰਗੇ ਭਵਾਨੀ ॥
 ਤਿਹੂ ਲੋਕ ਨਵਖੰਡ ਮੇਂ ਤੁਮ
 ਪ੍ਰਧਾਨੀ ॥ ਅਟਲ ਛਤ੍ਰ ਧਰਣੀ ਤੁਹੀ
 ਆਦਿ ਦੇਵੰ ॥ ਸਕਲ ਮੁਨਿ ਜਨਾਂ
 ਤੋਹਿ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਸਰੇਵੰ ॥ ਤੁਹੀ
 ਕਾਲ ਅਕਾਲ ਕੀ ਜੋਤਿ ਛਾਜੈ ॥
 ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਸਦਾ ਜੈ ਬਿਰਾਜੈ ॥

ਜਾਪ ਏਕੈ ਹਰੇ ਹਰਿ ਅਕਾਲੰ ॥ ਹੈ
 ਤਬ ਦੁਨੀਆਂ ਸਭ ਛਿਨਿਕ ਮੈ
 ਨਿਹਾਲੰ ॥ ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਭਵਾਨੀ
 ਹਮਨ ਕੀ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਕਰਹੁ ਦਾਸ
 ਪਰ ਮਿਹਰ ਅਪਰੰ ਅਪਾਰੇ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਦੁਾਰ ਤੁਮਾਰੇ ਠਾਢ ਹਉਂ
 ਇਕ ਬਰੁ ਦੀਜੈ ਮੋਹਿ ॥ ਪੰਥ ਚਲੈ
 ਤਬ ਜਗਤ ਮੈ ਦੁਸਟ ਖਪਾਵਹੁ
 ਤੋਹਿ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਦੂਜਾ ॥੨॥

ਨਮੋ ਕਾਲਿਕਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਿਪਾਨੀ ॥
 ਨਮੋ ਸੁੰਭ ਨਿਸੁੰਭ ਨਾਸਨਿ ਭਵਾਨੀ ॥
 ਨਮੋ ਚੰਡ ਅਰ ਮੁੰਡ ਸੰਘਾਰਕਾਰੀ ॥
 ਨਮੋ ਰਕਤਬੀਜਾਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣਹਾਰੀ ॥
 ਨਮੋ ਵੇਦ ਵਿੱਦਯਾ ਨਮੋ ਜੰਗਯ ਰੂਪਾ ॥
 ਨਮੋ ਅੰਜਨੀ ਪੂਰਨੀ ਭੂਪ ਭੂਪਾ ॥
 ਨਮੋ ਜੈ ਅਨੰਤੀ ਭਦ੍ਰ ਕਾਲੀ ਅਬਾਹੰ

॥ ਨਮੋ ਭਗਵਤੀ ਤੇਜਵੰਤੀ ਅਢਾਹੰ
 ॥ ਨਮੋ ਸਕਤਿ ਰੂਪਣ ਅਗੰਮਣ
 ਅਡੋਲਾ ॥ ਨਮੋ ਖੜਗ ਧਾਰਣ
 ਅਛੇਦਣ ਅਤੋਲਾ ॥ ਨਮੋ ਗਰਬ
 ਗੰਜਨ ਸਿਰੀ ਜੋਗ ਮਾਯਾ ॥ ਸਭੈ
 ਥਕਿ ਰਹੇ ਮਰਮ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਪਾਯਾ
 ॥ ਤੁਹੀ ਜਲ ਅਗਨਿ ਪਵਨ ਤੂੰ ਹੂਰ
 ਨੂਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋਤਿ ਉਡਗਨ ਤੁਹੀ
 ਚੰਦ ਸੂਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਖੇਚਰਾ ਭੂਚਰਾ
 ਜੋਧ ਬੀਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਰੱਛਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਰੂਪਨਿ ਗਹੀਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਜਨਨੀ
 ਅਨੰਤੀ ਅਕਾਲੰ ॥ ਤੁਹੀ ਅੰਨ ਦੈਨੀ
 ਸਭਨ ਕੋ ਸਮਾਲੰ ॥ ਤੁਹੀ ਖੰਡ
 ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਭੂਮੰ ਸਰੂਪੀ ॥ ਤੁਹੀ ਬਿਸਨ
 ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮ ਇੰਦ੍ਰਾ ਅਨੂਪੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਸੀਤਲਾ ਤੋਤਲਾ ਬਾਕ ਬਾਨੀ ॥ ਨਮੋ
 ਚੰਡਿਕਾ ਮੰਗਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਵਾਨੀ ॥ ਨਹੀ

ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਕੋਇ ਰੱਛਕ ਹਮਾਰਾ ॥
 ਤੁਹੀ ਆਦਿ ਕੁਆਰਿ ਦੇਵੀ
 ਅਪਾਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਦੇਵਕੀ ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਮਾਤਾ ਕਹਾਯੰ ॥ ਤੁਹੀ ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ
 ਅਲਖ ਜਗ ਸਹਾਯੰ ॥ ਤੁਹੀ ਥੰਭ
 ਸਿਉ ਨਿਕਸਿ ਨਰਸਿੰਘ ਹੋਈ ॥
 ਉਦਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਨਖਹੁ ਕਰਿ
 ਪਰੋਈ ॥ ਤੁਹੀ ਕੱਛ ਹੁਇ ਦੈਤ ਮਧੁ
 ਕੀਟ ਜਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਹੋਇ ਬੈਰਾਹ
 ਹਿਰਨਾਛੁਯ ਮਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਹੋਇ
 ਬਾਵਨ ਮਹਾਂ ਛਲ ਦਿਖਾਯੋ ॥ ਪਕੜਿ
 ਰਾਜੇ ਬਲ ਕੋ ਪਤਾਲੈ ਪਠਾਯੋ ॥
 ਤੁਹੀ ਹੋਇ ਪਰਸਰਾਮ ਜਗ ਮਹਿ
 ਪ੍ਰਕਾਸੀ ॥ ਸਕਲ ਛਤ੍ਰੀਅਨ ਕਉ
 ਕਰੈ ਛੈ ਬਿਨਾਸੀ ॥ ਤੁਹੀ ਫਿਰ ਭਈ
 ਰਾਮਚੰਦ੍ਰੁ ਅਪਾਰਾ ॥ ਪਕੜਿ ਲੰਕ
 ਸਉ ਦੈਤ ਰਾਵਨ ਪਛਾਰਾ ॥ ਤੁਹੀ

ਮੁਕਤਿ ਦਾਇਣਿ ਸਦਾ ਸੁਭ ਕਰੰਤੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਸੂਰ ਬਲਬੀਰ ਦੁਸਟਣ
 ਦਹੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਰਾਧਿਕਾ ਰੁਕਮਣੀ ਤੂੰ
 ਕੁਸੱਲਿਆ ॥ ਤੁਹੀ ਅੰਜਨੀ ਰੇਣੁਕਾ
 ਤੂੰ ਅਹੱਲਿਆ ॥ ਤੁਹੀ ਭਰਣ ਪੋਖਣ
 ਸਭਨ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੀ ॥ ਕਰਹੁ ਮੋਹਿ
 ਮੁਕਤਾ ਕਟਹੁ ਭਰਮ ਜਾਲੀ ॥ ਨਮੋ
 ਦੁਖ ਹਰੰਤੀ ਅਨੰਦਤ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਅਪਨ ਦਾਸ ਪਰ ਮਿਹਰ ਕੀਜੈ
 ਅਨੂਪਾ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨ
 ਕਰਿ ਆਪਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਮੋਹਿ ॥
 ਇਹੈ ਬੇਨਤੀ ਦਾਸ ਕੀ ਸੁਣਹੁ ਭਵਾਨੀ
 ਤੋਹਿ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਤੀਜਾ ॥੩॥

ਤੁਹੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛਣ ਤੁਹੀ
 ਕਾਮਧੈਨਾ ॥ ਤੁਹੀ ਅਸਟ ਸਿੱਧਣਿ
 ਤੁਹੀ ਨੂਰ ਨੈਨਾ ॥ ਤੁਹੀ ਸੁਰਗ

ਪਾਤਾਲ ਬੈਕੁੰਠ ਧਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ ਪਾਪ
 ਖੰਡਨ ਉਦਰ ਜਗਤ ਭਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਬੇਦ ਪਾਠਣਿ ਸਵਿਤ੍ਰੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਧਰਮਣੀ ਕਰਣ ਕਾਰਣ
 ਪਵਿਤ੍ਰੀ ॥ ਤੁਹੀ ਗੌਰਜਾ ਪਾਰਬਤੀ
 ਜੋਗ ਧਰਣੰ ॥ ਤੁਹੀ ਲੱਛਮੀ ਅਲਖ
 ਰੂਪੀ ਅਵਰਣੰ ॥ ਤੁਹੀ ਸਭ ਜਗਤ
 ਕਉ ਉਪਾਵੈ ਛਕਾਵੈ ॥ ਤੁਹੀ ਬਹੁਤ੍ਰਿ
 ਆਪੇ ਛਿਨਿਕ ਮਉ ਖਪਾਵੈ ॥ ਤੁਹੀ
 ਭਗਤ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਸਕਤਿ ਰਾਣੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰ ਕਰਿ ਭਈ ਜੋਗ
 ਧਯਾਣੀ ॥ ਅਗਮ ਖੇਲ ਤੁਮਰਾ ਕਹਾ
 ਕੋ ਬਖਾਨੈ ॥ ਤੁਹੀ ਭੇਦ ਅਪਨਾ
 ਅਪੁਨ ਆਪ ਜਾਨੈ ॥ ਸਗਲ ਦੁੰਢਿ
 ਥਾਕੇ ਲਖਜੋ ਕਿਛ ਨ ਭੇਦਾ ॥ ਤੁਹੀ
 ਈਸੁਰੀ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ ਅਛੇਦਾ ॥
 ਕਰਹੁ ਮਿਹਰ ਅਪੁਨੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ

ਪਾਵਉਂ ॥ ਤੁਮਨ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਸੀਸ
 ਅਪਨਾ ਘਸਾਵਉਂ ॥ ਯਹੀ ਦਾਨ
 ਮਾਂਗਉਂ ਕਰਹੁ ਜੈ ਹਮਾਰੀ ॥ ਸਭੈ
 ਦੁਸਟ ਦੈਤਾ ਖਪੈ ਛਿਨ ਮਝਾਰੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਡਾਕਣੀ ਸਾਕਣੀ ਸੂਰਬੀਰੇ ॥
 ਤੁਹੀ ਰੂਪ ਨਾਰਾਇਣੀ ਹਰਿ ਸਰੀਰੇ ॥
 ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਦੁਰਗਾ ਜਗਤ ਕਰਨ
 ਹਾਰੀ ॥ ਸਕਲ ਛੋਡ ਕਰਿ ਓਟ
 ਪਕੜੀ ਤਿਹਾਰੀ ॥ ਤੁਹੀ ਮੱਛ ਹੁਇ
 ਸਿੰਧੁ ਭੀਤਰਿ ਖਿਲੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਦੈਤ
 ਸੰਖਾਸੁਰੈ ਕਉ ਦਲੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਕ੍ਰਿਸਨ ਹੋਇ ਕੰਸ ਕੇਸੀ ਖਪਾਯੋ ॥
 ਤੁਮਨ ਮੱਲ ਚੰਡੂਰ ਗਹਿ ਕਰਿ
 ਉਡਾਯੋ ॥ ਜਗਨ ਨਾਥ ਹੁਇ ਦੈਤ
 ਗਜਾਸੁਰ ਬਿਡਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ
 ਨਿਹਕਲੰਕੀ ਭਈ ਖੜਗ ਧਾਰੇ ॥
 ਤੁਹੀ ਦੈਤ ਕਿਲਕਾਸੁਰੇ ਕਉ

ਸੰਘਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸਭ ਜੁਗਣ ਬੀਚ
 ਅਵਤਾਰ ਧਰਣੀ ॥ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਸਕਲ
 ਖੇਲ ਤੁਮਹੀ ਰਚਾਯੋ ॥ ਤੁਮਨ ਖੇਲ
 ਕਾ ਭੇਦ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਪਾਯੋ ॥ ਤੁਹੀ
 ਅਸਟ ਦੁਰਗੋ ਭਵਾਨੀ ਅਕਾਲੰ ॥
 ਤੁਹੀ ਸਕਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਪਰਿ
 ਦਯਾਲੰ ॥ ਤੁਮਨ ਕੁਦਰਤੀ ਖੇਲ ਕੀਨੋ
 ਅਪਾਰਾ ॥ ਤੁਮਨ ਤੇਜ ਸੋਂ ਕੋਟਿ
 ਰਵਿ ਸਸਿ ਉਜਾਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਨਿਜ
 ਵਜੀਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰ ਸੁਹੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਨਿਸਿ ਦਿਨਾ ਜਾਪ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਜਪੰਤੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਸਾਹ
 ਸਾਹਨ ਅਪਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਸਕਤਿ ਹੈ
 ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਸੁਣਹੁ ਦਾਸ
 ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ ॥ ਦਇਆ
 ਧਾਰਿ ਮੁਹਿ ਲਾਜ ਰਾਖਹੁ ਨਿਦਾਨੀ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਦਾਨੋ ਮਾਰੇ ਰੋਹਿਲੇ ਦੇਵ

ਬਚਾਏ ਤੋਹਿ ॥ ਸਿੰਘ ਤੁਮਾਰੋ ਰਣਿ
ਗਜੈ ਹਾਂਕ ਨ ਝਾਲਸ ਕੋਇ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਚੌਥਾ ॥੪॥

ਤੁਹੀ ਜੋਤਿ ਜੁਲਾਮੁਖੀ ਹੋਇ
ਦਿਖਾਨੀ ॥ ਪਰਬਤ ਫੋੜਿ ਲਾਟਾਂ
ਅਗਨਿ ਜਗ ਮਗਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਣ
ਭਰਣੀ ਤੁਹੀ ਜਗਤ ਮਾਏ ॥ ਤੁਹੀ
ਸਰਬ ਠੌਰਨ ਰਹੀ ਆਪ ਛਾਏ ॥
ਤੁਹੀ ਉਤਭੁਜਾ ਸੇਤਜਾ ਸੁਖ
ਨਿਧਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅੰਡਜਾ ਜੇਰਜਾ
ਚਤੁਰ ਬਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੀਰ ਤਰਵਾਰ
ਕਾਤੀ ਕਟਾਰੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸੰਖ ਪਦਮਣ
ਗਦਾ ਚਕ੍ਰ ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਹੀ ਤੋਪ
ਬੰਦੂਕ ਗੋਲਾ ਚਲੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਕੋਟਿ
ਗੜ੍ਹ ਕਉ ਧਮਕ ਸਿਉ ਉਡੰਤੀ ॥
ਤੁਹੀ ਬਡ ਅਜੀਤਣ ਸਕਲ ਦੋਖ
ਹਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਅਡੋਲਣ

ਅਗਮ ਖੇਲ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ ਅਤਿ
 ਬਲਿਸਟਣ ਚਤਰਭੁਜ ਭਵਾਨੀ ॥
 ਤੁਮਨ ਸਰਬ ਦੁਸਟਾ ਕੀਏ ਮਾਰਿ
 ਫਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਗੁਪਤ ਪਰਗਟ ਸਭਨ
 ਮੋ ਖਿਲੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸੁੰਭ ਮਹਿਖਾਸੁਰੈ
 ਕਉ ਦਲੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਜਗਤਮੰਡਣਿ
 ਦਇਆਵੰਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ਸਕਲ ਸਿੱਧ
 ਮੁਨਿ ਜਨ ਲਏ ਤੈ ਉਬਾਰੀ ॥ ਲਖੈ
 ਨਾਹਿ ਕੋਊ ਅਜਬ ਖੇਲ ਤੇਰਾ ॥
 ਤੁਹੀ ਧਰਣਿ ਧਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਫਿਰ
 ਨਿਬੇਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਬਿਜੁਲ ਹੋਇ ਗਗਨ
 ਚੜ੍ਹਿ ਝਿਲਮਿਲਾਨੀ ॥ ਤੁਮਨ ਚਰਨ
 ਪਰ ਸੁਰਤਿ ਹਮਰੀ ਲਗਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਅਲਖ ਕਰਤਾਰਣੀ ਸਿਵ ਸਰੂਪਾ ॥
 ਤੁਹੀ ਘਟ ਘਟੇ ਦੇਵਿ ਦੁਰਗੇ
 ਅਨੂਪਾ ॥ ਤੁਹੀ ਹੈ ਸਭਨ ਬੀਚ ਸਭ
 ਸੋਂ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ

ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ॥ ਤੁਹੀ ਖਾਸ
 ਭਗਤਣਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਜਪੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਹਰਿ ਚਰਣ ਪਰ ਅਪੁਨ ਸਿਰ
 ਧਰੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿਉ
 ਅਗਮ ਰੂਪ ਹੋਈ ॥ ਸਭੈ ਪਚਿ ਮੁਏ
 ਪਾਰ ਪਾਵਤ ਨ ਕੋਈ ॥ ਤੁਹੀ ਸੂਰ
 ਬਲਵੰਤਣੀ ਗੁਣ ਗਹੀਰੇ ॥ ਤੁਮਨ
 ਦੂਰਿ ਘੁਰਿ ਹੈਂ ਅਨਾਹਦ ਨਫੀਰੇ ॥
 ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪਾ ਤੁਹੀ ਆਦਿ
 ਰਾਣੀ ॥ ਤੁਹੀ ਜੋਗ ਬਿੱਦਯਾ ਤੁਹੀ
 ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਥ
 ਕਾਦਰ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਤਹਾਂ ਤੂ ਖੜੀ
 ਕੁਦਰਤੀ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਅੰਬਿਕੇ
 ਸਕਤਿ ਦੁਰਗੇ ਭਵਾਨੀ ॥ ਤੁਮਨ
 ਕੁਦਰਤੀ ਜੋਤਿ ਘਟਿ ਘਟਿ
 ਸਮਾਨੀ ॥ ਧਰਨਿ ਪਵਨ ਆਕਾਸ
 ਕੁਦਰਤਿ ਸਰੂਪਾ ॥ ਤੁਹੀ ਕੁਦਰਤੀ

ਅਲਖ ਦੇਵੀ ਅਨੂਪਾ ॥ ਨਹੀ ਭਾਖ
 ਸਾਕਉ ਮਹਿਮਾ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਲਖਜੇ
 ਨਾਹਿ ਕਿਨਹੂੰ ਤੁਮਨ ਅੰਤੁ ਪਾਰੀ ॥
 ਯਹੀ ਦਾਸ ਤੁਮਰਾ ਚਰਨ ਧੂਰਿ
 ਪਾਵੈ ॥ ਤੁਮਨ ਦੁਾਰ ਠਾਢਾ ਸਦਾ
 ਧੁਨਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਮੁਖ ਪਸਾਰੇ
 ਕਾਲਿਕਾ ਦੈਤ ਚਬਾਵੈ ਦਾਂਤ ॥ ਪੰਥ
 ਚਲਾਵੈ ਜਗਤ ਮੈ ਜੁੱਧ ਕਰਹਿ ਤਬ
 ਸਾਂਤਿ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਪੰਜਵਾਂ ॥੫॥

ਨਮੋ ਦੇਵਿ ਸਾਕੁੰਭਰੀ ਹਿੰਗੁਲਾਜਾ ॥
 ਤੁਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਹਿ ਸਿੱਧ
 ਕਾਜਾ ॥ ਤੁਹੀ ਅਲਖ ਜੁਲਾ
 ਕਮੱਛਿਆ ਪਰਧਾਨੀ ॥ ਤੁਮਨ ਜਸ
 ਸਕਲ ਜਗਤ ਕਰਿ ਹੈ ਬਖਾਨੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਠਾਕੁਰ
 ਜਪੰਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਰਾਛਸਨ ਕਉ ਪਕੜ

ਕਰਿ ਦਹੰਤੀ ॥ ਹਮਨ ਬੈਰੀਅਨ
 ਕਉ ਪਕੜਿ ਘਾਤ ਕੀਜੈ ॥ ਤਬੈ
 ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਮਨ ਪਤੀਜੈ ॥
 ਤੁਹੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਜਗਤ ਗੁਰ
 ਭਵਾਨੀ ॥ ਛੱਤ੍ਰ ਛੀਨ ਮੁਗਲਨ ਕਰਹੁ
 ਬੇਗਿ ਫਾਨੀ ॥ ਸਕਲ ਹਿੰਦੁ ਸਿਉ
 ਤੁਰਕ ਦੁਸਟਾ ਬਿਦਾਰਹੁ ॥ ਧਰਮ
 ਕੀ ਧੁਜਾ ਕਉ ਜਗਤ ਮੈ ਝੁਲਾਰਹੁ ॥
 ਦੁਹੂੰ ਪੰਥ ਮੈਂ ਕਪਟ ਵਿੱਦਯਾ
 ਚਲਾਨੀ ॥ ਬਹੁੜਿ ਤੀਸਰਾ ਪੰਥ ਕੀਜੈ
 ਪਰਧਾਨੀ ॥ ਜੋ ਉਪਜੈ ਮਰੈ ਤਾਹਿ
 ਸਿਮਰਨ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਅਟਲ ਪੁਰਖ
 ਅਕਾਲ ਕਾ ਨਾਮ ਲੀਜੈ ॥ ਮੜੀ ਗੋਰ
 ਦੇਵਲ ਮਸੀਤਾਂ ਗਿਰਾਯੰ ॥ ਤੁਹੀ
 ਏਕ ਅਕਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਾਯੰ ॥
 ਮਿਟਹਿ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਠਾਰਹਿ
 ਪੁਰਾਨਾ ॥ ਮਿਟੈ ਬਾਂਗ ਸਲਵਾਤ

ਸੁੰਨਤਿ ਕੁਰਾਨਾ ॥ ਸਕਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ
 ਇਕ ਬਰਨ ਹੁਇ ਕਰਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥
 ਧਰਮ ਨੇਮ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਕਿਨਹੂੰ ਨ
 ਜਾਨੀ ॥ ਕਠਿਨ ਦੁੰਦ ਵਰਤੈ ਜਗਤ
 ਮਹਿ ਗੁਬਾਰਾ ॥ ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰਿ
 ਮੋਹਿ ਲੀਜੈ ਉਬਾਰਾ ॥ ਤੁਹੀ ਕੁਦਰਤੇ
 ਸਕਤਿ ਦੁਰਗੇ ਭਵਾਨੀ ॥ ਤੁਹੀ ਜਗਤ
 ਮਾਤਾ ਸਕਲ ਬਿਧਿ ਨਿਧਾਨੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਬਿਆਸ ਗੋਰਖ ਅਗਸਤੰ
 ਕਬੀਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਰਿਖਿ ਮੁਨੀਸਰ
 ਤੁਹੀ ਗੌਂਸ ਪੀਰੇ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ
 ਕਉ ਸਦਾ ਤੂ ਧਿਆਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਦ੍ਵਾਰਿ
 ਠਾਢੀ ਵਜੀਰਨਿ ਕਹਾਵੈ ॥ ਨਹੀ
 ਤੁਮ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰ ਹਜੂਰੇ ॥
 ਤੁਹੀ ਅਲਖਣੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਜਗਤ
 ਪੂਰੇ ॥ ਅਪੁਨ ਜਾਨ ਕਰਿ ਮੋਹਿ
 ਲੀਜੈ ਬਚਾਈ ॥ ਅਸੁਰ ਪਾਪੀਅਨ

ਮਾਰਿ ਦੇਵਹੁ ਉਡਾਈ ॥ ਸਕਲ
 ਜਗਤ ਕਉ ਸੁਖ ਬਸਾਵਹੁ ਅਨੰਦਾ ॥
 ਤੁਹੀ ਦਰਦ ਮੇਟਨਿ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ
 ਮੁਕੰਦਾ ॥ ਯਹੀ ਦੇਹ ਆਗਿਆ
 ਤੁਰਕਨ ਗਹਿ ਖਪਾਉਂ ॥ ਗਊ ਘਾਤ
 ਕਾ ਦੋਖ ਜਗ ਸਿਉਂ ਮਿਟਾਉਂ ॥ ਛਤ੍ਰ
 ਤਖਤ ਮੁਗਲਨ ਕਰਹੁੰ ਮਾਰ ਦੂਰੇ ॥
 ਘੁਰਹਿ ਤਬ ਜਗਤ ਮਹਿ ਫਤਹ
 ਧਰਮ ਤੂਰੇ ॥ ਤੁਮਨ ਦਰਿ ਖੜਾ
 ਦਾਸ ਕਰਿ ਹੈ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਤੁਰਕਨ
 ਮੇਟ ਕੀਜੈ ਜਗਤ ਮਹਿ ਉਜਾਰਾ ॥
 ਤਬਹਿ ਗੀਤ ਮੰਗਲ ਫਤਹਿ ਕੇ
 ਸੁਨਾਉਂ ॥ ਤੁਮਨ ਕਉ ਸਿਮਰਿ ਦੂਖ
 ਸਗਲੇ ਮਿਟਾਉਂ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਿਰਪਾ
 ਕੀਜੈ ਦਾਸ ਪਰ ਕੁੰਟ ਨਿਵਾਉਂ
 ਚਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਤਿਹਾਰੋ ਜੋ ਜਪੈ ਭਏ
 ਸਿੰਧੁ ਭਵ ਪਾਰ ॥

ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਛੀਵਾਂ ॥੬॥

ਨਮੋ ਕਸਟ ਹਰਣੀ ਦੁਰਗਾ ਸਕਤਿ
 ਮਾਏ ॥ ਸਭੈ ਦੁਸਟ ਦਾਨੋ ਪਕੜਿ ਤੈ
 ਖਪਾਏ ॥ ਤੁਮਨ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ
 ਪੁਰਿ ਮਹਿ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਤਹਾਂ ਨੂਰ
 ਤੁਮਰਾ ਅਗਮ ਰੂਪ ਛਾਜੈ ॥ ਤੁਹੀ
 ਧੌਲ ਗਿਰਿ ਕੋਟ ਕਾਂਗੜ ਬਸੰਤੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਅਛਲ ਅਨਾਥ ਦੇਵਨ
 ਅਨੰਤੀ ॥ ਰਟੋਂ ਨਿਸਿ ਦਿਨਾ ਜਾਪੁ
 ਤੁਮਰਾ ਭਵਾਨੀ ॥ ਤੁਮਨ ਚਰਨ ਮੋਂ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਰੀ ਲਗਾਨੀ ॥ ਕਰਹੁ
 ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ ਜਗਤ ਕੀ ਸੰਭਾਰੇ ॥
 ਹਮਨ ਦੁਸਟ ਦੋਖੀ ਸਭਨ ਹੋਹਿੰ
 ਛਾਰੇ ॥ ਸਦਾ ਸਰਬਦਾ ਚਰਣ ਤੁਮਰੇ
 ਧਿਆਉਂ ॥ ਤੁਮਨ ਮਿਹਰ ਸਿਉਂ
 ਦੁਸਟ ਸਗਲੇ ਖਪਾਉਂ ॥ ਯਹੀ ਆਸ
 ਪੂਰਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ॥ ਮਿਟੈ

ਕਸਟ ਗਊਅਨ ਛੁਟੈ ਖੇਦ ਭਾਰੀ ॥
 ਫਤਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਜਗਤ ਸਿਉਂ
 ਬੁਲਾਉਂ ॥ ਸਭਨ ਕਉ ਸਬਦ ਵਾਹਿ
 ਵਾਹਿ ਦ੍ਰਿੜਾਉਂ ॥ ਕਰਹੁ ਖਾਲਸਾ
 ਪੰਥ ਤੀਸਰ ਪ੍ਰਵੇਸਾ ॥ ਜਗਹਿ ਸਿੰਘ
 ਜੋਧੇ ਧਰਹਿ ਨੀਲ ਭੇਸਾ ॥ ਸਕਲ
 ਰਾਛਸਨ ਕਉ ਪਕੜ ਵੈ ਖਪਾਵੈ ॥
 ਸਭੈ ਜਗਤ ਸਿਉ ਧੁਨਿ ਫਤਹਿ ਕੀ
 ਬੁਲਾਵੈ ॥ ਤੁਹੀ ਸਾਰਦਾ ਬੇਦ
 ਗਾਯਣ ਸੁਰਸਤੀ ॥ ਤੁਹੀ ਦੇਵਿ
 ਦੁਰਗੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਸਤੀ ॥ ਯਹੀ
 ਬੇਨਤੀ ਖਾਸ ਹਮਰੀ ਸੁਣੀਜੈ ॥
 ਅਸੁਰ ਮਾਰ ਕਰਿ ਰੱਛ ਗਊਅਨ
 ਕਰੀਜੈ ॥ ਤੁਹੀ ਸਿੱਧਿ ਨਵਨਿਧਿ
 ਕਉ ਭਰਣਹਾਰੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਅੰਨਦਾਯਣਿ ਸਕਲ ਜਗ ਭਿਖਾਰੀ ॥
 ਤੁਹੀ ਰਿਖਿ ਬਸਿਸਟੇ ਤੁਹੀ ਹੈ

ਦੂਬਾਸਾ ॥ ਤੁਹੀ ਜਮਦਗਨਿ ਸੰਤ
 ਗੋਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸਾ ॥ ਤੁਹੀ ਕਾਲਕੇ
 ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰ ਕਰਣੀ ॥ ਤੁਹੀ
 ਸੇਵਕਨ ਪਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰ ਧਰਣੀ ॥
 ਕਹਾਂ ਲੋ ਬਖਾਨੋਂ ਤੁਮਨ ਗਤਿ
 ਅਪਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਜਾਲਪਾ ਅਲਖ
 ਰੂਪਣਿ ਮੁਰਾਰੇ ॥ ਤੁਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ
 ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਭਵਾਨੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ
 ਪੁਰਖ ਪਰ ਭਈ ਤੂੰ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥
 ਯਹੀ ਦੇਹਿ ਬਰ ਮੋਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
 ਧਿਆਉਂ ॥ ਅਸੁਰ ਜੀਤ ਕਰਿ
 ਧਰਮ ਨਉਬਤ ਬਜਾਉਂ ॥ ਮਿਟਹਿ
 ਸਭ ਜਗ ਸਿਉਂ ਤੁਰਕਨ ਦੁੰਦ
 ਸੋਰਾ ॥ ਬਚਹਿ ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਖਪਹਿ
 ਦੁਸਟ ਚੋਰਾ ॥ ਸਭੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਪਰਜਾ
 ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਬਿਰਾਜੈ ॥ ਮਿਟੈ ਦੂਖ
 ਸੰਤਾਪ ਆਨੰਦ ਗਾਜੈ ॥ ਨ ਛਾਡਉਂ

ਕਹੂੰ ਦੁਸਟ ਅਸੁਰਨ ਨਿਸਾਨੀ ॥
 ਚਲੈ ਸਭ ਜਗਤ ਮਹਿ ਧਰਮ ਕੀ
 ਕਹਾਨੀ ॥ ਛਤ੍ਰ ਧਾਰੀਅਨ ਕਉ
 ਕਰਹੁ ਬੇਗਿ ਨਾਸਾ ॥ ਅਪੁਨ ਦਾਸ
 ਕਾ ਦੇਖੀਅਹੁ ਤਬ ਤਮਾਸਾ ॥
 ਦੋਹਰਾ ॥ ਤਬ ਖੜਗ ਤਮਾਸਾ
 ਦੇਖੀਐ ਹਰਿ ਦੁਰਗੇ ਅਬਿਨਾਸ ॥
 ਪਕੜਿ ਤੇਗ ਦੁਸਟਨ ਹਤੁੰ ਕਰਹੁ
 ਧਰਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ॥੧॥ ਹਰਿ ਭਗਤ
 ਭਗੌਤੀ ਤਿਸੈ ਕੀ ਜੋ ਰਣਿ ਧੀਰ
 ਧਰੇਇ ॥ ਤਿਹਿ ਅੰਗ ਸੰਗ ਤੁਮ
 ਲਾਗ ਰਹੁ ਜੋ ਪਾਛੈ ਪਗ ਨ ਧਰੇਇ
 ॥੨॥ ਚੌਪਈ ॥ ਖਟ ਛੰਦ ਭਗਵਤੀ
 ਮਹਾਂ ਪੁਨੀਤੇ ॥ ਤਿਸ ਪਠਵਤ
 ਉਪਜਤ ਪਰਤੀਤੇ ॥ ਇਉਂ ਨਿਸਿ
 ਬਾਸੁਰ ਦੁਰਗੇ ਗੁਨ ਗਾਯੰ ॥ ਤਿਹ
 ਸਹਿਜੇ ਅਟਲ ਅਮਰ ਪਦ ਪਾਯੰ ॥

ਯਹ ਖਸਟਕ ਛੰਦ ਸੰਪੂਰਨ ਭਯੋ ॥
 ਤਿਸ ਉਚਰਤ ਸਗਲਾ ਭ੍ਰਮ ਗਯੋ ॥
 ਹਰਿ ਅਲਖ ਈਸੁਰੀ ਭਈ
 ਕ੍ਰਿਪਾਲੰ ॥ ਤਿਨ ਦਾਸ ਆਪਨਾ ਕੀਓ
 ਨਿਹਾਲੰ ॥ ਦੁਖ ਰੋਗ ਸੋਗ ਭੈ ਮਿਟੇ
 ਕਲੇਸਾ ॥ ਬਹੁ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਅਨਦ
 ਪ੍ਰਵੇਸਾ ॥ ਇਤ ਬਿਧਿ ਦੁਰਗੇ
 ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਤਿਹਿ ਅਪਨ ਦਾਸ
 ਕਉ ਲੀਆ ਉਬਾਰੀ ॥
 ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਵਿਰਚਿਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਤੀ ਛੰਦ ਖਸਟਕੰ ਸਮਾਪਤੰ
 ਮਸਤੁ ਸੁਭ ਮਸਤੁ ॥

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥
 ਅਥ ਸ੍ਰੀ ਸਸਤ੍ਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ
 ਪੁਰਾਣ ਲਿਖਯਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦ ॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸਾਂਗ ਸਰੋਹੀ ਸੈਫ ਅਸਿ
 ਤੀਰ ਤੁਪਕ ਤਰਵਾਰ ॥ ਸੱਤ੍ਰਾਂਤਕ
 ਕਵਚਾਂਤਕਰਿ ਕਰੀਐ ਰੱਛ ਹਮਾਰ
 ॥੧॥ ਅਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਧਾਰਾਧਰੀ
 ਸੈਫ ਸੂਲ ਜਮਦਾਢ ॥ ਕਵਚਾਂਤਕ
 ਸੱਤ੍ਰਾਂਤਕਰ ਤੇਗ ਤੀਰ
 ਧਰਬਾਢ ॥੨॥ ਅਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋ
 ਖੜਗ ਤੁਪਕ ਤਬਰ ਅਰੁ ਤੀਰ ॥
 ਸੈਫ ਸਰੋਹੀ ਸੈਹਥੀ ਯਹੈ ਹਮਾਰੇ

ਪੀਰ ॥੩॥ ਤੀਰ ਤੁਹੀਂ ਸੈਥੀ ਤੁਹੀਂ
 ਤੁਹੀਂ ਤਬਰ ਤਰਵਾਰ ॥ ਨਾਮ
 ਤਿਹਾਰੋ ਜੋ ਜਪੈ ਭਏ ਸਿੰਧੁ ਭਵ ਪਾਰ
 ॥੪॥ ਕਾਲ ਤੁਹੀਂ ਕਾਲੀ ਤੁਹੀਂ
 ਤੁਹੀਂ ਤੇਗ ਅਰੁ ਤੀਰ ॥ ਤੁਹੀਂ
 ਨਿਸਾਨੀ ਜੀਤ ਕੀ ਆਜੁ ਤੁਹੀਂ
 ਜਗਬੀਰ ॥੫॥ ਤੁਹੀਂ ਸੂਲ ਸੈਥੀ
 ਤਬਰ ਤੂੰ ਨਿਖੰਗ ਅਰੁ ਬਾਨ ॥
 ਤੁਹੀਂ ਕਟਾਰੀ ਸੇਲ ਸਭ ਤੁਮ ਹੀ
 ਕਰਦ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ॥੬॥ ਸਸਤ੍ਰ ਅਸਤ੍ਰ
 ਤੁਮਹੀ ਸਿਪਰ ਤੁਮਹੀ ਕਵਚ ਨਿਖੰਗ
 ॥ ਕਵਚਾਂਤਕ ਤੁਮਹੀ ਬਨੇ ਤੁਮ
 ਬਜਾਪਕ ਸਰਬੰਗ ॥੭॥ ਸ੍ਰੀ ਤੂੰ ਸਭ
 ਕਾਰਨ ਤੁਹੀਂ ਤੂੰ ਬਿੱਦਯਾ ਕੋ ਸਾਰ ॥
 ਤੁਮ ਸਭ ਕੋ ਉਪਰਾਜਹੀ ਤੁਮ ਹੀ
 ਲੇਤ ਉਬਾਰ ॥੮॥ ਤੁਮ ਹੀ ਦਿਨ
 ਰਜਨੀ ਤੁਹੀ ਤੁਮ ਹੀ ਜੀਅਨ

ਉਪਾਇ ॥ ਕਉਤਕ ਹੇਰਨ ਕੇ
 ਨਮਿਤ ਤਿਨ ਮੋ ਬਾਦ ਬਢਾਇ
 ॥੯॥ ਅਸਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਖੰਡੋ ਖੜਗ
 ਸੈਫ ਤੇਗ ਤਰਵਾਰ ॥ ਰੱਛ ਕਰੋ
 ਹਮਰੀ ਸਦਾ ਕਵਚਾਂਤਕ ਕਰਵਾਰ
 ॥੧੦॥ ਤੁਹੀ ਕਟਾਰੀ ਦਾੜ੍ਹਜਮ ਤੂੰ
 ਬਿਛੂਓ ਅਰੁ ਬਾਨ ॥ ਤੋ ਪਤਿ ਪਦ
 ਜੇ ਲੀਜੀਐ ਰੱਛ ਦਾਸ ਮੁਹਿ ਜਾਨ
 ॥੧੧॥ ਬਾਂਕ ਬੱਜ੍ਰ ਬਿਛੂਓ ਤੁਹੀਂ
 ਤੁਹੀਂ ਤਬਰ ਤਰਵਾਰ ॥ ਤੁਹੀਂ
 ਕਟਾਰੀ ਸੈਹਥੀ ਕਰੀਐ ਰੱਛ ਹਮਾਰਿ
 ॥੧੨॥ ਤੁਹੀਂ ਗੁਰਜ ਤੁਮ ਹੀ ਗਦਾ
 ਤੁਮ ਹੀ ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨਿ
 ਮੋਰੀ ਸਦਾ ਰੱਛ ਕਰੋ ਸਰਬੰਗ
 ॥੧੩॥ ਛੁਰੀ ਕਲਮ ਰਿਪੁ ਕਰਦ
 ਭਨਿ ਖੰਜਰ ਬੁਗਦਾ ਨਾਇ ॥ ਅਰਧ
 ਰਿਜਕ ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਮੁਹਿ ਤੁਮ

ਲੇਹੁ ਬਚਾਇ ॥੧੪॥ ਪ੍ਰਿਥਮ
 ਉਪਾਵਹੁ ਜਗਤ ਤੁਮ ਤੁਮਹੀ ਪੰਥ
 ਬਨਾਇ ॥ ਆਪ ਤੁਹੀ ਝਗਰਾ ਕਰੋ
 ਤੁਮਹੀ ਕਰੋ ਸਹਾਇ ॥੧੫॥ ਮੱਛ
 ਕੱਛ ਬਾਰਾਹ ਤੁਮ ਤੁਮ ਬਾਵਨ
 ਅਵਤਾਰ ॥ ਨਾਰ ਸਿੰਘ ਬਉਧਾ
 ਤੁਹੀਂ ਤੁਹੀਂ ਜਗਤ ਕੋ ਸਾਰ ॥੧੬॥
 ਤੁਹੀਂ ਰਾਮ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਤੁਮ ਤੁਹੀਂ
 ਬਿਸਨ ਕੋ ਰੂਪ ॥ ਤੁਹੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਸਭ
 ਜਗਤ ਕੀ ਤੁਹੀਂ ਆਪ ਹੀ ਭੂਪ
 ॥੧੭॥ ਤੁਹੀਂ ਬਿਪ੍ਰ ਛੜੀ ਤੁਹੀਂ
 ਤੁਹੀਂ ਰੰਕ ਅਰੁ ਰਾਉ ॥ ਸਾਮ ਦਾਮ
 ਅਰੁ ਡੰਡ ਤੂੰ ਤੁਮਹੀ ਭੇਦ ਉਪਾਉ
 ॥੧੮॥ ਸੀਸ ਤੁਹੀਂ ਕਾਯਾ ਤੁਹੀਂ
 ਤੈਂ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਤੈਂ ਬਿਦਯਾ
 ਜਗ ਬਕਤ੍ਰੁ ਹੁਇ ਕਰੇ ਬੇਦ ਬਖਯਾਨ
 ॥੧੯॥ ਬਿਸਿਖ ਬਾਨ ਧਨੁਖਾਗ੍ਰੁ ਭਨ

ਸਰ ਕੈਬਰ ਜਿਹ ਨਾਮ ॥ ਤੀਰ
 ਖਤੰਗ ਤਤਾਰਚੇ ਸਦਾ ਕਰੋ ਮਮ
 ਕਾਮ ॥੨੦॥ ਤੂਣੀਰਾਲੈ ਸੜੁ ਅਰਿ
 ਮ੍ਰਿਗ ਅੰਤਕ ਸਸਿ ਬਾਨ ॥ ਤੁਮ
 ਬੈਰਣ ਪ੍ਰਥਮੈ ਹਨੋ ਬਹੁਰੋ ਬਜੈ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ॥੨੧॥ ਤੁਮ ਪਾਟਸ ਪਾਸੀ
 ਪਰਸ ਪਰਮ ਸਿੰਧ ਕੀ ਖਾਨ ॥ ਤੇ
 ਜਗ ਕੇ ਰਾਜਾ ਭਏ ਦੀਅ ਤਵ ਜਿਹ
 ਬਰਦਾਨ ॥੨੨॥ ਸ੍ਰੀ ਸਸੜੁ
 ਅਰਿਆਰਿ ਅਸਿ ਖੰਡੋ ਖੜਗ
 ਕ੍ਰਿਪਾਨ ॥ ਸਕ੍ਰੁ ਸੁਰੇਸਰ ਤੁਮ ਕਿਯੋ
 ਭਗਤ ਆਪਨੋ ਜਾਨਿ ॥੨੩॥
 ਜਮਧਰ ਜਮਦਾੜਾ ਜਬਰ ਜੋਧਾਂਤਕ
 ਜਿਹ ਨਾਇ ॥ ਲੂਟ ਕੂਟ ਲੀਜਤ
 ਤਿਨੈ ਜੇ ਬਿਨ ਬਾਂਧੇ ਜਾਇ ॥੨੪॥
 ਬਾਂਕ ਬਜ੍ਰੁ ਬਿਛੂਓ ਬਿਸਿਖਿ ਬਿਰਹ
 ਬਾਨ ਸਭ ਰੂਪ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਤੁਮ

ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਭਏ ਜਗਤ ਕੇ ਭੂਪ
 ॥੨੫॥ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇਰ ਸਮਰਾਂਤਕਰ
 ਸਿੱਖਰਾਰਿ ਸਮਸੇਰ ॥ ਮੁਕਤ ਜਾਲ
 ਜਮ ਕੇ ਭਏ ਜਿਨੈ ਕਹਯੋ ਇਕ ਬੇਰ
 ॥੨੬॥ ਸੈਫ ਸਰੋਹੀ ਸੱਤ੍ਰ ਅਰਿ
 ਸਾਰੰਗਾਰਿ ਜਿਹ ਨਾਮ ॥ ਸਦਾ
 ਹਮਾਰੇ ਚਿੱਤ ਬਸੋ ਸਦਾ ਕਰੋ ਮਮ
 ਕਾਮ ॥੨੭॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਸਸਤ੍ਰ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਪੁਰਾਣੇ
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਉਸਤਤਿ ਪ੍ਰਿਥਮ
 ਧਿਆਇ ਸਮਾਪਤ ਮਸਤੁ ਸੁਭ
 ਮਸਤੁ ॥

ਬਾਰਹ ਮਾਹਾ ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫

ਘਰੁ ੪

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ ਵੀਛੁੜੇ ਕਰਿ
 ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਰਾਮ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ
 ਦਹ ਦਿਸ ਭ੍ਰਮੇ ਥਕਿ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਕੀ
 ਸਾਮ॥ ਧੇਨੁ ਦੁਧੈ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕਿਤੈ ਨ
 ਆਵੈ ਕਾਮ॥ ਜਲ ਬਿਨੁ ਸਾਖ
 ਕੁਮਲਾਵਤੀ ਉਪਜਹਿ ਨਾਹੀ ਦਾਮ॥
 ਹਰਿ ਨਾਹ ਨ ਮਿਲੀਐ ਸਾਜਨੈ ਕਤ
 ਪਾਈਐ ਬਿਸਰਾਮ॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਹਰਿ
 ਕੰਤੁ ਨ ਪ੍ਰਗਟਈ ਭਠਿ ਨਗਰ ਸੇ
 ਗ੍ਰਾਮ॥ ਸੂਬ ਸੀਗਾਰ ਤੰਬੋਲ ਰਸ ਸਣੁ
 ਦੇਹੀ ਸਭ ਖਾਮ॥ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਕੰਤ
 ਵਿਹੁਣੀਆ ਮੀਤ ਸਜਣ ਸਭਿ ਜਾਮ॥
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ॥ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ

ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਕਾ ਨਿਹਚਲ
ਧਾਮ ॥੧॥

ਚੇਤਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਅਰਾਧੀਐ ਹੋਵੈ
ਅਨੰਦੁ ਘਣਾ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ
ਪਾਈਐ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਭਣਾ ॥ ਜਿਨਿ
ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਆਏ
ਤਿਸਹਿ ਗਣਾ ॥ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ
ਬਿਨੁ ਜੀਵਣਾ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਜਣਾ ॥
ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿਆ
ਰਵਿਆ ਵਿਚਿ ਵਣਾ ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ
ਨ ਆਵਈ ਕਿਤੜਾ ਦੁਖੁ ਗਣਾ ॥
ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿੰਨਾ ਭਾਗੁ
ਮਣਾ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੰਉ ਮਨੁ
ਲੋਚਦਾ ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਮਨਾ ॥
ਚੇਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਸ ਕੈ
ਪਾਇ ਲਗਾ ॥੨॥

ਵੈਸਾਖਿ ਧੀਰਨਿ ਕਿਉ ਵਾਢੀਆ

ਜਿਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ॥ ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ
 ਪੁਰਖੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੈ ਲਗੀ ਮਾਇਆ
 ਧੋਹੁ॥ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਸੰਗਿ ਧਨਾ ਹਰਿ
 ਅਵਿਨਾਸੀ ਓਹੁ॥ ਪਲਚਿ ਪਲਚਿ
 ਸਗਲੀ ਮੁਈ ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਮੋਹੁ॥
 ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਗੈ
 ਲਈਅਹਿ ਖੋਹਿ॥ ਦਯੁ ਵਿਸਾਰਿ
 ਵਿਗੁਚਣਾ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ
 ਕੋਇ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਚਰਣੀ ਜੋ ਲਗੇ ਤਿਨ
 ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ
 ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹੁ ਪਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ॥ ਵੈਸਾਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਤਾਂ ਲਗੈ ਜਾ
 ਸੰਤੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥੩॥

ਹਰਿ ਜੇਠਿ ਜੁੜੰਦਾ ਲੋੜੀਐ ਜਿਸੁ
 ਅਗੈ ਸਭਿ ਨਿਵੰਨਿ॥ ਹਰਿ ਸਜਣ
 ਦਾਵਣਿ ਲਗਿਆ ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਈ
 ਬੰਨਿ॥ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਉਨ

ਲਗੈ ਨਾਹੀ ਸੰਨਿ॥ ਰੰਗ ਸਭੇ
 ਨਾਰਾਇਣੈ ਜੇਤੇ ਮਨਿ ਭਾਵੰਨਿ॥ ਜੋ
 ਹਰਿ ਲੋੜੇ ਸੋ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜੀਅ
 ਕਰੰਨਿ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਸੇਈ
 ਕਹੀਅਹਿ ਧੰਨਿ॥ ਆਪਣ ਲੀਆ ਜੇ
 ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੜਿ ਕਿਉ ਰੋਵੰਨਿ॥ ਸਾਧੂ
 ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੇ ਨਾਨਕ ਰੰਗ ਮਾਣੰਨਿ॥
 ਹਰਿ ਜੇਠੁ ਰੰਗੀਲਾ ਤਿਸੁ ਧਣੀ ਜਿਸ
 ਕੈ ਭਾਗੁ ਮਥੰਨਿ॥੪॥

ਆਸਾੜੁ ਤਪੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਹਰਿ
 ਨਾਹੁ ਨ ਜਿੰਨਾ ਪਾਸਿ॥ ਜਗਜੀਵਨ
 ਪੁਰਖੁ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਮਾਣਸ ਸੰਦੀ
 ਆਸ॥ ਦੁਯੈ ਭਾਇ ਵਿਗੁਚੀਐ ਗਲਿ
 ਪਈਸੁ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ
 ਲੁਣੈ ਮਥੈ ਜੋ ਲਿਖਿਆਸੁ॥ ਰੈਣਿ
 ਵਿਹਾਣੀ ਪਛੁਤਾਣੀ ਉਠਿ ਚਲੀ ਗਈ
 ਨਿਰਾਸ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਸਾਧੂ ਭੇਟੀਐ ਸੋ

ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ
 ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਹੋਇ
 ਪਿਆਸ ॥ ਪ੍ਰਭ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ
 ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
 ਆਸਾੜੁ ਸੁਹੰਦਾ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਜਿਸੁ
 ਮਨਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸ ॥੫॥

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਚਰਨ
 ਕਮਲ ਸਿਉ ਪਿਆਰੁ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ
 ਰਤਾ ਸਚ ਰੰਗਿ ਇਕੋ ਨਾਮੁ
 ਅਧਾਰੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਰੰਗ ਕੂੜਾਵਿਆ
 ਦਿਸਨਿ ਸਭੇ ਛਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ
 ਪੀਵਣਹਾਰੁ ॥ ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ
 ਮਉਲਿਆ ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਨੋ ਮਨੁ ਲੋਚਦਾ ਕਰਮਿ
 ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥ ਜਿਨੀ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭੁ
 ਪਾਇਆ ਹੰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ

ਬਲਿਹਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀ ਮਇਆ
ਕਰਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ਸਾਵਣੁ
ਤਿਨਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ
ਉਰਿ ਹਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਭਾਦੁਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀਆ ਦੂਜੈ
ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥ ਲਖ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਇਆ
ਕਾਰਜਿ ਨਾਹੀ ਕੇਤੁ ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ
ਦੇਹ ਬਿਨਸਸੀ ਤਿਤੁ ਵੇਲੈ ਕਹਸਨਿ
ਪ੍ਰੇਤੁ ॥ ਪਕੜਿ ਚਲਾਇਨਿ ਦੂਤ ਜਮ
ਕਿਸੈ ਨ ਦੇਨੀ ਭੇਤੁ ॥ ਛਡਿ ਖੜੋਤੇ
ਖਿਨੈ ਮਾਹਿ ਜਿਨ ਸਿਉ ਲਗਾ ਹੇਤੁ ॥
ਹਥ ਮਰੋੜੈ ਤਨੁ ਕਪੇ ਸਿਆਹਹੁ
ਹੋਆ ਸੇਤੁ ॥ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੈ
ਕਰਮਾ ਸੰਦੜਾ ਖੇਤੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ
ਸਰਣਾਗਤੀ ਚਰਣ ਬੋਹਿਥ ਪ੍ਰਭ
ਦੇਤੁ ॥ ਸੇ ਭਾਦੁਇ ਨਰਕਿ ਨ
ਪਾਈਅਹਿ ਗੁਰੁ ਰਖਣ ਵਾਲਾ

ਹੇਤੁ ॥੭॥

ਅਸੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਉਮਾਹੜਾ ਕਿਉ
 ਮਿਲੀਐ ਹਰਿ ਜਾਇ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ
 ਪਿਆਸ ਦਰਸਨ ਘਣੀ ਕੋਈ ਆਣਿ
 ਮਿਲਾਵੈ ਮਾਇ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ
 ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥ ਵਿਣੁ
 ਪ੍ਰਭ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ
 ਜਾਇ ॥ ਜਿੰਨੀ ਚਾਖਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਸੇ
 ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ ॥ ਆਪੁ
 ਤਿਆਗਿ ਬਿਨਤੀ ਕਰਹਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ
 ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਕੰਤਿ
 ਮਿਲਾਈਆ ਸਿ ਵਿਛੁੜਿ ਕਤਹਿ ਨ
 ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਵਿਣੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਰਣਾਇ ॥ ਅਸੁ ਸੁਖੀ
 ਵਸੰਦੀਆ ਜਿਨਾ ਮਇਆ ਹਰਿ
 ਰਾਇ ॥੮॥

ਕਤਿਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਦੋਸੁ ਨ

ਕਾਹੂ ਜੋਗੁ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੁਲਿਆਂ
 ਵਿਆਪਨਿ ਸਭੇ ਰੋਗ ॥ ਵੇਮੁਖ ਹੋਏ
 ਰਾਮ ਤੇ ਲਗਨਿ ਜਨਮ ਵਿਜੋਗ ॥
 ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਉੜੇ ਹੋਇ ਗਏ ਜਿਤੜੇ
 ਮਾਇਆ ਭੋਗ ॥ ਵਿਚੁ ਨ ਕੋਈ ਕਰਿ
 ਸਕੈ ਕਿਸ ਥੈ ਰੋਵਹਿ ਰੋਜ ॥ ਕੀਤਾ
 ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ
 ਸੰਜੋਗ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੈ
 ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਸਭਿ ਬਿਓਗ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ
 ਬੰਦੀ ਮੋਚ ॥ ਕਤਿਕ ਹੋਵੈ ਸਾਧਸੰਗੁ
 ਬਿਨਸਹਿ ਸਭੇ ਸੋਚ ॥੯॥

ਮੰਘਿਰਿ ਮਾਹਿ ਸੋਹੰਦੀਆ ਹਰਿ
 ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਬੈਠੜੀਆਹ ॥ ਤਿਨ ਕੀ
 ਸੋਭਾ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਿ ਸਾਹਿਬਿ
 ਮੇਲੜੀਆਹ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ
 ਰਾਮ ਸਿਉ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਸਹੇਲੜੀਆਹ

॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰੀ ਸੇ ਰਹਨਿ
 ਇਕੇਲੜੀਆਹ ॥ ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਨ ਕਬਹੂ
 ਉਤਰੈ ਸੇ ਜਮ ਕੈ ਵਸਿ ਪੜੀਆਹ ॥
 ਜਿਨੀ ਰਾਵਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਸੇ
 ਦਿਸਨਿ ਨਿਤ ਖੜੀਆਹ ॥ ਰਤਨ
 ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਹਰਿ ਕੰਠਿ ਤਿਨਾ
 ਜੜੀਆਹ ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਂਛੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ
 ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਦਰਿ ਪੜੀਆਹ ॥
 ਮੰਘਿਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ
 ਜਨਮੜੀਆਹ ॥ ੧੦ ॥

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਕੰਠਿ
 ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਾਹੁ ॥ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ
 ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਦਰਸਨਿ ਲਗੜਾ
 ਸਾਹੁ ॥ ਓਟ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ
 ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਲਾਹੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਪੋਹਿ
 ਨ ਸਕਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੁਣ ਗਾਹੁ ॥
 ਜਹ ਤੇ ਉਪਜੀ ਤਹ ਮਿਲੀ ਸਚੀ

ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਮਾਹੁ॥ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਵਿਛੁੜੀਆਹੁ
 ॥ਬਾਰਿ ਜਾਉ ਲਖ ਬੇਰੀਆ ਹਰਿ
 ਸਜਣੁ ਅਗਮ ਅਗਾਹੁ॥ ਸਰਮ ਪਈ
 ਨਾਰਾਇਣੈ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਪਈਆਹੁ॥
 ਪੋਖੁ ਸੋਹੰਦਾ ਸਰਬ ਸੁਖ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ
 ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧੧॥

ਮਾਘਿ ਮਜਨੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂਆ ਧੂੜੀ
 ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਇ ਸੁਣਿ ਸਭਨਾ ਨੋ ਕਰਿ
 ਦਾਨੁ॥ ਜਨਮ ਕਰਮ ਮਲੁ ਉਤਰੈ
 ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ ਗੁਮਾਨੁ॥ ਕਾਮਿ
 ਕਰੋਧਿ ਨ ਮੋਹੀਐ ਬਿਨਸੈ ਲੋਭੁ
 ਸੁਆਨੁ॥ ਸਚੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਦਿਆ
 ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਜਹਾਨੁ॥ਅਠਸਠਿ
 ਤੀਰਥ ਸਗਲ ਪੁੰਨ ਜੀਅ ਦਇਆ
 ਪਰਵਾਨੁ॥ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਵੈ ਦਇਆ

ਕਰਿ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ॥ ਜਿਨਾ
ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਤਿਨ
ਕੁਰਬਾਨੁ॥ ਮਾਘਿ ਸੁਚੇ ਸੇ ਕਾਂਢੀਅਹਿ
ਜਿਨ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ॥ ੧੨॥

ਫਲਗੁਣਿ ਅਨੰਦ ਉਪਾਰਜਨਾ ਹਰਿ
ਸਜਣ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਈ
ਰਾਮ ਕੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਆ
ਮਿਲਾਇ॥ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸਰਬ ਸੁਖ
ਹੁਣਿ ਦੁਖਾ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ ਇਛੁ ਪੁਨੀ
ਵਡਭਾਗਣੀ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ
ਰਾਇ॥ ਮਿਲਿ ਸਹੀਆ ਮੰਗਲੁ
ਗਾਵਹੀ ਗੀਤ ਗੋਵਿੰਦ ਅਲਾਇ॥
ਹਰਿ ਜੇਹਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦਿਸਈ ਕੋਈ
ਦੂਜਾ ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ
ਸਵਾਰਿਓਨੁ ਨਿਹਚਲ ਦਿਤੀਅਨੁ
ਜਾਇ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਰਖਿਅਨੁ
ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮੈ ਧਾਇ॥ ਜਿਹਵਾ

ਏਕ ਅਨੇਕ ਗੁਣ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਚਰਣੀ
ਪਾਇ॥ ਫਲਗੁਣਿ ਨਿਤ ਸਲਾਹੀਐ
ਜਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੧੩॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ
ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਜ ਸਰੇ॥ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਆਰਾਧਿਆ ਦਰਗਹ ਸਚਿ ਖਰੇ॥
ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਚਰਣ ਹਰਿ
ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ
ਤਿਨ ਪਾਈਆ ਬਿਖਿਆ ਨਾਹਿ
ਜਰੇ॥ ਕੂੜ ਗਏ ਦੁਬਿਧਾ ਨਸੀ ਪੂਰਨ
ਸਚਿ ਭਰੇ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਦੇ
ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਏਕੁ ਧਰੇ॥ ਮਾਹ
ਦਿਵਸ ਮੂਰਤ ਭਲੇ ਜਿਸ ਕਉ ਨਦਰਿ
ਕਰੇ॥ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਰਸ ਦਾਨੁ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰੇ ॥੧੪॥੧॥

ਸਵੱਯਾ ਛੰਦ

ਪਾਪ ਸੰਬੂਹ ਬਿਨਾਸਨ ਕਉ ਕਲਿਕੀ
 ਅਵਤਾਰ ਕਹਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਤਰ ਕੱਛਿ
 ਤੁਰੰਗ ਸਪੱਛ ਬਡੋ ਕਰਿ ਕਾਢਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਕਪਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਨਿਕਸੇ
 ਜਿਮ ਕੇਹਰਿ ਪਰਬਤ ਤੇ ਤਸ ਸੋਭ
 ਦਿਵਾਲਜ ਪਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ
 ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ
 ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧॥

ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਮਹਾ ਲਖਿ ਦੇਵ
 ਅਦੇਵ ਲਜਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਅਰਿ ਮਾਰਿ
 ਸੁਧਾਰ ਕੈ ਟਾਰਿ ਘਨੇ ਬਹੁਰੋ ਕਲਿ
 ਧਰਮ ਚਲਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਸਭ ਸਾਧ
 ਉਬਾਰ ਲੈਹੈਂ ਕਰ ਦੈ ਦੁਖ ਆਂਚ ਨ
 ਲਾਗਨ ਪਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ
 ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ
 ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੨॥

ਦਾਨਵ ਮਾਰਿ ਅਪਾਰ ਬਡੇ ਰਣ
 ਜੀਤਿ ਨਿਸਾਨ ਬਜਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਖਲ
 ਟਾਰਿ ਹਜਾਰ ਕਰੋਰ ਕਿਤੇ ਕਲਿਕੀ
 ਕਲਿ ਕ੍ਰਿਤ ਬਢਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ
 ਜਿਤ ਹੀ ਤਿਤ ਧਰਮ ਦਿਸਾ ਲਖਿ
 ਪਾਪਨ ਪੁੰਜ ਪਰਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ
 ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ
 ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੩॥

ਛੀਨ ਮਹਾ ਦਿਜ ਦੀਨ ਸਦਾ ਲਖਿ
 ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਰਿਸਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਖਗ
 ਕਾਢਿ ਅਭੰਗ ਨਿਸੰਗ ਹਠੀ ਰਣ ਰੰਗ
 ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਰਿਪੁ ਜੀਤਿ
 ਅਜੀਤ ਅਭੀਤ ਬਡੇ ਅਵਨੀ ਪੈ ਸਬੈ
 ਜਸੁ ਗਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ
 ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
 ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੪॥

ਸੇਸ ਸੁਰੇਸ ਮਹੇਸ ਗਨੇਸ ਨਿਸੇਸ

ਭਲੇ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਗਣ ਭੂਤ
ਪਰੇਤ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਜਯ ਸੰਦ
ਨਿਨੱਦ ਸੁਨਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਨਰ ਨਾਰਦ
ਤੁੰਬਰ ਕਿੰਨਰ ਜੱਛ ਸੁ ਬੀਨ ਪ੍ਰਬੀਨ
ਬਜਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ
ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੫॥

ਤਾਲ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਮੁਚੰਗ ਉਪੰਗ ਸੁਰੰਗ
ਸੇ ਨਾਦ ਸੁਨਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਡਫ ਬਾਰ
ਤਰੰਗ ਰਬਾਬ ਤੁਰੀ ਰਣਿ ਸੰਖ ਅਸੰਖ
ਬਜਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਗਣ ਦੁੰਦਭਿ ਢੋਲਨ
ਘੋਰ ਘਨੀ ਸੁਨਿ ਸਤ੍ਰੂ ਸਭੈ
ਮੁਰਛਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ
ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੬॥

ਤੀਰ ਤੁਫੰਗ ਕਮਾਨ ਸੁਰੰਗ ਦੁਰੰਗ
ਨਿਖੰਗ ਸੁਹਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਬਰਛੀ ਅਰੁ

ਬੈਰਖ ਬਾਣ ਧੁਜਾ ਪਟ ਬਾਤ ਲਗੇ
 ਫਹਰਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਗਣ ਜੱਛ ਭੁਜੰਗ ਸੁ
 ਕਿੰਨਰ ਸਿੱਧ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਬੈ ਜਸੁ
 ਗਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ
 ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
 ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੨॥

ਕਉਚ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਕਟਾਰਿ ਕਮਾਨ
 ਸੁਰੰਗ ਨਿਖੰਗ ਛਕਾਵਹਿੰਗੇ ॥
 ਬਰਛੀ ਅਰੁ ਢਾਲ ਗਦਾ ਪਰਸੋ ਕਰਿ
 ਸੂਲ ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਭ੍ਰਮਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਅਤਿ
 ਕ੍ਰੁਧਤ ਹ੍ਰੈ ਰਣ ਮੂਰਧਨ ਮੋ ਸਰ ਓਘ
 ਪ੍ਰਓਘ ਚਲਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ
 ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ
 ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੩॥

ਤੇਜ ਪ੍ਰਚੰਡ ਅਖੰਡ ਮਹਾਂ ਛਬਿ
 ਦੁਜਨ ਦੇਖਿ ਪਰਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਜਿਮ
 ਪਉਨ ਪ੍ਰਚੰਡ ਬਹੈ ਪਤੂਆ ਸਬ

ਆਪਨ ਹੀ ਉਡਿ ਜਾਵਹਿਗੇ ॥

ਬਢਿਹੈ ਜਿਤਹੀ ਤਿਤ ਧਰਮ ਦਿਸਾ

ਕਹੂੰ ਪਾਪ ਨ ਢੂਢਤ ਪਾਵਹਿਗੇ ॥

ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ

ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿਗੇ ॥੯॥

ਛੂਟਤ ਬਾਨ ਕਮਾਨਨਿ ਕੇ ਰਣ

ਛਾਡਿ ਭਟਵਾ ਭਹਰਾਵਹਿਗੇ ॥ ਗਣ

ਬੀਰ ਬਿਤਾਲ ਕਰਾਲ ਪ੍ਰਭਾ ਰਣ

ਮੂਰਧਨ ਮੱਧਿ ਸੁਹਾਵਹਿਗੇ ॥ ਗਣ

ਸਿੱਧ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਮ੍ਰਿਧਿ ਸਨੈ ਕਰ

ਉਚਾਇ ਕੈ ਕ੍ਰਿਤ ਸੁਨਾਵਹਿਗੇ ॥

ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ

ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿਗੇ ॥੧੦॥

ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸਰੂਪ ਮਹਾਂ ਅੰਗ ਦੇਖਿ

ਅਨੰਗ ਲਜਾਵਹਿਗੇ ॥ ਭਵ ਭੂਤ

ਭਵਿੱਖ ਭਵਾਨ ਸਦਾ ਸਭ ਠਉਰ ਸਭੈ

ਠਹਰਾਵਹਿਗੇ ॥ ਭਵ ਭਾਰ ਅਪਾਰ

ਨਿਵਾਰਨ ਕੌ ਕਲਿਕੀ ਅਵਤਾਰ
 ਕਹਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ
 ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
 ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੧॥

ਭੂਮਿ ਕੋ ਭਾਰ ਉਤਾਰਿ ਬਡੇ ਬਡ
 ਆਛ ਬਡੀ ਛਬਿ ਪਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਖਲ
 ਟਾਰਿ ਜੁਝਾਰ ਬਰਿਆਰ ਹਠੀ ਘਨ
 ਘੋਖਨ ਜਿਉ ਘਰਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਕਲ
 ਨਾਰਦ ਭੂਤ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਜੈ ਪੜ੍ਹ
 ਧਰੜ੍ਹ ਸੁਨਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ
 ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ
 ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੨॥

ਝਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਜੁਝਾਰ ਬਡੇ ਰਣ
 ਮੱਧਿ ਮਹਾ ਛਬਿ ਪਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਧਰਿ
 ਲੁੱਥ ਪਲੁੱਥ ਬਿਥਾਰ ਘਣੀ ਘਨ ਕੀ
 ਘਟ ਜਿਉ ਘਰਾਵਹਿੰਗੇ ॥
 ਚਤੁਰਾਨਨ ਰੁਦ੍ਰ ਚਰਾਚਰ ਜੇ ਜਯ

ਸੱਦ ਨਿਨੱਦ ਸੁਨਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ
ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ
ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੩॥

ਤਾਰ ਪ੍ਰਮਾਨ ਉਚਾਨ ਧੁਜਾ ਲਖਿ
ਦੇਵ ਅਦੇਵ ਤ੍ਰਸਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਕਲਗੀ
ਗਜ ਗਾਹ ਗਦਾ ਬਰਛੀ ਗਹਿ ਪਾਣਿ
ਕ੍ਰਿਪਾਣ ਭ੍ਰਮਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਜਗ ਪਾਪ
ਸੰਬ੍ਰੁਹ ਬਿਨਾਸਨ ਕਉ ਕਲਿਕੀ ਕਲਿ
ਧਰਮ ਚਲਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ
ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ
ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੪॥

ਪਾਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਅਜਾਨੁ ਭੁਜਾ ਰਣਿ
ਰੂਪ ਮਹਾਨ ਦਿਖਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਪ੍ਰਤਿਮਾਨ ਸੁਜਾਨ ਅਪ੍ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਭਾ
ਲਖਿ ਬਿਓਮ ਬਿਵਾਨ ਲਜਾਵਹਿੰਗੇ ॥
ਗਣ ਭੂਤ ਪਿਸਾਚ ਪਰੇਤ ਪਰੀ ਮਿਲਿ
ਜੀਤ ਕੈ ਗੀਤ ਗਵਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ

ਭਾਗ ਭਯਾ ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ
ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੫॥

ਬਾਜਤ ਡੰਕ ਅਤੰਕ ਸਮੈ ਰਣ ਰੰਗ
ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵਹਿੰਗੇ ॥ਕਸਿ ਬਾਨ
ਕਮਾਨ ਗਦਾ ਬਰਛੀ ਕਰਿ ਸੂਲ
ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਭ੍ਰਮਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਗਣ ਦੇਵ
ਅਦੇਵ ਪਿਸਾਚ ਪਰੀ ਰਣ ਦੇਖਿ ਸਬੈ
ਰਹਸਾਵਹਿੰਗੇ ॥ ਭਲ ਭਾਗ ਭਯਾ
ਇਹ ਸੰਭਲ ਕੇ ਹਰਿ ਜੂ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ
ਆਵਹਿੰਗੇ ॥੧੬॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਹਰਿ ਪਹਿਲੜੀ ਲਾਵ ਪਰਵਿਰਤੀ
 ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
 ਜੀਉ ॥ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ ਧਰਮੁ
 ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
 ਜੀਉ ॥ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਵਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ
 ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
 ਆਰਾਧਹੁ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ
 ਗਵਾਇਆ ॥ ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ
 ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ
 ਲਾਇਆ ॥ ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਾਵ
 ਪਹਿਲੀ ਆਰੰਭੁ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ
 ॥੧॥

ਹਰਿ ਦੂਜੜੀ ਲਾਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ

ਮਿਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
 ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਮਨੁ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ
 ਗਵਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
 ਨਿਰਮਲੁ ਭਉ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ
 ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਰਾਮੁ ਹਦੂਰੇ ॥
 ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ
 ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ
 ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਚਲਾਈ
 ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ॥੨॥

ਹਰਿ ਤੀਜੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਚਾਉ
 ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
 ਜੀਉ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਹਰਿ
 ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
 ਜੀਉ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ
 ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ

ਬਾਣੀ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਡ ਭਾਗੀ
 ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕਥੀਐ ਅਕਥ
 ਕਹਾਣੀ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਮਸਤਕਿ
 ਭਾਗੁ ਜੀਉ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ
 ਤੀਜੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ
 ਬੈਰਾਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥

ਹਰਿ ਚਉਥੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਸਹਜੁ
 ਭਇਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ
 ਜੀਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ
 ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ
 ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ ਮੀਠਾ
 ਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ
 ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਮਨ
 ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸੁਆਮੀ
 ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ਹਰਿ
 ਪ੍ਰਭਿ ਠਾਕੁਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਧਨ

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੀ ॥ ਜਨੁ
ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਚਉਥੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ
ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥੪॥੨॥

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ
 ਰਾਇ ਬਲਵੰਡਿ ਤਥਾ
 ਸਤੈ ਡੂਮਿ ਆਖੀ
 ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਉ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰੁ ਕਰੇ ਕਿਉ
 ਬੋਲੁ ਹੋਵੈ ਜੋਖੀਵਦੈ ॥ ਦੇ ਗੁਨਾ ਸਤਿ
 ਭੈਣ ਭਰਾਵ ਹੈ ਪਾਰੰਗਤਿ ਦਾਨ
 ਪੜੀਵਦੈ ॥ ਨਾਨਕਿ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ
 ਸਚੁ ਕੋਟੁ ਸਤਾਣੀ ਨੀਵ ਦੈ ॥ ਲਹਣੇ
 ਧਰਿਓਨੁ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਦੈ ॥ ਮਤਿ ਗੁਰ
 ਆਤਮਦੇਵ ਦੀ ਖੜਗਿ ਜੋਰਿ
 ਪਰਾਕੁਇ ਜੀਅ ਦੈ ॥ ਗੁਰਿ ਚੇਲੇ
 ਰਹਰਾਸਿ ਕੀਈ ਨਾਨਕਿ ਸਲਾਮਤਿ
 ਥੀਵਦੈ ॥ ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਸੁ ਜੀਵਦੈ
 ॥੧॥ ਲਹਣੇ ਦੀ ਫੇਰਾਈਐ ਨਾਨਕਾ
 ਦੋਹੀ ਖਟੀਐ ॥ ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ

ਸਾਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰਿ
 ਪਲਟੀਐ ॥ ਝੁਲੈ ਸੁ ਛਤੁ ਨਿਰੰਜਨੀ
 ਮਲਿ ਤਖਤੁ ਬੈਠਾ ਗੁਰ ਹਟੀਐ ॥
 ਕਰਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿਲ
 ਜੋਗੁ ਅਲੂਣੀ ਚਟੀਐ ॥ ਲੰਗਰੁ ਚਲੈ
 ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੀ
 ਖਟੀਐ ॥ ਖਰਚੇ ਦਿਤਿ ਖਸੰਮ ਦੀ
 ਆਪ ਖਹਦੀ ਖੈਰਿ ਦਬਟੀਐ ॥ ਹੋਵੈ
 ਸਿਫਤਿ ਖਸੰਮ ਦੀ ਨੂਰੁ ਅਰਸਹੁ
 ਕੁਰਸਹੁ ਝਟੀਐ ॥ ਤੁਧੁ ਡਿਠੇ ਸਚੇ
 ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ
 ਕਟੀਐ ॥ ਸਚੁ ਜਿ ਗੁਰਿ ਫੁਰਮਾਇਆ
 ਕਿਉ ਏਦੁ ਬੋਲਹੁ ਹਟੀਐ ॥ ਪੁੜੀ
 ਕਉਲੁ ਨ ਪਾਲਿਓ ਕਰਿ ਪੀਰਹੁ ਕੰਨ੍ਹ
 ਮੁਰਟੀਐ ॥ ਦਿਲਿ ਖੋਟੈ ਆਕੀ
 ਫਿਰਨਿ ਬੰਨ੍ਹਿ ਭਾਰੁ ਉਚਾਇਨਿ
 ਛਟੀਐ ॥ ਜਿਨਿ ਆਖੀ ਸੋਈ ਕਰੇ

ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਤਿਨੈ ਥਟੀਐ ॥ ਕਉਣੁ
 ਹਾਰੇ ਕਿਨਿ ਉਵਟੀਐ ॥ ੨ ॥ ਜਿਨਿ
 ਕੀਤੀ ਸੋ ਮੰਨਣਾ ਕੋ ਸਾਲੁ ਜਿਵਾਰੇ
 ਸਾਲੀ ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਲੈ
 ਗਲਾ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ
 ਸਚਾ ਕਰੇ ਸਾ ਬਾਤ ਹੋਵੈ ਦਰਹਾਲੀ ॥
 ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਸਚੁ
 ਕਰਤੈ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਕਾਇਆ ਪਲਟੁ ਕਰਿ ਮਲਿ ਤਖਤੁ
 ਬੈਠਾ ਸੈ ਡਾਲੀ ॥ ਦਰੁ ਸੇਵੇ ਉਮਤਿ
 ਖੜੀ ਮਸਕਲੈ ਹੋਇ ਜੰਗਾਲੀ ॥ ਦਰਿ
 ਦਰਵੇਸੁ ਖਸੰਮ ਦੈ ਨਾਇ ਸਚੈ ਬਾਣੀ
 ਲਾਲੀ ॥ ਬਲਵੰਡ ਖੀਵੀ ਨੇਕ ਜਨ
 ਜਿਸੁ ਬਹੁਤੀ ਛਾਉ ਪੜ੍ਹਾਲੀ ॥ ਲੰਗਰਿ
 ਦਉਲਤਿ ਵੰਡੀਐ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੀਰਿ
 ਘਿਆਲੀ ॥ ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ
 ਮਨਮੁਖ ਥੀਏ ਪਰਾਲੀ ॥ ਪਏ ਕਬੂਲੁ

ਖਸੰਮ ਨਾਲਿ ਜਾਂ ਘਾਲ ਮਰਦੀ
 ਘਾਲੀ॥ ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਸਹੁ ਸੋਇ
 ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ॥੩॥ ਹੋਰਿਓਂ
 ਗੰਗ ਵਹਾਈਐ ਦੁਨਿਆਈ ਆਖੈ ਕਿ
 ਕਿਉਨ॥ ਨਾਨਕ ਈਸਰਿ ਜਗਨਾਥਿ
 ਉਚ ਹਦੀ ਵੈਣੁ ਵਿਰਿਕਿਓਨੁ॥
 ਮਾਧਾਣਾ ਪਰਬਤੁ ਕਰਿ ਨੇਤ੍ਰੁ ਬਾਸਕੁ
 ਸਬਦਿ ਰਿੜਕਿਓਨੁ॥ ਚਉਦਹ ਰਤਨ
 ਨਿਕਾਲਿਓਨੁ ਕਰਿ ਆਵਾ ਗਉਣੁ
 ਚਿਲਕਿਓਨੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਅਹਿ
 ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ ਜਿਣਿ ਐਵਡ ਪਿਡ
 ਠਿਣਕਿਓਨੁ॥ ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤ੍ਰੁ
 ਸਿਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਕਿਆੜਾ
 ਛਿਕਿਓਨੁ॥ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ
 ਮਾਹਿ ਆਪੁ ਆਪੈ ਸੇਤੀ ਮਿਕਿਓਨੁ॥
 ਸਿਖਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਘੋਖਿ ਕੈ ਸਭ ਉਮਤਿ
 ਵੇਖਹੁ ਜਿ ਕਿਓਨੁ॥ ਜਾਂ ਸੁਧੋਸੁ ਤਾਂ

ਲਹਣਾ ਟਿਕਿਓਨੁ ॥੪॥ ਫੇਰਿ
 ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ
 ਖਾਡੂਰੁ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਲਿ ਤੁਪੁ
 ਹੋਰੁ ਮੁਚੁ ਗਰੂਰੁ ॥ ਲਬੁ ਵਿਣਾਹੇ
 ਮਾਣਸਾ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਬੂਰੁ ॥ ਵਰਿਐ
 ਦਰਗਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੁਦਰਤੀ ਨੂਰੁ ॥
 ਜਿਤੁ ਸੁ ਹਾਥਿ ਨਾ ਲਭਈ ਤੂੰ ਓਹੁ
 ਠਰੂਰੁ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਹੈ
 ਤੁਪੁ ਵਿਚਿ ਭਰਪੂਰੁ ॥ ਨਿੰਦਾ ਤੇਰੀ ਜੋ
 ਕਰੈ ਸੋ ਵੰਞੈ ਚੂਰੁ ॥ ਨੇੜੈ ਦਿਸੈ ਮਾਤ
 ਲੋਕ ਤੁਪੁ ਸੁਝੈ ਦੂਰੁ ॥ ਫੇਰਿ
 ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ
 ਖਾਡੂਰੁ ॥੫॥ ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ
 ਸੋਈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ ਜੇਵਿਹਾ
 ਪੋਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਜਿਨਿ ਬਾਸਕੁ ਨੇੜੈ
 ਘਤਿਆ ਕਰਿ ਨੇਹੀ ਤਾਣੁ ॥ ਜਿਨਿ
 ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿਆ ਕਰਿ ਮੇਰੁ

ਮਧਾਣੁ ॥ ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ
 ਕੀਤੋਨੁ ਚਾਨਾਣੁ ॥ ਘੋੜਾ ਕੀਤੋ ਸਹਜ
 ਦਾ ਜਤੁ ਕੀਓ ਪਲਾਣੁ ॥ ਧਣਖੁ
 ਚੜਾਇਓ ਸਤ ਦਾ ਜਸ ਹੰਦਾ
 ਬਾਣੁ ॥ ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਧੂ ਅੰਧਾਰ ਸਾ
 ਚੜਿਆ ਹੈ ਭਾਣੁ ॥ ਸਤਹੁ ਖੇਤੁ
 ਜਮਾਇਓ ਸਤਹੁ ਛਾਵਾਣੁ ॥ ਨਿਤ
 ਰਸੋਈ ਤੇਰੀਐ ਘਿਉ ਮੈਦਾ ਖਾਣੁ ॥
 ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਸੁਝੀਓਸੁ ਮਨ ਮਹਿ
 ਸਬਦ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਆਵਾ ਗਉਣੁ
 ਨਿਵਾਰਿਓ ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥
 ਅਉਤਰਿਆ ਅਉਤਾਰੁ ਲੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ
 ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਝਖੜਿ ਵਾਉ ਨ ਡੋਲਈ
 ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾਣੁ ॥ ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ
 ਕੀ ਜਾਣੀ ਹੂ ਜਾਣੁ ॥ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ
 ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਾਂ ਤੂ ਸੁਖੜ
 ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਦਾਨੁ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵਸੀ

ਸੋ ਸਤੇ ਦਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਹੰਦਾ ਛਤ੍ਰੂ
 ਸਿਰਿ ਉਮਤਿ ਹੈਰਾਣੁ ॥ ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ
 ਬੈਹਣਾ ਸੋਈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ
 ਜੇਵਿਹਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੬ ॥ ਧੰਨੁ
 ਧੰਨੁ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ
 ਤਿਨੈ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਪੂਰੀ ਹੋਈ
 ਕਰਾਮਾਤਿ ਆਪਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ
 ਧਾਰਿਆ ॥ ਸਿਖੀ ਅਤੈ ਸੰਗਤੀ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥
 ਅਟਲੁ ਅਥਾਹੁ ਅਤੋਲੁ ਤੂੰ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ
 ਨਾ ਪਾਰਾਵਾਰਿਆ ॥ ਜਿਨੀ ਤੂੰ
 ਸੇਵਿਆ ਭਾਉ ਕਰਿ ਸੇ ਤੁਧੁ ਪਾਰਿ
 ਉਤਾਰਿਆ ॥ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ
 ਮੋਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਤੁਧੁ ਸਪਰਵਾਰਿਆ
 ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਹੈ ਸਚੁ ਤੇਰਾ
 ਪੈਸਕਾਰਿਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਲਹਣਾ ਤੂ
 ਹੈ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰੂ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਮਨੁ
 ਸਾਧਾਰਿਆ॥੭॥ ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ
 ਜੁਗੀ ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ॥
 ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓਨੁ ਆਪੇ ਹੀ
 ਥੰਮ੍ਹਿ ਖਲੋਆ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ
 ਆਪਿ ਆਪਿ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਹੋਆ॥
 ਸਭ ਉਮਤਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਆਪੇ
 ਹੀ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ॥ ਤਖਤਿ ਬੈਠਾ
 ਅਰਜਨ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਖਿਵੈ
 ਚੰਦੋਆ॥ ਉਗਵਣਹੁ ਤੈ ਆਥਵਣਹੁ
 ਚਹੁ ਚਕੀ ਕੀਅਨੁ ਲੋਆ॥ ਜਿਨੀ
 ਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਮਨਮੁਖਾ ਪਇਆ
 ਮੋਆ॥ ਦੂਣੀ ਚਉਣੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਸਚੇ
 ਕਾ ਸਚਾ ਢੋਆ॥ ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ
 ਜੁਗੀ ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ
 ਹੋਆ॥੮॥੧॥

ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਗਿ ਦਾਤਾ ਸੋਇ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ
 ਤਿਹੁ ਲੋਇ ਜੀਉ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ
 ਸਮਾਵਏ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ
 ਜੀਉ ॥ ਅਵਰੋ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਬਦਿ
 ਗੁਰ ਕੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥
 ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
 ਪਰਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹੇ ॥ ਆਇਆ
 ਹਕਾਰਾ ਚਲਣ ਵਾਰਾ ਹਰਿ ਰਾਮ
 ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ਜਗਿ ਅਮਰੁ
 ਅਟਲੁ ਅਤੋਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਿ ਤੇ
 ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ
 ਗੁਰ ਭਾਇਆ ਗੁਰੁ ਜਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ
 ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ
 ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਹੁ
 ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ

ਜਨਹ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ
 ਨਿਰੰਜਨੋ ॥ ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਹੋਇ
 ਬੇਲੀ ਜਮਦੂਤ ਕਾਲੁ ਨਿਖੰਜਨੋ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ ਹਰਿ
 ਪ੍ਰਭਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ
 ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਮਿਲਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ
 ਜੀਉ ॥ ੨ ॥ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਪੁਤ
 ਭਾਈਹੋ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਆਉ ਮੈ
 ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ
 ਭਾਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ
 ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥ ਭਗਤੁ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ
 ਭਾਵਏ ॥ ਆਨੰਦ ਅਨਹਦ ਵਜਹਿ
 ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗਲਿ ਮੇਲਾਵਏ ॥
 ਤੁਸੀ ਪੁਤ ਭਾਈ ਪਰਵਾਰੁ ਮੇਰਾ
 ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਨਿਰਜਾਸਿ

ਜੀਉ॥ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਪਰਵਾਣਾ
 ਫਿਰੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੁ ਜਾਇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ
 ਪਾਸਿ ਜੀਉ॥੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਾਣੈ
 ਆਪਣੈ ਬਹਿ ਪਰਵਾਰੁ
 ਸਦਾਇਆ॥ ਮਤ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੋਈ
 ਰੇਵਸੀ ਸੋ ਮੈ ਮੂਲਿ ਨ
 ਭਾਇਆ॥ ਮਿਤੁ ਪੈਝੈ ਮਿਤੁ ਬਿਗਸੈ
 ਜਿਸੁ ਮਿਤ ਕੀ ਪੈਜ ਭਾਵਏ॥ ਤੁਸੀ
 ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈ ਹਰਿ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੈਨਾਵਏ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਪਰਤਖਿ ਹੋਦੈ ਬਹਿ ਰਾਜੁ ਆਪਿ
 ਟਿਕਾਇਆ॥ ਸਭਿ ਸਿਖ ਬੰਧਪ ਪੁਤ
 ਭਾਈ ਰਾਮਦਾਸ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ
 ॥੪॥ ਅੰਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ
 ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿਅਹੁ ਨਿਰਬਾਣੁ
 ਜੀਉ॥ ਕੇਸੋ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਿਤ
 ਸਦਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ

ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ ॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜੀਐ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀਐ ਬੇਬਾਣੁ ਹਰਿ
 ਰੰਗੁ ਗੁਰ ਭਾਵਏ ॥ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ
 ਕਿਰਿਆ ਦੀਵਾ ਫੁਲ ਹਰਿ ਸਰਿ
 ਪਾਵਏ ॥ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਬੋਲਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ
 ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥ ਰਾਮਦਾਸ ਸੋਢੀ
 ਤਿਲਕੁ ਦੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਚੁ
 ਨੀਸਾਣੁ ਜੀਉ ॥ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮੰਨਿ
 ਲਈ ਰਜਾਇ ਜੀਉ ॥ ਮੋਹਰੀ ਪੁਤੁ
 ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਇਆ ਰਾਮਦਾਸੈ ਪੈਰੀ
 ਪਾਇ ਜੀਉ ॥ ਸਭ ਪਵੈ ਪੈਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਜਿਥੈ ਗੁਰੂ ਆਪੁ
 ਰਖਿਆ ॥ ਕੋਈ ਕਰਿ ਬਖੀਲੀ ਨਿਵੈ
 ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਣਿ
 ਨਿਵਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਹਿ ਭਾਣਾ

ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ
ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ਜੀਉ॥ ਕਹੈ ਸੁੰਦਰੁ
ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪੈਰੀ
ਪਾਇ ਜੀਉ॥ ੬॥ ੧॥

ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫
 ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
 ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਕੈ ਹੋਹੁ
 ਹਰਿਆ ਭਾਈ ॥ ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ
 ਪਾਈਐ ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ਵਣੁ
 ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ
 ਉਪਜੈ ਲਥੀ ਸਭ ਛਾਈ ॥ ਨਾਨਕੁ
 ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ
 ਧਾਈ ॥੧॥ ਪੰਜੇ ਬਧੇ ਮਹਾਬਲੀ
 ਕਰਿ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥ ਆਪਣੇ ਚਰਣ
 ਜਪਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਦਯੁ ਖੜੋਆ ॥
 ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਤ
 ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਇਦਾ ਫਿਰਿ ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ
 ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ ਸੋਈ
 ਫਿਰਿ ਹੋਆ ॥੨॥ ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ

ਕਹ ਰਹੈ ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥
 ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ ਕਉਣੁ
 ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਕਹਨਿ ਧਿਆਇਨਿ
 ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ ॥
 ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਦੂਸਰੁ ਲਵੈ
 ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ
 ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਾਵੈ
 ॥੩॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਜਨਮੁ
 ਅਕਾਰਥ ਕੀਨੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕਉ
 ਮੀਨੁ ॥੧॥ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ
 ਰਚਿਓ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ
 ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥੨॥ ਤਰਨਾਪੇ ਇਉ
 ਹੀ ਗਾਇਓ ਲੀਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ
 ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ
 ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥੩॥
 ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ਸੂਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ
 ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ
 ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨੁ
 ॥੪॥ ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ
 ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥ ਇਨ

ਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ
 ਜਾਨਿ ॥੫॥ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ
 ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ
 ਤੁਮ ਸਾਥਿ ॥੬॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋ
 ਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਬ ਕਿਉ
 ਡੋਲਤ ਦੀਨ ॥੭॥ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ
 ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ
 ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮੁ ॥੮॥ ਸਭ ਸੁਖ
 ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ
 ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ
 ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੯॥ ਜਿਹ
 ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹ ਭਜੁ ਰੇ
 ਤੈ ਮੀਤ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ
 ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ

॥੧੦॥ ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਤਨੁ ਰਚਿਓ
 ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥ ਜਿਹ ਤੇ
 ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ
 ਮਾਨੁ ॥੧੧॥ ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ
 ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉ ਨਿਧਿ
 ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੧੨॥ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ
 ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ
 ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ
 ਮਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥੧੩॥
 ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ
 ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ
 ਜਾਨਿ ॥੧੪॥ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਜਾ ਕੈ
 ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨਿ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ
 ਤੈ ਜਾਨਿ ॥੧੫॥ ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ

ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ
 ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ ॥੧੬॥ ਜਿਹਿ
 ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ
 ਬੈਰਾਗ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ
 ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗੁ ॥੧੭॥ ਜਿਹਿ
 ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ ਸਭ ਤੇ
 ਭਇਓ ਉਦਾਸੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ
 ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ
 ॥੧੮॥ ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਉਮੈ ਤਜੀ
 ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਰੁ ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ
 ਮਾਨੁ ॥੧੯॥ ਭੈ ਨਾਸਨ ਦੁਰਮਤਿ
 ਹਰਨ ਕਲਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ॥
 ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਜੈ ਸਫਲ
 ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ ॥੨੦॥ ਜਿਹਬਾ
 ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ
 ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੈ ਧਾਮ
 ॥੨੧॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ ਲੋਭ
 ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ
 ॥੨੨॥ ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ
 ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ ॥ ਇਨ ਮੈ
 ਕਛੁ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ
 ਭਗਵਾਨ ॥੨੩॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ
 ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਡੋਲਤ ਨੀਤ
 ॥ ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਊ ਨਾਰਾਇਨੁ
 ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥੨੩॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ
 ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ॥
 ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਸੁਨਿ ਮੀਤ ॥੨੫॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੁ ਨ
 ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧੁ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ

ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੨੬॥ ਜਉ ਸੁਖ
 ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ
 ਲੇਹ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ
 ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥੨੭॥
 ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ
 ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ
 ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ
 ॥੨੮॥ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਭਜੈ
 ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ
 ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ
 ਮਾਨੁ ॥੨੯॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ
 ਫਧਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ
 ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ
 ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥੩੦॥ ਪ੍ਰਾਨੀ
 ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ
 ਅੰਧੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ
 ਬਿਨੁ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੩੧॥

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ
 ਨ ਕੋਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ
 ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥੩੨॥
 ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ
 ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ
 ਪਾਵਹਿ ਬਾਸੁ ॥੩੩॥ ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ
 ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੋ
 ਮਾਨੁ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ
 ਫਧਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥੩੪॥
 ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧਿ ਫੁਨਿ
 ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ
 ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁ ॥੩੫॥ ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ
 ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥
 ਨਾਨਕ ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਬ
 ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥੩੬॥ ਮਨੁ

ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ
 ਨਾਹਿਨ ਮੀਤ ॥ ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ
 ਚਿਤ੍ਰੁ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਿਨ ਭੀਤਿ
 ॥੩੭॥ ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ
 ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ ॥ ਚਿਤਵਤ
 ਰਹਿਓ ਠਗਉਰ ਨਾਨਕ ਫਾਸੀ ਗਲਿ
 ਪਰੀ ॥੩੮॥ ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ
 ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੇ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ
 ਹੋਇ ॥੩੯॥ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ
 ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ ਪੂਰਨ
 ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ ॥੪੦॥ ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ
 ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨੁ ॥
 ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਨਹੀ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਓ ਬਖਾਨਿ ॥੪੧॥ ਗਰਬੁ
 ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੋ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ

ਮੀਤ ॥ ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ
 ਕਹਿਓ ਨਾਨਕ ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ
 ॥੪੨॥ ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ
 ਕੋ ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ ॥ ਤਿਹਿ
 ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ
 ਮਾਨੁ ॥੪੩॥ ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ
 ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨਿ ॥ ਜੈਸੇ
 ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਨਾਨਕ ਮਾਨੋ ਤਾਹਿ
 ਤਨੁ ॥੪੪॥ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ
 ਜਿਉ ਸਦਾ ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ
 ॥ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ
 ਇਕ ਮਨਿ ਹੁਇ ਇਕਿ ਚਿਤਿ
 ॥੪੫॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ
 ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਧਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਨਿਹਫਲ ਜਾਤ ਤਿਹ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ
 ਇਸਨਾਨੁ ॥੪੬॥ ਸਿਰੁ ਕੰਪਿਓ
 ਪਗ ਡਗਮਗੇ ਨੈਨ ਜੋਤਿ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਈ ਤਉ
 ਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨ ॥੪੭॥ ਨਿਜ
 ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ
 ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ
 ਹੈ ਤਿਹ ਰਾਖੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੪੮॥
 ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ
 ਰੇ ਮੀਤ ॥ ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ
 ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤਿ ॥੪੯॥
 ਰਾਮੁ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾ
 ਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ
 ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰੁ
 ॥੫੦॥ ਚਿੰਤਾ ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ
 ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ
 ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ
 ॥੫੧॥ ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ
 ਪਰੋ ਆਜੁ ਕੈ ਕਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
 ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ

॥੫੨॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ
 ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜ
 ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥੫੩॥ ਬਲੁ
 ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਤ
 ਉਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ
 ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ
 ॥੫੪॥ ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭਿ ਤਜਿ ਗਏ
 ਕੋਊ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥਿ ॥ ਕਹੁ
 ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਪਤਿ ਮੈ ਟੇਕ ਏਕ
 ਰਘੁਨਾਥ ॥੫੫॥ ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ
 ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ
 ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ ॥੫੬॥ ਰਾਮ
 ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾ ਕੈ ਸਮ
 ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ
 ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਇ

॥੫੭॥੧॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫

ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ
 ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
 ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ
 ਅਧਾਰੋ ॥ ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇ ਕੋ ਭੁੰਚੈ
 ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥ ਏਹ
 ਵਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ
 ਰਖੁ ਉਰਿ ਧਾਰੋ ॥ ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ
 ਚਰਨ ਲਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ
 ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ
 ੫ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ
 ਜੋਗੁ ਕੀਤੋਈ ॥ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ
 ਕੇ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ
 ਪਇਓਈ ॥ ਤਰਸੁ ਪਇਆ
 ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਜਣੁ
 ਮਿਲਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ

ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ
॥੧॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਰਾਗ ਮਾਲਾ ॥ ਰਾਗ ਏਕ ਸੰਗਿ ਪੰਚ
ਬਰੰਗਨ ॥ ਸੰਗਿ ਅਲਾਪਹਿ ਆਠਉ
ਨੰਦਨ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਵੈ
ਕਰਹੀ ॥ ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ਸੰਗਿ
ਉਚਰਹੀ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ
ਬਿਲਾਵਲੀ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ
ਬੰਗਲੀ ॥ ਪੁਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ
ਬਾਰੀ ॥ ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ ਪਾਚਉ
ਨਾਰੀ ॥ ਪੰਚਮ ਹਰਖ ਦਿਸਾਖ
ਸੁਨਾਵਹਿ ॥ ਬੰਗਾਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ
ਗਾਵਹਿ ॥੧॥ ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ
ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥
ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਭੈਰਵ ਕੇ ਗਾਵਹਿ
ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥੧॥ ਦੁਤੀਆ

ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ ॥ ਸੰਗਿ
 ਰਾਗਨੀ ਪਾਚਉ ਥਾਪਹਿ ॥
 ਗੋਂਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥
 ਗੰਧਾਰੀ ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ ॥
 ਧਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਚਉ ਗਾਈ ॥ ਮਾਲ
 ਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗਿ ਲਾਈ ॥ ਮਾਰੂ
 ਮਸਤਅੰਗ ਮੇਵਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ
 ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ ॥ ਖਉਖਟ ਅਉ
 ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ ॥ ਅਸਟ
 ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗਿ ਲਾਏ ॥੧॥
 ਪੁਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ ਪੰਚ ਨਾਰਿ
 ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥ ਉਠਹਿ ਤਾਨ
 ਕਲੋਲ ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ
 ॥੧॥ ਤੇਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ ॥
 ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ ॥ ਸਰਸ
 ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ ॥ ਸੰਗਿ ਲਾਈ
 ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ ॥ ਸੁਰਮਾਨੰਦ

ਭਾਸਕਰ ਆਏ ॥ ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ਮੰਗਲਨ
 ਸੁਹਾਏ ॥ ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ
 ਬਿਨੋਦਾ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ
 ਕਮੋਦਾ ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ
 ਸਵਾਰੀ ॥ ਪੁਨਿ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ
 ਬਾਰੀ ॥੧॥ ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ
 ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ ॥ ਕਾਮੋਦੀ
 ਅਉ ਗੂਜਰੀ ਸੰਗਿ ਦੀਪਕ ਕੇ ਥਾਪਿ
 ॥੧॥ ਕਾਲੰਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ
 ॥ ਕਮਲਕੁਸਮ ਚੰਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥
 ਗਉਰਾ ਅਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਹਾਨਾ ॥
 ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥੧॥
 ਸਭ ਮਿਲਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥
 ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥
 ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ ॥ ਗਵਰੀ
 ਗਾਵਹਿ ਆਸਾਵਰੀ ॥ ਤਿਹ ਪਾਛੈ
 ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ

ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪੀ ॥੧॥ ਸਾਲੂ
 ਸਾਰਗ ਸਾਗਰਾ ਅਉਰ ਗੋਂਡ ਗੰਭੀਰ
 ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗੁੰਡ ਕੁੰਭ
 ਹਮੀਰ ॥੧॥ ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ
 ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ
 ਲਾਵਹਿ ॥ ਸੋਰਠਿ ਗੋਂਡ ਮਲਾਰੀ
 ਧੁਨੀ ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾ ਗੁਨਗੁਨੀ
 ॥ ਉਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ ॥
 ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਚੀਨੀ ॥੧॥
 ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ ॥
 ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ ॥
 ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ
 ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥੧॥
 ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗਿ
 ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ ॥ ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੰਨ ਕੇ
 ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ॥੧॥੧॥

ੴ ਹੁਕਮਸਤਿ

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ ॥

ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਕਮਾਲੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਯਮ ਕਰੀਮ ॥

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹਾਕੋ ਰਹੀਮ

॥੧॥ ਅਮਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ੁ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਓ

ਦਸਤਗੀਰ ॥ ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ੁ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ

ਦਿਲ ਪਜ਼ੀਰ ॥੨॥ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹਿ ਖ਼ੁਬੀ

ਦਿਹੋ ਰਹਿਨਮੁੰ ॥ ਕਿ ਬੇਗ਼ੂਨ ਬੇਚੂਨ ਚੂੰ

ਬੇਨਮੁੰ ॥੩॥ ਨ ਸਾਜੋ ਨ ਬਾਜੋ ਨ ਫ਼ਉਜੋ

ਨ ਫ਼ਰਸ਼ ॥ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦਿ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਓ

ਐਸ਼ੁ ਅਰਸ਼ ॥੪॥ ਜਹਾਂ ਪਾਕ

ਜ਼ਬਰਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ॥ ਅਤਾ ਮੇ

ਦਿਹਦ ਹਮਚੁ ਹਾਜ਼ਿਰ ਹਜ਼ੂਰ ॥੫॥

ਅਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ਦੋ ਪਾਕੁ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ॥

ਰਹੀਮ ਅਸਤੁ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰਦਿਯਾਰ

॥੬॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰਸਤੁ ਆਜ਼ਮ
 ਅਜ਼ੀਮ ॥ ਕਿ ਹੁਸਨੁਲ ਜਮਾਲਸਤੁ
 ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹੀਮ ॥੭॥ ਕਿ ਸਾਹਿਬ
 ਸ਼ੁਰੂਰ ਅਸਤੁ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼ ॥
 ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੋ ਗਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜ਼
 ॥੮॥ ਸ਼ਰੀਅਤ ਪਰਸਤੋ ਫਜ਼ੀਲਤ
 ਮਆਬ ॥ ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸੋ ਨਬੀਉਲ
 ਕਿਤਾਬ ॥੯॥ ਕਿ ਦਾਨਿਸ਼ ਪਜੋਹਸਤੁ
 ਸਾਹਿਬਿ ਸ਼ੁਰੂਰ ॥ ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸਸਤੁ
 ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ॥੧੦॥ ਸ਼ਨਾਸਿੰਦਹ ਏ
 ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕੁਸ਼ਾਇੰਦਹ
 ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕੁਸ਼ਾਇ ॥੧੧॥
 ਗੁਜ਼ਾਰਿੰਦਹ ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕਬੀਰ ॥
 ਸ਼ਨਾਸਿੰਦਹੇ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਅਮੀਰ
 ॥੧੨॥

ੴ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੨ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ
 ਨਾਨਕ ਲਈ ਧਿਆਇ ॥ ਫਿਰਿ
 ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸ
 ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈ ਸਹਾਇ ॥ ਅਰਜੁਨ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨੋ ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ
 ਰਾਇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ
 ਧਿਆਈਐ ਜਿਸੁ ਡਿਠੇ ਸਭ ਦੁਖ
 ਜਾਇ ॥ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰੀਐ
 ਘਰਿ ਨਉਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥ ਸਭ
 ਥਾਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ਦਸਮ
 ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸਭ ਥਾਈਂ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਲਕ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਸਿਮਰੀਐ ਜਿਨ ਮਾਰਗ ਦੀਆ
 ਬਤਾਇ ॥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ
 ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਨ ਜਮ ਤੇ ਲੀਆ
 ਛਡਾਇ ॥ ਜੋਤਿ ਕਾ ਜਾਮਾ ਸ੍ਰੀ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿਮਰੀਐ
 ਜਿਨ ਟੁੱਟੀ ਲਈ ਮਿਲਾਇ ॥ ਅਟੱਲ
 ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ
 ਜੀ ਸਿਮਰੀਐ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ
 ਸੁਚ ਸੋਧ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ
 ਦਿੱਤਾ ਚਲਾਇ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ
 ਸਮਰੱਥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਗਜੀਤ
 ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿਮਰੀਐ ਜਨਮ ਮਰਣ
 ਦੁੱਖ ਜਾਇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ
 ਥਾਈਂ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਾਰ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ,
ਪੰਜ ਪਿਆਰੇ, ਚਾਲੀ ਮੁਕਤੇ, ਅੱਸੀ
ਸ਼ਹੀਦ, ਬੇਅੰਤ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ
ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ
ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਚਿਤ ਆਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਅਸੀਂ
ਸਦਾ ਭੁਲਣਹਾਰ ਹਾਂ, ਆਪ ਸਦਾ
ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਹੋ, ਦਰੋਂ ਘਰੋਂ ਸਿੱਖੀ
ਸਿਦਕ ਬਖਸ਼ੋ, ਬੇਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਨ
ਮਰੀਏ ॥ ਧਰਤੀ ਤੇ ਧਰਮ
ਵਰਤਾਉ ॥ ਮਹਾਂ ਮਲੇਛ ਦਾ ਨਾਸ
ਕਰੋ ॥ ਸੰਤ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼
ਕਰੋ ॥ ਗਊ ਗਰੀਬ ਦੇ ਕਸ਼ਟ ਨੂੰ
ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਕੁਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਪ ਜੀ
ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ॥ ਕੋਈ ਦੁਖੀਆ ਰਹੇ
ਨਾ ॥ ਜੋ ਤੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ
ਹੁਕਮੁ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮੈ,

ਸੋ ਤੂ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਸਦਾ ਈ
ਮਨਾਈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ! ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ
ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਧਰਮ
ਬਣਿਆ ਰਹੇ।

ਦੀਨਾਬੰਧੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੱਚੇ
ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ
ਨਾਲ ਆਪ ਦੀਆਂ ਪਿਆਰੀਆਂ
ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਪਵਿੱਤਰ
ਨਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਆਪ
ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਮਿਤ ॥ ਦਰ
ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਦਾਤ
ਬਖਸ਼ਣੀ--*

ਨ ਵਿਸਰੀਂ ਨ ਵਿਸਾਰੀਂ, ਰਖ ਲੈ,
ਬਖਸ਼ ਲੈ, ਦੇਹ ਕਰਕੇ ਦੇਹੁ
ਦੀਦਾਰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ
ਸਰਬਤ ਦਾ ਭਲਾ ॥

ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ॥

ਸਤਿ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ॥

* ਅਰਦਾਸ ਜਿਸ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ
ਹੋਵੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਏਥੇ ਆਖੇ
ਜਾਣ ।

